

Szkítákkal a Sötétség ellen

**A MAGYAROK
XI. VILÁGKONGRESSZUSA**

I.

Szkíta erkölcs, művészet és élet
Szkíta konferencia

2024. AUGUSZTUS 15 -20.

© Magyarok Világszövetsége a teljes könyvre
©A szerzők, a maguk dolgozatára

A Magyarok XI. Világkongresszusa

I.

Szkíta erkölcs, művészet és élet
című konferencia

Elnökség:

v. Joó Katalin, dr. Pócs Alfréd, Kuki Gabriella, Benedek Attila

Szerkesztés és korrektúra:

v. Joó Katalin, Kuki Gabriella

Nyomdai előkészítés:

Lőrincz Kata

Felelős kiadó:

Patrubány Miklós, a Magyarok Világszövetségének elnöke

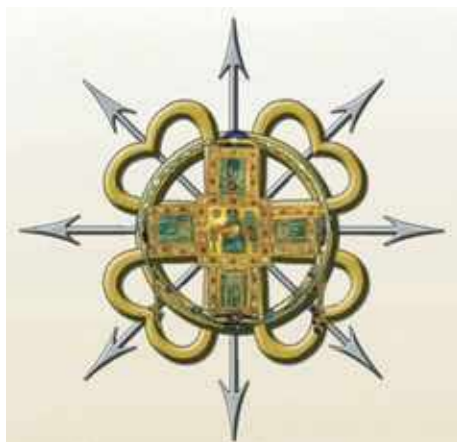
ISBN 978-615-5672-24-8

Kiadja a Magyarok Világszövetsége
Budapest, 2024.

Készült a Pannónia Print Nyomdában

Szkítákkal a Sötétség ellen

A MAGYAROK XI. VILÁGKONGRESSZUSA

I.

Szkíta erkölcs, művészet és élet
Szkíta konferencia

2024. AUGUSZTUS 15 -20.

Tartalomjegyzék

Patrubány Miklós: Szkítákkal a sötétség ellen, MXIVK-a, Alapvetés	7
v. Joó Katalin: A Szkíta konferencia célja, üzenete	11
Király B. Izabella: Szkíta ethosz	15
Pályáíve	28
Bíró Lajos: A szkíta-magyar őshaza nyomában	29
Pályáíve	36
Platthy István: Az aranyló Napút	39
Pályáíve	83
Perjés Andrea: Gyümölcsoltó Boldogasszony - Nőket köszöntő ünnep	85
Tömörítvénye	101
Máthé Réka: Mindennapok harmóniája	103
Pályáíve	112
Tóth Filadelfia: A szkíta táltosok és a kelta druidák szakralitása	113
Pályáíve	123
Bernád Ilona: Szkíta kereszténységünk népi kultúránkban, bábaságunkban és orvoslásunkban	125
Pályáíve	151
Lócsi József Attila: A szkíta maga-tartás lényege: Igazsággal, tisztességgel, méltósággal a Semmirevalóság ellen	153
Pályáíve	171
dr. Diószegi György Antal: Szkíta örökség és szellemi honvédelem	173
Pályáíve	198
dr. Bencze István: Lóháton Közép-Ázsiában a szkíták nyomában	201
Pályáíve	209
Lépő Zoltán: Szkíta szellemiség és szkíta reneszánsz	211
Pályáíve	221
dr. Cey-Bert Róbert Gyula: Lelki genetika- Szkíták, hunok, magyarok közös gyökerű jelképvilága	223
Pályáíve	237
Benedek Attila: Erkölcsös-e belepiszkitani a magyar nyelvünkbe, s létünkbe?.....	239
Tömörítvénye	252
Pályáíve	253

Adacsi Veszelszki Ferenc: Szkíták és Hettiták	255
Pályája	291
dr. Pócs Alfréd: Szkíta Ősapánk Nimród	293
Pályája	300
Lizik Zoltán: Magyarország a Bibliában	301
Pályája	313
Szöllősi Ildikó: Tudomány és tisztesség Bolyai János, az egyetemes lángész	315
Pályája	330
dr. Grandpierre Attila: A szkíta-hun-magyar életközpontú kultúra összeköti a magyarságot a Selyemút népeivel. Közös elemek a magyar és az öt földrészre kiterjedő ősműveltségben	331
Tömörítvénye	341
Pályája	342
Bognár Ferenc: A szkíta ősvallás kozmológiai vonatkozásai	343
Pályája	351
Gondos Béla: Szkíta emlékek a Kaukázusban	343
Pályája	354
Orgoványi Anikó: A magyar mandala	343
Tömörítvénye	355
Pályája	360
dr. Bene Gábor Sándor: A Szkíta-Pártus Jézus, a Magyarok Istene	361
Pályája	372

SZKÍTÁKKAL A SÖTÉTSÉG ELLEN

Egy új, más világot akarunk!*

COVID-, WHO-, 5G-, Chemtrail- és kamatmenteset, adósság elengedést és újraosztást

Azokat keressük,
akik számára
fontosabb

*az igazság a jólétnél,
a tisztesség a sikernél,
a méltányosság a haladásnál.*

Igazság, Tisztesség, Méltányosság

Magyarok XI. Világkongresszusa

2024. augusztus 15–20. – Budapest – Ópusztaszer

Tel.: +36-1-485-4060, +36-1-267-4510

E-mail: mvsz@mvsz.hu, Web: www.mvsz.info, www.mxivk.info

* Amikor 1823. november 3-án Temesváron megalkotta a nem-euklideszi geometriát, Bolyai János így fogalmazott: „A semmiből egy új, más világot teremtettem.”

Patrubány Miklós

a Magyarok Világszövetségének elnöke

Szkitákkal a Sötétség ellen **Magyarok XI. Világkongresszusa** **Alapvetés**

Az emberiség túl van eddigi ismert történelmének legkörmönfontabb népir-tási kísérletén¹, a XX. század ötvenmillió áldozatot követelő két világhábo-rúján, és túl van a Krisztus Urunk születése óta eltelt két évezred legnagyobb szervezett rablási kísérletén², a kommunizmuson. És bár szeretne túl lenni az embertelen ideológiákon is, de annak egyik legpusztítóbb változata, a fasiz-mus, az embert testi létében pusztító *covid*³ és szellemi mivoltában sorvasztó **politikai korrektség** köntösében mindennapjainak részévé vált.

További fenyegetésként napjainkban is világszerte dúlnak a háborúk, amelyek közül az Európában és a Közel-Keleten zajló különleges veszélyt jelentenek, hiszen bármelyik pillanatban az egész Föld elpusztítását hozó atomháborúk-ká fajulhatnak. Baljósan egészítik ki napjaink világának a képét az államokat is gúzsba kötő adóssághegyek és az egész társadalmi osztályokat felszámoló devizahiteles banki „játékok”. A WHO nyílt, világdiktatúrára való törekvése, amelynek megvalósítása érdekében folytatódó világjárványokkal fenyegetik az emberiséget, már kendőzetlenül mutatja a fájdalmas jövőt. A Föld egészét érintő, az emberi életet csírájában is kikezdő Chemtrail, 5-, 6-, 7G frekvenciák és az emberi gének ember általi módosítása, a mesterséges intelligenciával

1 Tomás Garrigue Masaryk, Csehszlovákia első köztársasági elnöke A világforradalom 1914-1918 című, 1925-ben cseh nyelven megjelent könyvében – a titokban szervezkedők igazi szándékairól árulkodóan –, mérhetetlen ciniz-mussal az emberiség egységének megteremtésére tett kísérletnek nevezte a közel húszmillió áldozatot követelő első világháborús népir-tást.

2 Rác Sándor, az 1956-os Nagy-budapesti Központi Munkástanács elnöke, a Magyarok Világszövetségének örökös tiszteletbeli elnöke, 2012-ben, a Magyarok VIII. Világkongresszusa keretében megtartott előadásában Marx Károly 1948-ban Londonban közzétett Kommunista kiáltványát az emberiség legnagyobb szervezett rablására szólító felhívásának nevezte, amely rablás a Szovjetunió létrehozásával vette kezdetét, és a kommunizmus bukását követő privatizációig tartott.

3 A Magyarok X. Világkongresszusa részletes vita után, 2021. augusztus 20-án elfogadott Záró-nyilatkozata már címében is magáért beszél, ekként – A Szent Korona erejével: Harc a COVID-fasizmus ellen.

kiegészülve együttesen a *Sötétséget* hozzák az Isten teremtette világra. A teljes digitális rabszolgaság kialakításához már csak a digitális pénz általánossá és kötelezővé tétele hiányzik.

A Magyarok Világszövetsége szemléletében ez a végidőket idéző állapot két egymással szembenálló erkölcs életre-halára vívott harcának következménye, amely nem több mint négyezer, és nem kevesebb mint háromezer éve dül. Az Özönvíztől Babel tornyának építéséig számított évezredek a szkíták uralta világgént tartja számon a történetírás. Azon szkítákét, akiket mind az egyiptomiak, mind az évezredekkel későbbi görögök a világ legrégebbi nemzeteként ismertek el. Ez volt az a világ, amelyben az emberi viszonyokat a *szereget* uralta. Ez az a világ, amelyben a bűn alig létezett, hiszen a legnagyobb bűn a hazugság volt, lévén, hogy annál súlyosabb bűnök elképzelhetetlenek voltak. Ezt az erkölcsi rendet mintegy három és félezer évvel ezelőtt kikezdte egy másik erkölcsű világ, az érdekeknek alárendelt erkölcs világa. E második szerint érdekük érvényesítéséért a felek számára minden eszköz bevetése megengedetté vált. A hazugságtól, lopáson, a rabláson, a gyilkosságon át a népirtásig. E két erkölcsi rend harcában a zászló szinte folyamatosan az utóbbinak állt. A viaskodás fő stációin – a szkíta világ utáni görög, majd az abból kinövő római civilizációtól napjaink *Pax Americana* világáig – a világ erkölcsi rendjének fokozatos leépülése tetten érhető. Úgy ítéljük meg, hogy ezt a zuhanást, csakis a szkíta világ erkölcsének és értékeinek a helyreállítása állíthatja meg. A magyarság mai erkölcsi zuhanása, amely a nemzethalál árnyékát is elővetíti, nem független a világ erkölcsének leépülésétől, és csakis ezekkel az eszközökkel fékezhető meg. Ezért fordultunk szkíta eleink világa felé.

Segítette e folyamatot a Zürichben élt 1956-os menekült, Dr. Borsos Lajos, aki évtizedeken keresztül kutatta a 30-40.000 évvel ezelőtti világot uraló női istenek eltűnésének okait, mígnem 2016-ban, a Magyarok IX. Világkongresszusa munkálatain – ahol Ő maga is előadó volt –, kutatásainak témáját is módosító, döntő felismerésre jutott. Ezt követően született meg az azóta elhunyt szerző paradigmaváltó erejű, német nyelvű könyve, amelynek címe: *Das Neue Testament, das Vermächtnis der Skythen*, vagyis: *Az Újszövetség, a szkíták hagyatéka*.

Amint az már a Magyarok Világkongresszusa életében bevett szokássá vált, ilyenkor számos, egyidejűleg zajló konferencia működik a cél irányában közre, idén is 8-10 konferenciára számíthatunk majd. Ezek között – mint mindig –

lesz őstörténeti, a magyar nyelvnek és a magyar írásnak, a magyar nemzet testi és szellemi egészségének szentelt konferencia. De lesz az idén először a *pénznek*, szentelt tanácskozás is, hiszen, ott szerepel a Világkongresszus alcímében, hogy egy olyan *új, más világot* akarunk, amelyben a pénz kamatmentes, amelyben elengedik a teljesíthetetlené váló adósságokat, amelyben megtörténik az erőforrásoknak az egyes társadalmakon belüli újraosztása. Fontos, hogy e konferencia elnöke és társelnöke, *Drábik János* és *Varga István* közös elhatározással ezt a konferencia-címet választotta: *Tiszta pénzzel az új erkölcsért*. Az pedig kegyelmi ajándék, hogy az értekezlet alapvetése Jézus Urunkkal indít, aki eljövetelekor jubileumi évet is követelt kora emberisége számára⁴ azaz a fél évszázadonkénti adósság elengedést úgy, ahogy az akkor már évezredek óta szokás volt Egyiptomban és Sumér, azaz Magar földön.

Az is nyilvánvalóvá vált, hogy a magyar nemzet *Élet, vagy halál*⁵ -viadala immár pusztán magyar nemzetünk kebelén belül nem vívható meg. Mi ehhez akkor is kevesek lennénk, ha a mai magyar nemzet és állama egy emberként fogna össze. Ki kellett tehát terjesztenünk kezdeményezésünket mindazon népek, nemzetek, országok és emberek irányába, akik hajlandók egymással a szkíta értékek és erkölcsök érvényesítéséért velünk, magyarokkal összefogni.

Ezért döntött úgy az MVSZ Elnöksége és Küldöttgyűlése, hogy a **Szkitákkal a Sötétség** ellen címmel hívja össze a Magyarok XI. Világkongresszusát. Alcíme pedig: ***Egy új, más világot***⁶ **akarunk! Covid-, WHO-, 5G és kamatmenteset, adósság elengedést és újraosztást.**

2018-ban, a Magyarok Világszövetsége alapításának 80. évfordulóján üléselőrendkívüli Küldöttgyűlés üzenetet fogalmazott meg a világ magyarságához, Európához, a nagyvilághoz. valamint rokon népeinkhez. Ez utóbbiakat így szólította meg: „És ha nem hasonlít sem nyelvünk, sem alkatunk, sem bőrünk színe, és akár hitünk sem, de mi mégis rokonok vagyunk, mert számunkra

fontosabb az ***igazság***, mint a ***jólét***,

4 Michael Hudson – ...and forgive them their debts: Lending, Foreclosure and Redemption from the Bronze Age Finance to the Jubilee Year (Tyranny of Debt) – A Financial Times szerint 2018 legjobb közgazdasági könyve.

5 Petőfi Sándor versének címe, amely a Magyarok IX. Világkongresszusának (2016) is címe lett.

6 Amikor 1823. november 3-án Temesváron megalkotta a nem-euklideszi geometriát, Bolyai János így fogalmazott „A semmiből egy új, más világot teremtettem.”

fontosabb a **tisztesség**, mint a *siker*,
fontosabb a **méltányosság**, mint a *haladás*.”

Biztosak vagyunk, hogy sokan, nagyon sokan vannak, akik így élnek, vagy így szeretnének élni. Sok nép, és sok nemzet fiai, lányai ők. Nekünk, magyaroknak azonban többletfelelősségünk van, hiszen már 2012-ben megállapította, és kimondta a Magyarok VIII. Világkongresszusa, amikor megfogalmazta és három napon keresztül zajló 36 előadás egybevetése alapján elfogadta a Magyar Nemzet új meghatározását⁷, amelynek első érdemi mondata így fogalmaz: „A magyarság az a rejtélyes módon megmaradt nép, amely őrzi egy, a görög-római civilizáció előtti, jelentős civilizáció nyelvét...” – vagyis a szkíták nyelvét. Hívunk ezért mindenkit, aki részes akar lenni, hisz

Velünk a Jóisten!

Budapest, 2024. Boldog Özséb napjához igazodva

Patrubány Miklós István Ádám,
a Magyarok Világszövetségének elnöke

⁷ A MAGYAR NEMZET – A nemzet új meghatározása, avagy a nemzet új, magyar meghatározása – A Magyarok VIII. Világkongresszusa I. – Budapest, 2012, ISBN 978-963-8810-8-1

v. Joó Katalin

a Szkíta erkölcs, művészet és élet című konferencia
elnöke

A szkíta konferencia célja, üzenete

***„Az a nemzet, amelyik nem ismeri, és nem
tiszteli múltját, annak nincs jövője!”
(Prof. M. Naddeo)***

Milyen okok, történések vezettek idáig?

Világunk a fizikai-anyagi és lelki-szellemi teljes lebontás állapotába került, paradigmaváltásban vagyunk. A Földünkön még megmaradt ősi népek már régóta figyelmeztetnek erre, rávilágítva a megoldásra, a változás és változtatás kikerülhetetlen elérkeztére. A hatalom éppen ezért még ádásabb és veszélyesebb eszközökkel, módszerekkel igyekszik agóniáját kitolni, szükségtelenül több naív, megtevesztett áldozat akár élete árán is.

Jelen időnk beteg Amerikájából elindult, és a „Kisamerika” (=Brüsszel) által vezérelt Európában sajnálatosan teret nyert egy új világszemlélet, ami most a legnagyobb veszély. Nevezetesen, hogy mindenkit vagy barátunknak, vagy ellenségünknek tekintsünk, - ahogyan ők diktálják – a saját kritikai érzékre már oda sem figyelve. A háttérirányítók és az elhárítás által vezérelt hivatalos tudomány-ellenes tudomány pedig minden területen foggal és körömmel tagadja, rejti, leplezi a mindannyiunkat érintő igazságokat. Pontosan tudják, hogy a tudatlan, hitetlen, ebből következően hiteltelen ember agya jobban befolyásolható, tudata gyorsabban módosítható, elméje szorosabban és eredményesebben rabláncra fűzhető.

A nemzeti oktatásért és múltunk hivatalos kutatásáért felelős döntéshozó személyek – szomszédainkkal ellentétben - késlekednek a régóta igazolható és hiteles tények közreadásával. Ezért nem halasztható tovább, hogy magunknak kell megoldást - nemcsak keresni, hanem meg is találni. Világunk eljutott a szellemi és technikai fejlődésnek már egy olyan szintjére, hogy meg tudjuk érteni az igaz múltat. Múltunk ismerete pedig nem más, mint jövőnk ismerete.

Az örökadás és örökhagyás egyaránt felelősséggel jár, ezt őseink tudták, nekünk pedig erre a fontos tényre vissza kell emlékezni.

Célunk

A Magyarok Világszövetségének XI. Világkongresszusa dicső **szkíta múltunk felmutatásával kívánja a sürgető hiányosságokat pótolni, oly módon, hogy a szakmai konferenciák témái érintik a legfontosabb életbe- és nemzetbe vágó sorskérdéseket.**

A XI. Világkongresszus mottója: SZKÍTÁKKAL A SÖTÉTSÉG ELLEN!

A Szkíta Konferencia, mint vezérkonferencia hivatott teret adni **az alapvető szkíta értékrendet bemutató felvilágosító előadásoknak.** Legfontosabb célkitűzésünk, hogy a nyilvánosság elé tárt megkérdőjelezhetetlen tényanyaggal megismertessük és szembesítsük a közvéleményt.

Mindezt több módon és fórumon kívánjuk a **köztudatba táplálni**, hogy hathatósan megerősítsük a nemzeti öntudat, a becsület, a tudás, a hagyomány, valamint az ősök tiszteletét, hiszen egy olyan alapvető igény, mint a példaképválasztás, szinte már kiveszett a köztudatból.

Kiemelten fontosnak tekintjük az **anyanyelv, a szép magyar beszéd** kérdését az Anyanyelvi szakkonferencia mellett a mi konferenciánkon is, mert bebizonyosodott, hogy a magyar nyelv, gyógyító nyelv, de már az is tisztázott, hogy a nyelvek szerkezeti különbségei valójában világszemléleti és szellemi különbségeknek felelnek meg.

Valaha a világot benépesítő, **kultúrateremtő és átadó**, minden néptörzs megértette egymást, mert ugyanazon a nyelven, - magyarul beszélt.

Alapok és módszerek

Ahhoz, hogy céljainkat elérjük, elsőként **tisztázni kívánjuk a származás és eredet, a jog és felelősség pontos jelentését, tartalmát.** Ez a cél csakis és kizárólag ősi múltunk, a szkíta erkölcs, a szkíta gondolkodás, a szkíta jogszokás és a szkíta életpéldázat pontos megismertetésének segítségével, ennek széles körű terjesztése által újbóli szokássá, evidenciává alakítása révén érhető el, hogy nemzetünk ismét az őt megillető helyére kerüljön a népek sorában, arra a helyre, ahol szkíta őseinket is említik a források, - az első helyre.

A köztudattól eltérően, feltáró munkánkat **hihetetlen mennyiségű tárgyi és írott leletanyag** segíti, és éppen ezért érthetetlen, hogy miért nem használják és merítene a mai kor hivatalos tudósai, kutatói a több ezer év óta evidencia értékű pártatlan tényfeltáró forrásokból. Miért akarnak mindent erőltetetten „Ádámnál – Évánál” kezdeni, hiszen sokkal korábról tudunk az emberi civilizáció mainál fejlettebb, magas szintű szabír-szkíta-hun-avar-magyar gyökerű létéről. Miért zárják el? Azért mert ők úgy gondolják, hogy ha nem tudjuk, akkor az nincs is?

A valóság az, hogy ezt **az elit pontosan tudja, de politikailag kínos lenne szembesülni** azzal a ténnyel, hogy a világ legősibb kultúrnépei a Kárpát-medencéből elszármazó, kirajzó ősnépek voltak, és csak utánuk jelentek meg a történelemben más, ma az élre tolatódó fejletlenebb, műveletlenebb kreált népelemek. Mindazok pedig, akik eddig bátran ezt hirdették, sülyesztőben végezték, ha egyáltalán túléltek. De az idők jele itt van. 2024 a Nap éve, sok igazságra fény derül.

Konferenciánkon keresztül az **elhangzottak és leírtak alapján bebizonyítjuk**, hogy amit állítunk, az már nem a hiszem, vagy nem hiszem kérdése, hanem megdönthetetlen tények általi valóság, amit belátni és tanulmányozni lenne sürgető mindenkinek.

Szkíta felmenőink fontos tanítása, hogy **magas színvonalú tudás és fejlett életszínvonal nem képzelhető el szakrális szellemi fejlettség nélkül**. Tehát, ha magasan kvalifikált életminőséget szeretnénk elérni, ahhoz magasan kvalifikált szakrális szellemi szint is szükséges – ez szkíta őseink tapasztalati bölcsellete, mert ez a tudás és ez a bölcsesség az, mely minden vészterhes időszakon átsegítette őket, hisz még mindig itt vagyunk az ő utódaikként. A magyar ősi, tiszta spirituális gyökerekkel rendelkező nép. Ezért mindaddig nem lehetünk újra a Tudás Népe, amíg megelégszünk a győztesek által írt történelemmel és az általuk kijelölt istenképpel.

Szkíta őseink nemcsak páratlan leleteket hagytak ránk, hanem **megszívlelendő erkölcsi tanításokat is**. Werbőczy István híres „Hármaskönyv”-ében gyűjtötte össze a régi, szkíta elemeket. Ezek az alapelvek súlyosan érintik korunk fehérgalléros bűnözőit.

Első alapelv: Egységben az erő!

Második alapelv: A közösségi érdek az egyéni érdek felett áll!

Ezek a mindenki számára erőt és biztonságot nyújtó alapvetések - az összefoglalóan turáninak nevezett közös érdekű szkíta népek tudatában, genetikájukba kódolva már régóta léteznek. Atila volt a turáni népek első nagy felszabadítója, megvédője, és egyesítője.

A szemiták, perzsák, görögök, rómaiak, kínaiak, germánok és szlávok, az őshonos turáni népeket irtották, kitelepítették, gyarmatosították, vagy erőszakkal beolvasztották - és ez folyik ma is. Az idegen megszállók és uralmak nem csak népességi, erkölcsi és műveltségi veszteségeket, hanem súlyos gazdasági és környezeti károkat is okoztak, és okoznak ma is.

Az ősi szkíta nemzeti eszme nem más, mint küldetéstudatunk ismerete és annak teljesítése. Ez az eszme nem egy hamis és gyűlöletet szító fajelmélet, mint a finnugor, pánszláv, dákoromán, indoeurópai, stb. elméletek. A turáni eszme alkalmas egyedül az ellentétek megoldására, mert a különbözőnek tartott népek közös gyökereit tudományosan ki tudja mutatni. Bebizonyított tény az is, hogy az Ősturánok (a szkíta mágusok) az emberiség műveltségének megalkotói.

A turáni eszme e műveltség megóvásán és gyarapításán keresztül az Atila-i szellemiséghez hűen a népek közötti egyetértésre és kibékítésére törekszik. Veszélyes helyzetben álló magyarságunknak vissza kell fordulni több százmillió turáni szkíta testvérnépei felé, ezért a hivatalos tudomány- és oktatási irányzat e hiányosságát pótolva, szintén a Szkíta konferencia nyújt segítséget abban is, hogy újra felismerjük őket.

Mi magyarok NEM azért vagyunk a Kárpát-medencében, hogy a nyugatnak behódoljunk, vagy szent földünket idegeneknek átengedjük, hanem azért, hogy őseink tiszteletét, múltunk ismeretét és az Atila által létrehozott turáni népek **szellemi egységét** helyreállítsuk.

Hazánknak (és az emberiségnek) mindenekelőtt értőkre, tudókra van szüksége!

Eme nemzeti magunkra találásunkért kitűzött nemes és magasztos célok elérésének kiváló módszere a jelen Világkongresszus és szakmai konferenciái, aminek feltétlen eredménye nemcsak lesz, hanem úgy érzem, - máris van.

Ezt az eredményt a Szkíta konferenciát illetően egyrészt őseink vigyázó szelleme, és Boldogasszonyunk segítő szeretete biztosítja.

Másrészt a beérkezett, a teljes szkíta értékrendet felmutató remek előadásoknak és dolgozatoknak köszönhető, melyeket kiváló közismert kortárs kutatóink, valamint amatőr honfitársaink készítettek. Ezekben az előadásokban és dolgozatokban **megnyilvánuló tudás, és felelősség cselekvő ereje hatalmas.**

Ezt a kincset adjuk át, mely a résztvevők nemzettudatának és hazaszeretetének aurájában, fényében érlelődött és növekedik gyümölcsözővé, áldottá.

Van reménység!

Király B. Izabella

Szkíta ethosz

Köszönöm a megtisztelő lehetőséget, hogy a Magyarok XI. Világkongresszusának nyitó napján összefoglalhatom és elmondhatom gondolataimat a címben megfogalmazott témában.

A BEVEZETŐ után a SÖTÉTSÉG és a SZKÍTÁK fogalmát járom körül. Sokat idézek. Az idézetekből egyértelmű, hogy ezek a saját, személyes meggyőződés is. Ha úgy tetszik magam vagyok a szűrője ezeknek a forrásoknak, azaz a saját, személyes szkíta-képemet mutatom be ezek segítségével.

Mivel csak magyar felmenőkkel rendelkezem (apai ágon felvidéki magyar, anyai ágon dél-vidéki magyar vagyok), ítéleteimben bátran bízom magam a sejtémlékeimre, öröklött ösztöneimre és nyíltan vállalom sejtéseimet.

Kiemelten köszönet illeti a Magyarok Világszövetségét, mert a Magyarságfüzetekben több nagyszerű őstörténettel foglalkozó tanulmányt jelentetett meg és mert ráérezve a történelmi pillanatra, a Magyarok XI. Világkongresszusát a szkítáknak szentelte.

A sötétségről.

Korunk a sötétség kora, a hazugság kora.

Henri Pozzi (francia politikus, újságíró) (Századunk bűnösei 1936) „**A HIVATALOS HAZUGSÁGOK, olyan mélyen gyökereznek a köztudatban, hogy a teljes felvilágosítást közvéleményünk nem tudná elviselni és nem is tudna a hirtelen feltárt igazságban hinni, azzal mit kezdeni. Csak lassan, fokozatosan dereng előtte az igazság, úgy és olyan mértékben, ahogyan a lelkiismeret, a viszály, vagy a hiúság egymás után megszólalásra készíti az egykori szemtanúkat...**”

Konrád Lorenz írja 1973-ban. (A civilizált emberiség nyolc halálos bűne) „**Szükségszerűen a legtragikusabb következményekkel jár, ha egy világot átfogó ideológia az abból eredő politikával együtt hazugságra épül.**” (...)

„Az áldemokratikus dogma is felelős az Amerikai Egyesült Államokat fenyegető erkölcsi és kulturális összeomlásért, amelynek fenyegető örvénye magával fogja rántani az egész nyugati világot.” Ugyancsak ő mondja, ugyanitt:

„Sohasem volt a tömegszuggesztió ilyen hatásos, a manipulálónak még sohasem volt ilyen hatékony, tudományos módszerekkel megalapozott propagandatechnikájuk, soha korábban nem rendelkeztek ilyen nagyhatású tömegtájékoztatói eszközökkel, mint napjainkban.” (1973!)

A magyar nyelv is ma már nem a társas érintkezés és megértés eszköze, hanem a közgondolkodást dogmásító tömegkommunikációé, az üzleti-politikai propagandáé. Nincs a magyar szónak becsülete, hitele, tartalma. Feje tetejére állt a szavak eredeti jelentése. **Az isten, a nemzet, a haza** már nem ugyanazt jelenti minden magyarnak! Magyar nem érti a magyart.

Szomorú tény: Korunk a téveszmék, rögeszmék, a dogmásított gondolkodás, a sötétség kora! A XX.-XXI. századi emberiség szellemi és anyagi életének koordinátáit Hollywoodból, és a Wall Streetről meghatározó civilizátorok mindent elkövetnek, hogy a rendszerbe kódolt összeomlás után az új paradigma új koordinátáit, azaz az új koreszméket, s azok viszonyítási pontjait ugyancsak ők határozzák meg. Hiába minden erőfeszítésük!

Az erkölcsi megújulás igénye elsöprő erővel hozza felszínre azokat a koreszméket, melyekben ismét minden a helyére kerül. Az isten, a nemzet, a haza fogalma visszanyeri eredeti értelmét. Az igazság, a tisztesség, a méltóság, a hűség, a becsület lesz az erkölcsi parancs az emberi kapcsolatokban.

És ezért támadnak fel a szkíták sokezer év távlatából!

Nekünk pedig nincs más dolgunk, mint megfogalmazni a szkítaság mibenlétét, és a magunk szkítaságát. (Érdemes azért felhívni a figyelmet arra is: A lengyelekben, oroszokban, bolgároknak már a szláv helyett a turáni tudat kezd munkálni! Nem mellékesen: Ha létezik mesterséges „identitás”- hát az a szláv!)

Napjainkban egyre többen jelentenek be igényt a szkíta örökségre,

és ezzel együtt valamiféle birtokjogot kultúrára, területekre. Egy 2016-ban megjelent tanulmány, mely a szkítákat régi fényükben magasztatja, a zsidók elveszett törzseként azonosítja őket és kijelenti: **„A szkítákat a bibliai törvényzethez, a tízparancsolathoz való igazodás emelte fel és tette naggyá más népek szemében is.”** Mintha a szkítákkal kívánnák hitelesíteni a Mózesi-isteni Tízparancsolatot. Ugyanebben a tanulmányban olvasható: **„Egy hívő számára a Biblia leírásainak mérvadónak kell lenniük, függetlenül attól, hogy azok megegyeznek-e vagy sem a tudományosan is elfogadott, vagy „bevett” történelem téziseivel, vagy az esetleges népi mítoszokkal”!** (churchofgod.hu 2016.12.04. 22.32.)

Én megengedem magamnak, hogy a szkítamagyarok és szkítahunok történetét ne a Bibliában, hanem a magyar mitológiában, a magyar történelemben, a magyar néplélekben keressem.

Komjáthy István a magyarság etnogenezisét

a Mondák könyvében így fogalmazta meg: **„Nap-király! Napfia Pusztá, Pusztafia Szépmező Szárnya, Szépmező Szárnya dicső unokája Nimród, Nimródfia Hunor, Nimródfia Magyar”!** És persze itt van nekünk, a kettős ország-nevünk! Élő bizonyíték: Magyarország! Hungária!

A *NAP és a *PUSZTA kiemelt szerepet játszik a magyarság egységes népé-nemzetté válásában. Itt most csak az IKREKKEL kapcsolatban egy gondolat: Mivel Hunor és Magor testvérek voltak, nem származhattak egymástól, hanem csak az apjuktól, Nimródtól. Ha Priszkosz rétor szerint a hun Atila szkíta nyelven beszélt és szkíta regősök dalait szkíta lányok énekeltek ez ugyanaz a nyelv, amit a Nimródfia Magor magyar leszármazottjai is beszéltek, mert a hunok és a magyarok testvérek és a testvérek mégiscsak egy nyelvet beszélnek.

Bátran állíthatjuk: A szkítának, vagy hunnak nevezett NYELV nem halt ki, mert ez azonos a magyar nyelvvel, mely ma is élő *kultúrnyelv!

Jókai még tudta ezt:

„Volt idő, midőn a magyar négyannyi volt, mint mennyi most. Még ellenségei is magyarból tellettek ki: a jász, a kún, a besenyő mind az ő nyelvét beszélték, egy haza bölcsője ringatta őket, egy név volt őskirályuk neve. Egy örökségen osztoztak egymással.”
(Jókai Mór A magyar előidőkről)

(A jász, a kún, a besenyő a keresztény királyaink idejében számítottak ellenségnek, mert, hogy pogányok maradtak.)

A szkíta ethoszról

Én hangsúlyozottan nem szkíta-hun-avar-magyar „származási láncolatról”, „szkíta gyökerekről”, **hanem a szkíta ethosz hun-avar-magyar folytonosságáról** beszélek, az ősi tapasztalatok, viselkedési szokások, érték-, és erkölcsi követelményrendszer hagyományozódásáról.

Azaz - hogy a történelem folyamán, a nyelvcserek és valláscserék évszázadai, évezredek során a szkíta ethosz, a szkíta szellemiség kibek, milyen formában élt, él tovább. A szkítaságot vállaló népeket-nemzeteket csakis ez hozhatja újra közös nevezőre.

S bár egy, a magyar karakterológiával foglalkozó, hivatalban lévő *szaktekin-tély kijelenti, hogy a magyarnak metafizikai esszenciája nincs, azaz magyar szellemi princípium nincs, - sejtéseim ennek az ellenkezőjét igazolják, azaz, hogy a szkítákat, hunokat, avarokat, magyarokat ugyanaz az ethosz, ugyanaz a közös, ma is létező erkölcsi ragasztóanyag köti össze.

A származási láncolatot, a „szkíta gyökereket” megtalálni a 7000 nyelv és 7000 etnikum korában, 7000 esztendő (vagy épp végtelen *embertörténelem) után nem csak merész, de lehetetlen vállalkozásnak tűnik. Én pl. képtelen lennék felsorolni azt a *24 hun törzset, melyek az Arvisurák szerint Kr. e 4040-ben Ordosban vérszerződtek!

A szkítákról, szittyákról

*Atillával (453) véget ért a szkíta aranykor, de Álmosfia Árpád történelmi birtokjogát a Kárpát-medencei szkíta örökségre a korabeli világban senki nem vonta kétségbe, s a magyarság történelmi szkíta hagyományait a mai napig ugyancsak senki nem vitatta.

A szkíták korábbi pozitív megítélése az ötödik században hirtelen megváltozott, s a későbbi századokban a szkítaként-szittyaként emlegetett keleti lovas nomád népeket kegyetlen barbárnak mutatta be a kor történetírása. (Adott esetben joggal, csak épp azok a népek már nem azok a szkíta szellemiségű népek voltak.)

Az ötödik századi győztes keresztény világrendben a szkíta Atilla **„nevét átokkal illette a pap a templomokban és a latin nyelvű krónikák és történetírás gyűlölettel írta le Atillát, népét és minden tettét.”** (Csurai Károly Királyiak királya)

„A történelmi tények és a szkíta leletek egyaránt azt bizonyítják, hogy az eredeti szkíták nem a keleti, vagy mongoloid rasszhoz tartoztak. A korabeli ábrázolások alapján határozottan a kaukázusi rassz, a fehér embertípus jegyeit viselik.” (...) **„A középkorban már a “testileg is nagy” vagyis európai típusú szkíták helyett a kisebb termetű, mongol, tatár és türk népeket neveztük szittyáknak. Ekkor már ők lakták be az egykori Szkítiát, hasonló lovas újász életmódot folytattak és szintén kiváló harcosok voltak.”** (churchofgod.hu 2016.12.04. 22.32.)

A 18-19. század magyar nemzeti irodalmában a szkíta helyett elterjedt a magyaros „szittyá” megnevezés. (A Magyar Nyelv Értelmező Szótára megfejtése elég abszurd: **„A szittyák a magyarok és a hunok közös őseinek tartott harcias, bátor, keleti nép.”**) A „szittyá” valójában nem az eredeti etnikumot, az eredeti szkítákat jelentette, hanem egy hatalmas, Euráziára kiterjedő és genetikailag is számos etnikumot magában foglaló kultúrkör népeit, a pusztai, lovas nomád életmódot folytató „íjlesztő népeket”. (A nemzeti romantika korában a szabadság jelképeként terjedt a lovasnomád szittyakultusz, a „harcias, bátor, keleti néppel”, a szkítákkal való azonosságunk ilyen formában lett a magyar identitás része. Később **„a tősgyökeres, az elfogult,**

a hazája határain túl nem látó maradi magyar” szinonimája lett a szittyá, ma a „szittyá-harcmodort” megmosolyogja a közvélemény. Alaposan megváltozott a szavak jelentéstartalma.

Ideje, hogy a magyarság visszatérjen saját, fehér, őseredeti szkítaságához. Az európai fehér az eredeti szkíta-vonal, a keleti már vegyes etnikumú, általunk szittyának nevezett vonal. Az etnikai változások során az erkölcsi minőség, a szkíta ethosz is megváltozott.

A szkíta ethosz romlásának oka az az egyszerű tény volt, hogy a történelem folyamán Szkítia népei “lecserélődtek”, nyelvet, vallást, lelket cseréltek. Az Attilát követő mongol, tatár és türk hódítók már bizony nem a régi szellemben szervezték a társadalmukat, és viselték háborúikat. (A magyar ember ma a mongoloid népekkel asszociálja a szkíta-szittyá megnevezést, de valahogy ösztönösen nem tud azonosulni vele, és nem véletlenül érzi már-már gúnyolásnak a szittyázást.)

Napjainkban a Magyarországi Intézet is a mongol-vonal-kutatást favorizálja. Megfejtésre vár az a tény is, hogy:

-az ókori nagy folyammenti birodalmak tárgyalásakor miért feledkezik meg a történelemtudomány a Duna-Tisza tájról, a Kárpát-medencéről,

-a vallástörténet és a teológia a szkíta-tengrista napkultuszról,

-miért utalja a jogtörténet és a politológia a magyar Vérszerződést, mintegy népszokásként a néprajz tárgy körébe.

A történelem folyamán a szkítákra sokféle elnevezést használtak,

magának a „szkíta” szónak a megfejtésére is több feltevessel is találkozhatunk. Az *ógörög, *latin, *héber után számomra a magyar megfejtés tűnik igaznak. Ferenczi Enikő a görög szküth szótóval kapcsolta össze a szkíta szót, és megfejtését a magyar ESKÜ szóban találta meg, És nem csak a szó képi megjelenése hasonló, vagy a mássalhangzó-jelölés szokása miatt tűnik ez kézenfekvőnek.

Sokkal-sokkal fontosabb összefüggés sejlik fel, ami egyenesen a szkíta-titok, a szkíta-ethoszhoz megfejtéséhez vezethet. Lehetséges, hogy a „szkíta” nem is főnév, hanem egy erkölcsi minőséget kifejező melléknév, az igazságos, a becsületes, a hűségés szinonimája!

A szkíta társadalom magabízó, öntudatos emberek (barátok, családok, nemzetségek, törzsek) kölcsönös bizalomra épülő, egymással kötött szövetségeként működött. A szövetségeket, a szerződés fontosságának megfelelően, eskü pecsételte meg. Adott esetben vérrel. *Világképünk és *társadalomszervező elveink alapvetően nem az istenkeresésre, hanem az emberi kapcsolatokra épültek. A hatalmas szkíta birodalom az egyéni identitásukat megőrző törzsek vagy nemzetségek esküdt szövetsége volt. A szövetségek névadója mindig az aktuálisan legerősebb, legalkalmasabb nemzetség lett. (Lásd az Álmos-féle magyar *Vérszerződést.)

Az emberiség jövője, sorsa nem technológiai, hanem etikai kérdés. A történelmi folyamatok kedveznek a magyar szellem, a szkíta ethosz újjászületésének. Ibn Rosteh arab utazó, Árpádfia Zsolt kortársa írja:

„Ha viszály támad, a zsidók a Tóra, a keresztények a Biblia, a muszlimok a Korán, a szkíták a józan ész alapján döntenek.”

A XXI. századi szekularizáció folyamányaként, a szinkretista *New Age után a szkíta ethosz lesz az egész világot átfogó új koreszme.

Minden kijelentést, állítást bővebb indoklással és hivatkozásokkal Szkíta ethosz címmel egy kis könyvben összefoglaltam. Itt most csak röviden.

A szkíták őshazájáról és lakóiról

„Van egy folyó, az Óceán legvégső szarva, mely hajóval átjárható. Isternek (Dunának) nevezik, mely keresztül szeli a szkíták országát.” (Rhodoszi Appolóniosz az Alexandriai könyvtár főkönyvtárosa, író, költő, Kr.e. 3.sz. (295-215) világosan beazonosítja a szkíták ősi hazáját, a Kárpát-medencét.)

Regino apát Évkönyve (908) **„...a magyarok, vagyis a szkíták...”**

(Halálfejes zárójel: **„A Kárpát-medencei szkítamagyarság (királyi**

szkíták) Kr.e. 7-6000 éve a legnagyobb lélekszámú nép volt. Amikor Kr.e. 5700 körül 1-1,5 millió ember kirajzott a *Kárpát-medencéből az akkor még be nem lakott világba, az akkori Kínának 600 ezer, Indiának és Nyugat-Európának mintegy 4-400 ezer volt a népessége.) (Grandpierre Attila)

A szkíta esküről

A szkíta eskü nyilvános ígéret, feladat-, és felelősségvállalás. Az eskü elmaradhatatlan kelléke az átokformula. Az „Isten engem úgy segítjen!” is átokformula. A Vérszerződés 5. paragrafusa, az ellenállás jogáról is átokformula. (Az összeesküvők, titkostársaságok, maffia- és bandatagok esküje titkos, ez eleve sötét szándékot feltételez.)

Toxaris, szkíta költő Kr.e. a 2. században az esküről: **„A barátunkat az életünk árán is megvédjük, s ha kell, készek vagyunk egymásért meghalni. És ha esküszünk a szélre és a kardra az azért van, mert a szél az élet és a szabadság, és a kard a halál.”**

Ugyan Ő mondja: **„Legfeljebb három jeles férfínál több esküdt barátod ne legyen, mert akinek sok esküdt barátja van, azt a könnyűvérű lányokhoz tartják hasonlónak.”**

A szkíták közösségi erkölcsé és politikai kultúrája a magyar *Vérszerződésben, - még jól belátható közelségben! – él. Az igazságos szerves társadalom működésének a vezérelveit foglalja össze a *nemzetté válásról, a létbiztonság alanyi jogáról, a gazdapoziókról, a hűségről, az ellenállás jogáról, a közügyekben való részvétel köteleességéről.*

A szkíták társadalmáról

A szkíta birodalom jellemzője, közigazgatási gyakorlata, a *szubszidiaritás elveken működő önkormányzatiság és az önvédelemi célú katonapolitika.

Nincs egységes központi irányítás. A szövetségek hálózatát az erkölcs, a kölcsönös bizalom, az együttműködés szándéka irányította.

A szkíták háborúinak nem a hódítás volt a célja, nem területszerzés, gazdasági

pozíció, vagy vallásterjesztés, hanem az önvédelem. Kereskedelmi utak biztosítása, elégtétel valamilyen sérelemért, baráti segítség más törzseknek. Gyakran, nagy szövetségben összefogva, nagy hódítókat állítottak meg.

Az etikus hadviselésről

A proxí-háborúk, hibrid-háborúk korában, amikor nem számít az emberélet, nem árt emlékezni arra, hogy létezik etikus hadviselés, ez a szkíta hadviselés. A követjárás, diplomáciai egyeztetések után a HADÜZENET, ami tartalmazza a háború célját, és elkerülésének feltételeit. (Árpádnak a hazatérést megelőző *hadüzenete nagyszerű példa: Történelmileg igazságos célt szolgált, és becsületes, méltányos feltételeket kínált.)

A szkíta karakterről

Schiller Bódog a magyarokról írja ugyan, de ez a „szkíta karakter”, ami bizony nagyon ellentmond a „vezérkultusz” elméletnek.

„A magyar ember nem érhetette be azzal, hogy az ő nevében uralkodik rajta az, akit urául választott. Szüksége volt neki arra is, hogy az uralomban, amelynek szabad akaratából alá van vetve, része legyen.

(Nem hűbéri, úr-szolga kötelék, hanem annál sokkal magasabb rendű nemzeti kötelék tartotta össze a nemzet szabad tagjait.)

És szüksége volt arra, hogy miként függetlenséget, szabadságot óhajtott és szerzett a nemzeti egésznek, úgy az ő magánügyeiben is függetlenül járhasson el. Hogy élet- és magyaridegen vallási és politikai szabályok minduntalan, komoly ok híján lépéseit meg ne akasszák, mozgását ne gátolják.”

„A magyar nép soha nem lelkesedett az egyénért vagy egyénekért, hanem lelkesedett eszmékért, a közért. A magyar népnél az egyéniség elve sohasem emelkedett az államiság elve fölé, a közéletben a magánjogi irány sohasem győzedelmeskedett a közjogi irány felett.”

„S míg más népeket rabul ejtett az individualizmus, az egyéni érdek hajhászása, addig a magyar ember előtt az ő egyéni, személyes szabadságának egyetlen korlátját ismerte el, az egész nemzet érdekét, szabadságát és függetlenségét.”

Ide kívánczok egy részlet az Álmosfia Árpád c. színdarabból. A hazatérés előtt székelyek küldöttsége kereste fel Árpádot.

„Székely: Felséges Árpád! Óh, dicső vezér! Hős Árpád engedd, hogy lábad elé borulva hódoljon a szívünk neked!

Árpád: Szépek e szavak, mert hű kebelből buzgón hangzanak, de mióta bókol így, mióta lett ily hajlongó a székely?

Székely: Félreértesz Árpád vezér! Nem embernek hajlik itt a térdünk. Előtted, mint a hon és a nemzet jelképe, választott vezére, magunk választását tisztelve benned, a lelkünk hajolt meg itt. Nekünk adatott a tisztesség, hogy elmondjuk neked: tizenötezer székely lovas jön elébetek Ungvár alá, segítve átkelésedet. A székely törzsek rabonbánjai Esküllő mezején gyülekeznek, amint hadaitok Kolozsvár közelébe érnek. Itt kíván csatlakozni Vérszerződésedhez Csaba királyfi népe, mint a magyar nemzet tagja. A Vérszerződést magunkra nézve kötelezőnek ismerjük el, és éber szemmel kívánunk örködni annak betartása fölött.”

(Figyelemre méltó Vörösmarty utalása Esküllő mezejére, az esküvések, szövetség-kötések történelmi színhelyére.)

Illyés Gyula Naplójegyzeteiben ugyancsak a magyar népről, a magyar férfiről beszél, de a szkíta karakter jellemzőit sorolja, tökéletes összhangban az *ókori forrásokkal.

„Ami eredetéről olvasható, elolvastam: épp oly érdeklődéssel olvasnám az eddigiekkel merőben ellentétes feltevéseket. Nem csodálkoznék, ha holnap valaki az irokéz indiánokkal rokonítaná. (...) De épp így elfogadnám a görög vagy maláj rokonságot, - mennyi hasonló vonásra döbbennék azonnal! Ez az örök készenlét minden testvériségre engem boldoggá, végtelenül szabaddá tesz.

Melyik nép fiának adatott ilyen szippantás az univerzitásból?

Nyelve férfias, nem az alkudozás, a meggyőzés, a latolgatás nyelve, hanem a kijelentésé, az ítéleté, az akaraté. Akik ezt a nyelvet kialakították, megfontolt, kész gondolatot közöltek, aztán elhallgattak: minden szónak külön hitele van. A szolgaságnak konokan ellenálló, egyenlőségi nyelv, még ma sem akarja elfogadni a társadalmi és születési különbséget. A hódolat szavai egytől-egyig jövevények. Ő szemtől-szembe szól. A vezérnek nem mögéje áll, hanem melléje. Nyelve dalba fűzve csodálatosan lágy és hajlékony lesz. De ének-szava is nagy távolságot kíván, hogy a hetedik határban is hallják. Ha a mondandó már nagyon feszíti a mellét, dallal szól sorsáról: hogy atyái min mentek keresztül, milyen csapdákon, délibábbbá oszlott reményeken, milyen buktatókon. A dalokból sejtí, történelmének egy-egy korszaka foglalódik össze azokban. A hegedű szavából ma is többet tanul, mint a professzorokéból s a papokéból. Költői nép. Magatartásának sajátos nemzeti szabályai nem paragrafusokba vannak foglalva, hanem rímekbe, dalba. Őrzi a szó teremtő varázserejét!”

(Illyés Gyulát idéztem a szkítamagyar karakterről, hogy magunkra ismerjünk.)

Végezetül a szkítizmusról, tengrizmusról, mint *vallásról

Hangsúlyozom: A szkítizmus (tengrizmus) nem a New Age „**nemzetiesített leányváltozata**”.

A szkítáknak nem is volt központosított vagy intézményesített vallása.

Nem az egyistenhit alapján álltunk, nem imádtunk egy transzcendens lényt. Az égbolthoz kötődő Isten-fogalmunk mégis elvontabb, misztikusabb és rejtélyesebb volt, mint a monoteista vallások büntető-jutalmazó antropomorf istenképe, megszemélyesített istene.

Voltak csodálatos *világmagyarázataink és *nem isteni kinyilatkoztatáson alapuló társadalomszervező elveink.

A természetmágiánkban a víz, a tűz, a levegő és a föld nem, mint elvont

fogalmak voltak jelen, hanem - jellemzően tárgyias gondolkodásunkra - mint anyagi valóság.

A főisten a Tengri. Nem volt külön kultusza, nem voltak templomai.

Jókai írja: **„A magyar bálványt nem imádott soha. Egy istenség volt, melyre áldva tekinte föl, mely templomba be nem fér, melynek áldását legközelebb érzi magához minden, ami él: a nap és a csillagos ég.”**

Ebben a tengrista világfelfogásban a földi világ az égi világ mása, a tenger kékje az ég kékjének tükörképe. A végtelen, tengernyi világegyetem maga az istenség. Az ember feladata, harmóniában élni a természettel.

A *Tengri név ősi magyar eredetére utal, hogy egy más nyelvben sem azonos a Tengri a tenger-rel, a tengernyi a végtelenség jelentéssel.

A Tengri legfontosabb jele a Nap, ami nem csak az idő ritmusát - napok évszakok évek - szabályozza, nem csak az *élet forrása (*fotoszintézis, *Turul monda), hanem emberi-jogi jogforrás is. (Minden élő egyformán élvezheti áldását...Ebben az életelvben rejlik a szkíták birodalomalkotó képessége.)

Más népeknél is ismert a nap-kultusz, de csak a magyar nyelvben használjuk ugyanaz a szót Nap, mint égitest és a nap, mint időegység megnevezésére.

A Nap mellett gyakran használtuk a négy égtáj (egyenlő szárú kereszt) jelképét. Az égitest életfa, az elmúlás és megújulás örök körforgásának jelképe. Egyszerű szimbóluma a kettős kereszt.

A tengrizmus politeista, holisztikus (a világmindenséget egységben szemlélő) „vallás”. A világképe geocentrikus. Geocentrikus abban az értelemben is, hogy földszerető, természettisztelő. Ez olyan felfogás, amiben az ember nem a teremtetés-koronájának, vagy a természet urának, hanem a természet részének tekinti magát.

Geocentrikus világképünk dalban elbeszélve:

„Nagy a világ, de van közepe, az én rózsám fekete szeme...”

Nóta után: Csodálkozik valaki azon, hogy magamat őspogány-tengrista-szki-ta-szabad-magyarként határozom meg?

2. Nagy a világ, de van közepe,
Az én rózsám fekete szeme,
Ez a világ semmire se jó,
Ha nincs kislány érnekem való, galambom,
Nagy a világ, de van közepe,
Az én rózsám fekete szeme.

Király B. Izabella - Pályái

Név: Király B. Izabella (Király Béláné sz. Skultéty Izabella)

Született Abony, 1944. október 10.

Szülők: Skultéty Sándor, Boldis Izabella

Férj: Király Béla (1967)

Gyermek: Borbála

Iskolák: Kinizsi Pál Gimnázium (Abony, 1958-62), Kertészeti Egyetem (Budapest, 1962-67), Juhász Gyula Tanárképző Főiskola (Szeged, 1972-74), Bem József Szakiskola (Cegléd, 1975-77).

Munkahelyek: Általános Iskola (Megyaszó, 1967-69), Szelei úti Ált. Iskola (Abony, 1970-1990), Magyar Parlament (1990-94).

Foglalkozások: Kertészmérnök élelmiszertechnológus, rajzszakos tanár, angol női szabó, B kategóriás néptánc-oktató.

Művek: Kötött Kéve (havilap 1995-2002), A magyar nemzet életének rendező elvei (Visegrád Mogyoróhegyi 108 pont, 1998), Mi lesz veled, magyar? (négy kötet, 2023), Szkíta ethosz (2024). Színdarabok: Kinizsi, Álmosfia Árpád, A Görgei korsója, Szent György lovag legendája, Lőrinc gazda és az abonyi tarkaborjú, Újszász a Rózsa Sándor legendáriumban, Ketel, a kun.

Kitüntetések, elismerések: Mindennapok Művészete 1984 (Ez a divat-Temaforg Nagydíj), Kiváló munkáért (pedagógiai munkáért, 1986), Szocialista kultúráért (1988), 1956-os Jubileumi Érdemrend (Magyar Vidék 56-os Országos Szövetség, a magyar ifjúság nemzeti szellemű neveléséért, 2011) Abony Közművelődéséért (2014), Díszoklevél Nemzetegyesítő Mozgalom (2021).

Politika, közéleti tevékenység: 1988-93 Magyar Demokrata Fórum. 1990-94 parlamenti képviselő. 1993-2002 Magyar Érdek Pártja elnök, 2000-2003 Bagdadi Szolidaritási Konferencia Végrehajtó Bizottsága tagja, 1976- 1986 Búzavirág Népi Együttes művészeti vezetője, 2012-22 Nagybonyi Színkör Egyesület elnöke.

Bíró Lajos:

A szkíta-magyar őshaza nyomában

A magyar őstörténet legfontosabb kérdéseinek egyike, hogy hol volt a magyar őshaza, aligha választható el a szkíta őshaza helyének tisztázásától. Ennek során a vezérfonalunk elsősorban Mészáros Gyula (1883-1957) etnográfus, turkológus egyetemi tanár alapos és kiváló műve, az 1938-ban kiadott „Chattiak és skythák” kell legyen.

„Az ókori köztudat a skytháknak ezen régibb kis-ázsiai hazájáról egyöntetűen emlékezik meg. **A görög kútfők tanúsága szerint a skytha törzsek Kis-Ázsiából vándoroltak Dél-Oroszországba.** A Herodotos által közölt hagyomány szerint ».

. . az Ázsiában lakó nomád skythák a massagetáktól háborúra kényszerítve, az Araxesfolyamon át keltek és Kimmeria földjére vándoroltak (mert az a föld, a melyen most a skythák laknak, a hagyomány szerint egykor a kimmeriusoké volt)«
IV. 11. A hellének Αοία neve alatt az ókorban még kizárólagosan csak Kis-Ázsiát értették (mely azonban észak felé a Kaukázuson is átnyúlt s a Don folyóig terjedt). Az Ἀπόξην8-folyó pedig nem volt más, mint a Kura folyóba ömlő transzkaukáziai Araxes, mai török nevén Aras.” – írja Mészáros Gyula, majd így folytatja:

„Diodorus Siculus (Kr. e. I. század) történeti könyvében a skytháknak eme régibb hazájáról és a Kaukázuson keresztül, **déli irányból északnak tartó** fokozatos előnyomulásáról szóló hagyomány a herodotosi leírásnál sokkalta elevebb részletezéssel tér vissza.

Szerinte a skytha nép régi hazája eredetileg kicsiny tartomány volt. »Eleinte ugyan nagyon kevesen laktak Araxes folyója mentében,... de hajdani királyaik egyike harcvágyó levén s kitűnván a harci tudományban, birtokukhoz megszerzik a hegyvidéket a Kaukázusig s a rónaságot az Óceán és Maeotis tava mellett s a többi területet Tanais folyójáig.«A leírásban a vándorlás egyes fázisai félreérthetetlen földrajzi egymásutániségben soroltatnak fel. Régi lakóhelyük eszerint Transzkaukáziában az Araxes-folyó medencéjében volt. Innen az ezen folyótól északra elterülő

hegyvidék felé terjeszkedtek tovább az Elbruz (= Καυκάσος) irányában. Következő szállásuk a Fekete – tenger partvidéke volt, majd az innen távolabb északra elhúzódó síkság a Maeotis keleti partján. Legvégül pedig a Don völgyét szállták meg, Ázsiának és Európának ezen ókori határterületét.”¹ „Az ókori népemlékezés azonban a skythák nyomait nem csupán Kis-Ázsia északkeleti

tartományaiig tudja követni. C. Plinius Secundusnak egy róluk szóló feljegyzésében a skythák még régebbi hazájának páratlanul becses emléke örökített meg. E hosszú századokon keresztül átszívárgott antik hagyomány így hangzik:

»Ultra sunt Scytharum populi, Persae illos Sacas in universum appellavere a próxima gente, antiqui Aramaeos.« Lib. VI. c. XIX (c. XVII).” (Magyarul: „[A jaxarteseken túl a szküták laknak.] A perzsák általában sacasaniaknak [szakáknak] nevezik őket a hozzájuk legközelebb lakó nép neve után, kiket a régi szerzők arameusoknak hívnak.”)²

„E rendkívül sokatmondó antik hagyomány, s a benne rejlő nagyjelentőségű őshazai vonatkozás tulajdonképpen úgy érthető csak meg, ha előbb világosságot derítünk arra a kérdésre, hogy az ókorban, közelebről pedig Plinius korában (Kr. u. 79.), mit értettek az Aramaea földrajzi fogalma, s az Aramaeus elnevezés ethnikai tartalma alatt.”³

Az Arám név „... eredetileg kana’ani (héber) származású, jelentése az ó-szövetségi könyvekben annyi volt, mint »Aramaea, Aramaei s. Syria, Syri« . A szónak etymologiai alapjelentése tulajdonképpen: »altum, regio alta, Hochland« [=‘magas, magas régió, terület’ – B.L.]— ellentétben a »Niederland« megnevezéssel. A földterület lakosságának neve:

a héberben „Aramaeus” Gesen. 99... Az „Aramaeus” kifejezés Plinius korában, vagyis a Kr. utáni I. században, a nyugati antik világ köztudomása szerint még mindig Syria lakóinak neve volt. Erre vonatkozólag Strabo (Kr .u. 14–37 között) így értesít:

„*Ὁτ δε τους Σύρους Ἀρίμουσ ἡ δέχονται, οὐσ νυν Ἀράμονσ λέγοναι.*” Lib. XIII. pag. 899. — *Μάσ helyütt : „Λέγει ὁσ καὶ τους Ἀρίμουσ ἡ ποιητής, οὐσ ψησιν ἡ Ποσειδώνιος δέχεσ&αὶ δεῖν, μῆ τόπον τινά της Συρίας ἡ της Κιλικίας, φίλλησ τινός γῆσ· ἄλλα την Συρίαν αἰτήν. Ἀριμάιοι γαρ οἱ ἐν αὐτή. Τάχα δ’ οἱ „Ἐλληνεσ Ἀραμαίουσ ἐχάλονν, ἰῆ Ἀρίμουσ.”* Lib.XVI. pag. 1113.”

(Magyarul: „A költő arimosokat is említ, akiken Poseidonios szerint nem Syriának, vagy Kilikiának, vagy valami más földnek bizonyos helyét kell érteni, hanem magát Syriát. Annak a lakosait hívják ugyanis aramaiosoknak. Ezeket talán a hellének arimaiosoknak vagy arimosoknak nevezték.” Strabón: Geographika. XVI., 27.)⁴

„Syria határai pedig, magában Plinius földrajzi leírásában is, a következő földterületeket foglalták magukban : »Juxta Syria litus occupât, quondam terrarum maxima, et pluribus distincta nominibus. Namque Palaestina vocabatur, qua contingit Arabas, et Judaea, et Coele, dein Phoenice : et qua recedit intus, Damascena : ac magis etiamnum meridiana, Babylonia.

Et eadem Mesopotamia inter Euphratem et Tigrin : quaque transit Taurum, Sophene: citra vero etiam Comagene. Et ultra Armeniam, Adiabene, Assyria ante dicta: et ubi« Ciliciam attingit, Antiôchia. Nat. Hist. Lib. V. ;cap. XIII. (cap. XII).”

- Magyarul: „A sivatagi Arábia mellett a tenger partján Syria terül el, melyet hajdan a világ legnagyobb kiterjedésű vidékének tartottak, s több elnevezés alatt van felosztva: az arabokkal határos részt Palaestinának, Judeának, Coelének, végül pedig Phoinikiának, a belső részt Damascenának, tovább dél felé Babylonianak, azon túl pedig az Euphrates és Tigris folyók közötti részt Mesopotámiának, a Taurus hegyen túli részt Sophenesnek, az innensőt pedig Komagenesnek hívják.”⁵

Vagy Pomponius Mela római földrajzi író leírásában (a Kr. utáni 14-54 közti időben élt): „Syria late litora tenet, terrasque etiam latius introrsus, aliis aliisque nuncupata nominibus; nam ét Coele dicitur, et **Mesopotamia, et Damascene, et Adiabene, et Babylonia, et Judaea, et Comagene**” [Lib. I. cap. XI.]

(-Magyarul : „Szíria széles partokkal, és még szélesebb földekkel rendelkezik befelé, más és más néven nevezve; mert azt mondják, hogy Coele és Mezopotámia és Damaszkusz, és Adiabene, és Babilónia és Judaea és Comagene”.)

Tehát a „Kr. utáni I. század római és görög földrajzíróinak értesítése alapján látjuk most már, hogy ebben a korban mit értettek Syria alatt, s mely határokon belül helyezhetők el annak lakói, az u. n. aramaeusok. Amikor pedig Plinius a skythákat a régi világ (antiqui) aramaeusaival azonosítja, ez alig néhány szóból álló közlésével azt igazolja, hogy **a skythákat maga az ókori hagyomány is Syria régebbi lakóinak tartotta. Syria lakói alatt természetesen nem a Kr. e. IX. század folyamán itt feltűnő jövevény sémitanyelvű népréteget, hanem az ezt megelőző tősgyökeres chatti népet kell értenünk.**

Azok a művelődéstörténeti tényezők ugyanis, melyeket a régi görög közvélemény a skythák nevével egybekapcsolt, kulturphaseologiai tekintetben még a praehellen idők igen nagy régiségébe nyúlnak vissza.”⁶

Mészáros Gyula a fentebb idézett lényegi megállapításokon túl fontos adatokat közölt a szkíták jelentős régi találmányairól is. (Ennél persze még lényegesebb a szkíta szellemi örökség kutatása, különös tekintettel Abariszra, (Ἰβηρὶς ἑρβόρειος) Anakharszisra (Ἀναχάρσις) és főként a thrák-szkíta eredetű Orpheuszra és a neki tulajdonított tanításokra és misztériumbölcsességre, ami később Platón és Püthagorasz filozófiájában élt tovább, majd pl. az újplatonizmusba is átöröklődött.) Tehát, mint írja, Hesiodos szerint (Kr. e. VII. század)

„a rézöntésfeltalálója skytha volt (*ο ὄη ἄλλος, Ιόαιος εὔρε χαλκού κράσιν.*) A vasművesség legtökéletesebb készítménye, az a c é l »skytha jövevény« volt. (Aischylos, Kr. e. 525—456). C. J. Hyginus szerint (Augustus korában: Kr. e. 31—Kr. u.14) az ezüst felfedezője is skytha volt (Indus rex in Scythia argentum primus invenit, quod Erichthonius Athenas primum adtulit. Fabulae c. CCLXXIV).

A fújtató, a két ágú horgony és a fazekaskorong feltalálója pedig a skytha Ἀνάχαρις (Ephorus szerint, a Kr. e. IV. században). A fújtató egy fémműves nép őrsszerszáma. A kétágú horgony a fejlett hajózás készsége, és egyszersmind az előrehaladt fémipari technika készítménye is. A fazekaskorong pedig a kerámiában való elsőbbségről beszél.

A skytha lótenyésztés hírnevét ugyancsak már Hesiodos (a Kr. e. VII. században) ismerte. Mindezen kulturjelenségek pedig, — mint ahogy alább részletesen látjuk —, **eredetileg a skythaság őshazájában, a történelmi Hatti-földön már a legrégebb időkben (a Kr. e. 2. évezredben) kifejlődtek**, s innen messze földre el is terjedtek. **Hellas maga is innen termékenyült meg ezekkel a tipikusan kis-ázsiai kulturjavakkal.** S amikor az utolsó syriai chatti-fejedelemségek felbomlásával a chatti nép neve is feledésbe ment, mindezen kulturjavak szerzői dicsőségének híre, — az ethnikai folytonosság alapján — az immár »skytha« név alatt továbbélő népkötelékre szállt át.⁷ Így világos az is, hogy miért találhatók elsősorban Szíriában és Fóníciában ősi magyar településnevek:

- Árpád (ma: Tell Rifaat), Emesa, Arad, Beret, Kálnó, Haláp (Halab, Aleppo) Baal-Biqá, (Bika-Baál), Örs (Ursu), stb.

- Kánaánban pedig kb. 40 magyar helynév azonosítható a Biblia alapján.⁸

- A legfőbb Kis-Ázsiai (anatóliai) folyónevek az ókorban: Saros, Halys (azaz'Sáros' és 'Halas')

- Észak-Mezopotámiában: Habur folyó (vö. magy. ‚hab’= ‚hullám a vizen’)

- A magyar Isten szó visszavezethető a hettita Napisten Istanu nevére, ami megfelel a proto-hatti ‚Estan’-nak.⁹

- A közel-keleti Adon (Adonis), Bél (Baal) istennevek helyneveinkben maradtak fenn (Adony, Bél-Megyér, stb).

- A magyar ősanya (szarvasünő) Eneth neve Baál/Bél isten párjának nevével (vagyis az *Enet/Anat*-tal) egyezik!

- A Bibliában szereplő Él istennév jelentése: „első” és „erő”, de Jézus és a gnosztikusok az Él név (= „Isten”) elé néha az „élő” szót tették: „Élő Isten” (pl. Ján. 6,57; Máté 16,16; Tamás evang. 59, 111.)¹⁰

- A hettiták bibliai neve közismerten: HÉT(H), ami emlékeztet az ősi Hétmagyar (Hetumoger) nevünk első tagjára.

- Érdekes, hogy A. Campbell 1912-ben „arról értekezett, hogy I. Sargon által (Kr.e.717-ben) legyőzött hettiták a Kaukázus vidékére vonultak vissza, s a magyarok a Kaukázusban menedéket találó hettiták leszármazottai.” (Az említett könyv: Campbell, A: *The Hettites and their Inscriptions*. London,1912.)¹¹

- A Pontus-vidéken élt (Kis-Ázsia északkeleti részén) az a chalyb (Khalüb) törzs, akikről, mint feltalálókról, az acélt a görögök elnevezték (az Excalibur csodakard neve is ebből származik).

- A finnek mitológiája egy kovácsmitológia, és a mítikus óriást, az ősíket *Kalev*-nek nevezték. A Kalübök v Kalybok másik neve a káld volt. Lenormant 1874-es könyve szerint a finn és káldeus mágia egy törzsről ered.¹² – Mindez jól egybevághat a szkíták kiváló fémművességének ősi hagyományával.

- A magyarok régi neve, amit Bíborbanszületett Konstantin bizánci császár örökített meg: a *szabartoi* (szavárd) népnév egyezik észak-Mezopotámia ősi nevével, ami: *Szubartu* volt. A nyugat-kisázsiai Lídia neve pedig *Saparda* volt, a saját nevük, önmegevezésük alapján.

Így vált igazán érthetővé Iustinus római történetíró (Kr.u 2-4.sz.) közlése a szkíták ősiségéről. (Az ő alább idézett Világkrónikája Pompeius Trogus elveszett történeti művének a kivonata.) Ezt írja tehát Iustinus:

„A scythák által véghezvitt fényes és nagyszerű tettekről szóló beszámoló a scythák eredetével kell kezdenünk. Mert eredetük nem kevésbé volt híres, mint hatalmuk és nem kevésbé váltak híressé asszonyaik vitézsége folytán mint a férfiaké által, hiszen ez utóbbiak alapították a *parthusok birodalmát és Baktriát*, asszonyaik pedig az *amazonok országát* (...) A scythákat mindig a legrégebbi népnek tartották, bár az scythák és az egyiptomiak között hosszú időn át folyt a vetélkedés eredetük régisége felől... és a régebbi népnek mindig

a a scythákat tekintették.”¹³ Ide tartozik, hogy régóta létezett az a hagyomány, amit még Luis de Camoes, a portugál költő is megemlített A *Lusiadák* című verses eposzában:

*„A szkíták hatalmas tömege él itt,
mely azon csapott össze hajdanában
Egyiptommal, hogy melyikük a régibb
eredetű az emberi világban.
De kik a valót ekképp félreértik
(az emberi ítélet nem hibátlan)
a feleletet, hogy mi az igazság
a damaszkuszi mezőkön kutassák.”*
(III. ének, 9.versszak)

Ennek az a magyarázata, hogy „voltak feltevések, amelyek szerint Damaszkusz vidéke volt az emberiség bölcsője.”¹⁴ – Ezzel viszont a kör bezárult, hiszen Damaszkusz Szíria egyik ősi városa. Az emberi kultúra bölcsője a régészeti felfedezések szerint is az egykori Szíria északi peremén (lásd pl. Göbekli Tepe körtemplomait) és déli részén (lásd Jerikó) ringhatott. És ehhez még hozzá-fűzhető Székely István Krónikájának (Krakkó, 1559) titokzatos közlése a magyarok régi istenéről, *Damasek*-ről.

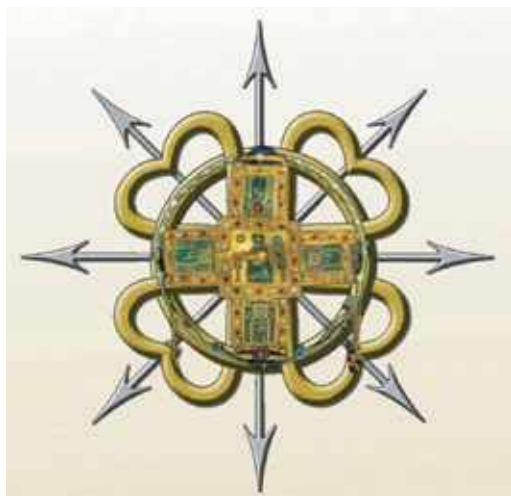
Szintén nagy jelentőségű adat, amit Iustinus közöl, hogy az „amazonok országát” a szkíták alapították. Ugyanis az amazonok területe jól azonosítható: lényegében egész Kis-Ázsia az volt, vagyis az egész magyar/hatti/szkíta ősterület (vagyis a mai Törökország nagy része). K. R. Röhl az amazonokról szóló, magyarul is megjelent művében sokatmondó tényekre hívta fel a figyelmet: „Az amazonlegendák központja mindenestre Kis-Ázsia. Ezek az irodalmi mondák azonban csak egy részét alkotják a ránk maradt emlékeknek. A legősibb attikai vázákön látható amazonábrázolások részben egy városalapító kultúrnép, részben viszont egy szkítákhoz hasonló törzs jellegét viselik... Az a tény, hogy Artemisz ephezoszi templomában négy híres amazonszobor állt, ismét csak a nagy Anyaistennő kultuszával való szoros kapcsolat tanúsága.

Az amazonokat ábrázoló pénzérmék szinte kivétel nélkül a római császárkorból származnak. Az érmék ábrázolásai általában a régi helyi hagyományokhoz kapcsolódnak. Mivel ezeknek az érméknek az elterjedési területe egybeesik az irodalmilag megörökített legendákéval, arra gondolhatunk, hogy az érméken látható amazonábrázolások azokon a helyeken is régi, helyi hagyományokra

nyúlnak vissza, ahol az irodalmi anyag nem ad felvilágosítást az amazonokról.

Az égei partvidék ázsiai oldalán egyformán gyakran találkozunk ilyen pénzérmékkal és irodalmi utalásokkal, mindenekelőtt Szmürna vallotta magáról, hogy egy amazon alapította.”¹⁵ De nemcsak Szmürnát alapították amazonok Kis-Ázsiában, hanem Kümé-t, Aigai-t, Pitané-t, Phókaiá-t és Kibürá-t is a helyi hagyományok szerint.¹⁶

A szkíta-magyar őshaza helye tehát nem megfejthetetlen rejtély, csak a megfelelő helyen keresendő...És így minden világos lesz, és a helyére kerül, ha kellő intuícióval illesztjük össze a szétszórt adatokat. Azt hiszem, hogy már e rövid vázlat is megadja az alapot ahhoz, hogy az ősi Szíriát és Kis-Ázsiát mint a magyar (és palóc, székely) valamint a magyar-rokon népek (pl. etruszok, szárdok, sumérok, finnek, türkök, stb.) őshazájának tekintsük és e szempontból vizsgáljuk tovább a történetét és műveltségét.

Végjegyzetek

- 1 Mészáros Gyula: Chattiak és skythák. Szeged, 1938., 30-31. oldal
- 2 Plinius: A természet históriája. Bukarest , 1973., 155.o.VI.,17.
- 3 Mészáros Gyula: Chattiak és skythák. Szeged, 1938., 31-32.o.
- 4 Strabón: Geographika. Bp., 1977., 805-806.o.
- 5 Plinius: I.m., 150-151.o. (V., 12.)
- 6 Mészáros Gyula: Id. mű, 33.o.
- 7 Mészáros Gyula: Id. mű, 34.o.
- 8 Bíró Lajos: A magyar Jézus és eltitkolt tanításai. Bp., 2015., 95-98.o.
- 9 Bíró Lajos: Őseink fényvallása. Bp.,2017., 23-25.o.
- 10 Bíró Lajos: A magyar Jézus és eltitkolt tanításai. Bp., 2015.,277.,
301-303.o.
- 11 Hegedüs József: Hiedelem és valóság, Bp.,2003., 129.o.
- 12 Lenormant, Francois: Káldeus mágia. Angyali Menedék, 2022.
- 13 Iustinus: Világkrónika,(II.,I.) Bp., 1992., 22-24.o
- 14 Luis de Camoes: A Lusiadák. Bp., 1984., 359.o.
- 15 Röhl, Klaus Rainer: Az amazonok lázadása. Bp., 1986., 47-48.o.
- 16 Röhl, Klaus Rainer: Id. mű, 48.o.

Bíró Lajosról - Pályái

Bíró Lajos 1961-ben született Debrecenben. 1976 óta rendszeresen ír, négy évtizede foglalkozik többek között a nyelvünkbe rejtett bölcsesség, a magyar ősvallás és őstörténet kutatásával. A '90-es évek elejétől jelentek meg először kisebb írásai hetilapokban, folyóiratokban (Demokrata, Vándor, Napkelet, Ősi Gyökér, stb.)

A magyar őstörténettel, többek közt a magyar-szkíta/szarmata rokonsággal, ill. azonossággal több könyvében is részletesen foglalkozott, így *A magyar régmúlt tikai-ban* (1999) és a *Székely őstörténet és ősvallás-ban* (2005).

Eddig megjelent könyveinek válogatott jegyzéke:

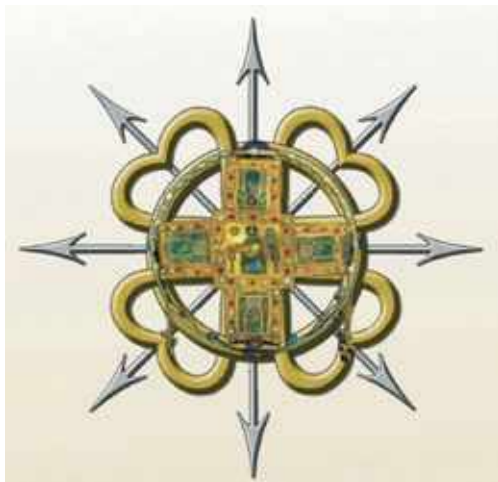
- A magyar nyelv elfelejtett bölcsessége* Főnix, Debrecen, 1997.
A magyar Jézus és Izrael elveszett törzsei. Magyar ház, Bp., 1999.
A magyar régmúlt tikai Magyar Ház, Bp., 1999.
„Kerek Isten Fája...” (A magyar ősvallásról) Magánkiadás 2001., 2002. Debrecen;
A Magyar Éden Debrecen, 2002.;
Varázsgyógyítás Debrecen, 2002.;
Táltosok könyve Fríg kiadó, 2004.;
Székely őstörténet és ősvallás Debrecen, 2005.;
Magyar Halottaskönyv Fríg kiadó, 2006., 2. kiadása: Farkas Lőrinc Imre, 2014.
Szerelem : Isten Magánkiadás, Debrecen, 2010.;
Magyar mágia (14 néprajzi tanulmány). Magyar Ház kiadása Budapest, 2011.
A bor és a szőlő ősi tikai. Fríg kiadó, 2015.
A magyar tündérvallás. Angyali Menedék, 2015.
Az ősmagyarok mitológiája. Angyali Menedék, 2015.
A magyar Jézus és eltítkolt tanításai. Angyali Menedék, 2016.
Őseink fényvallása. Angyali Menedék, 2017.
Magyar ősmesék. Angyali Menedék, 2017.
Újabb magyar ősmesék. Angyali Menedék, 2018.
Az ember isteni dimenziója – A túlvilági Nap. Angyali Menedék, 2018.
„Pogány” teológia – Istenidézés. Angyali Menedék, 2019.

Magyar mitológia. Szkítia kiadó, 2020.

A bor és a szőlő ősi magyar titkai. Szkítia kiadó, 2021.

Hungarian Mythology . Private publishing, 2022.

Őseink rejtett könyve – Táltosok, tündérek, varázslatok. Szkítia kiadó, 2023.

Platthy István

Az aranyló Napút

„A szkíták művészetbölcseleti öröksége, mely tovább él a természet változásrendje ihlette népművészet formakincsében”

Korunkban a régi kultúrák, így a magyar népi műveltség is új megvilágításba került. Felmerülő új szempontok szerint kezdi a mai ember átértékelni őket. Korábban elsősorban, mint egy letűnt kor rekonstruálásaként, társadalmi-történelmi viszonylatok oldaláról vizsgálták, ma előtérbe került a természeti viszonyok és a lélektan oldaláról való megközelítés. Egyre inkább nyilvánvalóvá válik, hogy a múltó sajátágok mellett örök érvényű értékek is megfogalmazódnak ezekben a kultúrákban, melyekre a mai embernek is szüksége van. Változni látszik az a korábbi álláspont, hogy a népművészet, népi-iparművészet és a népi-képzőművészet formavilága elsősorban múzeumba való és csak, mint érdekesség játszhat szerepet a mai átlagember életében. Kétségtelen, hogy az a sajátos társadalmi viszony már nem tér vissza, amely létrehozta ezen értékeket, ez azonban nem jelenti azt, hogy a kortárs világ keretei közt ne lenne létjogosultsága, ne lehetne beilleszteni a hétköznapokba, ne javíthatná a mai ember életminőségét, kultúráját. Egyre inkább kirajzolódik, hogy minden műveltség, nemcsak a régi, hanem a mai alapját is képezik bizonyos ősképek, archetípusok, melyek az ember alapvető lelki szükségleteiből fakadnak. Ezek az ősképek fogalmazódnak meg újra és újra, különböző korok sajátos viszonyai között és kapnak egyedi, a kort, a kultúrát képviselő színezetet.

A mai ember élete nagyon töredezett, kiesett a teljességből. Sokszor egymáshoz nem kapcsolódó, egymáshoz nem illő történésfolyamatokon át vezet életutunk. A régi paraszti kultúrában az emberek a búzaszem elvetéstől, a kalász learatásán át a kenyér elfogyasztásáig a teljes folyamatot átértékelték.

A mai társadalomban a dolgozó a munkahelyek többségénél a gazdasági, ügyviteli munkafolyamatok csak egy kis részébe kapcsolódik

bele, sem a teljes struktúrát, sem a teljes folyamatot nem látják át. Ez a töredezett állapot különösen felerősödik a manapság feltűnően gyakori személyiségzavarokban, gyermekeknél magatartászavarokban, pedig lelki egészségünk szempontjából fontos, hogy személyiségünk integráltan tudjon működni, életünket komplexen tudjuk szervezni, megélni. Ugyanakkor a magyar, kárpát-medencei és belső-ázsiai népművészeti formavilág vizuális nyelvi gondolkozásmódjára jellemző, hogy leképezi a természet szorosan egymásba kapcsolódó mozgásfolyamatait. Ez a költőien megjelenített kifejezésmód alkalmas arra, hogy segítségével olyan folyamatokat éljünk át, amelyben összefüggnek, szervesen egymásra épülnek a dolgok, így segítve a személyiség működésének, illetve a személyiségfejlődésnek az integráltságát, egységbe olvadását.

A fény születése és visszahúzódása minden évben újra és újra megvalósul a természetben. Az év első felében a fény fokozatosan kiteljesedik, a nappali órák száma folyamatosan növekszik, az év második felében viszont visszahúzódik a sötétség javára, és minden nap növekszik az éjszakai órák száma. A világosság és a sötétség arányának folyamatos változása bizony nagyon jelentősen hat az életünkre, még ha az sokszor nem is tudatosul bennünk. A régiségben a természetben élő nép ezt mélységesen átélte, a természettől elszakadt, a mesterséges világba kényszerített ember azonban a művészi alkotó tevékenységen keresztül tud újra kapcsolódni a természet folyamataihoz.

Molnár V. József képzőművész, néplélekrajz író a következőket írja a természetben élő nép évkörös tapasztalatairól: *„Ősi megfigyelés adta a Nap égi helyzetének négy sarkalatos pontját: a „Nap születését”, a téli napfordulót; „diadalútra lépését”, a tavaszi napéjegyenlőséget; „uralkodó helyzetét”, a nyári napfordulót; „hanyatlását”, az őszi napéjegyenlőséget. Az északi félteke mérsékelt övén négy, közel azonos időtartamú szakasznak kezdő-, illetve határpontjai ezek. Más-más ereje, „tulajdonsága” működik a Napnak, égi helyzetétől függően az esztenő körének egy-egy negyed szakaszában. A születő, s a „gyermek” Nap előkészíti a földi mindenek újulását; a diadalútját járó „kamasz” az új életet hozza, s növel, nevel; az uralkodó Nap, a „felnőtt” érlel, megterít; a hanyatló, az „öreg” betakarít, lebont. Az előkészület, az újulás-növekedés, az érés, a lebontás mindegyike három-három részre tagolódik, amelyekben a változásrend árnyalatai jelennek meg.”* (Molnár V. József, 2018: 47)

Egyesületünk 1989 óta működő Csontváry Képzőművészeti Stúdió, népi-képzőművészeti és művészetterápiás alkotóműhely; Baranya vármegye gyermekvédelmi lakásotthonaiban és gyermekotthonaiban élő, hányatott sorsú, traumatizált és érzelmileg elhanyagolt gyermekekkel, serdülőkkel, utógondozott fiatalokkal foglalkozik, elsősorban, de családban élő felnőtt érdeklődőkből álló alkotóműhelyt is vezet. Népi-képzőművészeti alkotóműhelyünkben hosszú évek során kifejlesztett a művészettel nevelés és művészetterápiás módszereinkkel el szeretnénk érni, hogy a gyermekek, fiatalok bensőséges kapcsolatba kerüljenek a természettel, és őseink ránk hagyott kulturális örökségével. Arra szeretnénk tanítani őket, hogy a mindehhez alkotó módon viszonyuljanak.

Az Ormánságban található Kórosi Református Templom mennyezetére a kor csillagászati ismeretei alapján a csillagos égbolt művészi metaforája került fel. A református teológia nem engedi meg a szakrális térben, hogy személyes Istent, bibliai jeleneteket, szentek életét megjelenítse a képzőművészet. Azonban a nép rejtett vágya, a személyes Isten megidézésére a szakrális térben leleményes formákat talált. Gyarmati János vajszlói asztalos mester a természetten keresztül szóló Istent jelenítette meg virágnyelven Baranya több református templomában és így Kóróson is 1835-ben. Gyarmati János a templom kazettás mennyezetére a csillagos égboltot festette meg, egy-egy csillagképet növényi mustrák alakjában megjelenítve. Minden kazetta egyedi népi-képzőművészeti alkotás, és nem csak a szabad szemmel látható, hanem csak a műszerekkel vizsgálható égi objektumok is kerültek fel szép számmal. Az Állatöv egyben az időt is jelölő csillagképei megjelenítésében, az időszakra jellemző földi időjárás, természeti viszonyok is megfogalmazásra kerültek a kazettákon. Minden egyes hónapnak az időszakot kifejező aktuális képi jele jelenik meg a kazettákon, de az is megfogalmazódik, amikor egyik forma átalakul a másikba, ahogy ez a természeti folyamatokban is lenni szokott.

A Biblia többek között erről így szól: *„hiszen ami Istenből megismerhető, nyilvánvaló előttük, mert Isten nyilvánvalóvá tette számukra. Mert ami benne láthatatlan, tudniillik az ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva alkotásaiból megérthető és meglátható.”* (Pál levele a rómaiakhoz 1,19-20.)

Világegyházi szinten a mai Katolikus Egyháztól sem idegen a természeti szimbólumok használata, nagyra becsülése. A 1992-ben Szent II. János Pál Pápa által kiadott Katolikus Katekizmusból idézek: *„Isten a látható teremtésen keresztül szól az emberhez. Az egész anyagvilág fölkináltatik*

az embernek, hogy Teremtője nyomait olvassa benne. A nappal és az éjszaka, a szél és a tűz, a víz és a föld, a fa és a gyümölcsök Istenről beszélnek, és egyszerre jelenítik meg szimbolikusan az Ő nagyságát és közelségét.

Ezek az érzékelhető valóságok, mint teremtmények kifejező helye lehetnek annak a cselekménynek, mellyel Isten megszenteli az embert, és az emberek istentiszteletet kifejező cselekményének.....

Az emberiség nagy vallásai gyakran megindítóan tanúskodnak a vallási szertartások e kozmikus és szimbolikus értelméről. Az Egyház liturgiája föltételezi, használja és megszenteli a teremtés és az emberi kultúra jeleit azáltal, hogy a kegyelem, a Jézus Krisztusban való újjáteremtés jeleinek méltóságát kölcsönzi nekik”. (1145-1149. bekezdések.)

Népi-képzőművészeti módszerünkben az egyes népművészeti hívóképeket kivetítjük az alkotóknak. A gyerekekben és a felnőttekben is, miután tudatosult a különböző hónapok földi természeti viszonyainak és égi csillagképeinek mélyebb értelme, megismerték élményként a hozzá kötődő sajátos forma és színvilágot, utána látnak hozzá saját alkotásaik elkészítéséhez. Arra szeretnék nevelni őket, hogy ne másolják le a népi motívumokat, hanem belülről éljék át, és tovább gondolva teremtsék meg saját szimbolikus-metaforikus képi világukat.

A népi kalendáriumra építünk, ezért fontos megjegyezni, hogy módszerünkben – ahogy Gyarmati János asztalosmester is – a valóságos természeti viszonyokat vesszük alapul, ami 13 állatövi csillagképből áll, nem pedig az asztrológiai meghatározásokat, jegyeket. Az asztrológia csak látszólag kapcsolódik a természethez, valójában egy zárt, mesterséges matematikai rendszert alkot. A lényeg a matematikai rendszer, a számítások és nem az alkalmazott szimbólumok, jelképek, amelyek akár mással is behelyettesíthetők az asztrológusok szerint. Módszerünkben a csillagképi jeleknek, jelképeknek központi szerepe van, hiszen azok fejezik ki a jelölt időszak sajátos földi természeti viszonyait, és ezt gondolják tovább a sajátos népművészeti mustrák, hímek. Ősi tudás ez, már a Bibliában is olvashatjuk:

„Majd ezt mondta Isten: Legyenek világítótestek az ég boltozatán, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek és meghatározói az ünnepeknek, napoknak és esztendőeknek, (Mózes első könyve - A teremtésről 1,14)

Kőrösi Református Templom belseje, a népi-képzőművészet tárháza

A Kőrösi Református Templom hímes kazettái mellett – szintén az évkörhöz kapcsolódóan – a közép-ázsiai török népcsoport, az üzbégek népművészeti motívumait is feldolgozzuk sajátos eszközeinkkel.

Az üzbég matematika és csillagászat különösen fejlett volt a középkorban. A XV. században élt üzbég uralkodó Ulugh Bég Szamarkandban csillagvizsgálót, és iszlám iskolát, medreszt építtetett, működtetett, ahol a diákok Korán ismeretén és értelmezésén túl matematikát, fizikát, csillagászatot is tanultak. Elmondható, hogy a csillagászati szimbólumok formavilága tovább élt, és napjainkra is fennmaradt az üzbég népművészetben, különösen a díszesen hímezett párnahuzatokon, melyek formavilága és gondolatisága párhuzamban állítható a magyar népművészettel.

A magyar nép kultúrája ősi keleti gyökerű és csak feltételezés a történeti néprajztudomány részéről, de igazán meggyőzően nem bizonyított, hogy mustráink velencei és augsburgi XVI–XVII. századi

mintakönyvekből származtak volna. Az viszont bizonyított, hogy a 150 éves Oszmán uralom alatt az úríhímezésre és így a magyar népművészetre – hasonló ízlés okán – jelentősen hatott a török népek motívumvilága (Palotay:1940.) Mindez még felerősítette, továbbvitte az évszázadok során átalakult formában fennmaradt honfoglaláskori motívumvilágunkat, vizuális anyanyelvi gondolkozásmódunkat.

Ugyanazt a babilóniai-ógörög eredetű zodiákus rendszert és csillagkép szimbolikát használják az iszlámban is, mint a keresztény világban. Maga Hérodotosz (i. e. 484 –i. e. 425) a hiteles ógörög történelemírás atyja – egyben a szkíták legnagyobb ókori ismerője – is elmondja, hogy a görögök az időmérésből és a csillagászati ismeretekből sokat átvettek a babiloniaktól. A csillagásztörténeti kutatások egyértelműen bebizonyították, hogy a babiloni csillagászat volt az, amely gondos megfigyeléseivel megadta az alapot a görög csillagászat számára és így megnyitotta az utat a történelem első csillagászati világképe felé. (Dieter B. Herrmann 1981: 28-29) A szkíta műveltség gyökerei részben Dél-Szibériába, részben Mezopotámiába nyúlnak vissza. Aranytárgyaik csillagászati szimbolikájával kevesen foglalkoztak, pedig a mezopotámiai csillagászati tudás és jelek hozzájuk is eljutottak. Írásomban azt is bemutatom, hogy az egyes állatövi jelek, milyen módon jelennek egy a szkíták arányaiban.

Jégen járó január, a fergeteg hava az év leghidegebb és legéhínségesebb hónapja. Mindenütt a jég, a hó az úr, a föld csontosra fagyott. A fák látszólag élettelenek, csak csontváz ágazatuk meredezik. Az állatok nagy része vagy elpusztult, vagy elbújt és szintén téli álmodat alszik. Az ilyenkor is ébren lévő állatok sokat éheznek, nélkülöznek a természetben. Igaz, hogy karácsonykor a téli napforduló idején megszületett a fény, a nappali órák száma egyre hosszabbodik, azonban a Napnak semmilyen ereje nincs. Az egész természetben a szerkezet, a váz a meghatározó, a fagyott táj merev, kristály szerkezetű létben nyugszik.

Jégen járó január, Bak csillagkép
időszaka a kórósi kazettán

Bak csillagkép időszaka,
11 éves lány rajza

A Bak csillagkép időszakának
megjelenítése az üzbég hímzésen

Bak csillagkép időszaka,
12 éves lány rajza

Az előzőekben vázolt gondolatot nagyon szépen fejezi ki a Kórósi Református Templom Bak (Capricornus) csillagkép időszakát kifejező kazettája, csillagászati ideje január 19-én kezdődik. Zárójelben jegyzem meg, hogy a Bak csillagképet a kőszáli kecskéről nevezték el, mivel olyan állat, mely a legínségesebb és legzordabb körülmények között is tud létezni. A kazettán két, szimmetrikusan elhelyezett, virágnyelven megfogalmazott Bak csillagképjel jelenik meg, (jele: ♑). A két bak jel között lenyugvó csillagot és egy fölfelé csíráját

bontó, belőle tulipánként kinövő napvirágot látunk, kifejezve ezáltal a fény megszületését, a nappali órák számának növekedését, de a még hideg van, a Napnak nincs ereje, az „őrző állatok nem engedik” a metaforikus kifejezés szerint. Az egész ázsiai kultúrkörben elterjedt jelkép, hogy hurokfarkú bak-sárkányok őrzik közepén a Napot. Szép példáit látjuk ennek a kínai művészetben, de rendkívül elterjedt a székelyföldi kapufaragásokon is. A sárkányok őrizte Nap a téli napfordulóra utal. Az új fény már megszületett, csírát is bontott, azonban ereje még nincs a föld felmelegítésére, ezt fejezi ki a sárkány alakok erős kétoldali őrizete. A lenyugvó csillag pedig arra utal, hogy az éjszaka uralma már leáldozóban van, ideje egyre rövidül.

Ugyanezeket a formaszervezeteket, kompozíciós rendet láthatjuk az üzbég hímzésen is. Itt azonban nem csira nő ki a napvirágból, hanem félkörívben terjedő fény áramlások fejezik ki a fény születését.

Rajzi feladatként „virágnyelven” népművészeti motívumok formanyelvén jelenítjük meg Bak csillagkép időszakának természetmítoszi szimbolikus üzenetét. Így teszünk a további hónapok csillagképi feldolgozásánál is.

Csokonai Vitéz Mihály kalendáriumba való naptárversikéje is jól mutatja a XVIII század emberének szemléletét, hogy a földi és az égi, csillagképi természeti képzeteket összekapcsolja:

*„Mormolnak szelei a fagyos északnak,
A zsendelyre vastag jégcsapokat raknak.
Ellepik a földet sűrű fergeteggel,
A folyóvizeket megkötik hideggel,
Mellyeket őszítnek a havak és derek,
Azok a tél fején fejejlő púderek.
Zúzmarázos a Bak csillámló szakálla,
Csörög a jég miatt minden szőri szála.”
Tél című versből, 1789.*

Molnár V. József gondolatai Boldogasszony haváról, a januárról:

*„Fény-Krisztus születése után kemény, köves fagy, az igazi tél fogja a háttárt, az ember lelkét, testet, s tesped a jószág az istállóban is. Ha nem moccan bennünk, általunk az élet, akkor az ilyenkor szükséges megpróbáló keménység határt nem ismer dolga végeztében, és megtartás helyett gyilkol, s elpusztítja mindazt, aki, ami újjulásra vár;...
... A születés, amelyben csillagocska, napocska (fény) jön mindahányszor a világra, a Nap esztendőkörös újjászületésével a Bak „nulla pontjával”*

volt rokon (dátum szerint bármely napon is történt a világra szépülés!). A hajdanvolt ember hitében fényt-fényig tartott az emberélet, s amikor távozott a lélek: csillag született a menybolton. A csecsemő szoros pólya-kötése, amely 6-9 hétig gúzsozta a kisgyermeket – Bak territóriumának tulajdonságát valósította.” (Molnár V. József, 2018: 115-116)

Bak csillagkép megidézője,
nyakláncmedál Kr. e. VI. sz.

A napkorongot őrző szárnyas bak-
griffek, arany karperec Kr.e. V.-VI
sz. Oxus kincse, szkíta ajándék

Az aranymedálon jól látszik a hideg időszakot megidéző összegombolyodott, pihenő kőszáli kecske alakja. A legkisebb felület elve alapján, maga alá húzza lábait, fejét hátrahajtva hátára helyezi, így a testfelületét a külvilág felé lecsökkentve, a hó veszteséget a minimálisra csökkenti a téli hidegben. A karperecen pedig a bakkecske szarvú griffek őrzik a Napot a napkorong peremére ülve, a téli napforduló utáni időszakot megjelenítve.

Havat fúvó február, a jégbontó hava az enyhület, a hóolvadási ideje. A Nap ereje ekkor érződik először. A kemény, fagyott, kristályszerkezetű világ felolvad, feloldódik, és hullámtermészetűvé válik. A Vízöntő (Aquarius) csillagkép elnevezése itt is az aktuális földi természeti viszonyokra utal, csillagászati kezdete február 16. Ilyenkor van a farsang időszaka is. A tél befelé forduló szorongásából hatalmas jókedvvel törnek ki az emberek. Az idáig őrzött belső feszültség elemi erővel tör fel, mulatozásban, tobzódásban oldódik fel. A törvény szigorából a törvény áthágásába vált

át. Az időszak egyben alkalmas a lefojtott elementáris ösztönök felszabadítására is, de hogy ez ne váljon pusztítóvá, kiélésére artikulált formákat kell találni. Ez az időszak egyben a természet megújulásának kezdete is. A változás először „a fizikai lét” síkján következik be: a szilárd halmazállapotból folyékony halmazállapot lesz.

Havat fúvó február, a Vízöntő csillagkép időszaka a kórósi kazettán

Vízöntő csillagkép időszaka,
14 éves lány rajza

A Nap ereje már szétfeszíti a kereteket, legyőzi a hideget, üzbég hímzés

A Nap ereje már legyőzi a hideget,
11 éves lány rajza

A kórósi kazettán jól látható a kristályrács szerkezet elhullámosodása, (☰). A hurkolt farkú kétoldalú bakjel is felbomlik, a szétoszló hullámok már éppen csak, hogy emlékeztetnek az elmúlt időszakot jelölő bakjel szerkezetre.

Az üzbég hímezésen a Nap áll a középpontban, sugárzó erejével szétfe-szíti a kereteket, minden hullámzik, lüktet körülötte.

Molnár V. József gondolatai a Vízöntő időszakáról:

„Pál-fordulásával végérvényes a fordulás, annak első grádicsára lép a lét. Gyertyaszentelőkor, amikor a Nap már „bakugrással” magasabban ara-szol az égi mezőn, a Föld is fölébred, „szuszogni”, „lélegezni kezd”. Bár a Bak még ekkor sem akarja megadni magát, kemény testet-lelket bénító, feszítő fagyokat hoz az enyhületbe. Fagy és enyhület szinte naponta váltja egymást. Háromesztendő koráig a „vízöntőben élt” a gyermek – annak „alaktalan-sága”, személytelensége határozta meg valahány csete-bota cselekvését. A kisgyermekben ekkor még alig-alig munkál az én-tudat: négykézlábaz, rendtelenséget tesz, majomként utánozza anyját, apát; nyugalma egyedül anya közelsége adja.” (Molnár V. József, 2018: 171)

A Vízöntő paradoxon jelenik meg szkíta ruhadíszon, a Vízöntő csillag-kép kétarcúsága, hiszen rendhagyó módon az egyik ága ráfolyik a Bak csillag-képp területére, és idejére a másik pedig a Halakéra. A szkíta aranytárgy szel-lemesen fejezi ki ezt, hiszen nem lehet eldönteni, hogy a két figura arca most egy vagy két arc. Ugyanakkor az égi szituáció egyben alkalmas arra is, hogy a Hérodotosz által leírt szkíta szokást a vérszerződést is megidézzé, hiszen a vérivással megpecsételt, választott szövetségben a feleket valamilyen közös dolog, közös ügy köti össze, létre jön a különvaló személyek közötti közös tér. Az aranytárgy összefonódó figurái szép képi metaforában fejezik ki mindezt.

Vízöntő paradoxon, vérszerződés
Szkíta arany ruhadísz
Kr. e. IV. sz. Kul-Oba

A Vízöntő „ráfolyik” a Bak csillagképre,
Ivókört, elektrum rhyton,
Kr. e. VIII-VI. sz. Kalmakareh

A szkíták korában különféle állatfigurákkal díszített, nemesfémből készített ivókürtök mindenhol el voltak terjedve a népek körében, a perzsáknál, a trák-szkítáknál és a görögöknél is egyaránt. Képünkön az égi konstellációt itt is jól kifejezi a Bak figurára „ráfolyó” Vizöntő csillagszimbolikát megidéző kürt, hiszen bort tartottak benne, amely lent az ivóedény alján, az állatfej közelében lévő nyíláson keresztül csorgott az ivó szájába.

Rügymozdító március, kikelet hava. Az idő tovább melegszik, azonban a farsang jókedve lecsendesedik. Látszólagos csend, nyugalom alakul ki, de főképp a növényi lét belsejében - óriási életfolyamatok indulnak be. Beindul a fák nedvkeringése, a rügyek elkezdenek duzzadni, rügyezni. Ez a készületi időszak viszonylag elég hosszú. Ez az időszak egyben az áldozati halál időszaka is. A meleg hatására a télen elpusztult állati tetemek, növényi maradékok bomlásnak indulnak. Végső pusztulásuk trágyává teszi őket, amely azonban táptalaja az új élet megindulásának. Nem véletlen, hogy a nagybőjt időszaka is erre a kozmikus üdvtörténeti időszakra esik. Krisztus kereszthalála olyan áldozat, amely az emberiség számára az örök életet hozta el a kereszténység tanítása szerint.

A Halak (Pisces) csillagászati kezdete március 12, időszakát megjelenítő kazettán a Halak csillagkép jele (♋) rendkívül határozottan kirajzolódik. A két félkörívét összekötő vonal azonban itt egy virágszerű hatalmas rügyben jelenik meg, amely már viszont a földi természeti viszonyokra, a növényi lét belső éréseire, a rügyezésre utal. A természet megújulása most a „biokémiai lét” síkján következik be.

Az üzbég hímezésen is ugyanúgy Halak csillagkép jelét (♋) láthatjuk.

A hal-halál hangzása is hasonló, a hal tapintása borzongató, a pikkelyek hidege is a halált juttatja eszünkbe, ugyanakkor a hal az új életet is jelképezi, mivel nagyon szapora állat, megszámlálhatatlan sok ikrával gondoskodik az utódokról. A természet is áldozatra adja magát, hogy majd új élet szülessen belőle, ilyenkor kerül a földre mag és ő maga is meghal, hogy belőle új élet csírázzon.

(Megjegyzem, nem az asztrológiai hagyományoknak megfelelően, hanem a valóságos természeti viszonyokhoz igazodva rendeljük a hónapokat az adott téridő-egységhez. Jelenleg a Halak csillagkép ideje március közepén kezdődik, ekkor lép be valójában a Nap oda, mivel a csillagképek nagyon különböző méretűek és alakúak, ezért az ekliptika egy csillagképbe eső ívhossza – így a Nap áthaladási ideje is – eltérő.)

Molnár V. József gondolatai a Halak időszakáról:

„Mindaz, ami a korábbi Vízöntő időszakban részekre, darabokra bomlott szét, az a Halak enyhültében nyálkás uszadékká lesz. A tavaszeln földbe került mag is földjé mag-létét, halálra válik, hogy a belőle sarjadó életnek táplálója lehessen.

A Halak időszaka olyan, amilyen jelölője, amely ezüstös, hideg pikkelyével az elmúlást idézi, a halált, minden élet alapját, ágját; de a hal az, aki ezernyi ikrát rak, ő a legszaporább élet is egyben. S a Halak időszaka a hajnali tavaszi mocsár, a szuszogó gőzölgő bűzös halálhely, amelyben mindig jelen való az oszló, az áldozat, de amelyben minden pillanatban ott van a sokféle születés is. A mocsár rút, sötét, gyászos, de virágok virága, a tavirózsa is rajta virít. A mocsár mélye súlyosabb minden másnál, ám a szinte testetlen molnárka a hártya vizén érzi jól magát. A régiségben együtt volt az ember e kettősséggel.

...A föld alatt feszülő csíra, a pattanni készülő rügy adta s adta hetedik évig az emberélet, a kisgyermekkor tartalmát – a Halakban áldozat okán újulni készülő mindennek.” (Molnár V. József, 2018: 197)

Rügymozdító március, a Halak csillagkép ideje a kórósi kazettán

Halak csillagkép ideje, 11 éves fiú színes ceruza rajza

Halak csillagkép ideje, üzbég hímzés

Halak csillagkép ideje, 13 éves fiú rajza

A következő mennyezetkazettán átmeneti formát látunk, felül a Kos csillagkép jelét (♈), amely szétnyíló két szárával a rügyfakadást, a feltámadást idézi meg, ez ugyanakkor a Halak csillagkép jeléből (♉) fakad, annak kétirányúsága megszűnik, az alsó rész a felsőbe csúszik át és tör elő. Tulajdonképpen olyan, mint ha a Halak csillagkép jelének az alsó részét elhagytuk volna, illetve átfordult volna a felsőbe. Nagyon szépen jeleníti meg Gyarmati mester több kazettán is az egyikből a másikba átfolyó természeti folyamatokat, hiszen a rügyek hosszú idejű, hetekig, vagy akár egy hónapig duzzadásából szinte néhány pillanat alatt pattan ki a levélke, történik meg az átváltozás csodája. A rügy létformájából, kis levél „fülkezdeményeződés” lesz. A természetben a folyamatok nem szakaszosan, töredezetten történnek, mint az emberi társadalom által mesterségesen szervezett időben, hanem az egyik létforma átfolyik a másikba.

Átmenet a Halak csillagkép idejéből a Kos csillagkép idejébe a kórósi kazettán

Halakból a Kosba, egy rajztanárnő rajza

Láthatjuk, hogy az egyik csillagkép jelének alakzata hogyan folyik át a másikba. Az alkotó ezzel zseniálisan utal arra, hogy felismerte a természeti folyamatok egymásból fakadó folyamatos történését, folyamatszerű rendjét. Az idő fázisokká való szakaszolása az ember mesterséges teremtménye. A természetben a folyamatok valójában nem törnek így meg, hanem egymásból következnek. Ezt dolgozta fel egy felnőtt tanítványom lendületes kompozíciójú, a természet átváltozását megjelenítő népi-képzőművészeti alkotásán.

Régen Poroszország, ma Lengyelországban található Vetttersfeldén talált szkíta pajzsdísz Kr. e. VI. századból, stílusa alapján párhuzamait a Fekete-tengertől északra fekvő területe élő Szkíták műveltségében kell keresni.

Nagyon érdekes, hogy a természeti folyamatok egymásból következőségét a Halak-Kos csillagképek vonatkozásában már a régi szkíták is feldolgozták, tehát ez egy nagyon az ősi bölcsesség. A sok szimbólumból álló arany pajzsdísz halformája, a végén, a farok részénél két kos fejjé nyílik szét, kifejezve ezzel, hogy a Halak ideje a Kos csillagkép idejébe megy át. Ez az aranytárgy is egyértelműen bizonyítja, hogy a szkíta műveltségben is jelen volt az időt is jelző csillagmítoszi tudás.

Ágzöldítő, fütyösszavú április. Az újjászületés, a rügyfakadás ideje ez. Rendkívül rövid idő alatt óriási energiák szabadulnak fel a természetben. A rügyek kipattannak, a fák kizöldülnek, a természetben minden éles, harsány, friss üde zöld. Hatására bennünk is zajlódnak ilyenkor az átalakulás – gyakran hirtelen – folyamatai.

Ez egyben a feltámadás, a húsvét ideje is. Kozmikus üdvtörténeti szempontból a megváltás beteljesedése, az örök élet lehetőségének eljövetele. A természet újjászületése minden évben Krisztus feltámadását idézi meg számunkra. Az időszak igen alkalmas a nagy átváltozások, az élet elemi erejű kitörésének megélésére. Ez az időszak kifejezi a férfi természetre jellemző megküzdés és helytállás minőségét, erejét is.

Már csak a Kos csillagkép (Aries) – csillagászati idejének kezdete április 18 – jelét feldolgozó kazettán a sárga háttér a téli hideget végképp legyőző fényt, az ilyenkor kibontakozó óriási energiákat jeleníti meg. A természetben ez az újjászületés „a biológiai lét” síkján történik meg, s ezzel minden évben újra megidéződik a földi evolúció három fő állomása a Vízöntőtől kezdődően.

Molnár V. József erről az időszakról így ír:

„A föld méhében születésre feszül már minden csíramagzat, s a rügyek is pattanni készülődnek; de még várniuk kell, amíg a Nap égi társa a Hold megtelik, erőre kap a fönti bába is, aki világra segíti a Naptól fogant életet. S húsvét hajnalon, amikor halottaiból támad föl az Úr, legyőzve a halált, szinte varázsütésre megújul a határ, a kert, az erdő; zöld-arany színe ragyog föl a mindeneknek, a fényóhajtó-anyaságban munkáló teremő fényesség s vele ragyog a rítusát, dolgát tevő ember lelke is.

Kemény bolond szelek nyargalnak napestig, úzik a sárkány döglehetét, amely ott párál a földeken, a növények tövében; s a vizeken is ott van még a nyálkás halotti uszadék, amely táplálója, ágya, anyja volt az újulásnak, de most „gyermeké életére tör”; ideje lejárt, el kell most tűnnie. Minden esztendőn Szent György, a napvitéz győzi le őt, és szabadítja ki a királylányt, a megújult nő-növényi életet a sárkány, „a poshadt tó ura” fogságából, s ő tisztítja meg a vizeket is. Napját megelőzően a régiek körmenettel járják a határt, megtisztították előbb a bíró és a pap kútját majd kint a határban s a legelőn a forrás- és csordakutakat. A férfinép körmenete volt ez, a harcosé. Ezután már ki lehetett hajtani a legelőre a jószágot; kürt, tüllök szólt, serényen pattogott a karikásostor.

A Kos hava kemény, férfias, miként a napvitéz, s mint a huszár, akinek feszes vörös nadrágja, zsinóros mentéje, panyókára vetett dolmánya, lova, kardja, csizmája, lépése mind-mind a harcos férfit idézte meg; verbunktánca is, mert ilyenkor toboroztak dobszóval.

... A Kos tízesztendőskoráig „látta vendégül” a gyermeket: nekilődulást, szaladást, szelet adott neki, a lét húsvétian, hirtelen nagyot változó kedvét, erejét, az idő és a tér fölfedezésének örömét – a „lelkes”, személyes téridőt kapta meg a családban csakúgy, mint az iskolában.”

(Molnár V. József, 2018: 221-222)

Ágzőldító április, Kos csillagkép ideje a kórósi kazettán

Kos csillagkép ideje, 11 éves lány rajza

A Kos csillagkép ideje, üzbég hímzés

Átmenet a Halakból a Kos csillagkép idejébe, 15 éves fiú rajza

Az üzbég hímzésen a Nap által táplált belső fényenergia robban, négyfelé törve ki a Kos (♏) jelein keresztül.

Virágnitó május. Egyben a Bika (Taurus) csillagkép ideje, csillagászati kezdete május 14. Megint egy nyugodtabb időszak tér vissza. Ez a növényi lét kiteljesedésének, a fák kigömbölyödésének az ideje. Ilyenkor dús lombkoronát, erős levélzetet fejlesztenek a fák, erősödnek tövükben a lágyszárú növények. A rét csupa illat, virág, ilyenkor virágzik a legtöbb növény. Feltámadnak a pillangók, kövérré híznak az állatok.

Az érzékiség és önmagunk építésének ideje. Ha állandóan csak önmagunkból adunk, akkor kiüresednek lelki energiatartalékaink, ezért szükségese-
sek olyan időszakok, amikor önmagunk erősítésére, felépítésére, létezésünk
csodálatos átélésére nagyobb hangsúlyt fektetünk, ami egyrészt az önmagunk
elfogadása, másrészt a körülöttünk lévő világ felszabadult létélményét nyújt-
hatja.

A Kos csillagképpjel (♈) kétoldalt, kívülről legömbölyödik, visszacsato-
lódik önmagába, hogy létrehozza kórósi kazettánkon és az üzbég hímzésen is
ezt az időszakot jelölő Bika csillagkép jelét. (♉) A folyamatszerűséget jól érzé-
kelteti, hogy az írásomban bemutatott kazettán még alul nem záródott össze
a Bika jelének két íve; ugyanakkor vannak Kóróson olyan kazetták amelyeken
már összezáródott.

Virágnitító május, Bika csillagkép
ideje. Kőrös, mennyezetkazetta

Bika csillagkép ideje,
15 éves lány rajza

Bika csillagkép ideje,
üzbég hímzés

Bika csillagkép ideje,
15 éves lány rajza

Molnár V. József erről az időszakról a következőket írja:

„Az esztendő körének változásrendjében a nagyhatalmú Szent György után a beporzás időszaka következik: Ég és Föld násza tombol.A teremtett világ minden íze-porcikája reszket, remeg ilyenkor, a termékenységet óhajtó határtalan nászörömben. Napokig tart csupán e láz, s utána mintha csömöre jönne a nagy örömmel mindenki élő megáll, szinte lélegzetét fogja vissza a határ is „guggol”, tövében-bokrában erősödik minden. Várakozás feszül, írhatatlan félelem, mert május kellős közepén jön minden esztendőben a három kegyetlen ”ác”: Pongrác, Szervác, Bonifác és az idő előtt szárbaszökkeneteket kíméletlen fagyával „aratja le.”

A Mindeneken belül, legbelül kerekedik ilyenkor és szedi össze magát, eképpen használva a nászt és csömört hozó Nap a megpróbáló s mindig más-képpen éltető szentséges erejét.

A régiségben valahány gyermek tiztől tizennégy esztendő koráig „gyűjtött”: töltekezett, tövében erősödött miképpen a Bika égi korszakában a növény:” guggolt”, hogy majdan ha ideje érkezik, akkor természetben, lelkében, szellemiségében – az eget célozva meg – nagyot szökkenhessen.”

(Molnár V. József, 2018: 271)

A képen lévő szkíta kardhüvely díszítésének egyik figuráját láthatjuk. Összetett állatalak, amely az Állatöv csillagászati, csillagmítoszi szimbólumaiból épül fel. Csak a feje idézi meg a bikát, teste, lábai oroszlán, szárnyai hal formájúak. Együtt van itt benne a múlt, a jelen és a jövő. Jelenben élünk, a jelen dolgaival kell foglalkoznunk, szellemiségünket elsősorban ez hatja át, ezért szimbolizálja a fej a Bika csillagkép időszakát. A múlt tapasztalatai, eredményei, a Halak időszakára ad az előrelépéshez, „oroszlán lábunk” pedig visz a jövő felé, az Oroszlán csillagkép idejébe. A Halak időszakára felkészülést, az Oroszlán ideje a győzelmet jelentheti, a kardforgató harcos számára. **Szárbaszökellő június** a növekedés ideje, a nyár kezdete. A réteken szinte ember nagyságúra

„Csodás” állat a szkíta kardhüvely díszítésének részlete,
kr. e. VII. század, kelet-székelyország, Azerbajdzsán

nő a fű, a fák lombkoronája megnyúlik. Az élőlények, és így az ember kedve is az ég felé törekszik. Nem véletlen a pünkösöd, a Szentlélek eljövetelének ideje is ide esik. A régi ember hitében ilyenkor az ég megnyílik. A csíksomlyói búcsúban pünkösöd hajnalán a felkelő Napban a Szentlélek pillantható meg tűzmadár képében. „Ezt csak az láthatja meg, akinek a lelke arra érdemesült” - mondják a moldvai csángók. Az időszakhoz kötődik az Ikrek (Gemini) csillagkép kitüntetett helyzete, (jele ♊), csillagászati kezdete június 12. Az ikerség is a földi természeti viszonyokra utal. Az iker gyerekek, bár egy töről fakadnak, mindig versengenek egymással, és ezzel a nemes versengésükkel valójában egymást segítik abban, hogy minél hamarabb felnőjenek, magasabb szintre jussanak. Az ember nagyságú fűszálak is így versengenek egymással, hogy a Nap felé törekedjenek. Lélektani szempontból ez időszak egyben alkalmas a megküzdés, a verseny megélésére, a tanult tehetetlenség leküzdésére.

Kazettánkon a Bika csillagkép jele felül kinyílik, és két szárra bomlik, amely azonban alul ívesen továbbra is összekapcsolódik. Az égen az Ikrek csillagkép is hasonló alakzatot mutat. A virágnyelven megszólaló csillagkép mögött háttérként már a nyár sárga tüze fénylik.

A Bak csillagképet megjelenítő kazettából kiindulva jól láthatjuk, hogy az egyik csillagkép alakzata hogyan alakul át, formálódik át a másikba. Az alkotó ezzel zseniálisan utal arra, hogy a természetben a folyamatok egymásból alakulnak át a folytatólagos rend szerint, nem pedig időszakazonkénti fázisok jelennek meg. Az egyik dolog a másikba megy át örökösen. Az idő fázisokká való szakaszolása az ember mesterséges teremtménye. A természetben a folyamatok nem törnek meg így, hanem átfolyanak egymásba. Mint már utaltam rá, vannak olyan kazetták is a Kórosi Templom mennyezetén, ahol éppen a két állapot közötti átmeneti szakaszt jelenítik meg, mutatva ezzel az alkotó tudatos felismerését a természet örökké folytonos rendjéről.

Molnár V. József erről az időszakról így ír:

„A régiek hitében húsvétot követő negyven napig Krisztus fényes, új öltözetében itt jár, él közöttünk, körülöttünk, bennünk; s áldozócsüörtökön fölemelkedik Atyja országába. Akkor, e magasztos napon egy villanásra nyitva marad Krisztus nyomában a mennyég kapuja: aki csak él, az mind-mind be akar nézni a Föntbe; csudalátni nyújtózkodik, aki eddig guggolt, félve a fagyos napok idő előtti aratását az most szökken; és vele szökken az ember lelke is miképpen a száras-szálás nyurga kender, a rozs, a gomba, s a liliom.

A Teremtő pipacsot, rózsát terít a tájra, a tűz, a vér fölfele törő piros

örömét; minden virág a Nap földi kedve, mely ekkor hatalmasan lendít fölfelé.

...Áldozócsütörtökön és holdudvarában szinte hallható a növekedés: fecseg, locsog, cserfel, a fa, a fű, a határ, a bogár, a madár, az ember; nyüzsög, nyüstöl a mindenképp vér-kedve, s a nagy akarás a küzdelmet, a verekedést is hozza. Ki-ki akaratlanul is árnyékot ad a lustábban nyújtózókodóknak, elnyomja-lopja életét.

A Fönt leköltözik, e verekezésben is kamaszos szűzi óhajtásban a Paradicsom valósul a földi tereken – a Szentlélek hatalmas kiadásának ereje által: együtt van itt, aki még zsenge, alig-növény, azzal, aki már virágzó csupa-pompa, s némelyek immár érett gyümölcsöket is kínálják.

Az Ikek a kamaszkorral rokon: a szárbaszökkenés időszaka, a „csodalátásé” és a birkózásé. Valahány kamasz lelkében a gyermek és a felnőtt viaskodik ma is egymással; de a csatát minden kamasznak a környezetével is (elkerülhetetlenül) meg kell vívnia.” (Molnár V. József, 2018: 291)

Szárbaszökellő június, Ikek csillagkép ideje.
Mennyezetkazetta, Kórós

Ikek csillagkép időszaka,
11 éves lány rajza

Játékosan kergetőző iker figurák.
Ikek csillagkép időszaka az üzbe hímzésén.

Ikek csillagkép időszaka,
16 éves fiú rajza

Ikerharcosok, arany ruhadisz, i.e. 400-350 Pantikapion

A Fekete-tenger északi partján fekvő Pantikapaionban készült arany ruhadisz, két szkíta íjászt ábrázol, amint egymásnak háttal állnak és így 360 fokos körben tudnak lőni íjukkal, váll-vállvetve tudnak harcolni, egymást is védelmezve így. Szép példája ez az egymást védő, segítő ikerségnek, szemben Romulusz és Rémus, Káin és Ábel történetével, a gyilkos küzdelmük kimenetével. Ez a sajátos, már Hérodotosz által isle-

írt fogadott testvérbarátság a szkítáknál elterjedt volt. Ebben a jellegzetes iker-kapcsolatban a felek nem egymás ellen, hanem egymásért harcolnak. (Pap Gábor 2015: 57-58.)

Sarlóshintó július, az áldás hava a természet bőségének, a beérésnek ideje. Ilyenkor érik a legtöbb gabonaféle, a táplálék gazdagságát szórva a természet teremtményei elé. Ez az időszak az örök természetanyaság megidézésének ideje. Ahogy az anya testével táplálja gyermekét, így táplálja a természet is gyermekeit. Nem véletlenül képviseli ezt az időszakot a Rák (Cancer) csillagkép, hiszen a rák testén hordozza ezernyi kikelt fiát, de ha menekül, hátrafelé úszik. A Tejút a Nyilas csillagkép után a másik oldalon ilyenkor kapcsolódik be az elliptika körrendszerébe. Erre utal a Rák csillagkép jele, (♋) mely a Tejút Galaxisunk forgását is megidézi, csillagászati idejének kezdete július 20. De megidézi a Holdat is, állandóan változó sarló alakjával, amely ősidők óta a női minőség szimbóluma. Nem véletlen, hiszen a nők termékenységhez kötődő ciklus váltásai a Hold ciklusváltásához kapcsolódnak.

Egy másik, szintén használatos a Rák csillagképpel jelenik meg kórosi kazettánkon . Megy, megy a napfelkelte helyének útja keleten észak felé, aztán megáll, és visszafelé megy. Egyre magasabban jár délen a delelő Nap, aztán egy magasság után már nem kapaszkodik többé ennyire lefelé. Az idáig egymásból következő jelek kazettáinkon most hirtelen megpördülnek, megfordulnak, utalva ezzel a nyári napfordulat idejére is, a fény kiteljesedésének csúcspontjára, hiszen ezután már apránként el kezdenek rövidülni a nappalok még akkor is, ha a Nap tüze augusztus elejére még erősebbé, már aszályal pusztítóvá válik.

Molnár V. József erről az időszakról a következőket írja:

„Aki az Ikrék havában szárba szökken, a Rák idejében kalásza formáját, gyümölcsét, rangját, nemzetségét kapja; ilyenkor címerét hozza már a kukorica is, virágját a mák meg a krumpli. „Isten terített asztalává” lesz a határ, s ezt immár „körbeülheti” az élők „nagy családjá.”

A gabonának június 15-én Vid „tövét szakítja”, s ahány fajtája csak van, az mind érni kezd; július 2-a, Sarlós Boldogasszony napja piros betűs ünnepet hoz: megjelenése a régiségben a az aratás kezdetét jelölte. („Nehézkes Mária” megy e napon Erzsébetet látogatni; a határ minden búzaféje ilyenkor Nehézkes Mária, minden kalász-méhben élet simul, a boldogságos Istenanya gyermeke.)

E napon jóval napkelte előtt hálaadás zengett minden katolikus templomunkban. Az emberek a templom fala mellé támasztották a kaszát, az aratás eszközeit, hogy áldás legyen rajtuk., s majdan az aratáson is. Mise után a templom egész népe a már megáldott szerszámokkal énekleve indult a határba. A nagycsaládokat ezen a hajnalon a „nagyasszony”, a család „asszony-öregje” vezette s ő vágott három marok búzát sarlójával az érett táblából, s kötötte át, öltöztette piros szalaggal; e kicsi kéve neve számos vidékünkön Jézus volt (sok helyütt az aratás végén kötötték a „Jézus-kévé”). A serdülő lányok búzavirágból koszorút kötöttek a kéve fejére. A búza sár-aranya, kalász-sugara, szem-sikérje a Napot idézte meg: „Mag, mag, búzamac, benne aluszik a Nap”; s a Nap Jézust hozta, hozza el minden hajnalon: „– Mit látol a fényös Napon? – Ott látom a fényes Jézust ” (Gyimes) – imádkozták a régiek (a tápai öregek azt tartották, hogy Jézus a Napban lakik, s onnan irányítja a világot: a Napot emiatt tisztelték, de akit Isten akaratóból megidézett, a közénk születettet, Jézust imádták egyedül); s minden búzaszemen rajta látták Jézus képét, vagy Boldogasszonyét Gyermekével. Körbetérdepelték e kévét, s a felkelő Nap felé fordulva megköszönték a Teremtőnek, hogy ismét úgy terítette meg a „mindenki asztalát”, hogy jut bőven a családnak, a szegénynek csak úgy, mint az ég madarainak is. Azután hazatértek, az aratás tetet-lelket próbáló nehéz munkáját, ha telehold adódott éjszaka, vagy másnap reggel kezdték el.

A Rák – a határ „terített asztala” – érettséget hozott, alkalmát annak, hogy a felnőtté vált két különmemű egyé legyen, családot alkosson.” (Molnár V. József, 2018: 317)

Rák csillagkép ideje, nyári napforduló.
Mennyezetkazetta, Kóros

Nyári napforduló ideje,
12 éves lány rajza

Rák csillagkép ideje,
üzbég hímzés

Rák csillagkép időszaka,
15 éves fiú rajza

Az önmagát megsebző griffimadár és
a bakkecske. Szkíta arany aigrette, fejdísz,
Szibéria Kr. e. IV.- III. sz.

Önmaga vérével fiait etető pelikán madár,
Szilágyság, Krasznai Ref. Templom
mennyezetkazettája

Egy szkíta papnő sírjából előkerült arany fejdísz kompozícióján, látszólag a ragadozó és megragadott zsákmányának leteperése tipikus formáját láthatjuk. Azonban a különös ragadozó madár nem a haldokló kőszáli kecskére néz, hanem éles csőrével erőteljesen befelé hajolva sebzi meg begyét és kicsorduló vére lecsepeg a magatehetetlen bakkecskére. Ez a megszokottól nagyon eltérő viselkedés, ugyanakkor az évkör tulajdonságai szempontjából, csillagmitoszi szinten jól értelmezhető. A nyári és a téli napforduló szimbolikus tengelyéről van szó. Nyári napforduló időszaka a Rák csillagképhez kötődik, melynek képi jele visszafelé forgást idézi meg, a másik oldalon az évkörben pedig a Bak csillagkép jelenik meg. Rák idején az anyai minőségű természet bőségesen ontja ajándékait, míg az évkör másik oldalán a Bak ideje a leghidegebb, legínségebb időszak, a túlélést azok az erőforrások tudják biztosítani, amelyek a nyár folyamán megértek. A szkíta griff, turulmadár önmagába fordul, hogy feleslegéből adjon táplálékot, erőforrást az ínséges időszakot szimbolizáló kőszáli kecskének. Jellemzően a szkíta hitvilágban az emberi tulajdonságokat az állati mitikus alakok jelenítik meg. Ennek a kozmikus perspektívájú viselkedésnek erkölcsi megfelelője a kereszténységben az ingyen-kegyelem, az önfeláldozó szeretet. A gondolat évezredekkel későbbi megidézője Krasznai Református Templom mennyezetkaszettáján, a vérével fiait etető pelikán anyamadár képi metaforája, amely egyben Jézus Krisztus áldozatát is kifejezi. (Pap Gábor 2012: 16-17)

Aranyat izzó augusztus, újkenyér hava a hónap első fele az év legmelegebb időszaka, a Nap uralmának, a hőségnek ideje. Ugyanakkor a Nap alkalmas az érzelmi melegséget is szimbolizálni. Gyermekünk kiskorban elszenvedett az érzelmi, kapcsolati hiányait, korai traumáit kiválóan lehet az időszak adta témával elaborálni, feldolgoztatni. Az időszakhoz kötődő Oroszlán (Leo) csillagképet megjelenítő kőrösi kazetta és az üzbég hímzés motívuma a csillagkép jelének alakját dolgozza fel, illetve a nyár színeit jeleníti meg, idejének csillagászati kezdete augusztus 10. Oroszlán csillagkép (♌) nem véletlenül az állatok királyáról kapta elnevezését. A hím oroszlán sárgás színe a Napot, sörénye pedig a Nap sugarait idézi meg. Nap teljes ereje még utoljára megmutatja magát; királyi gesztusként adva önmagát, amely lehet áldás is, de akár pusztítóvá is válhat, mindent kiégetve, aszályt okozva. A Nap még utoljára kitombolja magát, a férfi uralmú időszakban, az Oroszlán idejében.

Csokonai Vitéz Mihály, A nyár című naptárverse jól érzékelteti a természet ezen drámáját:

„A Nap kettőztetvén hév tüzét a Rákon,
Magossan tündöklök a hideg klímákon.
Hevül a Neméa sárga oroszlányja,
Mert sűgárit a Nap rá közlőről hanyja.
Vévén a Szírius tőlle melegséget,
Tűzes csillagával minden határt éget.
Mihellyt dögletes fényű csillagzatja
Magát a csillagos égen kimutatja,
Azonnal a tavasz szépségi hervadnak,
A nyájás ligetek s mezők elfonnyadnak.
A tőlle megaszalt természetnek szomszja
A rétek haldokló virágit lenyomja.
Lekonyúl a beteg lilium s tulipánt,
Mellyeket belől egy száraz hektika bánt.
Illatos kebele Flórához temjéne,
Hogy könnyörüljön már beteg seregén ez.
Néki alázatos szárát meghajlítja,
Az újító essőt nyílt szájjal áhítja.
El is jön az esső néha nagy felhővel,
De széllel, dörgéssel, villámmal
s menykövel.

A forgószél öszvetördeli a fákat,
Elsodorja a szép vetést és plántákat.
A rohanó zápor a rétet elmossa,
A virágok nemző részit lecsapdossa.
A tűzes menydörgés minden szívet gyötör,
A langozó menykő mindenfelé ront, tör.
Kopog a jégesső, tördel mindeneket,
Agyonveri a szép virágos fűveket.
De mihelyt a setét felhők elrepülnek,
A haragos egek ismét kiderülnek.
A mosdott Nap egy fél felhőre könyököl,
A megszűrt áerben vidámon tündököl,
Büszkén mutogatja a szagos rétekben
Apró képecskéit a kristály cseppekben.
Egy illy hús essőért mennyit sohajtozott,
Akit az izzadság s a por besározott.
Aki lankadt karral vonta már kaszáját,
Be édes örömmel kezdi most munkáját.
A megéledt barmok s vadak ugrándoznak,
A víg madarakkal a mezők hangoznak.”
(1789.)

Molnár V. József erről az időszakról így ír:

„A Nap túl a csúcson, az esztendőkörös delelőponton megérezvén, hogy égi pályáján lefelé kell már araszolnia, megérezvén a majdani halált miképpen az ember, különösen a férfinép, amikor túl van már élete delén – tombolni kezd. Fénye királyi korona ereje, fehér-arany tűz már-már a pusztulást hozza az általa teremtett, nevelt-növelt életre.

...Öreganyáink menyecskekorukban eképpen futottak a tomboló férfiember családot, jószágot pusztító, sokszor jogos haragjának fékezésére. S eképpen történik ez minden esztendőben, a Mindenség áldott „színpadán”. A Nap tüze, lándzsa-haragja tövét szakítja a növénynek, fűvek, virágok, termények sokaságának, a halálán lévő mező, mind ki nő-növény a hervadás illatpárájával fut az Úr felé, haragját fékezendő. ...Védi a még élő a páraaköpeny, s a Nap lándzsa-kedve nem pusztíthat, érlel csupán.

...Az emberélet dereka az Oroszlán-adta tulajdonsággal volt rokon:

az ember ekkor méltóvá vált a nemét, nemzettségét jelölő kalapjára – „megkoronáztatott”; s az asszony a mindenség jeleivel öltöztetett főkötőre, hogy királyi embere mellett nagyasszony lehessen.” (Molnár V. József, 2018: 353)

Oroszlán csillagkép időszaka,
Mennyezetkazetta, Kórós

Oroszlán csillagkép időszaka,
10 éves fiú rajza

Oroszlán csillagkép ideje,
üzbég hímzés

Oroszlán csillagkép időszaka,
14 éves lány rajza

Napkorongot idéző párdúc, arany mell-plakett, I. Péter cár szibériai gyűjteményéből, Altaj, Kr. e. VII. - VI. sz.

A Napot nem csak az oroszlán, hanem a szkíták sztyepén hajdanán élt párdúc is megidézheti sárga, fekete pöttyös bundájával, ragadozó természetével. Nem csak az állat szépsége ünnepli a Nap királyságát, hanem vadsága is alkalmas arra, hogy szimbolizálni tudja a Nap időnkénti pusztító megnyilvánulásait. A szkíta aranytárgyon látható párdúc összegömbölyödve, a napkorongot jeleníti meg. A belső formastruktúrája pedig a Nap forgását idézi meg, amelynek hatását még fokozzák a belül lévő karikák, mélyedések, melyek égbölcseknek a helyei. A finomra csiszolt ékszer arany ragyogása sem lebecsülendő.

Szólószagú szeptember, a Szűz (Virgo) hava (♍) csillagászati idejének kezdete szeptember 16, a magba, bogyóba, gumóba sűrűsödés ideje. Ilyenkor érik a legtöbb gyümölcs. Az élet pusztán potenciális képességgé válik, hogy így visszahúzódva vészelje át a téli hideget, hogy majd a következő tavaszon törjön elő, valósuljon meg újra. A Szűz csillagképet megjelenítő kórósi kazetta különösen szépen képviseli ezt a gondolatot. A kazettán lévő virág-magok köré mindenütt keretet húzott a művész, modellezve a mag és a termés viszonyát, a magban lévő életcsíra bezárását a védelembe, nyomatékot adva még az által is, hogy a vonalak csomópontjait külön kitüntette. Az üzbég hímzésen pedig a rügyszerű, bimbószerű életet védelemül bezárja a népművész a köré font bonyolult vonal-formarendszerrel. Így lassú lelki átváltozás folyamányaként a nyár teljességéből az ősz érettségébe fordulunk.

Molnár V. József erről az időszakról a következőket írja:

„Az Oroszlán havának tomboló Nap-tüze tövét szakítja a növények javának; megszűnik növekedésük, a látványos tér-idő szerveződé. Bertalan augusztus 24-i ünnepe táján lecsupaszul, „börtelelné” válik a határ. Bertalan középkori ábrázolásán saját vándorbotbotjára akasztott megnyúzott bőrét viszi a vállán. ...A Szűz rendszerezésének ideje érkezik, a földek egymás mellé sorakozó barázdáinak ideje, a bevetetlen szántóföldé.

Az élet, amelynek eddig virága, törzse, töve adatott, nem szűnik meg: magba, gumóba sűrűsödve, alig-moccanó „tétlen” erőként létezik tovább. A „bent” nyitja kapuját ilyenkor – a „kinti” egybefüggő megannyi részre esik szét.

Szeptember 8-án, Kisasszonykor, Mária születésének napján „pengeélű”, hideg fényvel kel fel a Nap; az esztendő körének változásrendjében most először haláláról ad hírt az „Áldott”, a mindenek teremtő, növelő, érlelő, lebontó hatalma; az elmúlás belesajog a földi világba, az ember lelkébe is fészke támad – most jobban, mint a sötét, ködös alig-fényű novemberben; de a régi-ek hitében a halálra készülő az imádságos lelkűnek, a böjttel, virrasztással, zarándoklattal ünneplőnek, aki a fásasztó nyári munkák után maradék erejét testi vágyait „elúzi”, megmutatja „Mária bölcsőjét”, a Szüzet, aki majd a karácsonyi napfordulón újra világra szüli őt, mindnyájunk Fény-Krisztusát. A Nap, aki halni készül – majdani születését hirdeti.

Az esztendő körének Szűz hava az ember öregkorával rokon; a testi vágyak már messze maradnak, az emberéletnek töve szakad; az öreg ételből, ruhából már kevéssel is beéri, „nyelveken tud szólni – megért, s megérteti magát.” (Molnár V. József, 2018: 395)

Szűz csillagkép idősaka, az életcsirák magba, bogyóba záródnak.
Mennyezetkazetta, Kórós

Szűz csillagkép idősaka,
15 éves lány rajza

Az élet magba, bogyóba sűrűsödik,
üzbég hímzés

A Szűz hava, az élet magba sűrűsödik,
12 éves lány rajza

A Szkíta királyi koronaszerű aranysisak közepén stilizált koszarvak vannak, amely az erő a lendület, a harciasság szimbóluma, de felette egy erőteljes vonallal körbezárt érzékeny szirmú, kinyílt virág látható, amelyet védelmezni kell, vagyis metafora szintjén ez a motívum is alkalmas az élet magba-bogyóba sűrítésödésének megidézésére. Vagyis a fejedelemnek nem csak hódítani kell, hanem védelmeznie is kell a kiszolgáltatottakat. A szkítáknak ezen bölcsessége nagyon is megszívlelendő. Hogy ezt teljesen figyelmemen kívül hagyták a nagy Perzsa Birodalom királyai, akik csak hódítani akartak, egy multikulturális társadalom megteremtésén fáradoztak, pontosan ez lett a veszte a birodalmuknak. Gőgjükben nem emeltek védőfalakat a mesés gazdagságú fővárosuk Perszeopolisz köré, ugysem meri őket megtámadni senki. Nagy Sándor elpusztította.

Szkíta királyi aranysisak Kr. e. IV. században
Krim, Kerics környéke

A levelet osztó október, a magvető hava a fák színesedésének és az

őszi nap-éjegyenlőség ideje, a Mérleg (Libra), vagy Mérték csillagkép időszaka (♎), valódi csillagászati idejének kezdete október 31. A nap-éjegyenlőség mérleg helyzetet teremt az évkör során, és ezt szépen jeleníti meg a kőrösi kazettán a virág mérleg, a benyúló ítéletet osztó Atya Isten kezét is megidézve. A kazetta színessége csöndes melegséggel árasztja az őszi derekának színvilágát.

Molnár V. József erről az időszakról így ír:

„Szeptember végén, betakarítás után, javarészt már túl a szüreten is, amikor az őszi vetéssel az eljövendő új ágyazódik már, az ember az Úr Szent Mihály mérlegére lép. Megmérettetik ami jó, s ami rossz – ami benne, által és körülötte történt. A gazda, az ember, a földi mindenek ura, egyetemes parancsra, Isten akaratából számot vet, számot ad; az esztendő estéje érkezett.

Hajdan minden „napszentülte” után, amikor szorongást hoznak a napfénytelen órák, amikor a mindenség láthatatlan hatalmas madara gubbad a fákra, s az ember lelkére is, vacsorázni asztalhoz ült a család és kérdés nélkül sorolta mindenki azt, ami egész napon vele, általa történt; s kimondta a rosszat is, hogy a éjszakája, – mely ízelítő a másik világból–, nyugodt legyen.

....Az esztendő estéje az ember hajlott korát, a vén kort is megidézi, amikor visszafelé pörög a film, életünk története, amikor minden tettünk, a vaksötétben történtek, a titkos tettek is vakító fényben, tisztán látszanak. Ekkoron kinek-kinek a mérlegre kell állnia. A régiekben sokan külön penitenciával, külön zarándokutakkal készültek a mérlegelésre, mert hitük szerint, aki a mérlegelésen könnyűnek találtatik az elpusztul, annak a föld kiveti a testét, s az ég nem fogadja vissza a lelkét (ilyenkor magához hívta, vagy felkereste haragosát mindenki, akihez hűtlen volt, akit cserbenhagyott, akit akaratlanul vagy akaratlanul megbántott, hogy a végső elalvás előtt megszabaduljon minden nyomasztó teheről).

Az esztendő estéjén számba venni a jót – biztonságot ad, örömet hoz, fölszabadítja az ember teste-lelke kedvét; s a rosszat is csak oldottan lehet kimondani, nagy vígságban., amikor a gátak a fékek föl-, elszakadnak. Szent Mihálykor kezdődött régebben a zajos, vidám kislelkes, s ezt Katalin november végi névünnepe zárta; Mihály napja utáni vasárnapon szüreti mulatságot tartottak a régiiek, amely ősidők óta alkalmát adta a fölszabadult számadásnak, a hála parttalan örömének.

...Mihály őszi Mérleg-időszaka a szombatok enyhülésében történik; Ilyenkor az Istenszülő Asszony, Szűz Mária vendége mind aki él, az Ő öle, köpenye, köténye, a hervadó fák s szőlőlevelek ezer-szín kegyelme és

az októberi litániák készítik föl az elközeledőre az embert, a végső időszakra, amikor körülötte és benne a legsötétebb honol – a fényen túli fényvel, az Úrral való találkozásra.” (Molnár V. József, 2018: 417-418)

Mérleg csillagkép időszak,
kórósi mennyezetkazetta

Mérleg csillagkép időszak,
11 éves lány rajza

Őszi nap-éjegyenlőség,
a Mérleg csillagkép időszak,
üzbég hímzés

Őszi nap-éjegyenlőség időszak,
16 éves lány rajza

Ködnevelő november, enyészet hava, a természet halálának ideje. A természet téli álomba szenderül. Az időszakot megidéző Skorpió (Scorpio) csillagkép (♏) méregfullánkjával szintén a halálba való beavatódást idézi meg, valódi csillagászati idejének kezdete november 23. Az első beköszöntő fagyok „skorpió fullánkjukkal” csípi meg a fák leveleit, mire azok elhalva leválnak a faágról. Ez a levélhullás ideje. (A levelek színesedésének idejét gyakran összekeverik a levélhullással, pedig a két időszak nem ugyan az. A színes falevelek október derekán még sokáig fent maradnak a fán. Ezzel szemben a novemberben beköszönő fagyok idején szinte egyik napról a másikra dobják le magukról dús lombkoronájukat a fák.)

Nem véletlen, hogy ekkor van a halottak napja. A kőrösi templom kazettáján a Skorpió csillagkép virágai nem annyira annak jelét, hanem annak valódi alakját idézik meg. A csillagkép fő nagy fényű csillaga az Antares, melyet gyakran Cor Scorpiinek a „Skorpió szívének „is nevezik, a virág képen szintén szív alakban jelenik meg. A skorpió két ollója is jól kirajzolódik a festményen. Hosszú farkát szaggatott vonalakkal jelölte az alkotó mivel terjedelmi okokból nem fért volna rá a kazettára, illetve a csillagképnek ez a része szabad szemmel nem látható mivel a látóhatár alatt van, a teljes látvány csak a Földközi-tenger térségében észlelhető. Farka végén kunkorodó méreg fullánkját megduplázva, szimmetrikusan jelenítette meg virágnyelven a mester. A virágok színvilága különösen fokozza e látszólag drámai helyzetet, különös titokzatos őszi színvilágával, azonban átsüt rajta valami melegség, hirdelve, hogy a halál nem a pusztulás, hanem az átváltozás folyamata.

Az üzbég hímezésen már csak a skorpió farka, végén a fullánkos méregmiriggyel jelenik meg, négy karban forgást idézve, utalva ezzel a test lesúlylyedésére, megsemmisülésére a halálban, de egyben a lélek felszabadulására is a túlvilágba való átlépésével, az élet-halál ciklikus folyamataiban. A hímező szintén az őszi színeit használja.

Molnár V. József erről az időszakról a következőket írja:

„Október végén, s november java napjaiban, halálba fordul a földi mindenek. A fák bokrok ezer-színe az ilyenkor érkező fagytól, hóharmattól – s a szőlő levele-kedve is a sáré lesz.

.....Már nincs mit ölnie a télelőnek, már mindenki aki növény, áldozatra adta magát, hogy a tavaszi mező majd a Teremtő akarata okán ismét újulást hozhasson.

.....A halottak napi terített asztalnál étel, ital gyertyafény, s imádság hívta-várta nemrég elhunytakat. E titokzatos napon együtt ült az asztal körül

aki még él, s akinek már a másik világról kellett „visszajönnie”; és a gyilkolás, a halál ködös, lucskos napjaiban sem gondolta senki, hogy a halál elpusztulás volna. Farkas napján a vén fa kidöntése után is ezért ültetett csemete fát a hajdanvolt ember.

A régiek hitében az utolsó átváltozást, a halált csak a tisztult lelkű ember kapta: teste itt maradt, lelke el-, ki-, föltávozott. Mindez a minden testet csupaszító Skorpiót idézi, az esztendőkörös változásrend, leglátványosabb, „fullánkos halál”- idejét.” (Molnár V. József, 2018: 467)

Skorpió csillagkép,
kórósi mennyezetkazetta

Skorpió csillagkép, 14 éves fiú rajza

Egyszer lent, egyszer fent járnak a skorpió fullánkjai. Skorpió csillagkép időszaka az üzbég hímezésen

Skorpió csillagkép időszaka,
13 éves fiú rajza

Szkíta kardhüvely részlete,
ie. 350-325. Dnyeper régió, Nikopol

Az aranytárgy kompozíciójában egy szúróshátú, tekeredő kígyó farkú, skorpió méregfullánkú mitológiai állati alak jelenik meg. A szkíták, mint ahogy a magyarok is, egyszerre használták a távol-keleti és a babilóniai-görög állatövi szimbólumokat, képzeteket képírásukban, népmeséikben, mítoszaikban. A ló az elkövetkező csillagképi időnek a Nyilasnak, a kígyó pedig a skorpiónak felel meg.

Kígyótartó csillagkép, (Ophiuchus) csillagászati idejének kezdete november 29 az égbolton. Jele: „A Kígyótartó csillagképet bár többnyire nem tartják nyilván, mint állatövi csillagkép, mégis a Skorpió és a Nyilas csillagkép közé ékelődik be. Igaz hogy nem a teljes csillagképe része a Zodiákusnak, a Kígyótartó csak „az egyik lábát teszi be” az ékbe. Valószínűleg ezért nem kerülhetett be a régiségben az állatövi csillagképek közé. A csillagkép egy kígyóval körbefont férfit formáz. A görögök Aszklepioszal azonosítják. Aszklepiosz a gyógyítás istene a görög-római mitológiában. A népszerű istenség jellemző attribútuma volt az orvosi pálcá, amelyre egy kígyó tekeredett fel. A pálcára tekeredő kígyó motívuma a mai gyógyszertárak cégérében is szerepel. A vedlő, így az újraéledő testet jelképező kígyóknak nagy szerepük volt Aszklepiosz gyógyító tevékenységében is. Vagyis ez a kígyó szimbólumának a gyógyító aspektusa.

A Skorpió távol-keleti megfelelője a Kígyó, ezért is gondolom, hogy a róla szóló népmesék feldolgozása is illik a Skorpió időszakhoz. Kígyókirálynő alakja megjelenik Erdélyben, Tancson a református templom mennyezetkazettáján is, amit hívóképként használunk a rajzi feladatban. Alak nagyszerűen alkalmas az átváltozás kifejezésére, a lelki átalakulás megidézésére, hiszen pont azt a pillanatot jeleníti meg, amikor a kígyó átváltozik királylánnyá. A kígyónak a mesékben és mítoszokban több többféle képze, alakja, tulajdonsága van. Mi metodikánkban a kígyó gyógyító, mitikus aspektusa jelenik meg. Többek között Benedek Elek által kiadott a „Vas Laci” népmesében találunk rá példát: miután Vas Laci népmesei hőst megöli a sárkány, testét szétdarabolja, jön a kígyó-királykisasszony, aki forrasztófüvekkel a megkenegeti Vas Laci húsát, csontját, minden porcikáját összeforrasztja, aki ettől életre kell, és hétszerre szebb és erősebb lesz, mint volt annak előtte és most már le tudja győzni

a huszonegy fejű sárkányt is.

A téma pszichológiai, művészetterápiás vonatkozásai: Az átváltozás tematikája különösen fontos a serdülőkorban lévő gyermekeknek, hiszen életfeladatként a gyermekkorból a felnőttkorba való fokozatos átlépésének küzdelmes, sokszor drámai időszakát élik meg. A személyiség fejlődése egy olyan fokozatosan gazdagodó életutat jelent, ahol „próbatételek” várnak az egyénre, hasonlóan, mint a mesék, vagy mítoszok hőseire. A fejlődést nem a nehézségek elkerülése, kivédése jelenti, hanem éppen az segíti, hogy erőfeszítéseket teszünk, amelyek új készségek, képességek kialakításával járnak együtt. Ez sokszor krízisekkel jár együtt, amely visszavetheti az ember fejlődését, de előbbre is viheti, hogy egy magasabb szintre kerüljön.

Ugyanakkor a halállal, a veszteséggel való szembesülés a természet halálának időszakában, az elgyászolás felé terel minket, a fájdalomra van gyógyír, a betegségre gyógyulás, a sötétséget hamarosan felváltja a világság, a remény beteljesülése.

Babilóniai Kígyókirálynő.
Mennyezetkazetta, Tancs, Erdély

Kígyókirálynő,
12 éves lány rajza

Deres-daras december az álom hava, a havazás beköszöntének ideje, az év legsötétebb időszaka. Nagyon érdekesen függ össze a havazás, mint deres-darasság és az éjszaka fénye a csillagfény az égbolt deres-darassága. Tulajdonképpen ebben az időszakban élhetjük meg legjobban az éjszaka fényét a csillagfényt. A frissen lehullott hó ugyanis visszaveri a kozmoszból hozzánk érkező éjszakai fényeket. Még ha nem is süt a hold, ilyenkor olyan világos van éjszaka, hogy a csillagfénynél olvasni lehet, látszanak a távoli hegyek, környező házak, fák, erdők. Az éjszaka csillagfénye varázslatos hangulatot áraszt. Ez az advent ideje, a közénk született Megváltó várásának ideje, akit a Szentírás a világ világosságának nevez, aki megvilágosítja az embereket; egyben közeleg a téli napforduló is, amelytől újra a világosság ideje gyarapszik. Nagyon érdekes, hogy ez az időszak a Nyilas (Sagittarius) csillagképének az időszaka is egyben, melynek valódi kezdete december 18, (jele: ♐). Mennyezetkazettánkon és az üzbég hímzése ez az átlós, felfelé mutató kompozíciós szerkezet idézi meg. A Nyilas csillagkép mögött a Tejútrendszer középpontja található, ahonnan óriási mennyiségű fény energia áramlik ki galaxisunkba, melyből születnek a csillagok és az égitestek, vagyis az anyagi világ. Tehát a Nyilas csillagkép egyenesen a teremtető erő középpontjába mutat. Ezt a teremtető fényt érzékeljük csillagfényként a decemberi éjszakában. Ez egy nagyon szép példa a kozmikus üdvtörténetre. Egyszerre jelenik meg az anyagi természetben a teremtető Atya életető fénye és a társadalomban emberi lelkeket megváltó krisztusi fény eljövetele, a karácsony, a szeretet ünnepe, a születés ünnepe.

Így vall erről a Biblia:

„Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige, ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett. Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága. A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel.” (János evangéliuma 1, 1-5)

„Az Ige volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít. A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Ám akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek. Azoknak, akik hisznek nevében, akik nem a vérnek vagy a testnek a vágyából s nem is a férfi akaratóból, hanem Istentől születtek. S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be. János tanúbizonyságot tett róla, amikor azt mondta: „Ez

az, akiről hirdetem: Aki nyomomba lép, nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.”

Mindannyian az ő teljességéből részesültünk, kegyelmet kegyelemre halmozva. Mert a törvényt Mózes közvetítette, a kegyelem és az igazság azonban Jézus Krisztus által lett osztályrészünk. Istent nem látta soha senki, az Egyszülött Isten nyilatkoztatta ki, aki az Atya ölen van.” (János evangéliuma 1, 9-18)

Molnár V. József erről az időszakról a következőket írja:

„A régi ember gondolkodásában, szentségi gyakorlatában az esztendő adventtel kezdődött. Advent adta elejét az egyházi évnek is.

...A Nap ilyenkor igen alacsonyan jár, ködösek a hajnalok, a rontást hordozó sötét napok, de egyben a várakozás, a készüllet, a reménykedés időszaka ez. A hajdani falu népe a sötétség adta szorongást, szórtságot, a betegséget ágyazó rosszat a karácsonyi készüllet rítusaival oldotta, zavarta el. Az ember testéből-lelkéből, de a rábízottak sokaságából is kiűzte a gonoszt, hiszen az ő dolga volt a Teremtő akarata okán, hogy a jószág az istállóban, ólban, de a kert, a mező, az erdő, a vizek is épek maradjanak, rendezetten várják a gazdával együtt a csodát, a Nap téli fordulatát, Fény-Krisztus születését (mert a régiiek hitték Teremetett Világ valamennyi létezőjének titokzatos egybetartozását, hitték annak lépcsőzetes rendszerét – az életet). A régi ember az ilyenkor ébredő testi vágyát, az ölelés és az étvágy pirosát böjttel, sötét öltözettel, s ezernyi szent cselekvéssel tartotta távol, hogy lelke szűzi fehéren izzon, hogy a születés az ő cselekvő részvételével, vele-benne mehessen végbe. ...megszületett a fény, velünk-bennünk van Jézus; moccanjon a gyermekisten, mozduljon hát a világ is!

A karácsonyi ünnepkör valahány szokásjátékát a „zárttság” és a „nyitottság” kettőssége jellemezi. Fény-Krisztus születését szórtságot úzó, rendeződést, csöndet, zárttságot varázsoló játékok előzték; a titokzatos pillanatot követően pedig a moccanást, a nekiindulást a nyitottságot ösztönözték a cselekvések.

...Ez az időszak egyben a gyermek anyaméhen belüli állapotával is rokonítható; hiszen ez várakozó állapota a születni akaró magzatnak csakúgy miképpen az őt óhajtó családnak.” (Molnár V. József, 2018: 55-56)

Nyilas csillagkép időszak,
kórósi mennyezet kazetta

Nyilas csillagkép időszak,
15 éves lány antropomorf rajza

Nyilas csillagkép időszak,
üzbég hímzés

Nyilas csillagkép időszak,
16 éves fiú rajza

Táltos paripa, aranylapocska
Kr. e. IV. sz.,Kul-Oba

Csodaszarvas pajzsdísz Kr. e. VII.-VI.
sz. Kubán,Transku,
Kosztromszkaja kurgán

Mint már említettem, hogy a távol-keleti Zodiákusban a Nyilas csillagkép megfelelője a Ló, de még régi nyugat-európai csillagászati térképeken is szeretik a Nyilast, nyilázó kentaurként megjeleníteni, a kétfajta szimbólumot egyesíteni. Itt a szkíta aranylapocskán népmeséink szárnyas táltoslova jelenik meg, gyönyörűen kimunkált változatban. Ehhez az időszakhoz egy másik mitikus csodaállat is kapcsolódik, a csodafiúszarvas. aki regösénekeinkben az Atya-istentől a vadászó Szent Istvánhoz és hozzánk jövő követ, aki a Világegyetem fényét hozza el, a dozmati regösénekekben.

*„Homlokomon vagyon fölkelő fényes nap,
Oldalamon vagyon árdeli szép hold,
Jobb vesémen vannak az égi csillagok.
Hej regülejtem, regülejtem*

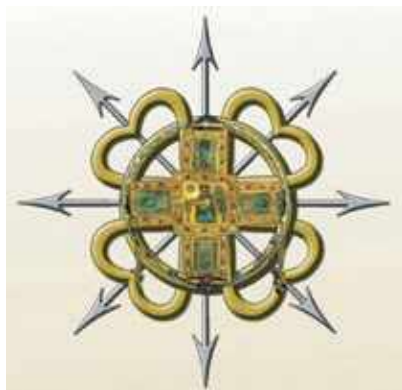
*Szarvam vagyon, ezer vagyon,
Szarvam hegyin vannak százezer égő szövétnek,
Gyúlatlan gyúladnak, oltatlan alusznak.
Hej, regülejtem, regülejtem!”
(Dozmat, Vas-megye, szövétnek: fáklya)*

Mi a közös a magyar regösénekekben és a szkíta arany csodaszarvasokban? Hát az agancsukban van a közös, mindkettőnek lángnyelvekből épül fel, mely a kozmikus teremtő fényt idézi meg. Csak az éjszakai égbolton gyúlatlan gyúladnak, virradatkor oltatlan alusznak a csillagok, mondja a találós kérdés. Mivel csodafiú szarvasról van szó, aki az Atyaistentől jön hozzánk, ezért egyértelműen a Fiúistent, Jézust jeleníti meg, aki a tüzes Szentlelket is közénk hozza. Így a lobogó égi tüzet hozó szkíta csodaszarvas krisztusi tartalommal szentelődik meg. Utolsó képünk egy elsősztályos kisgyermek, gyönyörűséges, mindent fénnel átható csodafiú rajza. Látható, hogy a szkíta arany csodaszarvas, és a magyar regösének gondolatiságát megértette, átérezte, személyesen átélte és egyéni képi kifejezőeszközeivel továbbgondolta.

Csodafiúszarvas, 7 éves lány rajza

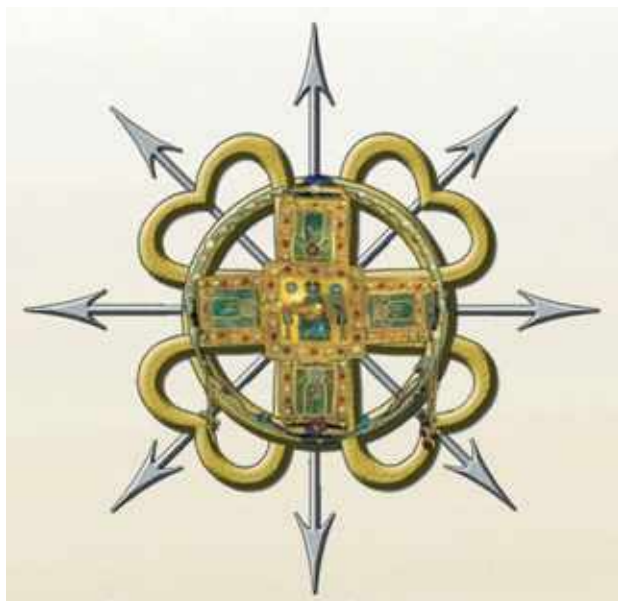
Utazásunk végéhez értünk, kerek lett „az Isten fája, annak tizenkét szép ága”. Átutaztunk ősi motívum kincseken, örökösen visszatérő természeti folyamatokon, régi népművészeti formák világán, az azt meghihlető kortárs gyermek és felnőtt népi-képzőművészeti alkotásokon, ahol a régiségben született bölcsesség új személyes, egyedi példákra talált. Tulajdonképpen az eredeti, régi népi műveltségben is hasonlóan készültek a népművészeti alkotások. Volt ugyan egy identitást képző, közösségi mintakincs, amiből mindenki kiindulhatott, de azt számtalan variációban készítették el, gyakran új mintákat találtak ki. Például a ruházaton megjelenő hímzések sokszor kifejezték viselőjének egyéniségét, életállapotát, helyzetét a közösségen belül. A tárgyi-népművészet egyszerre kollektív, egyszerre egyéni jellegű művészet (Platthy György 1978:256, Andrásfalvy Bertalan 2004.). Az ősi gyökerű közösségi tudás nyújtotta népi mintakincs magas esztétikai színvonalú, lélekre ható, ugyanakkor egyszerű, könnyen megformálható, bárki számára megrajzolható, könnyen továbbaszociálható. Az égi és a földi természeti jelenségek metaforisztikus összekapcsolása – a bemutatott és felhasznált népművészeti példákon keresztül – így válik személyes metaforává, költői képírássá az alkotásokban.

Ajánlott és felhasznált irodalom:

- Andrásfalvy Bertalan: Hagyomány és jövő. Antológia Kiadó: Laki telek, 2004.
- Bálint Sándor: Ünnepi kalendárium, Szent István Társulat Bp. 1976-1977,
- Bakay Kornél: Őstörténetünk régészeti forrásai I. kötet, Miskolci Bölcsész Egyesület 1997; III. kötet, László Gyula Történelmi és Kulturális Egyesület Bp. 2005
- Benedek Elek: Többsincs királyfi és más mesék <https://mek.oszk.hu/00200/00232/html/>
- Biblia, Mózes első könyve, Pál levele a rómaiakhoz, Veritas Kiadó 2020, János evangéliuma, Szent István Társulat Kiadó
- Brasinszkij: Szkíta kincsek nyomában Helikon Kiadó Bp. 1985.
- C.G. Jung: Bevezetés a tudattalan pszichológiába. Európa Könyvkiadó Bp. 1990.
- Csokonai Vitéz Mihály összes költeményei, <https://mek.oszk.hu/00600/00636/html/>
- Dieter B. Herrmann Az égbolt felfedezői Gondolat Bp. 1981
- Erikson, E. Az emberi életciklus, IN. Bernáth L., Solymosi K. Fejlődéslelektan olvasókönyv, Budapest, 1997.
- Ermitázs Múzeum, Szentpétervár, Az arany szoba, virtuális kiállítás, www.hermitagemuseum.org
- Hérodotosz: A görög-perzsa háború Osiris Kiadó, 2007.
- Ian Ridpath: Bolygók és csillagok - Határozó kézikönyvek, Panemex Kiadó, 1999.
- Katolikus Egyház Katekizmusa: Szent István Társulat Bp. 1994.
- Molnár V. József: Kerek Istenfája Az esztendő körének szokásrendszerére Óskép Kiadó Bp, 2018.
- Molnár V. József: Kalendárium Az esztendő körének szokásrendszere Kiadó: Örökség Könyvműhely. Érd, 1998.
- Palotay Gertrud Oszmán-török elemek a magyar hímzésben, kiadó: Magyar Történelmi Múzeum, Budapest 1940.
- Pap Gábor: Az Ég mennyezeti, Festett kazettás mennyezeteinkről Uropath Kiadó, Debrecen, 2012.
- Pap Gábor: Az igazat mond! Művelődéstörténelmi írások. Két Hollós Bp. 2015.

- Pap Gábor: Népmeséink és az évkör. In. Csodakút, szerk. Pap Gábor, Pontifex Kiadó, Debrecen, 1994.
- Platthy György - Rónai Béla: Népművészet. Tankönyvkiadó, Budapest 1978
- Platthy István: Az eredendő kifejezőmód, A korai gyermekrajz- fejlődési folyamat összehasonlító elemzése az érzetek kialakulásával, és az ősi képzetekkel. In. Fejlesztő Pedagógia szakfolyóirat, 29. évfolyam, 2018. 4-6.
- Platthy István, Poór Anna: „Virágba borult csillagok” Népi motívum kicsünk üzenetének felhasználása a művészetterápiában és a vizuális nevelésben In. Fejlesztő Pedagógia szakfolyóirat, 30. évfolyam, 2019. 4-6. „Népművészet a nevelésben” című tematikus számában
- Szkíta aranytárgyak falinaptár 2005. Allprint Kiadó
- Szkíta aranykincsek, a Magyar Nemzeti Múzeum kiállítási katalógusa, 2009.

Platthy István - Pályái

Művészetterapeuta-rajztanár, mesterpedagógus, országos gyermekvédelmi szakértő vagyok.

Édesapám Platthy György festőművész, főiskolai tanár (1908-2003) a Pécsi Tanárképző Főiskola Rajz Tanszékének vezetője volt. Kodály nyomdokain haladva az 50-70-as években komoly érdemei voltak abban, hogy a népművészet oktatása bekerüljön a rajztanárképzésbe, képzéshez tankönyvet is írt. Az ő szellemi hatása erősen hatott pályaválasztásomra, módszertani fejlesztéseim irányultságára.

1987-óta vezetek képző-művészetterápiás foglalkozásokat Pécsen és Baranya vármegyei gyermekotthonokban, lakóotthonokban az ott élő hányatott sorsú, traumatizált gyermekek és fiatalok számára. Számukra sajátos az eredendő kifejezőmódon és a népművészetben alapuló művészetterápiás és művészettel nevelési módszert fejlesztettem ki. 1997-2000 között Szent Mór Katolikus Iskolaközpont alsó tagozatában rajztanárként is tanítottam, melynek során kezdtem el a természet változásrendjére épülő rajzpedagógiai módszer kidolgozását. Csontváry Képzőművészeti Stúdió Egyesület művészeti vezetőjeként felnőtt érdeklődőkből álló alkotóműhelyt is vezetek.

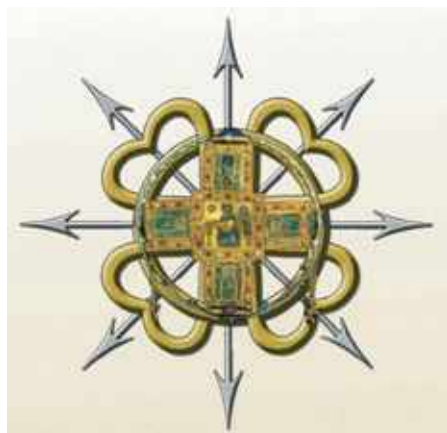
Szellemiségem formálódását meghatározó mesterem Molnár V. József néplélekrajzi író, kutató kérésére a Magyar Hagyomány Műhelye népfőiskolán tanítottam 1996-2016 között, népművészet alapú művészetterápiás rajzműhelyt vezettem felnőtteknek. A népfőiskolán ismerkedtem meg Pap Gábor művészettörténész munkásságával, melynek hatására kezdtem el intenzíven kutatni az Ormánságban található Kórósi Református Templom hímes kazettáit, mely alapja lett lélekgyógyító hatású népi-képzőművészeti módszeremnek.

2004-2006 között posztgraduális művészetterápiás képzést végeztem Pécsi Tudományegyetemen, terápiás szemléletemet meghatározó tanárainm Tényi Tamás, Simon Mária és Hárdi István pszichiáter professzorok.

Felnőtt és gyermek alkotásaikat rendszeresen kiállításokon, módszereimet, azok eredményeit különböző országos és nemzetközi konferenciákon, tanfolyamokon mutattam be, továbbá több helyen is publikáltam szakmai folyóiratokban, legtöbbit a Fejlesztőpedagógia szakfolyóiratban, de jelent meg cikkem a Pszichoterápia folyóiratban is. Magyar Művészeti Akadémia művészettel nevelés hálózat honlapjába is bevasztotta módszereimet. Munkásságomat mindig is támogatta Andrásfalvy Bertalan Széchenyi díjas néprajztudós.

2018-ben a Magyar Rajztanárok Országos Egyesülete emlékérmét kaptam meg művészetpedagógiai munkásságom elismeréséül.

Tagja vagyok többek között a Magyar Pszichiátriai Társaságnak, a Magyar Néprajzi Társaságnak és elnökségi tagja a Magyar Művészetterápiás Társaságának.

Perjés Andrea

„Egy lángot adok ápollod, add tovább és gondozd híven!”

**Gyümölcsoltó Boldogasszony - Nőket köszöntő ünnep,
NŐNAP március 25.**

<https://www.youtube.com/watch?v=LoASY5muKFY>

**Budapesti ünnepség a fenti link címen,
a Budaszentlőrinci Pálos kolostorból közvetítve**

Áldott állapotban lévő Gyümölcsoltó Boldogasszony szobor,
a Budaszentlőrinci Pálos kolostorromoknál

Szeretettel köszöntöm az Olvasót!

Az ünnepségen elhangzottak mentén küldöm a Lángot, „add tovább és gondozd híven”!

Országszerte több éve tartjuk már, március 25-én az Igazi Nőnapot. Budapesten a Budaszentlőrinci pálos kolostorromoknál található, áldott állapotban lévő Gyümölcsoltó Boldogasszony szobor körül, /Dupay Mihály álmát megvalósítva, Markolt Sebestyén alkotásában/, melyet 2011. március 25-én szenteltek fel a Pálosok és alapvető megoldásként tekintenek, az e napon megvalósítandó Nőnapra. Újra indították az imafolyamot is „Ima Magyarorszáért, a Női minőségért, a Megszületendő magzatokért”, az Emberiség ellen elkövetett bűnök megállításáért, a Világkééért!

Tovább, így hangzott a magyar küldetésről szóló előadás: Szeretettel köszöntöm a jelenlévőket Gyümölcsoltó Boldogasszony - Nőket köszöntő ünnepen, itt a Budaszentlőrinci pálos kolostorban és azokat is, akik ugyan távol innen, de lélekben velünk együtt ünnepelnek, családjaik, baráti társaságok és közösségeikben, határon innen és határon túl.

Szeretettel köszöntöm Patrubány Miklós urat a Magyarok Világszövetsége elnökét, aki meghívásunkra érdeklődéssel tekintett ez ünnepség elé, jelenlétével és felkért előadásával emelve ez ünnep méltóságát.

Nem kisebb csoda, hogy mikor ez ünnepet tartjuk, éppen ma van Virágvasárnap, s ezt követi a Nagyhét. Jézus, Úr s király a Föld felett, ...Jézus nevére hajoljon meg minden térd, ahogy a Mennyben úgy a Földön is, és minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr!”

Kérünk, vezess minket e jelen sötétségéből Igéd szerint a Világosságba. Oly sokszor csak tapogatózunk a sötétben vagy a félhomályban. Ajándékozz meg minket most olyan világossággal, aminél tájékozódhatunk. Engedd, hogy ebben a világosságban, ami Igédből árad, meg tudjunk szabadulni sok mindentől, ami megnyomorítja az életünket.

Időszerű, hogy a Magyar Haza, az Egyetemes Magyarság kapcsolódjon össze, ahogy akkor: Boldog Özséb sok apró lángot látott, amelyek egy hatalmas tüzes

gömbbé olvadtak össze, mely arra készítette őt, hogy a szétszórtan élő remetéket egy erős közösségbe fogja össze, így segítve Magyarország megújítását. Kövessük az Ő példáját Hazánkért, az Egyetemes Magyarságért!
Így szól az Ima Boldog Özsébehez egyik versszaka:

*“Magyar lelkek mélyén fénylő tüzek gyúlnak,
Nagyasszonyunk lovajjai Atyjuknak hódolnak.
Boldog Özséb, áldott atyánk esedezve kérünk:
gyűjtsed össze szeretetben drága Magyar népünk!”*

IGEN! „Őrizzük a lángot!” A pilisi Szent Kereszt-monostor, az Úr Monostora. A pálosok Kereszt-Úr-i remeték. Ősi bölcsessége a Magyarságnak a Kereszt és a távolról (Mezopotámiából) hozott Úr-i, Uruk-i lelkiségnek összeolvasztása. Pálosok mindig is vallották: A Magyarság törvényét a Szent Korona őrzi, ISTENTŐL a Magyar Hazáért, ezért vagyunk mi is Pálosok a földön! A pilisi barlangok pálos hagyomány szerint éppen úgy összetartoznak, mint a magyar családok. Egyik barlang követi a másikat, egyik lélek segíti a másikat. Sokáig azt mondták a régiek, ha nagy gödröket találtak a Pilis erdeiben: „Ezt bizony a pálosok tették! Visszajönnek ők az utolsó emberig, akár a Magyar föld az utolsó porszemig!”

E küldetéshez tartoznak Bátor Botond pálos szerzetes gondolatai, nagy erőt adnak ahhoz, hogy az Ember valóban véghez vigye elhatározásait, hiszen azért vagyunk itt e Szent helyen is!

„Jó cselekedeteink, a saját életünkben, egy konkrét följajánlás – így tudjuk ezt az ünnepet méltóképpen megélni. “Mária élő koronája”, - a kezdeményezés elnevezéséről eszembe jut, amikor Jézus az élő kövek templomáról beszélt. Pontosan erről van szó, ha ti nem szólaltok meg, akkor a kövek fognak megszólalni. Ha van egy apró kapaszkodó, egy lehetőség, amely ösztönzőleg hat, akkor az ember következetesebben végbe tudja vinni az elhatározását.”

*“Pilis rejtekéből szóljatok regősök,
Jöjjetek közelebb régi ismerősök,
Pálos lelketekkel, mely tiszta és áldott,
Mentsük meg együtt e szép Magyarországot!”
/Szkítia, Fohász/*

2023-ban az ünnepség felvétele mindent magában foglaló gondolatokkal, az alábbi szövegkörnyezetben került fel a youtube csatornára:

“Az itteni megemlékezéseket nem csak a hely, a pálos tradíciók egykori otthona, a bibliafordító remetebárányjánk közelsége, de a talán, a Földön létező egyetlen áldott állapotban ábrázolt Istenanya szobra sugározta aura is, az egyik legmegnyugtatóbb és elmélyülésre alkalmas atmoszférával bíró helyszínné magasztosítja. Nem titkolt cél, hogy a ma már a senkinek semmit nem mondó március 8-i nőnapot a valódi, a természetes világból származó, tradicionális és egyetemes ünneppé tegyük március 25-én.”

Igen! Ezért indultunk e küldetés útján, míg vissza nem hozzuk értékrendünk egyetemes üzenetét, a Nőket köszöntő igazi napját, NŐNAPOT március 25-én!

Dupay Mihállyal a szobor megálmodójával éveken át itt, és a Szent Anna réten is tartottuk e csodaszép ünnepet, míg magához nem szólította közülünk az ÚR a Mennyek országába, azóta már kedves feleségével Beával együtt, biztos, hogy örömmel tekintenek le ránk. Mihály mindig úgy mondta ez ünnepen, hogy eljöttünk “Anyácskánkhoz” ünnepelni.

Továbbá nagy munkát szentelt a pálosok történetének kutatásával. Jóvoltából 2014-től ismét tábla jelzi a közeli Bátor László bibliafordító, történetíró pálos szerzetes barlang bejáratát.

Bátor László pálos szerzetes barlang bejárata

Az a fa kapu pedig, mely ott áll a bejáratnál több ízben kidőlt, s Mihály családjával együtt mindig felállította. A kapun lévő felirathoz híen: Őriz-zük a lángot! Töretlen hittel, ISTENTŐL KárpátHaza Magyarorszáját örökké megtartó Szent Koronában kapott Szeretet törvényét, mely szerint élünk és adjuk tovább a felnövekvő nemzedéknek.

Budaszentlőrinci pálos kolostorromok bejárata

Számunkra különös jelentősége van az égi Édesanyánk tiszteletének, hiszen különösen fontos, Égi Anyával való kapcsolatunk erősítése, hogy ráta-láljunk azokra a női minőségekre, amelyek a befogadás, elfogadás, odaadás, szolgálat, együttézés, gondoskodás, a természet szeretete és minden élet tisz-telete révén valósulnak meg bennünk. Hallgassunk a szívünkre, figyeljünk a megérzéseinkre, éljük meg és fejezzük ki az érzelmeinket, hiszen ezek által is Óhózzá kerülünk közelebb!

Néphagyomány természetes értékei szerint, tegyük nemzetközivé, egyetemessé a Nőket köszöntő napot március 25-én. Harangozó Imre nép-rajzkutató e képpen nyilatkozott: „Nem nemzetközi, egyszerűen EGYETEMES ünnep...!” Természetesen, hogy Egyetemes, hiszen ha nincs Mária foganta-tása, március 25-i dátummal jelezve, akkor nincs Jézus születése, Karácsony sem december 25-én. Jézus születését pedig minden ember ünnepli ezen a Földön, ez nem különféle vallási hovatartozás kérdése, hanem tény. Az ég és földi világ, az évszakok változásával való szoros kapcsolata, a tavaszi, nyári,

ősz s téli napfordulók határozzák meg az éves munkálkodásainkat is.

Petrás Mária énekes-,előadó-,szobrászművész, Hitvallásában eképpen fogalmaz: „Az ünnep előtt mindig nagy készülődések voltak. Névtelen szentek között nőttem fel, akik a sereg gyermekükkel körülvéve tudtak énekelve szólni, fonn, gyönyörűen hímezni, varázslatossá tenni azt a nehéz világot. Mária erejével elmesszítették a testi-lelki bajokat. Az ő képüket szeretném példaként a világ elé tárni!”

Petrás Mária: Babba Mária a kis Jézussal

„Üdvözlégy Mária kegyelemmel teljes...”, így köszöntötte Isten hírnőkeként Gábrriel angyal Máriát, aki azonnal Igent mondott. Gábrriel a magyarság őrző angyala, aki az Istentől való Szent Koronával a Kettős Kereszttel őrsi s védi az egyetemes Magyarságot. Ezen egybeeséseken komolyan el kell gondolkodni....!

A Magyarság Szent Koronája az ISTENTŐL származó földi hatalom közvetítője, a Magyar Állam megtestesítője! Tehát küldetésünk a Földön, egyetemes. A Szent Koronánknak - a Földön EGYETLEN SZENT KORONA -, ember által választott földi helytartó, a római pápa sem felette álló személy!

Gábrriel a Magyarság őrző Angyala,
a Szent Koronával és a kettős kereszttel

Hagyományainkra épült értékek mentén kell kiállni, a hitet erősíteni, mert különben nincs erkölcsi, a kezdetektől örökké Keresztény Hazánkat megtartó erő, a Nők tiszteletéért a családokért, Hazánk, Európa és a földön élő Nemzetek megerősödéséért, a Világbékéért!

A témában, már több évvel ezelőtt megküldtük törvényjavaslatunkat a köztársasági elnöknek, a kormány és köreinek, de a mai napig hivatalosan előrelépés ez ügyben nem történt, így továbbra is a Nép köreiben terjed ez ünnep fénye, Nők köszöntése napja március 25.

Azzal a kéréssel fordulunk az ünnepségen jelenlévő Patrubány Miklós Úr, az MVSZ elnökéhez, vesse latba tekintélyét, hogy a Magyarok Világszövetsége, a világot behálózó, a Magyarság legnagyobb civil szervezete, karolja fel e Magyar kezdeményezést a Magyarok XI. Világkongresszusának “Szkítákkal a sötétség Ellen” konferenciáján. Tesszük ezt közösen annak reményében, hogy mielőbb kerüljön méltó helyére Gyümölcsoltó Boldogasszony, az igazi Női minőséget hordozó nőket köszöntő ünnep, a Nőnap március 25-én.

Az angyali üdvözetnek fényes napja a természet erejének, a termékenységnek nagy ünnepe!

Nem véletlen, hogy az asszonyok számára is kivételes jelentőséggel bír e nap,

hiszen a Szűzanyát e szent napon érdemes kérnie: áldja meg őt gyermekkel. Csodákat is meséltek arról, hány meddő nő fogant e fohászoknak köszönhetően, s szült esztendőre. Ekkor kezdik oltani a gyümölcsfákat, a hosszú sötét téli napok után megkezdődnek a tavaszi munkák, mely az év folyamán aztán meghozzák a jó munka gyümölcsét.

Boldogasszony Anyánk, segíts minden nőt, hogy az anyaságban, az anyai hivatásban keresse és találja meg élete boldogságát! Te jól tudod, hogy az emberi kapcsolatokat mennyire meggyengíti a bűn és az önzés, s emiatt mennyire sérülékeny és törékeny a szeretet. Segítsd az édesanyákat a gondoskodó szeretetben, a gyermekeket pedig a szülői tiszteletben.

Az ünnep alkalmával kerültünk kapcsolatba, a Székelyföldi – Úz-völgyéből Csinódról a “Vándorbölcső programot” elindító Nagy Balázssal, aki családjával együtt a saját kertjükben építették fel a Gyümölcsoltó Boldogasszony kápolnát.

Mozgalom nemzetünk megmaradásáért! /Úz völgye, Csinód/

Idézve Nagy Balázs gondolataiból: „Ebben a kertben már történtek csodák és hiszünk abban, hogy aki majd a jövőben ide elzarándokol, meg fog erősödni a hitében és a magyarságában. Itt elengedheti bárki a negatív érzéseit és helyet adhat szívében a szeretetnek. Abban is hiszünk, hogy az itt tartandó istentiszteleteknek, egyéni és közösségi imádkozásoknak, beszélgetéseknek köszönhetően a magyarság lélekszámában is gyarapodni fog. A kápolna kis harangja a “gyarapodó magyarságért” szól.”

Nagy Balázsék kertjében épített Gyümölcsoltó Boldogasszony kápolna, Úz völgye, Csinódon.

Daczó Árpád - Lukács Atya - erdélyi Ferences szerzetes „Csiksomlyó titka Mária-tisztelet a néphagyományban” című könyvében olvashatók az alábbi sorok:

„Égi Édesanya! Minden bűnünk és hűtlenségünk ellenére Mária népe vagyunk ma is! Mert Ő a Babba Mária betartja a szavát, amivel elfogadta Szent István felajánlását, mikor is Mária oltalmába ajánlotta Magyarországot. Szent István tulajdonképpen csak megújította azt a valóságot, amivel már évszázadokkal talán évezredekkel azelőtt, ki tudja hányszor és hány törzsfő, nagyfejedelem vagy éppen király tette oda népét Boldogasszonyunk Anyai ölének oltalmazó biztonságába!”

Daczó Árpád Erdélyi ferences szerzetes
„Csiksomlyó titka, Mária-tisztelet a néphagyományban”
című könyv írója

Kutatásaim során - írja Lukács atya - a Nő mindig Boldogasszonyban látta örök példaképét, és ezért tisztelte is őt a magyar férfi mindig úgy, mint a Boldogasszonynak részére küldött földi mását. Nemhiába dicsérik a krónikák mindig feltűnően őseink tiszta családi életét. A férfi a ház ura és a nő az otthon úrnője.

„A Férfi az erő, a Nő a szív, és ezen az egységen Boldogasszony Örökdik.”

A röviden felvázolt világkép történései, megerősítenek minket, hogy Gyümölcsoltó Boldogasszony napja a Nőket köszöntő nap, Nőnap március 25-e.

Mária erejével nekünk Nőknek is kötelességünk megszólalni a sötétség, az emberiség életét tönkre tenni akarók ellen 2024-ben is. Nemzetünk s

a világ jelenleg zuhanórepülésben van. „Üres a pokol, mert minden ördög a földön tombol!”

Elsőként kell megemlíteni, a gyermekeink életét tönkretévő, betegségüket nem elrejtő, hanem avval kérkedő sátánfattyait, akikről nem a médiában kellene mesélni hónapokon keresztül, hanem azonnal a börtönbe kell vetni őket! Ha ma Szent László itt élne a földön, bizonyára már megoldotta volna e kérdést, azonnal megszabadította volna az ilyen embert attól a testrészétől, amivel a bűnt elköveti.

Továbbá betegségeket, migrációt, háborút, katasztrófákat okoznak, mérgező anyagokkal teli élelmiszerekkel etetik az Emberiséget, és Isten tudja csak még mit el nem akarnak követni a sátán fattyai a Földön? Itthon pedig a politikum által, az Isten elleni természetellenes cselekedetek, erdők, termőföld kiirtása, a fél ország betonba döngölése, támogatva az embert robottá váltó életet, mind-mind emberellenes cselekedet. A Haza kiárusítása, Hazaárulás! No, Szent László király itt sem késlekedne e bűnök elkövetőivel szemben. „Nem a gonosz fogja elpusztítani a világot, hanem azok az Emberek, akik tudnak róla és mégsem tesznek semmit, hogy megállítsák végre a gonosz rémtetteit!” Hatalmas káosz van ma Kárpáthazánkban, Európában s az egész Földön!

Albert Einstein mondta: „Ha a tudomány túlhaladja a lelkiismeretet, elpusztul az élet a Földön.” A tudomány egyes területei már túlhaladták, hangsúlyozottan az embert robottá tévő tudomány, amely beláthatatlan következményekkel jár. Már most ott tartunk, ha nem állítjuk meg ezt a robottá tévő világot, akkor valóban az emberiség kipusztulásához vezet a Földön.

Eljött az idő, hogy a Magyarság a küldetéséhez méltóan lépjen és ne egyhelyben toporogva várja az újabb és újabb, ránk és az emberiségre zúduló veszélyeket. Rendet kell tenni, Igazit a sötétség ellen, mert belevész a világ! Meg kell állítanunk a Földet pusztító sátánt, a többi gonosz szellemet, hogy visszavezethessük Hazánkat - Szent Korona Országunkat, s a Föld Nemzeteit az Isten által alkotott természetes rendjébe!

Valóban! - a Magyaroknak igen nagy a felelőssége a Világbéke útját járva, a Teremtő Istenhez, Boldogasszony Anyánkhoz a természethez való visszatérés megvalósításában, hiszen a Magyarság Szent Koronája Istentől származó, a Földet a Mennyei összekötő közvetítő, a Magyar állam megtestesítője.

Hazánk földjén keresztények sokasága tett tanúbizonyságot Jézusról, az Isten Fiáról. Miután pedig a magyarság talált itt hazát, az Árpád-ház szenteket és példát adott népünknek. Egyetlen Ország sem adott annyi szentet, mint a Magyar. Népünk közül többen vértanúk lettek, és így joggal mondható, hogy országunk a szentek országa, földünk szentektől megszentelt föld.”

Isten teremtette Földön, a Magyarot erős Hitben megtartó Mária - a Magyarok Királynő Nagyasszonya, Keresztény ősi hagyományok követése nélkül, nincs Család, Haza s Nemzetek. Közös erővel szülessük újjá Regnum Marianum, Mária Országát s bizton mondhatjuk, hogy minden Magyar Érték a Magyar érdekeket fogja ismét szolgálni. Vigyázzuk, óvjuk Boldogasszony Anyánk oltalmában Édes Hazánkat. Kérjük Áldását KárpátHazánk Magyarországra, a Nőkre, a Magyar Népre a Világbékére.

Regnum Marianum - Magyarok Nagyasszonya,
a Világ Győzelmes királynője

Kérünk „Nagyasszonyunk, kelj néped védelmére, és segíts bennünket mostani nehéz helyzetünkben! Vedd pártfogásodba a magyar családokat, hogy hűségesen állják e nehéz idők küzdelmeit. Kérünk, tudatosítsd a nőkben, hogy a legdrágább kincs a gyermek, s érezzék meg, hogy méhükben van a nemzetünk jövője, hogy gyermekeikből a szülőföldjükhöz és anyanyelvükhöz hűséges, igaz embereket neveljenek. Mérhetetlen szereteteddel járulj hozzá népünk gyarapodásához, terjeszd ki Anyai oltalmadat Kárpát-hazánk s a világ ifjúságára.”

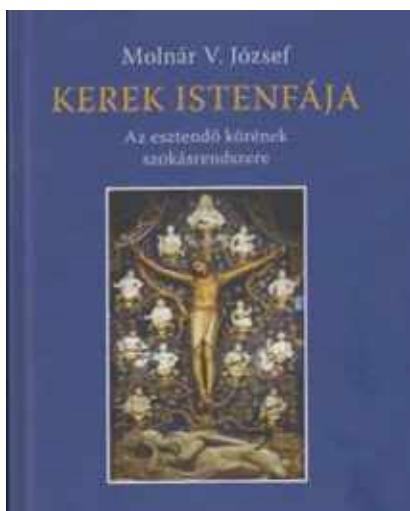
Molnár V. József – “Jóska bácsira” emlékezve, aki e csoda ünnepet több éven keresztül velünk töltötte, s adta át a felnövekvő nemzedéknek a Magyar néplelkek hagyományain alapuló, életet meghatározó tudását. Így szólt

Trianon kapcsán: „Trianon nem csak a Magyarság életének kulcsa, Trianon az emberiség létének a kulcsa!”

Nevéhez kötődik többek között, Gyimesekben, a Széphavason felépült Szent Lélek kápolna, mely felszentelését együtt ünnepelhettük 2014-ben, “Őrizzük a lángot!”

Molnár V. József

Molnár V. József, Az esztendő körének szokásrendszere, Bővített kiadás, Budapest, 2018.

Összpontosított megfogalmazásaiban mindig a lényeglátásra hívta fel a figyelmünket, mint az alábbi sorokban is olvasható:

“Ég szülte Földet,
Föld szülte fáját,
Fa szülte ágát,
Ága szülte bimbaját,
Bimbója szülte virágját,
Virágja szülte Szent Annát,
Szent Anna szülte Máriát,
Mária szülte Krisztus urunkat,
A világ megváltóját!”

“A megváltás beteljesedésének földi eszközéül a Mennyei Atya öröktől fogva Magyarországot választotta.” Közvetítette Natália nővér - látnok -, Jézus Urunktól kapott üzeneteiben.

A jövődölések valós bizonyosságáról beszélt II. János Pál pápa is: „A Vatikán szigorúan őrzött iratainak nyilvánosságra hozatala megrendíti majd a magyarság valós őstörténetét. El fog jönni az az idő, amikor őszinte tisztelet és csodálat fogja övezni a magyarságot.”

Szkíta oltár a Vatikán alagsorában -
a vatikáni Magyar kápolna

*“Fölséges Istenünk, tisztelettel kérünk,
Oltalmazd sokáig, jó szittyá-hun népünk.
Ez a nép a múltját őrzi, óvja, védi,
Származása szerint rendkívüli s régi!”
/Szkítia, Fohász/*

Fontos mindnyájunknak tanulmányozni az eddig nem ismert, mély, rejtett emberi tulajdonságainkat. A szkíta-magyar lelkek..., szíriuszi csillagmagok erős emberek, nem ismerik a félelmet, pedig lelkünk gyengéd, kedves és érzékeny. Szellemünk harcos, ha az Igazság veszélybe kerül. A Magyar nyelv a nemzeti önállóság, eredetisége még csodálatosabb! “Aki megfejtí, Isteni titkot boncolgat, annak is az első tételét!”

Örvendeztetek hát Magyarok, bármit is lát szemetek a ma sötétjében: az
IGAZSÁG SZABADOKKÁ TÉSZEN! A MAGYAR LÉLEK ÉL!

*“Figyeljük a Turul madár érkezését,
A Tudás népének újjászületését!”
/Szkítia, Fohász/*

„Úgy születik a magyar ember a SZENT KORONA jegyében, mint más halandó az ég csillagképei alá. Koronánk kijelöli helyünket a teremtésben, dolgunkat a világban. MÁRIA Országához tartozva a végtelen tisztaságról és igazságszeretetről kell ősi örökségként, tanúságot tennünk! ISTEN és a SZENT KORONA nevében teremtsük újjá!”

Kerüljön vissza méltó helyére a Nőket köszöntő nap is – a Nőnap, s köszöntsük a Nőket Gyümölcsoltó Boldogasszony, az ISTEN adta természet minőségi rendjéhez méltóan igazodva március 25-én.

A „TEREMTŐ ISTEN kegyelmében bízva visszatéríthessük kizökkent világunkat a helyére!” - /Mindszenty József/

Dávid Júlia: A Fény születése

„Hiszek Egy Istenben, hiszek Egy Hazában,
Hiszek Egy Isteni Örök Igazságban,
Hiszek Magyarország Feltámadásában!”

“ISTEN, áldd meg a Magyart!”

Perjés Andrea - Tömörítvény

„Egy lángot adok, ápolod, add tovább és gondozd híven!”

„Az életet tanulni s abból csak is az Igazat tanítani”! Első rendű-rangú feladatom, mely meghatározza munkáim sorát. Én is így kaptam Isten által szüleitől, s köszönöm mindenkinek akitől jót és igazat tanulhattam, tanulhatok életem során, ápolom, gondozom s adom tovább a felnövekvő Nemzedéknek, míg csak be nem következik a Krisztusi Ígéret és az Igazság Szabadokká téssen.

Add Uram, hogy lelkem szüntelenül Krisztus békéjének örvendjen;
hogy mindig nyugodtan és tiszta tekintettel nézhessek az emberek szemébe;
hogy számból csak tiszta beszéd, bátorító szó hangozzék;
hogy lépéseim biztosak, útjaim mindig egyenesek, határozottak legyenek;
hogy kezemet mindig szívesen nyújtsam, ha adni, segíteni kell;
hogy szívem kitáruljon, s az emberek szükségét megérezzem;
hogy értelmem éber és friss legyen az igazság - csak az igazság - befogadására!;
hogy akaratom mindig afelé vezesse gondolataimat, szavaimat, tetteimet, ami fölemel!

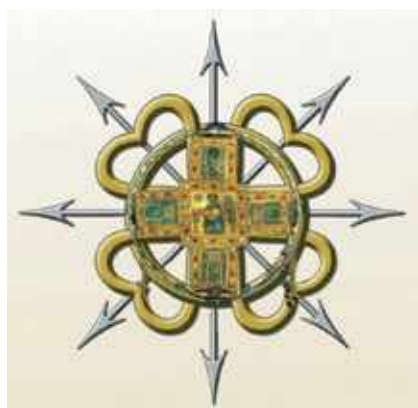
A Magyarság Szent koronája örökké az Istentől származó földi hatalom közvetítője, Magyarország megtestesítője. A Magyarság törvényét a SZENT KORONA őrzi: ISTENTŐL a Magyar Hazáért! A Magyarságot örökké a természet rendje szerint vezeti. Isten minden ember szívébe írta a szeretet törvényét, ezt kell megvalósítanunk életünk során és erre kell vezetnünk minden embert. E szellemben teszem dolgom s veszek részt, Magyarország - Szent Korona Országunk újjászületéséért, az MVSZ XI. Világkongresszusa meghatározásával, „Szkítákkal a sötétség ellen” folytatott napi küzdelemben, s maradok ez úton, töretlen hittel Ember és Magyar.

A „TEREMTŐ ISTEN kegyelmében bízva, visszatéríthessük kizökkent vilá-
gunkat a helyére.” /Mindszenty József/

Az Úr megtartja azokat, akik az Ő útját járják! Bízatok Őbenne, s Istentudó
hitetek hegyeket mozdít, Országot szabadít, Magyarországot, ISTEN országát
az Ő dicsőségére, Istentudó magyarok jövődjére! Figyeljük a Turul madár
érkezését, a Tudás népének újjászületését! „A Fundamentum Istentől való és
Istentől való az akarat, mely újra építi a falakat!”

„Úgy születik a magyar ember a SZENT KORONA jegyében, mint más halandó
az ég csillagképei alá. Koronánk kijelöli helyünket a teremtésben, dolgunkat
a világban. BOLDOGASSZONY Országához tartozva a végtelen tisztaságról
és igazságszeretetről kell ősi örökségként, tanúságot tennünk! ISTEN és a
SZENT KORONA nevében teremtsük újjá!”

„Hiszek Egy Istenben, hiszek Egy Hazában,
Hiszek Egy Isteni Örök Igazságban,
Hiszek Magyarország Feltámadásában!”

Máthé Réka

Mindennapok harmóniája

A Teremtő Fényüzeneteinek olvasása Ősi Szkíta Csillagbölcséleti útmutatások szerint

Szkíta őseink bölcsessége, az ősi csillagtudás ismerete és mindennapi használata napjainkban a legkönnyebben elérhető és leghatékonyabb fegyver a sötét-séggel vívott küzdelemben.

Mivel ennyire jó, tiszta, erős, hatékony, és mindenki számára elérhető... lassan a feledés homályába vész.

Jóistenünk ebbe a szépséges földi létbe tanulni, fejlődni küldött le minket, szeretetett gyermekeit, és ehhez mindenkinek minden segítséget megadott.

A Teremtő minden tudást rendelkezésünkre bocsátott, hogy az ember a földi lét iskoláját elvégezhesse, és ha ezzel megvan, magasabb szintekre juthasson, majd földi útjának végeztével hozzá visszatálhasson.

A Csillagbölcsélet, Csillagvilág ismerete a Szkíta ősi múltból ered, a Szkíta táltosok vitték el ezt a tudást a görög iskolákba, ahol eposzok, mitológiai történetek formájában ismertté lettek. A Csillagmitológia tehát Szkíta eredetű.

Ezt a tudást mindenki számára elérhető módon a Teremtő a Csillagos égre írta csupa Fénybetűkkel.

A Csillagos Égre van írva a bölcsesség. A Csillagos Égre van írva az a tudás, amely tudásra az embernek elsődlegesen szüksége van. A Csillagok őrizik azt a tudást, azt a bölcsességet, amely szükséges ahhoz, hogy elvégezzük itt a Földön a dolgunkat.

Ez a tudás minden ember lelke legmélyén ott van, csak fel kell ébreszteni az emlékezetét. Hiszen a Csillagos égbolt mindünk feje felett ott ragyog.

A Teremtő segítő üzeneteit fényből szőtt betűkkel átadta nekünk az emberiség legősibb szimbólumai, a csillagképek formájában, a Nap a Hold és a planéták járásával, Csillagképek szimbólumaival.

A Csillagbirodalommal együttműködő ember emelkedett, fényes, tisztában van az Univerzum rendjével, együtt él, áramlik a természettel, a minket körülvevő látható és láthatatlan világ energiáival nem szélmalomharcot vív, hanem ismeri, őrzi és használja az ősi Fénytudást. Már nem befolyásolható, mert magasabb rendű erőket szolgál és magasabb rendű erők támogatják.

A Sötétségnek pedig egy igazi ellenfele van. A Fény!

A lélekben, szívben felfényesedett ember így nem csak méltó ellenfele a sötétségnek, hanem az ősi rend alapján, miszerint a Fény mindig legyőzi a Sötétséget, győzedelmeskedni is tud felette. Ehhez annyi Fénnyel kell töltekezni, amennyivel csak tudunk. Ebben komoly segítőink a Csillagok, a Fény ősi őrzői. Ha csak annyit teszünk, hogy felnézünk a Csillagokra, átadjuk magunkat annak a tiszta érzésnek, amit mindnyájan éreztünk gyermekkorunkban, amikor rácsodálkozunk a Csillagok fényére, emlékeztetjük a lelkünket az ősi szkíta fényvallásra, az ember Fénytermészetére, ráhangolódunk az Isteni kegyelem állapotára, óriásit teszünk lelkünk felfényesítéséért.

Amikor a Csillagos Éghez közelítünk nem az értelmünkkel, hanem a lelkünkkel és a szívünkkel kell érzékelni. A Csillagos Ég nem értelmi kategória, főleg nekünk magyaroknak nem.

Nekünk azért is különösen lényeges, hogy a Csillagos ég üzeneteit újra felidézük, bevonjuk az ismereteink körébe, mert minden tudás, ami lényeges az emberi élet szempontjából, fel van írva a csillagos égre fény betűkkel, és ezt az üzenetet legtovább a Szkíta őseik révén a magyarság őrizte meg, és őrzői mind a mai napig.

Aki a Szkíta Ősi Csillagbölcséletet a maga valójában szeretné megismerni és megérteni, tágítani kell ismeretei körét arra, amit a láthatón túl a láthatatlanban talál.

Vannak olyan igazságok, melyekhez fel kell tudni emelni a látható mellé a láthatatlant.

Fontos tudnunk, hogy a Szkíta Fényvallás, mint ahogyan a neve is mutatja a Fénnyé válásról szól.

Ez azt jelenti, hogy itt a fizikai világunkban, emberi testben való leszületésünkben az élő Isteni Fény közvetítőjévé válhat az, aki önmagát fel fényesíti, fénybe öltözteti, és ezáltal az Univerzum energiáival összhangba kerülve egy emelkedettebb, boldogabb életet élhet. Még pontosabban fogalmazva szkíta őseink hagyatéka nyomán, a Fény képviselője és tudójaként képes a Fény világában létezni, így a sötétség már nem tud rátalálni.

Ennek legszebb támogatója a Nap, a Hold, a Planéták, a Csillagok. Minden, ami fényes. Ezekkel együtt élve, együttműködve, a mindennapjaink részévé tehetjük a Fénnyel való szoros kapcsolódást. Ezt valamikor tudtuk. Nem is volt kérdés, nem is lehetett máshogy élni. Úgyesen távolította el a sötétség az emberiséget ettől az ismerettől. Okkal. Minél kevesebb a Fény, annál több a sötét, és egyre nagyobb erőre tehetnek szert. Nekünk az a dolgunk, hogyha már ennyi segítséget kaptunk a Jóistentől gyakorlatilag a fejünk fölé van írva, akkor használjuk.

Ezek nagyon egyszerű dolgok, evidenciának tűnnek, mégis érdekes, hogy mennyire a feledés homályába merültek. Ez nem újdonság, a lélek emlékezete őriz. Az őseink tudták, nekik természetes volt így élni. Sőt csak így lehetett....

Kezdjük központi Csillagunkkal a Nappal.

Napunk a férfi, az uralkodó, a szeretet állapotának ős princípiuma. Tudjuk, hogy a Nap délben, vagy dél körül van a csúcson a Zeniten, és éjjél tájban a legmélyebben. Ezért délben, amikor delel a Nap a legnagyobb a Fénynek az ereje egy napon belül, legnagyobb a Fény telítettsége, minden, amit ilyenkor teszünk Fénnyel van megáldva. Az ósiségben ilyenkor volt az étkezés ideje, mert az ételnek, amit a testünkbe beviszünk ilyenkor a legnagyobb Fénye. Az étkezés szertartás volt. Ismerjük a mondást: Magyar ember amikor eszik, nem beszél.

Nem beszél, mert terem!

Ahogy a Nap, a Csillagos Égbolt is folyamatos mozgásban van. A Csillagok járásának ismeretében, és figyelembevételével nagyon komoly Égi támogatás birtokába kerülhetünk. Együttműködve az Univerzum, együtt áramolva ez Égbolttal, a mindet körülvevő világgal harmóniában létezve, a mindennapjainkat boldogabbá, eredményesebbé tehetjük, jóssággal, szépséggel, szeretettel feltöltve egyre közelebb és közelebb kerülhetünk az Isteni Fénnyel való egyesülés állapotához.

Tevekenységeinkben az Univerzum áramlásával összehangoltan jelentős Égi támogatást, és ezáltal kiváló hatékonyságot kapunk. Az ima, a hála, a gyógyítás, a szertartások és minden, amiről szót ejtek, természetesen mindenhogy működik. De ha lehetőségünk van Szkíta őseink hagyatéka nyomán a legjobban csinálni, miért ne tegyük úgy.

Keleti irányba fordulva, az Égbolt és a Nap mozgása is egy felfelé vezető ívet jár be. A keleti irány az emelkedés, a növekedés, a felfelé áramlás energiáját hordozza magában. Minden, ami keleti irányba fordulva végzünk növekszik, gyarapodik, sokasodik, az Ég felé törekszik. Szkíta őseink is kelet felé fordulva imádkoztak. Ma is sok nép így tesz. Keleti irányba végzett szertartások, ahol teremtést, bőséget, áldást kérünk, a hálaimák nagyon hatásosak, pontosan az emelkedő ívnek köszönhetően. Tanulni, új ismereteket, szerezni, tudást bővíteni is kelet felé fordulva a legjobb. Ha gyógyulni szeretnénk, azt is a keleti irány támogatja.

Déli irányba fordulva az Égbolt erőteljes emelkedő pályát mutat. Ha valamit csúcsra akarunk járatni, a legtöbbet kihozni egy helyzetből, nagyon maximumot szeretnénk nyújtani, déli irányba végezzük. Tanulásnál keleti irányba forduljunk, de vizsga előtt, ahol gyors és intenzív eredmény szükséges ott a déli irány lesz a legjobb. Gyógyulásnál keleti irány legyen a kezdésnél, induljon egy emelkedő, támogató energia, de ha már közel vagyunk az áttöréshez déli irányba folytassuk.

Nyugati Irányba fordulva az Égbolt lefelé haladó íven jár, hanyatlik. Nyugati irányba fordulva végzünk minden olyan dolgot, amiből ki szeretnénk vonni az energiát, amit csökkenteni akarunk, amitől lassan búcsúzni vágyunk. Az elengedő szertartásokhoz nyugati a legmegfelelőbb irány. Rossz szokásoktól megszabadulni, függőségeket letenni, régi mintáktól, beidegződésektől elköszönni nyugati irányba fordulva érdemes.

Északi irány felé fordulva az Égbolt áll. A Sarkcsillag az Égbolt közepe, a mozdatlan pont, ekörül haladnak a Csillagok. Az Északi irány mutatója. Észak felé fordulva alszunk. A korona csakránk legyen északi irányba. Korunk egyik népbetegségét az alvás problémát kiválóan lehet gyógyítani az észak felé alvással. Nyugat felé fordulva sem olyan rossz aludni, de ott a lefelé ívelő mozgás miatt nehezen lehet felébredni. Az északi irány adja a legpihentetőbb álmat.

Folytassuk Hold Anyával.

Holdunk az anya, a nő, az érzelem világunkat jelölő ős princípium. Folytonosan változik, növekszik, dagad, kiteljesedik, csökken, fogy, vékony sarlóvá alakul. Állandó változásban, áramlásban van. Szkíta őseink nagy jelentőséget tulajdonítottak a Hold fázisok által közvetített üzenetekre, hiszen a Hold változásai tisztán érzékelhető hatással vannak mind a fizikai testünkre,

mind az érzelmi világunkra. Ezekkel együttműködve szintén jelentős változásokat érhetünk el mindennapjaink szebbé, jobbá, fényesebbé tételében. Olyan egyértelmű és ismerős, ahogy a lélek emlékezni kezd az ősi bölcsességre, az ősi Fénytudásra.

Újholdtól Teliholdig növekvő Holdban járunk. Növekvő Holdnál végzünk minden olyan tevékenységet, ahol valamit növelni, gyarapítani, sokasítani szeretnénk. Ilyenkor adunk erőt, lendületet, támogatást, és indítunk utájjára sikerhez vezető folyamatokat. Ilyenkor anyagba öntünk, létrehozunk, étellel áldunk meg mindent, gyümölcsözővé, áldással telivé tesszük életünket. Elérkezünk Teliholdhoz. Rengeteg legenda, mítosz, szertartás kötődik ehhez az időpillanathoz. Ahogy a Telihold fénye beragyogja a sötétséget, reményt, hitet hirdetve, a hatalmas Égi lámpás egészen lelkünk mélyét szólítja meg, az ott lakozó ősbizalom életre hívásával. Teliholdkor végzünk minden teremtő szertartást, mert Fény, és teremtő erő járja át és támogatja az ekkor végzett tevékenységet.

Teliholdtól Újholdig fogyó Holdban járunk. A fogyatkozó, csökkenő Holdenergia segít ilyenkor minden olyan tevékenységet, ahol energiát szeretnénk kivonni, valamit befejezni, csökkenteni, elengedni akarunk, valamilyen szokásnak, függőségnek, káros kötődésnek búcsút intenénk.

Minden olyat, ahol visszafogottságra, elvonulásra, magunkba fordulásra vagyunk a lélek, az eddigi tapasztalatok összegzésére, lezárására. Nyugodtabb, csendesebb, higgadtabb időszak, ahol a külvilág helyett inkább a belső világunk felé fordulhatunk.

Újholdkor, amikor alig látható Holdunk vékony sarlója, elengedünk. Különösen támogatott ebben az időpillanatban minden elengedő szertartás, búcsúzás régi nem működő energiáktól, idejétmúlt szokásoktól, hitrendszerektől, kapcsolatoktól, hogy Holdunkhoz hasonlóan elfogyjon, majd a sötétségből újjászületve Fénnyel töltekezve utat nyithasson az újnak, jövőbe mutatónak, a szeretettel telinek, a felfényesedettnek.

A Nap és a Hold mellett a planéták is lelkünk egy- egy ősprincípiumának képviselői.

Merkúr a gondolatainkat, a kommunikációnkat, gyermeki oldalunkat képviseli. és hírvivő a látható és láthatatlan világok között.

Vénusz a szerelem, a szépség, a nőiség, a harmónia, a bőség képviselője.

Mars a bennünk élő harcost jeleníti meg, akaratunk, cselekvő erőnk, önlegyőzésünk minőségével.

Jupiter, a gyönyörű Magyarok Istene, a nagy jótevő, segítő, szerencse, a hitünk képviselője.

Szaturnusz, a magyarok Öreg Istene, a szigorú tanító, aki megmutatja miben korlátozzuk magunkat a teljesség elérésében.

A hét minden napját uralta, gondozta egy-egy planéta a Szkíta Csillag bölcsélet szerint. Ezen bolygóenergiák figyelembevételével élték őseink életüket, alkották mindennapi tevékenységüket, Égi támogatással és áldással kísérve a hétköznapiakat is az adott napot elvnek szem előtt tartásával.

A hét napjainak Bibliai magyarázata szerint

Hétfő Hold

Kedd Mars

Szerda Merkúr

Csütörtök Jupiter

Péntek Vénusz

Szombat Szaturnusz

Vasárnap Nap uralma alá tartozik

Az ősi Szkíta teremtés elv azonban ettől eltérő. Mi ennek adunk most erőt, ezt az elvet követjük.

Hétköznapijainkat ezen bolygominőségek irányításával, velük összhangban, támogatásukkal áldottabbá, fényesebbé, eredményesebbé tudjuk tenni, csupán azzal is, ha tisztában vagyunk ezek energiájában rejlő üzenetek jelentésével.

Hétfőn Mars napján - mivel ő képviseli az indító, cselekvő erőnköt – érdemes új dolgokba kezdeni, elindítani folyamatokat. Hétfőnként figyeljünk, és uraljuk az indulatjainkra a marsikus erők áradása miatt, ne hagyjuk provokálni magunkat. Hétfőn érdemes olyan ügyeinket intézni, akár vitás ügyeket is, ahol szükség van arra, hogy kiálljunk magunkért, önfelvallásunk szép Égi támogatás alatt áll. Mars Isten színe a piros, érdemes egy kis pirossal színnel Hétfőn Mars támogatását kérni.

Kedden Holdanya napján érzelmeink, lelki finomságaink kapnak erőt. Ilyenkor erős a család, az otthon ereje. Szeretettel teli szép dolgokat érdemes csinálni, ügyintézéshez kiváló, mert a kompromisszum készség, az együttműködés lelki szinten jelen van, a mindenki számára megfelelő legjobb megoldásra törekszik az energia. Hold napján fehér színnel kérjük Holdanya áldását.

Szerda Nap napja, a szeretetet, az önszeretetet hordozza, a teremtés közepe a Szkíták ősi hitében. Ide tartozik az életöröm, boldogság, és minden, amitől szép az élet. Szerdai napon olyat tegyünk, amitől boldogok vagyunk, amitől ragyog az élet, fényesebb a létezés. A nemszeretem dolgokkal lehetőség szerint ne szerdán foglalkozzunk. Aranysárga, és narancsszínekkel kérjük Napunk támogatását.

Csütörtök Szaturnusz Mester napja. Most lehet nemszeretem dolgok csinálni, kötelező feladatokat elvégezni, a szükséges nehézségekkel szembenézni, mert Szaturnusz napján az örök értékek őrzése, a kitartó nehéz dolgokkal való foglalatalkodás kap Égi támogatást, és kiváló az energia az elvonulással, belső világunkkal kapcsolatos tevékenységekre. Fekete, vagy sötét barna színnel tisztelgünk Szaturnusz előtt.

Péntek Vénusz napja, a szépség, a harmónia, a szerelem napja. Vénusz napjára tegyük a szépséggel, önmagunk szeretetével, a lazulással, pihenéssel, kapcsolatos tennivalónkat. Jó nap vitás helyzetek szeretettel való rendezésére, és egészen kiváló a szerelemre. Vénuszt rózsaszínnel kérjük segítőül.

Szombat Jupiter napja. Szombaton a nagy segítő támogatásával érdemes olyan dolgot tenni, ahol fontos a gyors, eredményes végkimenetel, jól jön a szerencse támogatása, régóta húzódó nehezen megoldható dolgaink rendezésére váratlan jó lehetőség érkezik. Ilyenkor érdemes akár picit kockázatosabb feladatainkkal foglalkozni, mert Jupiter napját áldás kíséri. Lila színnel erősíthetjük meg Jupiter tevékenységét.

Vasárnap Merkúr napja a kommunikációnkat, gondolatainkat segíti. Ilyenkor lehet nagyokat beszélgetni, tisztázni rendezetlenségeket, kibeszélni megoldatlan problémákat, ötletekkel, tervekkel, intuíciókkal való támogatáshoz jutni. A beszéd általi megoldások napja ez, és ide tartozik a mozgás, a sport, a természet általi töltekezés. Merkúrnak késsel zölddel adunk tiszteletet.

Gondoljuk át, hogy a hét napjain miket cselekszünk, és ez megfelel-e az őt uraló bolygóelvnek.

Térben és időben az Égbolt, a planéták, a hét napjai az állandó változás elvét képviselik, a véget az újakezdést, az állandó körforgást. Ahogy a végén megjelenik a hívó szeretet sugárzó Fénye, az újakezdés Fénybe öltözött hite és reménye, a teljesség üzenetéhez érkezünk újra és újra egy napon belül, egy

héten, egy hónapon, egy éven és egy egész életen belül. Állandó része az életnek, a létezésnek a Fényhez való örök visszatérés. A Fénnyel élő ember erős, hitében szilárd, lelkében felfényesedett, a sötétség már távolról sem tud hatni rá.

Szkíta őseink múltjába tekintve rá kell jönnünk, hogy vannak örök érvényű kozmikus törvények. Az ősi jelek és szimbólumok a Csillagbirodalom üzenetei egyértelműen érzékeltetik a lényegét.

A Fénytudáshoz az érzékelésen, a szívünkön át vezet az út. A tudáshoz érzékelővé kell válni, ahhoz pedig meg kell nyitni a szívünket. A Fény világába a lélek útja vezet, mely együttérzéssel, hálával, ősi erénnyel, harmóniával, szeretettel van kikövezve. A Szeretet kisugárzása tisztít minket és másokat is. A Szeretet Fénye MAG, mely az Univerzum törvényeinek megfelelően előbb utóbb mindenkire rátalál, mindenkit átjár, s az elvetett Mag szárba szökken.

Szkíta őseink előtt úgy rójuk le tiszteletünket, úgy adózunk tudásuk, bölcsességük, életmódjuk, hitük, erényeik előtt, hogy nem csak emlékezünk, hanem hagyományaikat, szokásaikat őrizve, átörökítve a világunkba mi magunk is hétköznapijaink részévé tesszük, éljük és megéljük és őrizzük és tovább adjuk az értékeiket.

Máthé Réka - Pályái

Máthé Réka vagyok asztrológus- asztrozófus

50-es éveimben járok, 2 fiú büszke anyukája, a férjem kedves felesége vagyok.

Gyermekkorom óta érdekel, és foglalkoztat az asztrológia titokzatos világa, és amióta az eszemet tudom csodálatlan merengtem a csillagos égboltra, fűrkészve a csillagok titkait.

16 évvel ezelőtt a saját traumaim feldolgozása iránti késztetés, a miértek és a válaszok keresése, a megértés és megoldások utáni kutatás nyitotta meg előttem az utat az asztrológia és asztrozófia felé. Ez a mára szerelemmé, hivatássá, küldetéssé változott. Kiváló tanítóktól tanulhattam az asztrológia különböző ágait, védikus asztrológiát racionális elemzési mátrixot klasszikus asztrológiát a lélektani, pszichológiai összefüggések feltárásával asztrozófiát, az ősi csillagbölcselet tudományát, és rengeteg ezekhez kapcsolódó gyógyító és segítő technikát.

Az ősi tudás minél szélesebb körben való megismertetése, minél több emberhez való eljuttatása egyre inkább életfeladatomná válik.

A cél, hogy a Test - Lélek - Szellem harmóniájának visszaállításával, a minket körülvevő világ energiáiban való áramlással, egyensúlyt teremtve a látható és láthatatlan világok között, blokkjaink oldásával, traumák feldolgozásával, működési mintáink felismerésével, az önismeret útján közelebb és közelebb kerülve önmagunkhoz utunk egy kiegyensúlyozott, tiszta boldog életbe vezessen, ahol a sorsunk irányítását kézben tartva, az Univerzum törvényszerűségeit megértve, nehézségeinket útmutatóként használva váljunk boldog Emberré.

Tóth Filadelfia

A szkíta táltosok és a kelta druidák szakralitása

Az időkeret rövidsége miatt, írásomat ismeretterjesztésnek ajánlom, egy bevezetésnek egy mélyebb kutatás elindulásához és egy bevezetőnek a kelta druidák és a szkíta táltosok szakrális emlékeinek megismeréséhez. Az írásomat az előzetes tudásomra és a rövid kutatómunkámra alapoztam. Szeretném felhívni arra a figyelmet, hogy a tudást, amit összegeztem, a témabeli könyvekből szereztem, amiket a bibliográfiában feltüntettem. Előadásomban szeretném bemutatni a szkíta ősvallás jelenlétét ennél a népnél, mint például a Csodaszarvas tisztelete, hiszen a Csodaszarvas a Másvilág hírnöke, a kelta és a magyar mondakör szerves része.

Kik voltak a kelták?

“Egy belső-ázsiai lovas nép, mely Európába érkeve letelepedett. A keltákat a középtermet, zömök testalkat, kerekfejűség, ovális arc kiálló járomcsontokkal, barna haj copfokba fonva, valamint hosszú, lelógó, dús és lombos bajusz jellemez.”¹ Timaru Kast Sándor- Magyarásgtudományi Füzetek 10. oldal

A Nyugat szkítáinál, a keltáknál rengeteg párhuzamra lelhetünk. Mondáinkban, meséinkben szertartásainkban és még a nyelvünkben is rengeteg egyezést találni. A kelták erkölcei, táplálkozása és ruházkodása, temetkezési szokásai is egyezők a mieinkkel.

A kelta táltosok, vagyis a druidák révülete, tanításai, a természet iránti szeretetük és tiszteletük azonos a szkítákéval.

Az Anyaisten, az Ősanya tisztelete és az Életfa megjelenése a két népnél, mint a világok közti összekötő kapocs, amelyet csak az erre született bölcs táltos találhat meg, szertartás közben.

A kelta Tuarúil (Turul) Nagymadár tisztelete, hiszen a tűzsólyom, Isten jelképe.

A Druida szó

A druidák mélyen hittek a szómágiában és nagyon tudatosan cselekedtek, teljes mértékben összhangban voltak magukkal, és a tökéletesség (Isten) felé törekedtek nap mint nap. Úgy vélem, hogy egy ilyen figyelmes és aprólékos közösség, nem véletlenül rendelkezik egy ennyire beszédes névvel: A legtöbb esetben csak többes számú alakjával találkozunk a klasszikus szövegekben (druidae, druides, druidai). Viszont *“az óír szövegekben az egyes számú druid szó is megjelenik”* ²

“A szó eredete valószínűleg a tölgy (angol: oak) szóra vezethető vissza + az indoeurópai wid szótóval - jelentése: ‘tudni’. Összetételében a druida tehát annyit jelent, mint ‘a tölgy tudásával rendelkező’.” ³

Hiszen írül (dervo), walesi nyelven (drew) és görögül (drus) is tölgyet jelent. Ez persze nem meglepő, hisz a tölgyfa mindig is a legrégebbi és legnagyobb tisztelettel övezett fa volt. A szkíta táltosoknál is fontos lesz, erre később bővebben kitérek.

A kelták és a szkíták ősvallása is az Egyistenhiten alapszik, ám a pogány vallás jegyeit hordozva, az ember egy a természettel, és panteista módon a Teremtő minden apró rezzenésben, élőlényben jelen van. Imádkoznak a Napistenhez, a Földanyához és a Teremtőhöz (keltáknál Jóisten) is egyaránt.

A táltos beavatása és a druidává válás három lépcsőfoka

Először fontos megemlíteni, hogy mind a szkíta táltosoknál, mind a kelta druidáknál a nők is rendelkeztek ‘emberfeletti’ képességgel. Sajnos a neodruida mozgalmaknál hajlamosak a férfiakat előnyben részesíteni, de eredetileg, mind a két nem tagjai lehettek druidák.

A régi mondákban és történetekben a kelta táltos kiválasztottnak születik, vagy legalábbis élete során valamikor újjászületik és így lesz belőle táltos, azonban, a történelmi feljegyzésekben hosszasan írnak a druidává válás lépcsőfokairól. Három szakaszát különítjük el a druidává válásnak: a bárd, a látnok és a druida, de valószínű, hogy a Megalit-kor druidái nem különültek el három tudomány/ feladat szerint, hiszen a druida egyszerre volt pap, gyógyító, ‘szakrális vezető’ látnok, költő és a tudás emberi formában való megtestesülése.

Azonban fontos beszélni ezekről a szakaszokról, hisz így jobban megismerhetjük ennek a testvérnépnek a szakrális hagyományait. Ahogy említettem, valószínűleg az újkőkorszakban nem volt ennyire rendezett a közösség.

Úgy gondolom, akkor is fontos a rendszer a közösségben, és a tapasztaltabb táltosok segítségével, ha az ember kiválasztottnak születik. Táltosnak lenni egy olyan feladat, amire meg kell érni, a szkíta táltos gyermek, a mondák szerint 7 évig csak anyatejen élt, és ahogy a *Fehérlófia*⁴ mese is megmutatja, a táltos gyermek 21 éves korára éri el a felnőtt kort, akkor válik igazán táltossá: addig tanul, készül erre a nagy feladatra. Azonban ezek a fokozatok leginkább a feladatok szétosztásához és a fejlődés szakaszainak elrendezéséhez voltak szükségesek. A mai világban is egy frissen végzett tanár még nem rendelkezik olyan tapasztalattal, olyan mély tudással, mint egy már több évtizeden át tanító szakmabeli.

Így hát a druidává válás is körülbelül 21 évig tartott, így csak az igazán elhivatottak voltak képesek szellemi vezetővé válni. Az ifjú először bárd, amikor is a 'druidatanonc' rengeteg verset, történetet memorizál. *"A bárdok őrizték a hagyományt, ők jelentették a törzs emlékezetét, őrködtek a szó szentsége felett."*⁵ Az első évben meg kellett tanulniuk fejből 20 történetet az ogam fa-ábécét, ami a mi rovásírásunkhoz hasonló. Az ogam a fák tudománya, egy olyan 25 jelből álló rendszer, amelyben mindegyik jel egy-egy fa nevéhez társul. Ezen fák nevének kezdőbetűje az ábécében szereplő betűnek felel meg. Szentként tisztelték a tölgyfát, a fűzfát, a mogyorót, almát, a berkenyét, a nyírfát...stb. (1.ábra.)

Ezeket a jeleket kőre vagy botokra vésték, mint a mi rovásunkat. Továbbá minden egyes jel (avagy fa) külön jelentéssel bír, szintúgy, mint a rovásunkban. Összekapcsolták a jeleket egy számmal, istennel vagy istennővel, színekkel vagy kristályokkal, így létrehozva egy óriási rendszert, ahol minden összekapcsolódik és az asszociáció segítségével, még több tudást tudtak egyesíteni. A mai pszichoanalízisben ezt képzelettársításnak vagy szabad asszociációnak nevezzük.

Visszatérve, a bárdoknak el kellett sajátítaniuk a grammatikát, a filozófia tudományát, az írást és költői formákat, valamint a képzése végére már háromszázötven történet mestere vagy mesterasszonya lett, elsajátított több mint száz ogam-kombinációt. A képzés végére fő költő (olamh) lett belőle, miután

teljesítette a tudós ifjú (eces) és a költő (fili) fokozatokat.

A tanoncok hosszú időt töltöttek memorizálással, történetek elsajátításával, hogy ezeket majd tovább tudják adni és a történetekből tanulva megértsék az élet esszenciáját, megismerjék a népük leszármazását és eredetét. (Összefoglalva: Carr-Gomm. *Druida hagyományok*, 85. oldal)

A bárd képessé vált megragadni a szövegek lényegét, átlépni az anyagi világot. Ezt a képességet Istentől való ajándéknak tekintették, amely a tudatfelettin át hatol az Énbe. Ezekhez a csatornákhöz a megfelelő tudatállapot létrejötte, meditáció, vagy révület során áramlott át az energia, a teremtő erő. Habár ez az első foka a druidává válásnak, a tanulók a druidizmus legbelsőbb lényegét, a teremtő erőkön való uralkodást sajátítják el. Ezek, az ugyan úgy megjelennek a többi fokozatnál, ám a druida által kimondott szó már mágikusan, kihatással van a környezetére, míg a bárd még csak a szavak lényegét erejét sajátítja el. (Összefoglalva: Carr-Gomm. *Druida hagyományok*, 91. oldal.) Ehhez a fokozathoz az ogam első betűjét jelképező nyírfa kapcsolódik, ami a kezdetet az életadást jelképezi. A bárdokhoz kapcsolódik a tavasz és a hajnal, hisz ilyenkor vagyunk a legfrissebbek.

A Látnokok

A látnokok kilépve ebből az idősíkból, a révületük során elutaztak az életfához, ahol őseikkel és szellemekkel kommunikáltak, tőlük kértek tanácsokat és sugallatokat a törzs nevében. Ők jósoltak a jövőről, felelősek voltak a halálért és a születésért. A druidák mélyen hittek az élet ciklikusságában, úgy gondolták, a test halála után a lélek megpihen, majd ha itt az idő, továbbvándorol, újjászületik. Így a révület során csak evilági értelmezés szerinti halottakkal beszéltek, akik valójában szellemek voltak, vagyis egy feljebbi világ lakói. A látnok tudománya a gyógyítás, avagy a fák tudománya. A racionális tudat kiiktatásával jósolni képes, főbb feladatai a jelek olvasása, elveszett tárgyak megtalálása, vagy a jóslás, akár állati bensőségekből akár felhőkből, vagy a vízben, tűzben látott formákból. Azonban a jóslás nem feltétlen a jövőmondást jelentette, hanem *“a személyiségen belüli, a társas kapcsolatokban vagy csoportokban rejtőző dinamika fejlődésének is ... a látszat mögötti rejtett okok megértésének módszere.”* (Összefoglalva: Carr-Gomm. *Druida hagyományok*, 95. oldal)

Ehhez a szakaszhoz kapcsolódó évszak az őszi és a téli, a napszaka az éjszaka, a maga misztérikus bölcsességével, a fokozatott jelképező fa a tiszafa, a halál és az örökkévalóság fája.

A Druidák

A hierarchia tetején a druidák, és ezen belül is a Fődruida állt. A király, addig nem szólalhatott fel, míg a druida be nem fejezte mondandóját, ő volt az, aki a jelekből olvasva adott tanácsot a vezetőknek a következő cselekedetről. ⁶

A források alapján, egyik fő feladatuk a tanítás volt. Caesar, A gall háború című könyvében így ír erről a feladatokról: *“A tanulni vágyó fiatalok seregestől özönlenek hozzájuk, és valamennyien nagy tiszteletben állnak...”* Filozófiát, gyógyítást vagy szertartások levezetését oktatták, ők képezték ki a bárdokat és látnokokat.

A druida jósl a jelekből, kimondott szavának fizikailag megtestesülő jele van, megmondja mi baja a betegeknek és meggyógyítja őket. A druida vezette a vallási szertartásokat, ő mutatta be az állatáldozatot.

A szkíta táltos kiválasztottságára utaló jelre sok utalást lehet találni a népi hiedelmekben: Az egyik leghíresebb néphiedelem, hogy a táltos gyermek foggal születik, majd ezek után sok évig (pontosan hét) csak anyatejjel táplálkozik - erre utal Jankovics Marcell Fehérlófia című, népmese feldolgozása. Egy palócoknál feljegyzett elbeszélés szerint *“a foggal született gyermeket 7, vagy 14, vagy 21 éves korában elviszik napkeletre...Ott iskolázzák és mint garabonciás kerül vissza.”*

“Három nap és három éjjel csak aludt, azt hitték meghalt. Néhány nap múlva a gyermek felébredt és már táltos volt.” Egy másik feljegyzés szerint *“A táltosokat 7. (vagy/és 14.) vagy/és évükben álmukban ragadják el, akkor nyerik el tetszhalálhoz hasonló, három napos rejtezésükben a beavatást.”* A táltosjelölt megbetegedik, ezt hisztérikus rohamok és látomások is követik és ez az állapot hetekig, hónapokig, akár évekig is eltarthat. Az állapot megszűnik miután a kiválasztott elfogadja feladatát. ⁷ *(Diószegi Vilmos: A Pogány magyarok hitvilága 37.oldal)*

Bíró Lajos könyvében Nagy Olgától idéz: *„A táltos rendkívüliségét mutatja*

titokzatos eltűnése táltosavatásra a hetedik pusztán lévő nagy tölgyfához. Ott talál arra a hősi kardra a ruzsmaringbokorban, amelyre a neve van írva, amely magától csatolódik a derekára, s olykor meg is szólal: Jaj, de rég vártalak!” Itt folyik a beavatás, a párbaj, amit bika vagy egyéb alakban mutatkozó táltossal vív meg, hogy aztán elinduljon a Világba a gonoszok megölésére.⁸

A NAP tisztelete

A Napot mindkettő csoportnál nagy tisztelet övezi, létfontosságú eleme a szakralitásuknak. A világfa tetején a Nap helyezkedik el, ahova a révület során a kiválasztott táltos juthat el. Ahogy Bíró Lajos kifejti, a révül ige (régí alakja: réül) *“összefüggésben van a hajnali és alkonyi Nap óegyiptomi Ré nevével...”*⁹ *A táltosok a Nap hőjéből táplálkozva válnak erősebbé.*

*“Néphitünk szerint a Nap a hetedik, legfelsőbb égben van”*² *(A hetedik gyermek szerencsés volt, mindent tudott, a jövőbe látott.)*

“A táltosok a Napba néztek, hogy az elveszett tárgyakat megtalálják.” [...] „A rejtezés vagy révülés pedig nem lehetett más, mint a túlvilági utazás a Napba, a Napistentől varázserőt (látást!) nyeri.” (Bíró Lajos: Táltosok könyve.)

A nap tüzeből jövő hő erőt ad a táltosnak.

(Szerintem fontos kiemelni, hogy őseink és a pogány hitvilág istenként tisztelte a feljebb való - felső világhoz tartozó szellemeket, de ettől függetlenül Egyistenhívőek voltak. Teremtő=Isten, a kisbetűvel íródók, mint pl. A Napisten, egy nagy erővel bíró szellem, de ő is Isten=Teremtő alatt áll.)

“A magyar ősvallás dualisztikus volt, a sötétség és a világosság küzdelmének képzetén alapult.” “A táltost Isten küldi, ő a fényhozó, a világosság képviselője, ezért lehet táltosjegy a Nap, Hold és Csillag.” (Bíró Lajos: Táltosok könyve. 48-49.oldal)

A fehér lóáldozatokat is a Napnak szentelték, (amik ezután táltos szellemlovakká váltak hiszen az adta a táltos erejét, tudományát, a Naphoz utazik a táltos révületkor. (Bíró Lajos: Táltosok könyve. 58-59.oldal)

A druidák is istenként tisztelik a Napot: Úgy vélik, hogy habár Isten mindennek a középpontjában áll és jelen van mindenben, a mi szintünkön a Nap idézi elő a napok és a természet ciklikusságát. *“Mivel kommunikálhat az ember hatékonyan az emberiséggel, Istennel - de mi lesz az otthonával a Földdel? A csillagokkal, az égbolttal, az állatokkal és a fákkal?”*¹⁰ A druidaizmus is az Egyistenhiten alapszik, ám a pogány vallás jegyeit hordozva, az ember egy

a természettel és panteista módon a Teremtő minden apró rezzenésben, élőlényben jelen van.

A Napfordulók

A druidák az év körforgását négy Napünnepre és négy Holdünnepre osztják fel. (2. ábra)

Ezek az ünnepek naptári sorrendben: Imbolc, Alban Eiler, Beltane, Alban Heurin, Lughnasadh, Alban Elued, Samain és Alban Arthuan.

Íme a négy Napünnep jelentése:

Imbolc: február 2-ára esik, az az időszak, ami a földi élet kezdetének tisztaságát és anyai gondoskodását idézi:

Beltane: május 1. A fiatal felnőttkor időszaka, amit a tavaszi frissesség és az érzékiség jellemez. *“...amikor a törzs és a törzsi mítoszok útmutatását sóvárogyjuk.”*

Lughnasadh: augusztus 1. Családalapítás időszaka, mikor az ifjúk érettebb felnőtté válnak: *“...egészen belül kell megértenünk a szerepünket - ‘be kell törnünk’...”*

Samain: október 31-november 2. Az öregkor és a halál időszaka, ekkor válik az ember nyitottá más világok valóságára, még spirituálisabb lesz a lélek. *(Philip Carr-Gom, Druida hagyományok nyomán)*

A Révület

A kelta és a szkíta táltosok egy-egy révület során napokra alvásba szenderültek, ez a két nép sajátossága. A többi nép sámánjai általában valamilyen szer hatása miatt esnek transzcendens állapotba. Ilyenkor a körülöttük lévők azt hitték, hogy meghaltak, hisz nem mozogtak és az életjeleik is nagyon alacsonyak voltak. A néphiedelem ezt elbújásnak nevezi, mikor is a táltos három napig alszik/elbújik, hogy a felsőbb szellemekkel lépjen kapcsolatba majd visszatérvén a ‘halálból’ megvilágosodik, tudja a választ a kérdésekre vagy azt, hogy hova tűntek az elveszett tárgyak. A táltos és a druida révülete során ‘elutazik’ az életfához, hogy elutazván egy másik világba, kapcsolatba tudjon lépni a felsőbb világ szellemeivel.

Az áldozat bemutatása

Habár mind a táltosokról, mind a druidákról előszeretettel állítják, hogy barbárok, akik emberáldozatot mutattak be és könyörtelenül öltek állatokat, mindkét 'csoportnál' a legnagyobb büntetés a kirekesztés és/vagy száműzetés volt hiszen egy hierarchikus közösségben fontos volt az egyénről kialakult kép és a hírnév. *“A legsúlyosabb ítéletet viszont a száműzetés jelentette: a gyilkosokat vagy vérfertőzőket például nádtutajon, mindössze egyetlen késsel felfegyverezve taszították ki a tengerre. (Philip Carr-Gom, Druida hagyományok nyomán. 105 oldal)*

„A lovak központi szerepet játszanak a kelta mondakörben, a Fehér Ló ismeri az utat a Másvilágba, és egy ‘megbízható’ kalauz. A kelták fehér lovat áldoztak a Jóistennek” – írja Timaru-Kast Sándor. Az áldozat tehát nem gyilkolás, hanem a táltos-druida rituálé része.

A hetes misztikus szám, hiszen úgy tartották, hogy a Nap a hetedik égben lakik és ide utazik el a révületben levő táltos.

A szkíta táltosok is mindig fehér lovat áldoztak, hiszen a Napistennek áldozott lóból lesz a legmagasabb rendű táltos ló. Az áldozatokat mindkét népnek a táltosai hegy tetején, vagy hely hiányában egy dolmen (druidáknál) tetején mutatták be. *“...a Napnak szentelt lovak is csak fehér lovak lehettek, mint az a kövér ló is, melyet három honfoglaló vezér, Ond, Ketel és Tarcal egy magas hegy ormán áldozott fel” (Anonymus, 16. fejezet: Tarcal hegye)*

A táltos paripa, különleges jegyekkel születik, pl. Csillag vagy nap van a homlokán, testén. *“...a táltos a Napnak áldozott fehér táltos-szellemparipát is, aki valóban emberként viselkedik...”* Ezeket a lovakat nem szabadott erőszakkal betörni, szabadon kellett őket tartani.

A tölgy jelentősége

A tölgyfa sok szempontból jelentős mind a szkítáknál, mind a keltáknál. A druida szó jelentése kapcsolódik a tölgyhöz ezen felül még szakrális helyként is szolgál, hisz a druidák a tölgyfa alatt gyülekeznek, tanítanak vagy esnek révületbe. A fa nem más, mint a másvilág kapuja. A mágikus tölgyhöz, melynek ágai között van a Nap, a Hold és a csillagok, csak a kiválasztott táltos juthat el.

Ez az Életfa mely összeköti a felső és alsó világokat. *“De ezt a fát csak az leli meg, hogy hol van, aki foggal születik, oszt kilenc esztendeig nem vesz szájába tejnél egyebet. Az meg tudnivaló, hogy tátus az ilyen.”* (Bíró Lajos: *Táltosok könyve 13.oldal*) (3.ábra) Itt történik a táltos beavatása, majd a révületek során is ide jön vissza a táltos.

A csodaszarvas jelentősége

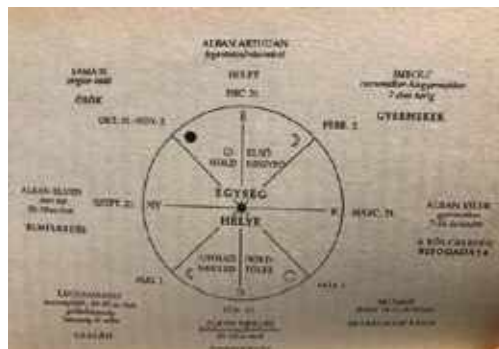
A csodaszarvas, mint a másvilág hírnöke, mindkettő népnél megjelenik. A kelta mondákban, a fődruida, Merlin szarvasként jelenik meg és halálakor, mikor Viviane gonosz tündér szenvedésre ítéli 9 szarvas veszi körül, feltéve hogy segítsék a másvilágba. Erre bizonyíték, a mai Bretagne területén lévő Brocéliande-erdő (mai Paimpont-erdő), ami 1990 szeptemberében 5 nap alatt leégett. Az erdőben fennmaradt egy szarvasagancsot formázó fa, amit 5 másik fa vesz körül. Az agancsot egy megemlékezés keretén belül arannyali ¹¹ vonták be.

Ahhoz, hogy jobban megismerjük önmagunkat és a magyarság egészét, meg kell értenünk azt a szakrális kincset, amit az őseink birtokoltak. Láthattuk, hogy e két nép vallási szokásai, mennyire egyezőek. A beavatásuk, a révületük, ami csak ennél a kettő népnél nevezhető ‘elbújásnak’, a Csodaszarvas tisztelete és még az Életfájuk is egybecseng. Mindkét nép táltos paripája a fehér ló és kelta druidák is, a mi rovásunkhoz hasonló írásrendszert használtak. Beszélni kell a testvérnépekről, a kapcsolatokról, hogy összerakjuk az óriási kirakós darabjait, és feltárva az emlékeket, az igazságra leljünk. Remélem ez a rövid ismerterő felkeltette az érdeklődését a kelta druidák iránt és további olvasásra buzdítottam.

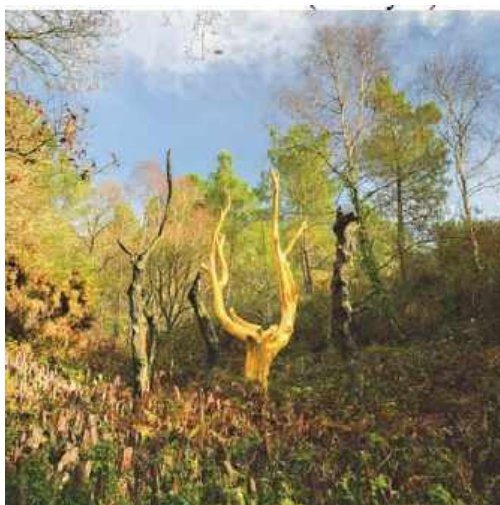
Képgyűjtemek

Ájtó	Fa-r neve	Fa angol neve	Fa magyar neve
B	béih	béih	nyitra
L	lato	latoan	berkenye
F	foan	alfoe	ágyr
S	salle	sallote	lőe
N	namn	ash	lőris
H	haethe	havethote	gölgögye
D	duir	ask	lőgy
I	unne	hully	szegye
U	uul	hanc	szegye
Q	quert	apple	alma
M	munan	otno	szőlő
C	gert	ivy	szőlőgy
NC	ngyal	bocon / lem	rekettye / pirány
STE	strat	blackthorn	kőbogy
E	rals	elder	borsó
A	alan	lin / pine	cederfa / fenyő
O	oan	genc	edénye
U	ur	brother	hanga
E	etlach	agven	nyergő nyírfa
I	ido	yew	szőlő
EA	etlach	agvan	nyergő nyírfa
OI	cir	agvanlle	keskenyű
UI	sánsal	honeyuckle	díszes lomb

1.ábra: Ogam abc

2.ábra: Nap-és Holdciklus

3.ábra: L'Arbre d'Or (Aranyfa)

Végjegyzetek

- 1 Timaru-Kast Sándor, et al. A magyarság és a Nyugat: a kelta kapcsolat. Hun-idea, 2013. 10.oldal
- 2 Carr-Gomm, Philip, and Kertész Balázs. Druida hagyományok. Édes víz, 2000 11.oldal
- 3 Carr-Gomm, Philip, and Kertész Balázs. Druida hagyományok. Édes víz, 2000
- 4 Jankovics, Marcell. Fehérlófia. 1981
- 5 Carr-Gomm, Philip, and Kertész Balázs. Druida hagyományok. Édes víz, 2000 11.oldal
- 6 Markable, Jean. Celtes et Druides. Édition Payot, 1992
- 7 Diószegi, Vilmos. A pogány magyarok hitvilága. Akadémia Kiadó, Budapest, 1971
- 8 Bíró, Lajos. Táltosok Könyve. Fríg, 2004.
- 9 Bíró, Lajos. Táltosok Könyve. Fríg, 2004.
- 10 Carr-Gomm, Philip, and Kertész Balázs. Druida hagyományok. Édes víz, 2000
- 11 Ille-et-vilain.tourisme.bzh: L'Arbre d'Or de Brocéliande <https://www.ille-et-vilaine-tourisme.bzh/partez-a-la-decouverte-de-lille-et-vilaine/sites-remarquables/broceliande/arbre-d-or-broceliande/>

Ábrák

- 1.ábra- Ogam abc
- 2.ábra-Nap-és Holdciklus
- 3.ábra- L'Arbre d'Or (Aranyfa)

Tóth Filadelfia - Pályáiv

Tóth Filadelfia a nevem és 20 éves vagyok. Budapesten élek és az Eötvös Loránd Tudományegyetem *francia nyelv és kultúra szakán* végzem a tanulmányaim. A magyar nyelvtan kisgyermek korom óta érdekel: a több jelentésű szavak, a szóbokrok és a nyelvünk eredete. A kettős honfoglalás elméletével gimnáziumban találkoztam, ezután kezdett el igazán érdekelni a Magyarság eredete és történelme, ez idő tájt jártam először a Magyarok Világszövetségénél.

A druidákról az egyik egyetemi órámra írtam egy beadandót, ekkor kezdtem el olvasni a témában. Már az első pillanattól kezdve valamiféle megmagyarázhatatlan kötődést éreztem a kelta druidákkal kapcsolatban, csak később jöttem rá, hogy ez mégsem volt annyira véletlen... Így hát az előadásomban a kelta druidák és a szkíta táltosok szakralitásában rejlő hasonlóságokat fogom bemutatni.

Bernád Ilona

Szkíta kereszténységünk népi kultúránkban, bábaságunkban és orvoslásunkban

Bevezető

Szülőfalumban, a Kis-Küküllő menti Makfalván (Erdély) egy, három jellel ellátott szkíta bronztükröt ástak ki, egyik jele Ragyogót jelent. A Krisztus előtti VI. századból datálják, a Nap, az örökélet jelképe. A Magyar Nemzeti Múzeum raktárában őrzik Budapesten.

Édesapám (szül. 1941) azt hagyta ránk a családban miközben a Tejútra mutatott, hogy mi, székelyek hunok vagyunk, a Fénylő Ösvényről jöttünk és onnan várjuk Csaba királyfit seregével, hogy megsegítse nemzetünket. Ezért kell éltetnünk szakrális bábaságunkat, hogy az isteni és természeti rend szerint segítse megszületni e segítő lélekcsoportunkat, a hun királyfi csapatát, ezért kutattam népi gyógyászatunkkal együtt a Kárpát-hazában, Moldvában, melyet az Isteni folyamat, az Élő népi gyógyászatunk, Útjaim a gyógyítás körül köteteimben összegeztem. Utóbbiban és a 2006-os Belső-mongóliai, tibeti expedíciókról szóló Lélekföldben összehasonlítottam szkíta fényvallásunk és gyógyászatunk egyetemes elemeit rokonnépeinkével, Órvidéktől, Etelközön, Görögországon, Iránon át a Sárga folyó nagy kanyarulatáig, Ordoszig (Kína). Pár elem, amelyet felgyűjtöttem három évtized alatt: a bábaasszony újszülöttnek járó fény-beavatása (Somogy, 1939); a fény, égő gyertya az orbáncot gyógyító szertartásban, archaikus imádság kíséretében (Moldva, 2003); a napkereszt, azaz körkereszt alkalmazása a születés-szülés védelmében, térrendezésében (Kárpátalja), a masszázsnál (Csík), csontkovácsolásnál (Moldva). A székely nőtisztelet (Boldogasszony-tisztelet), a csíksomlyói pünkösdi szent időben való napbanezés, melyet a mai napig végzünk, további erőt, összetartást, fényutat ad a magyarságnak.

LEGYEN VILÁGOSSÁG!

A Teremtő, amikor megteremtette a világosságot, azt akarta, hogy a világossággal legyen világ. Világmindenség, ahol fényesség van! Isten mondá: legyen fény! A fény alatt van az anyag.

„Istenünk hoz világosságot reggel.”

Huszár Ida, 94 éves székely asszony így tanít: Mikor felébredek, köszönöm meg a **jó Istenünknek**, hogy olyan csodálatos bölcsességgel alkotott mindent, hogy **hoz világosságot** reggel, este hozza a sötétséget. Ez egy olyan áldás Istentől a világ számára, amit nem tudunk megköszönni s felmérni, ezt a nagy **bölcsességet**. (1)

*

A magyarság kultúrája, szkíta kereszténységünk a Fény kultúrája. A Fénnyel kapcsolatos megélések módosult tudatállapotban történnek, imádság, révülés, emberélet fordulók, szerelem-szeretkezés, éneklés, táncolás, kézimunkázás/kézművesség, mindenféle alkotás, teremtés alkalmával.

*

Fényből jöttünk

„Kincső, a hároméves kislányom mondja, **szóltam Máriának, lelökött a fénytől a hasadba**. Őt rég vártam, elmentem zarándoklatra Máriagyűd-be érte imádkozni.” (HH, Mohács)

„Én nem akartam megszületni, nekem édesanyám méhében teljesen jó volt, nem értettem, miért kell kijönni. Emlékszem, 4-5-6 éves lehettem, emlékeztem, honnan jövünk. És miért nem beszél erről senki? Olyan **fényességből jövünk, ahol sokan vannak. Az egy család**.

Nagyon nehezen illeszkedtem be a földi életbe, mosolygós voltam, de mindig kívülállónak éreztem magam.” (SB, Marosvásárhely)

„Egy égből jövő fehér fénysugár csapódott a méhembe.”

„Első gyermekemnél is éreztem egy idő után, hogy velem van, és azt is határozottan, hogy lány. A másodiknál viszont a tudatosság és ráhangolódás egészen új szintjére érkeztem meg. Emlékszem, mikor már úgy éreztem, hogy el tudnám képzelni, hogy bővüljön a család, egy elköteleződést tettem gondolatban: ha egy lélek készen áll, és szeretne jönni hozzánk, nyitott szívvel fogadom. Nem sokkal később egyszer egy nyugodt, ágyban fekvős percben, mint egy sugallat érkezett meg hozzám a név: Lilla. Pár nap múlva pedig egyik reggel határozottan éreztem, hogy most kell a hitvesi tettek mezejére lépniük, mert most akar/tud érkezni a kis lélek. Engedtem a hívásnak, és már az ölelkezés közben éreztem a pillanatot, mikor a kislányunk megfogant. Mintha egy égből jövő fehér fénysugár csapódott volna a méhembe, és attól a pillanattól folyamatosan éreztem, hogy nagy változások történnek ugyanitt. Az elkövetkező napokban, hetekben mikor odairányítottam a figyelmemet, egyfolytában éreztem, hogy bizserog a méhem és az alhasam, szinte pezseg benne a vér. Biztosan tudtam, hogy baba készülődik odabent.” (HV, Budapest)

Fényszál alakul a magzat és édesanyja szíve között

„Mikor Kincsőm megfogant, ültem az ágyon, olvastam valamit éppen, és váratlan éreztem, hogy újra állapotos vagyok, és láttam, ahogyan összefonódott a szívünkben egy fényszál. Akkor tudtam, hogy Ő már érkezni fog, ki fogom hordani, és megszülnöm.” (HH, Lánycsók, Baranya)

Fényes a várandós anya

„Mikor a párom várandós lett a kisbabánkkal (néhány hetes), akkor ránéztem, és aranyos fény vette körül. Az arca sugárzott. Látható volt valami szentség abban a pillanatban. Akkor megéreztem, hogy babát vár.” (Férfi, Kaposvár)

Ezért nevezik a magyarok a másállapotot áldott vagy boldog állapotnak!

A foganás pillanatától fény van az anyaméhben.

„**A foganás pillanatától kezdve jelen van a fény az anyaméhben.**”

(Molnár V József)

A magzat megfordítása a fény segítségével

„Huba is farral állt be a szülőcsatornába, de ugyanígy elképzeltem, hogy beáll jól, fejjel előre, javasoltam neki, s meg is tette. Képzeletben a **fényteste megfordult a gondolatom erejére**, s aztán valóban tényleg megfordult.”
(dr SzÁ, Kétvölgy, Órség)

Minden ember, aki természetesen születik elvégzi a fényforgást a szülőúton.

Napkelet felé fordulva szültek magyar anyáink

„Apáméknál volt egy **külön helyiség, TISZTASZOBA, ahol a fiatalasszonyok szültek. Ott feküdték aztán a Boldogasszony ágyát. Öreg bábaasszonnyal, s a családból a nőrokonokkal voltak.**”

(STK, Kalonda, Losonci járás, Felvidék)

„Ott szültek **az ünneplőbe öltöztetett tisztaszobában**. A kommunizmus előtt otthon szültek, ment a bába, s a szomszédasszony.” (ATM, Gyimesbükk)
Napkelet felé fordulva szültek anyáink, a jószág (telek), rajta a ház kelet felé tájolt. **Így marad meg az Élet az otthonban**. A magyar rendtartó faluban ez a születés eredeti, isteni rendje. A tisztaszoba az utcafrontról nézve a ház első helyisége, szakrális helye. Szülőfalumban, Makfalván is, a Kis-Küküllő mentén a templomot is, a temetőben a halottak arcát is kelet felé fordítják. „Tisztaszoba... Ott csak megszületni és meghalni lehetett.” (I, Sárszentlőrinc) A vendéglátás, az emberélet és az évköri ünnepek alkalmi mellett.

Szüléskor: „Kiszálltam a testemből a fénybe.”

„A szülésem hajnal, fél egy körül kezdődött. Egész nap vajúdtam, sokat sétáltam! Este kimerült voltam a fájdalomtól és már csak azt tudtam gondolatban mondani, hogy Édes Istenem! Vedd már el ezt a fájdalmat, mert nem bírom!

És ekkor, egy pillanat alatt megszűnt a fájdalom és valami másik érzés kezdett átömleni rajtam. Úgy éreztem, hogy ez a tolófájás lehet, mert teljesen más volt, mint addig. Az utolsó nyomásnál volt az a pillanat, amikor nem voltam ezen a világon.

Akkor minden erőmet összeszedtem, de én éreztem, hogy ekkor én máshova kerültem. **Hirtelen megszűnt a külvilág zaja, az embereket nem érzékeltem (pedig négyen, öten voltak körülöttem) és felfelé emelkedtem, fény vett körül és azt érzékeltem, hogy pillanatra megállt velem minden, de közben ott egy fordulatot tettem.** Sajnos, az ottani további történésre nem emlékszem. És akkor éreztem, hogy kezdek visszatérni a valóságba, de még a süllyedés állapotában is vagyok, és mintha valami jönne velem, de **már a hasamból is kicsusszan valami, elmúlik minden fájdalom és boldogság!** Feleszmélek, kinyitom a szemem, érzékelem a külvilágot, magamnál vagyok, majd a következő pillanatban jó erősen felsírt a fiam. Ekkor a mellkasomra tették a jobb oldalára fordítva. Megsimogattam a kis fejét és csendben maradt. Néztük egymást. Ez kb. 1-2 percig tarthatott. Közben megkérdezte egy fehér köpenyes hölgy, hogy mi legyen a neve? Jó pár pillanat eltelt, mire csak a Zoltán név sugallata jött.

Bennem így van meg az egész egyben. Mindig elgondolkodtam ezen a három pillanaton amikor a fiam megszületésének folyamata eszembe jut, az, amikor kértem az égiektől a fájdalom megszüntetését és azonnal megszűnt, majd, amikor **kiszálltam a testemből a fénybe** és azután, amikor valamiféle sűrűbb energiafolyam lett volna, ami együtt ereszkedik velem! **De ma már tudom, hogy az én drága fiam lelke jött velem akkor!** És amikor a neve is megérkezett hozzá, amit egyébként szeret viselni. Ma már tudom, hogy mi magunk választjuk a nevünket és a névvel egyfajta emberi minőséget is hordozunk általa. Ő például a Zoltánságot.

És mindig olyan nagyon jó, amikor a ma már 28 éves gyerekem átölel és kicsit úgy maradunk összekapaszkodva! Abban a pillanatban minden nehézség hirtelen megszűnik és száll együtt a lelkünk újra, mint akkor!”

(GZNE, Martonvásár, Fejér vármegye)

Szülőanya: „Láttam és éreztem, hogy egy fénykúp jön le rám.”

„Vajúdásom végén jött egy nagy görcs, és úgy éreztem, hogy Úristen, összeesek, és ezt már nem bírom ki. És akkor **kértem Istent, hogy segítsen! Szó szerint ezt, és ez körülvesz és felmelegít, a melegtől enyhül a görcsöm, és tudtam, hogy nem vagyok egyedül. Olyan érzésem volt, mintha ISTEN LÉNYÉBŐL EGY FÉNYSUGARAT kaptam volna. Felmentem a szülőágyra, és a kislányom szinte kiúszott. Tényleg csak annyit voltam fent az ágyon, amíg kijött. Ez fantasztikus! Ez isteni segítség.**” (dr SzSzG, Mindszent)

Az újszülött fénycsóván, fénykúppal érkezik

„Tomory Zsuzsa az egyik cikkében megírta, hogy egy gyermek születése alkalmával látta, amint **egy fénycsóva azonosult a születendő gyermekkel.**” (Dr. Gyárfás Ágnes, Miskolc)

Univerzum nagyságú fény, öröm, derű veszi körül az újszülöttet

„Amikor a második fiam is megszületett, nagy boldogság volt bennem belül. Nem is tudom szavakkal kifejezni. **BENSŐBEN HATALMAS TÁVLATOK, TÁVOLSÁGOK SZABADULTAK FEL, UNIVERZUM NAGYSÁGÚ, AHOL FÉNY, ÖRÖM, DERŰ VAN. A TÖKÉLETES BOLDOGSÁG. EGYRE CSAK NÖVEKVŐ, ÉS EZ ÁLLAPOT LÉT, LÉTEZÉS.** Meglepődtem ezen a megtapasztaláson.”
(MT, Rimóc, Palócföld)

**A bábaasszony fénybeavatása, áldása a család,
nemzet gyarapodásáért**

A falu születésházában, 1939-ben, miután ellátták az új családtagot, a szenyéri bába, Sárdy Anna bábaasszony az ablakhoz ment, és ünnepélyesen ezt mondta:

„A FÉNY FELÉ TARTOM A MEZTELEN GYERMEKET. LÁTOM, HOGY HIBÁTLAN, EGÉSZSÉGES FIÚ! IMÁDJUK MOST EGYÜTT AZ URAT, HOGY EGGYEL TÖBBEN VAGYUNK, S EZZEL A CSALÁDJUK ÉS EGÉSZ ÁLDOTT NÉPÜNK IS GYARAPODOTT!”

(Somogy. Elmondta unokája: SP, Mohácson, 2000-ben)

Az apa gyermekáldása a fényes Naphoz

„Otthon szültem. A férjem megáldotta újszülött gyermekünket a kelő Napnak, az Anyaföldnek, a Víznek, mellyel egy kicsit érintettük az arcán, és a Szél-levegőnek. A gyermek hatalmas szemekkel nézett, és ahogy az apja körbevitte a házon és megmutatta a családtagokat, az a pici, párperces baba mindenkire hallgatott egy-egy kis hangocskát: mindenkit köszöntött! Lezuhanyoztam, teljes jólétben, jó erőben voltam, három méterrel a Föld felett. Semmi fáradságot nem éreztem. Boldog voltam. Mindannyian meghitt örömben és boldogságban fűrödtünk. Mellre tettem, erősen szívta. Együtt volt az egész család, a segítők, a bába, mind ott egy kupacban. Nagyon boldogok voltunk.” (dr SzÁ, Kétvölgy, Vas megye)

„Ez az öröm kiterjedt az egész napra, MINDENKI MÉG TÖBB SZERETETTEL NÉZETT ÉS SZÓLT A MÁSIKNAK.”

(BGy, a kétvölgyi otthonszülő asszonysegítője, Pécs)

„Ápold a fénymagot magadban!”

„A kajdi Marcsa dédnagyanyám mesélte, hogy amikor a családban valaki megszületett, elmondták neki a mondatát, ami csak jót tartalmazott, hogy BIZTOSÍTSÁK ARRÓL A GYERMEKET, HOGY JÓ ÉLETE LESZ KÖZTÜK. Amikor Kaba megszületett, és a mellkasomra tették, elmondtuk neki a mondatát mi is, amit haláláig a lelkében hordoz. A fülébe súgtuk ezt: Mindenre képes vagy, amiért leszületettél közénk. Meg tudod valósítani azt, amiért idejöttél. Ápold a Fénymagot magadban, és ebből táplálkozzon a lelked életed során. A Jóisten a tenyerén hordoz téged halálod napjáig, és még azután is. Csodákkal van az utad kikövezve, amiket mindig észre is fogsz venni. Éld az életed, és a szeretet vezérelje lépteidet. Az Öregisten áldása legyen innentől rajtad. Szeretünk a kezdetektől

fogva a világ végezetéig. Úgy legyen! És az első ruha, amit viselt, járt Csíksomlyón Babba Máriánál.

(TKF, Dunakeszi)

Gyertyafény őriz a gyermekágyban és az emberélet fordulóiban

„Itt örökké égettük a szentelt gyertyát. Két-három hétig vagy tovább, amíg a beteg asszon (gyermekágyas) nem kelt fel. Hogy ne kerüljék (környékezzék) a rosszak őket.”

(Duma-István András, Klézse, Moldva)

Aztán minden évben kigyúl a fényláng a gyertyás születésnap tortán (méhlepény jelkép). Ez fénylik a keresztelőkor, házasságkötéskor, ünnepeken, gyógyításkor, majd a ravatalozón a tisztaszobában a megboldogult mellett is.

Szülővé, anyává avatódás. Gyertya és aranyalma a kézben.

„A *poszita* (szülők, komák, nagyszülők ünnepe, lakomája) *két hetire vót. Addig feküdt, nem mehetett ki az asszony utcára. Szombaton elment az egyházhoz, beavatta őt a pap az asszonyok közé, mármint asszonynak. Másképp nem mehetett be a templomba. Ott volt a templomcsarnoknál elöl a bábaasszonnyal, az ajtóba, amíg bé nem avatták a picinyvel. Hozzáment, a pap imádkozott, s megszentelte őket. A szentelt gyertya s az aranyalma a kezibe vót, úgy ment körbe az oltár körül, s imádkoztak. Imádkozott, s a gyertya a kezibe, az aranyalma, úgy ment a templom s az oltár körül. Imádkoztak, s akkor már asszony volt.*

AZ ÚRJÉZUST MIKOR VITTE SZŰZ MÁRIA, MAGA IS BEAVATTATTA MAGÁT AZ ASSZONYOK SORÁBA, A TÖBB ASSZONYOK SORÁBA.” (SzSzJ, Zsére, Zoboralja)

A sötétségre a világosság a válasz (bölcső).

„Erdély elcsatolására a mi válaszunk: bölcső, bölc-ső... Magyar bölcső magyar gyermeknek Székelyföldön! Ma hoztuk el az új bölcst a megszületendő második unokánknak. Be kell lakni a Kárpát-medencét! Tamási Áron azt üzeni: Nem sírni kell, hanem megküzdeni a világgal.” (Hadnagy Jolán, Farkaslaka, Udvarhelyszék)

A napba öltözött Asszony a Csíksomlyói oltáron

A magyar kultúrában, miután a nő életet ad első gyermekének, Nap szerepbe kerül. Napba öltözött lesz, árasztja a Fényt. Nemzeti kegyhelyünk kisbazilikájában a Madonna, karján Jézussal örök példaképünk, szellemi-lelki erőforrásunk. **Ábrázolását minden térre ki kell helyezni a magyar nyelvterületen gyermekáldást remélve, népesedésünk érdekében!**

„Megfényesíti a gyermek a Világot. Áramoltatja a szeretetet.”

„Világa, orcája” – fogalmazott így az emberi arcról a torjai gyógyító, füvesasszony. Szintén a világosságról, a fényről beszélt.

(ZGyF Vilma, Torja, Háromszék)

„Én húsz éve szültem gyönyörű fiam. Ő tanít mai napig igazán szeretni. Megfényesíti a gyermek a Világot. Áramoltatja a szeretetet. Amíg még a szívem alatt hordtam, az érzéseivel, amiután a világra jött, a szemével. Hosszú történet a mienk. Az idők kezdetére nyúlik vissza – mint minden anyáé és fiáé. Hiszem, tudom, érzem, élem.

Amikor az apja várandósságom alatt elhagyott, belülről vigasztalt. És én tudtam, hogy soha többé nem leszek egyedül.

Megszületett. Megcsináltuk. Ez volt első nagy közös valami, amit együtt sikeresen végigcsináltunk.

Amikor a hasamra tették, egyenesen a szemembe nézett. Ez volt a tekintetében: MEGJÖTTEM, ITT VAGYOK, SZERETLEK, SZERESS.

És akkor éreztem először azt, hogy az élet sokkal több annál, ami szabad szemmel látható belőle. Hogy az, akit a karjaimban tartok, nem csak négy kiló hús. Hogy FÉNY. És fontos lett a létezésem, mert valakinek szüksége volt rám. Mindig mosolygott rám – csak később értettem meg, hogy azért, mert én is csupa mosoly lettem tőle.

Az első lélek-zet-vétellel elkezdd áramolni a SZER. Születik egy gyermek és egy anya. Minden dobbanás a szívben azt dobolja, élek, élet, éltetek. KÖSZÖNÖM AZ ISTENNEK A FI-AM (2), köszönöm, mert emlékezni tanít a szabadságomra, mely mindöröktől fogva való óta a Teremtőm ajándéka.” (AR, Óvári, Partium)

A kisgyermeket az ősképekben a Fény érdekli

A kisgyermek a veleszületett ősképekben fejezi ki magát. Nem ábrázol, **hanem kifejezi magát.** A kisgyermeket ezekben az ősképekben a fény megszületése és annak a benne lévő munkálkodása érdekli. Isten a középponton lép be a világunkba. Gyermekrajzok bizonyítják, hogy minden magyar gyermekkel, mindannyiunkkal újjászületik ez a tudás, ez a **rend** lelkünkben. (Molnár V. József)

Jézus kilép a Fény kapuján

„A mandorla egyértelműen a női nemi szerv szimbóluma: az a **kapu**, amelyen keresztül Jézus a láthatatlan isteni világból a világba jött. A Szűz Mária által való születés csodáját jelöli. A keresztény ikonográfiában mást, úgy tudom, nem ábrázolnak így.” (SzTA, Felsősófalva)

A veleméri fénytemplom mandorlájában megfestett Jézus azt is mutatja, hogy amíg el nem kezdte gyógyító, tanító küldetését, édesanyjai, nagymamái, azaz női védelem alatt állt.

„Ollan nagy fényesség támadt akkor.”

Jézus született Szűz Máriától, de erre négyezer évet vártak, hogy megszülessen, mert mondta egy próféta, hogy születik majd a Messiás, aki meg fogja váltani a világot. Az emberek mindig várták, hogy ki lesz az.

Amikor 12 óra volt, akkor megszületett Jézus.

Ollan nagy fényesség támadt akkor, hogy az egész város nagyon fényes volt, mikor Jézus megszületett. (Parasztbiblia, 3)

Világ világa, virágnak virága

*Világ világa,
Virágnak virága!*

Első nyelvemlékünkben, az Ómagyar Mária-siralomban a „**világ világa**” jelentése: legragyogóbb világosság, fényesség.

*Krisztus, ki vagy nap és világ,
Minket sötétségben ne hagyj!
Igaz világosság te vagy,
Kárhözatra mennünk ne hagyj!*

...

*Mi szemeink, ha alusznak,
Szíveink rád vigyázzanak,
Te hatalmadnak ereje,
Légyen híveid őrzője!
(Debrecen, 1774)*

„**Én vagyok a világ világossága.**”

Krisztus kijelenti önmagáról: Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.

Később ezt mondta tanítványainak: **Ti vagytok a világ világossága.**
(Mt. 5,14)

És: **Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.**
(Mt. 28,20)

Fénylények, mi is fényesek vagyunk (+ holdfény)

„Névtelen szentek között nőttek fel. Fénylett az asszonyok körül a levegő, olyan csudálatosak voltak.” (Petrás Mária, Diószén, Moldva-Pomáz)

„Amikor 1960-ban Lujzikalagorba (Moldva) kora reggel érkeztünk meg, a nagy **templom** széles, a felkelő nap fényétől beragyogott egészen monumentálisnak ható **lépcsőjén itt-ott térdepelt – mint egy-egy a földből kinövő szent szobor – jónehány csángó asszony, fejükön fehér, a hátukra is ráboruló hosszú kendővel, s a kezükből lefele lógó olvasóval, s úgy imádkoztak. Mintha áldott lett volna minden, a környezet, az ég fele fohászkozó hatalmas templom Istent néző tornyával, s lent az imáikat suttogva mondó, a hatalmas lépcsőt beszóró **szent lények, asszonyok. Felejtethetlen** számomra ez a lelkembe markoló látvány.”**

(GJ, Kovászna, Háromszék)

A nő a világosságra sóvárgás őszereje, a Fény, a Mag befogadója.

A Fény a Jó. Fényből jövünk, testünk is eredetileg Fény volt. Tobozmirigyünk a Fény világát közvetíti. Eredeti állapotunkban velünk született Fényruhánk van. (Jézus, Máni)

Mindenki hordozza lelkében az isteni szikrát, amit a Teremtőtől kapott az élet szolgálatához. Minden jó ember a Fény edénye. Jó befogadni, amit a Fény hoz. Isten fényét hordozzuk. Nem csak a szenteknek van dicsfény a fejük körül, fényt bocsát ki szívünk-lelkünk, biofotonokat minden élő sejtünk, egész testünk. Kezünkéből is fény, életerő árad, általa segítőkész szeretet ad egészséget

és enyhít a szenvedőn. **Kezelő**, tehát gyógyítást a kezével végző népi gyógyító mondja a tenyeréről, hogy **tenyerem szíve**. (JIKÉ, Mezőség-Marosvásárhely) Nekem is kifényesedett, felmelegedett a kezem, amikor kezeltem.

Testünk a lelkünk temploma. A földet és az eget a szívében összekötő ember fényes; arca, mosolya, testtartása sugárzik. Fényoszlopok vagyunk, az égi fény rajtunk keresztül nyilvánul meg, kiárasztjuk mag-unkból.

Elváltóságaink, zavaraink először a fényttestünkben jelennek meg rossz gondolataink, hitetlenségünk, káros életmódunk miatt. Ha ezt kezdjük gyógyítani befele szemlélődéssel, imádsággal, böjttel, természetes eljárásokkal, öngyógyítással, önjobbítással, meggyógyulunk! (gyógyul=jójul) Ajánlott minél többet tartózkodni a természetben, a napfényben, amely naperő, továbbá, alkalmas időben mezítláb járni (nők bugyi nélkül), fényes, világos otthonokban lakni. Megelőzi az elmezavarokat kis.

A NŐKnek ajánlott kiállni a holdra is, a holdvilágra! (Lásd a Nő – örökkévaló pillanat könyvemben A Hold és a nő fejezetet!) Holdimánkkal együtt elvégezzük szertartásainkat. **A holdfénytől indul a tobozmirigyünk, a női ciklus fontos hormonjait termeli, amelyek hozzásegítenek a termékenységhez!**

Népi gyógyítóink még tudták, hogy az ember elektromágneses lény, nagy részben víz, eszerint gyógyítottak. (A fejfájás gyógyítását lásd Élő népi gyógyászatunk, Egészségünkért 3 könyvemben! Marosvásárhely, 2010) DNS-ünk kristályként viselkedik, amikor megtörik rajta a Fény, kisugározza, amit kap. Egészségóvó és gyógyító hatással van a napfelkelte- és napnyugtanézés, a napba nézés.

Csak úgy érdemes élni, hogy a bennünk lévő Fényt szolgáljuk!

A Fény felragyogása a tudatban megvilágosodási pillanat. Egész életük a fény és a sötétség küzdelme, az igaz úton, az Isten útján való maradás igyekezete. Szükséges a nehézség is, hogy emeljük magunkat és a többi embert. Júdás árulása nélkül nem volt kereszthalál és abból való föltámadás. Legyünk a Fény lámpásai a világban, mi, Embernek születettek!

Gyertyaszentelő Boldogasszony. Tűzgyújtás. Balázsolás

Gyertyaszentelő Boldogasszony napja (február 2.) szintén a Fény ünnepe. A Boldogasszony ágyából kikelő **Mária, a boldog anya bemutatja Gyermekeit, a Világ Világosságát, Jézust a templomban**. Ez kiavatóadásának napja, az év első nagy Boldogasszony ünnepe. **Ébred a föld**.

Másnap Szent Balázs napja, évköri jeles nap. Moldvában, Pusztinán gyűjtöttem a *balázsolás* szokását, Erős Péter bácsi mesélte el 2000-ben, hogy ezen a napon gyertyával körbekerekítették a gyermekek, felnőttek torkát, hogy ne legyen torokgyíkjuk!

A templomban két égő gyertyát a pap keresztbe fogott, a gyermek torka előtt tartotta, és imádkozott egészségéért, *balázssáldást* mondott, rá keresztet vetett. A még régebbi hagyományt tartók ezt a napot **Tűzgyújtó Boldogasszonyként** tartják számon és ünneplik. E napon mindenki összegyűlt, az asszonyok engedték a családi tüzet kialudni, és szertűz tüzéből gyújtották újra.

(Tóth Tibor, Gomba)

Fényt adok, reménységet adok (udvarlás)

Az új élet egyengetésénél, a legény és leány egymásra találásában is ott a fény.

„Éjjeli zene, szerenád: Az énekléssel kapcsolatosan van az a szertartás az udvarlásban, **hogy a sötétségben fényt adok, tehát reménységet adok. Énekelek, énekeltek, s akkor bentről a leány meggyújt egy gyertyát vagy egy gyufát,** s a sötét éjszakában egy reménységet ad. **Hogy nem fölösleges a fiú éneke. Milyen gyönyörűen kopogtat a lány szívéen! Dallal! Ő is meggyújtja. Megadja a jelt fénnel.** Én is gyermekkoromban harmonikáztam, a nagyobbak vittek engem éjjelizenét adni, s volt egy olyan lány, hogy nem szerette azt, aki adta az éjjelizenét, s nem gyújtott. S akkor egy másik fiú odament, akit szeretett, ő gyújtotta meg az ablaknál a gyufát, s akkor észrevette a lány, hogy ott van az ő kedvese is. Nagyon érdekesek voltak. Gyufával adták a jelét. Gyertyával lehetett volna, az is érdekes, de nem... Elgondoltam, **milyen gyönyörű! Hadat üzen az ember az éjszakának! Tehát az éjszakába is, a sötétségbe fényt visz be. Szép a lelkekbe való bekopogtatás.** S akkor az a csend, áhítatos csend. Mert mindig úgy voltak azok az éjjelizenék, csendesen, a szomszédok ne ébredjenek. Pedig olyan szívesen ébredtek a szomszédok is! **Ej, biztos ebből házasság lesz! Karácsonyig meglesz az esküvő is...**”

(VS, Nyárádszentmárton, Marosszék)

**Szerelemvarázslás, párosítás, egészségmegőrzés,
amikor a legtöbb a fény. (13)**

„Ez egy ősi szokás, még a tűztisztelet idejéből való. Nem tudták a papok kiiktatni, hát akkor elfogadták valami úton-módon, hogy egyházi beütés is van benne. Emlegetik, hogy nagyon tiltották. Ez a **nap-éj egyenlőség**, június 24-én, **mikor leghosszabb a nap** – mondják is, hosszú, mint a szentiványi élet –, az egész éjszakát áténekelték a hosszú szentiváni énekkel Zsérén. **Ott párosították a legényeket a leányokkal. A szentiváni tűz párosít.** Akkor öreg emberek meg az öregasszonyok mentek oda **füvet párolni (füstölni, 4)** ahhoz a tűzhöz, ilyen **gyógyfüveket**, cseresznye és rutafa (istenfa) ágat, a kisgyerekek meg azért, mert cseresznyét kaptak akkor. Mert ez egy tiltónap is volt. A fiatal menyecskék, ezt betartották egész életükön keresztül az asszonyok, hogy ha elsőszülött gyermekük meghalt, akkor szentivánig nem ettek cseresznyét. Nem volt szabad enni, mert úgy tartották, ha eszik, a gyereke a másvilágon nem kap semmit, kiküldik a sorból. És akkor oldották fel, ha ugyanolyan nevű gyermeknek azon az éjszakán adtak cseresznyét. Ha Imre nevű gyermekük halt meg, akkor Imre nevű gyermeknek adtak cseresznyét. Feltűzték, úgy vitték oda. **A lányok azok meg a májusfából letörtek**, s titokban eltettek egy ágat, azt mondták, hogy az a **szerelemfa**, és azt ugyancsak titokban ráhúzták a tűzre, és arra a legényre gondoltak, akit szerettek, hogy akkor a **vágyuk** teljesül. (szerelemvarázslás) A legények azok meggyújtották a tüzet jó korán, és hogy minél nagyobb legyen a lángja. Nálunk úgy tartották, hogy ez **tisztít**, és **amilyen magas a lángja, és ameddig ellátszik, addig nem veri el jég a határt.** Ennek is egy ilyen fontos, határóvó szerepe volt. Akkor **a füveket párologtatni, a lányokat összeénekeltetni** és ez a tilalom alól való feloldozás jele volt. Ahogy ugrották a tüzet, mondták, **törés ne legyen lábamon, seb ne legyen kezemen!** Ég a tűz, Szentiványi tűz, hadd égjen csak, **hadd lobogjon, minden sánta meggyógyuljon!** **A kislányok, nagylányok, az öregasszonyok külön dalokat énekeltek ott. A virágok beszéltetése**, azt az éneket is énekeltek. Ez is volt. A világosság, a szerelem, a megújulás ideje.

Vetekedik vélem háromféle virág.

Az első szép virág, **a rózsza szép virág.**

Virágom, tőled elmegyek,

Virágom, tőled el sem maradok.

Második virág volt a szép **búzavirág**, harmadik a szép **szőlővirág**, aztán visszafele is énekelték.” (MF, Zsére, Zoboralja, Felvidék, 2000)

„Magyar Ilonával, a magyarság regubeli ósanyjával kapcsolatos éneket is énekelték.” (VPM, Zsére)

A gyöngy fény. Fény és lélek. Gömb, tökéletes és teljes. Egykor lányaink, asszonyaink legfontosabb ékessége, Tündér Ilona drágaköve.

„Úgy párosították a fiatalokat, hogy összeénekelték azokat, akik egymást szerették. Az egymásnak szánt fiatalok kézen fogva ugorták át a tüzet, s a társaik közben énekelték, összeénekelték. Nálunk, Zsérén ezt a szokást ma is gyakoroljuk!” (FL, Zoboralja, 2021)

A Fény esküvő, menyegző, keresztelő alkalmával

A lakodalom hajnalán a palócföldi Parádon tüzet raknak, az új pár átugorja (*menyasszonypörkölő*, asszonyavatás), majd a babájuk keresztelőjén is gyer-tya ég.

Szerelmes Fényhozók

Amint Laci hozzám ért, láttam Fény formáját. Felettünk fehér szárnyú, Fényruhás Angyal, ő vigyázza szeretkezéseinket az első napokban. Fehér fényhíd volt felettünk, átívelt minket. Holdszínű, ezüstfehér Fény. Majd kiegészült ég-színkéssel.

A szivárványra is felfeszülhettem.

Utána jött az ő látomása: árnyékban van, túloldalon a fényben fák és barna sörényes lovak, egyik az övé. Csillag van a homlokán! Aztán fölpattan rá.

– Meddig repültél vele?

– A csillagokig.

– Onnan kezdődik az élet.

Velünk a Fény. A legerősebb kötés. Fényujjaim nőttek. Ezzel szoktam érinteni.

Fényfolyosóban és időtlenségben vagyunk. Hálás vagyok Istennek életemért.

Amint öltözök, mondja, hogy fényes és jókedvű vagyok. Érzem arcomon a mosolyt, mondom neki, alig férek a bőrömben!

Fényes az Arcunk...

Másnap is egész nap szeretkeztünk, **kifényesedett a testünk** egyből. **Egy-ben vagyunk. Egy test, Fényttest lettünk...** Eszembe jutott a Bibliából, **lesznek ketten egy testté! Ez is BEAVATÁS!** (5)

Fényszék szent időben, Adventkor (13). Varázslatos Luca-nap

Luca, lux, lucis = Fény. Varázslatos népszokások ideje. A Luca-nappal indulnak a sötétséget legyőző napok, kezd növekedni a **Fény**. Ez a hagyományos téli napforduló időpontja, december 21–22, a Gergely-féle naptárreformmal, 1582-ben került december 13-ára.

A **nők életében** Luca-nap **szerelemvarázsló, szerelem- és házasságjósó, termékenység-, terményvarázsló, időjárásjósó, dolgotiltó, haláljósó nap** volt. **Ekkor kezdjük a Luca-búzáat csíráztatni a karácsonyi asztalra.**

A **Lucaszék** mára elhalványuló **táltos közlekedő eszközünk**. Karácsony előtt **13 nappal** kezdik készíteni a férfiak **13 részből** és **9-féle élő fából**. **Szent szék, fénysezék**. Tanítás, bölcsélet, beavatás, **szerves kapcsolat a dolgok között**. (6)

13 fodor van a szoknyámon... A nőiség rétegeire is gondolhatunk. A 13 archetípusra, lélekrészre. (7)

Nagyanyámék még tudták, hogy 13 holdhónap van, ahogy a hun naptár is 13 hónap, és a szkíta zodiákus is 13 csillagjegy.

(SzDI, Öskü, Veszprém, 2021)

Szellemi gyógyításunkban is gyakran előfordul, 13-szor mondják el a gyógyító imádságot, ráolvasást, 13 napig érlelik a földben az útifűből álló légúti, köhögéscsillapító gyógyszerünket, 13 összetevő van népi gyógyírünkben.

Az új esztendő akkor kezdődik, amikor megszületik a Fény.

A fény bevonása az otthonba Karácsony előtt

„Szűz Mária-oltár van a tisztaszobában. Nálunk Adventben összegyűlünk – én meg szoktam szervezni –, **Adventben a szent családnak szálást keresünk.** Kilenc családhoz csoportosan elmegyünk, visszük az oltárt, imádkozunk a családdal. Másnap máshoz visszük. És az oltár a tisztaszobában marad másnap estig.” (ATM, Gyimesbükk)

A tisztaszoba a ház kápolnája, a család otthonának temploma. Az istenfiú születését is fény, fényesség mutatta, így találtak rá az őt tisztelő, megáldó pásztorok és háromkirályok.

**„AKKOR KIGYÚL EGY CSILLAG, AMI BEARANYOZZA
A VILÁGOT.”**

„A KARÁCSONYNAK IS EZ AZ ÜZENETE, A LEGSÖTÉTEBB ÉJSZAKA, S AKKOR KIGYÚL EGY CSILLAG, AMI BEARANYOZZA A VILÁGOT, HOGY NE FÉLJETEK, A SÖTÉTSÉG NEM FOG GYŐZNI!” (VS, Nyárádszentmárton, Marosszék)

Életútravaló, csillagokkal írt fényüzenet

Isten útja, Csillagösvény, Tejút, Égiút, Szépasszony vászna... Az Úr csillagképekbe írt érzékenységgel indítja útnak teremtőtársát, a kozmikus, egyetemes embert. A szentségben és természetben élő közösség és ember az égi idő, a csillagok járása után igazította életét, a föld művelését, az ünnepek ritmusát. **A lelki nyugalom a ritmusban van.** A földművelő társadalom, a faluközösség illeszkedik bele legpontosabban a természetbe, a csillagidőbe, az égi forgásba. Így van ez szakrális bábaságunkban, anyává váláskor, világrajövetelkor is. (Lásd Isteni folyamat gyermekáldásos könyvem!)

Szent Koronánk, népmeséink, népszokásaink, néptáncunk, hímes tojásaink az égi kép-et, az égi tanítást tolmácsolják nekünk, igazítanak. Nemcsak a csillagképek, hanem az őket leképező **fénytemplomaink**,

Árpád kori építkezésünk, kazettás mennyezeteink, fali freskóink is beszélnek nekünk e tökéletes rendszerről, az **üdvösség ígéretéről, a magyar üdvtanról**. (8) Üdvtörténetünk azért is fontos, mert felelevenítjük, hogy mi a magyarság szerepe az emberiség újjászületésében.

Az égi rendezőelv teljességet ad. Ez magasabb állapot a boldogságnál is. **Akkor vagyunk teljesek, ha az isteni utunkon járhatunk,** még ha nehéz is ezen járni, de lehet és boldogság, ha irányfényünk szerint belső utunkon haladhatunk. Az élet művészete abból áll, hogy a földi élet nehézségeit megoldjuk, a kellemetlenségeket jóvátegyük, felfényesítsük, megszenteljük. Gondoljunk a moldvai magyarokra, akik napnyugtára azt mondják, leszentül a nap. Életünk lezártakor dolgainkat megszentelve visszük az örökkévalóságba. A boldogság a sötétség fénné alakítása.

„A földi lét kettősségében a fény árnyékkal, az öröm fájdalommal együtt teljes.” (WBEV, Kecskemét)

Nyelvünkben a Fény

A magyar nyelvben benne van a fény működése, kettős természete, ég, ég. Égbolt és pl. ég a tűz.

Fénytemplomaink, körkápelnáink

A Fény, a Nap útja vezet minket szakrális templomaink festett képeinek segítségével.

Ezek közül az egyik leghíresebb a hetes alaprajzú, Szentháromság vasárnapi fényüzenetre emelt **veleméri fénytemplom** az Őrségben. Csíksomlyón a legrégebben épített templom a **Salvator-kápolna** is ide sorolható régi állapotában. (9) A székelyek szent hegyén a

Az is szokás volt nálunk, hogy az ősi körkápelnát beépítették a későbbi templomba. **A magyarság a körkápelnák, körtemplomok népe** (így kerek). Nyergen örökődő kápolna csodálandó mérnöki és csillagászati tudást mutat.

A teremtés története ezekkel a szavakkal kezdődik: „Legyen világosság!”

És a világosság megszülé a világot... Nyelvünk figyelmeztet arra, hogy **minden, ami a világon van, fény által születik – minden létezőnek lényege tehát a Fény**. A fény kezdettől fogva a középpontban áll, nélküle semmi sem nyilvánulna meg számunkra. A legtöbb szent helyen, régi templomaink alakjában is visszaköszön a fény teremtő „játéka”. A rózsablak például a katedrális fényét közvetíti az emberekhez, és így maga is a teremtés mása. Egy központból indulva terjednek a világ színei és struktúrái, amelyek kifelé egyre anyagibb jelleget öltenek, míg végül a katedrálisok kőfalainak szerkezeteibe torkollnak. Magyarul az ablakokat szemnek is nevezzük, vagyis a templomok falán, házaink testén nyíló szemek az ablakszemek, és rajtuk keresztül áramlik be a világosság épületünkbe. Érdemes azt is tudatosítani, hogy **mind a virág, mind a szem, mind pedig az ablak nyílik!** Ez szimbolikusan a korlátok közül való kiszabadulást, bezártságból való kiterjedést, kitárulkozást jelenti. Jellegzetes középkori templomaink között soknak az alaprajzát is maga a fény jelöli ki: a szentélyablakon beragyogó fény megadja a templom tengelyének irányát, valamint jeles napokon a padlóra vetülő nyaláb kijelöli a küszöb helyét, ezáltal megszabva a hajó hosszát. Ennek szép példája a veleméri Szentháromság-templom, ahol részletesen dokumentálva és bizonyítva van a szakrális tér világosság által történő működtetése. . (Balla Ede Zsolt, Székelyudvarhely)

Megfigyeltem, hogy szent hegyeink körül szent időben megjelenik a Fény.

A lakóházat minél többet érje a fény!

A magyarok úgy építették otthonaikat, hogy reggeltől estig minél többet süsse, melegítse az éltető keleti és déli nap.

Fényvarrás. A Fény népművészetünkben, a Nap szkíta művészetünkben

Kezdetben szakrális, rituális szerepe volt a táncnak, az emberek lelkében volt az őskép, a csillagképek adta modell. Legősibb táncunk a női szakrális körtánc, ahol a nők megvalósítják a kaput, a lyukat, az ölet, amely közös táncmozgásuk által lüktet. Megidézik a női őserőt.

A forgás iránya a magyar karikázóban általánosan napirányú. Ez a hagyományos gondolkodásban a teremtői irány, a fény születésének iránya! A mágikus kör tétje a világ teremtésének következő állomása! Például **tavasszal az újjászületés.** Ezen **természeti-kozmi-kus mágia** okán volt lényeges, hogy a karikázót eredetileg a szabadban, templom előtt, határban, tisztáson, víz (folyó vagy forrás) mellett (!), fák közelében járták a lányok! S a fényt teremtő-nemző elv földi-emberi képviselőjét, a legényt is így, ezzel hívogatták oda magukhoz, hogy a teremtés-teremtődés megidézése továbbléphessen a következő szakaszba (a megismerkedéshez).

A táncrend következő stációja a legényes, majd a páros tánc, a forgós páros, amivel kitejlesedik a férfi és a NŐ léte, és együtt megteremtik az új életet. A férfi Nap, a nő Hold és Vénusz szerepben van. A kalotaszegi legényes a fény kitejlesztésének beavatási tánca. (Born Gergely)

Fény szerinti élet, egészség, hormonháztartás, élelem

A nagy Idő kerekén, de az évkörben is az élet, a természet a nap és a hold járása szerint folyik. Egészségünk sokban függ ettől a ritmustól! Ha a **fény szerint** élnénk, sokkal egészségesebbek, kiegyensúlyozottabbak lennénk, hiszen az ember ideg-, hormon-, immun-, ér- és ezáltal minden rendszerét a fény élteti és szabályozza. A természettel összhangban él a földműves társadalom, a melatonin hormon este éled, a sötét az alapfeltétele!

A természettel élni társteremtésben, fényes napon, nyáron alkotni, dolgozni és sötét éjjel aludni, télen elcsendesedni, töltekezni jó. Az az egészséges, hogy ha természetes fény határozza meg tevékenységeink időtartamát, tempóját. Ehhez kellene igazítsuk magunkat!

A Nap és a Fény biztosítja az életet, növeli táplálékainkat, élelmünket is.

Gyógyítás gyertyával, imádsággal, gyógynövényekkel, tiszta szívvel

„A bába segített az öreg embereken, beteg embereken. Nem mindenkit gyógyított, de akinek tudott, segített. **Ráimádkozással, ráolvasással, gyertyával, gyógynövényekkel. Teákat, kenőcsöket főzött a füvekből. Kent, masszírozott. A pulyákat is gyógyította. Nélkülük nem tudtak létezni se. Az embereknek szükségük volt rá.**”

(KKE, Tasnád, Bereg)

Moldvában gyertyát gyújtott amikor elkezdte imádságát az orbáncra kilencszer olvasó, gyógyító asszony és virágszombaton szedett, virágvasárnap **szentelt pimpóval** (fűzbarka, szentelmény) kerekítette a beteg helyet. (FJAV, Külsőrekecsin) Szertartása az Egészségünkért második kötetben! (Marosvásárhely, 2004.)

Kárpátalján: **„Égő gyertyafény... A köldökzsínórt a bába vágta el késsel. Jól megforrósította égő gyertyafénnyel (fertőtlenítette).”**
(KKE, Tasnád, Bereg)

A Fény nagy ünnepeinken

Bábája elmondásában, Jézus fényttestként jött a világra. (dr Pócs Alfréd) Őseink a Karácsonyt, amikor a Fény kezdett növekedni, **kara-csunyként** ünnepezték és sólymot röptettek. **Fényvallásunk** egyik bizonyítéka, hogy a regősök, amikor szertartásukkal, énekükkel megidézik a **Csodaszarvast**, a **fénylő Isten áldását** hozzák le közénk.

A kereszténység legnagyobb ünnepén, Húsvétkor erős fény robbanásában támadt fel Jézus Krisztus, a fény égette bele arcát, testét a halotti lepelbe.

Pünkösöd a Szent Lélek, a krisztusi láng eljövételének ünnepe, az élő isteni jelenlét, mely cselekvő erővé válik bennünk. Lelkünk fényerejét a krisztusi erő növeli.

„Napnézésre mennünk nézni Isten fészkébe. Ott van a... A pünkösdi róza.” (Duma-István András, Klézse, Moldva)

Csíksomlyón a pünkösdi napfelkeltekor a Nyeregben várjuk a felkelő Napot, Napunk fényében várjuk a megújító Lángot. A csángók, azaz a moldvai magyarok a Napból várják a Babba Máriát, Boldogasszonyt vagy a fehér ga-

lambot, azaz Szentlelket.

A nap életünk forrása, mindenkire egyformán küldi fénysugarait, áldásával mindenki élhet. Ez az őskinyilatkozatásunk, szerves társadalmunk alapja. A világ a fényre nyílik.

A vezeklés gyertyafénye

Az egykori erkölcsi rend: *„Aki Klézsén esküvő előtt állapotos maradt, egyik kezibe tartotta a mise idején a fekete keresztet, másik kezében a gyertyát. Hogy bánja meg a bűneit. A férfit meggyóntatták.”* (Csicsó Antal tanító, Klézse, Moldva, 2000)

Fénylények (halálközeli állapot)

Álmainkban, látomásainkban, szülésünk idején, halálközeli élményeinkben, visszafele a nagy úton, **fényúton** a lélek eltávoztakor megjelennek különböző fénylények, tündérek. Amikor nekem a halálközeli élményem volt 1999 januárjában, én is találkoztam fénylényekkel. A gyermekek, de a tiszta életű felnőttek is éjjel-nappal látják őket mindenhol. A régi ember látta a természetben, az erdőben, a fákbán, a vizekben.

Visszafele is a fénybe. Halálközeli élmények. Megboldogulás.

*„A dédanyám, amikor a szívével rosszul lett, és majdnem meghalt, újra is kellett éleszteni, találkozott a papával, aki már túl volt. A dédi nem hisz semmi ilyenben, de ez vele megtörtént. Azt mondta, hogy volt egy **nagy fehér fény**, és egyszer csak **meghallotta a papa hangját**, ő szólt hozzá, hogy nem mehet még sehova, mert még dolga van itt! Aztán így vissza is jött hozzánk.”* (OSz, Kunszentmiklós)

Nekem volt halálközeli élményem 35 éves koromban, és a testetlen alagúti repülés után jó volt a **fényben lenni**, abban a melegségben, biztonságban, időtlenségben, **szeregetben, Fényvilágban. Fénygömb**

formában ott voltak a már túl lévő szeretteim, **édesapám, anyai nagyanyám**, szeretettel voltak irántam. Isten megkérdezte gondolatban, hogy ott szeretnék-e maradni, de mivel a fiam 9 éves volt, már egyedül neveltem, az első gondolatom az volt, hogy vissza! Abban a pillanatban kezdtek visszakísérni az alagút szájáig, édesapám, nagyanyám.

Ósvallásunk szerint a lélek fényként távozik, az eredeti fénybirodalomba visszakerül.

Kialudt a gyertyája... Elhunyt. Megboldogult, jobb világba költözött.

Amikor édesapám lelke elkezdte visszafele a nagy utat, **azonnal gyertyát gyújtottam**, imádkoztam a lelki üdvéért, és arra kértem az ő Lelkét, hogy a Fényúton keresztül találja meg az örök égi hont, a Fényt, az üdvösséget. Még el is képzeltem.

Az emberek a fényúton mennek vissza teremtőjükhöz, de a gyertya fénye is mutathatja az utat a haldoklónak, a halottnak.

Moldvában a nagybeteg, haldokló mellett is égetik a szentelt gyertyát, kezébe is adják, hogy annak fényénél boldogulhasson meg!

Karácsony, Húsvét, Pünkösd... Születés, esküvő, életadás, kiteljesedés, visszavonulás, megboldogulás, visszamenetel a Jóistenhez... A család, a közösség segít az emberélet fordulóiban, mindenben, és nekünk is kötelességünk segíteni másoknak.

„Én már éreztem, miután a temetésről hazajöttünk, hogy édesanyám nem ment el. Gyakran jártam haza a halála után is, én bátran mentem, de volt is ott tennivaló, az udvaron, kertben. Éreztem, hogy ott van a házban. ... A szememet behunytam, éreztem, hogy élémbe van állva. Mondtam, hogy itt vagyok. Azzal úgy jobban érezte magát. Úgy nyugtattam, mindig bátorítottam, mindig, mindig, hogy bátran menjen, mert a temetéskor is az volt az ige, a derék asszony példázata vót, ezt is elolvastam neki, volt mikor elővettem neki a Bibliát, ezzel is, hogy bátorítsam, derék asszony volt, hogy legyen olyan bátor, mint fiatalkorában, amilyen derék vót. Ezzel együtt magamat is bátorítottam!

*Édesanyám halála után kérte, a barátnőmön keresztül, hogy **segítségem a fénybe elmenni**. Kérte anyám a segítséget, hogy mindennap a Miatyánkot mondjam el érte (felajánlottam érte), mondjak áldást érte, s kérjem az angyalokat, hogy segítsenek neki elmenni. **Háromszor 49 napot kellett csináljak. Éreztem, hogy hétszer kell mondani a Miatyánkot és az áldást**. Az utolsó rendet, amikor csináltam, még volt három hét a 49 napból, s éreztem, hogy el van menve. ... **Álmomba' is**, láttam, hogy ezzel*

*felkészült, s el is tudott menni. Akkor tudtam, éreztem, hogy el is ment, mert amikor másnap mondtam a Miatyánkot és az áldást, teljesen meg voltam nyugodva, mert éreztem, hogy sikerült, **átkelt a Fénybe.** ...*

*Aztán egy elmélyülésben az angyal elvitt a szárnyai között, **fel a Menyországba, ott állott édesanyám földig érő aranyruhában, gyönyörű, testére rászorult aranyruhában.** Én nem kételkedtem, én az álmaimba', az érzéseimbe' is hittem, de ez bearanyozta. Mintha egy filmet láttam volna, olyan volt az egész.” (BGI, Oklánd, Udvarhelyszék)*

Édesanyám utolsó átváltozása után hat héttel tőlem elbúcsúzott, majd egy évvel később én is láttam álomban, hogy milyen fényes és fiatal.

*Az **ételadomány** (víz, gyümölcs, húsvéti tojás, de egyebek is, **főként a szenteltek**) a néphit szerint a túlvilágon szenvedő **kereszteletlen gyermekek vagy gyertyafény nélkül elhunyt halottak javát, üdvözüléshez való közelebb juttatását segíti elő, és könnyíti a túlvilágon levő szenvedéseit, a halált ilyen áttételesen orvosolja.** Valószínűleg mély gyökerekre megy ez vissza.*

(dr. Gazda Klára, Sepsiszentgyörgy)

„Nagyanyám egy csoda volt, ő az utolsó a családban, aki a magyar szellemi hagyatékot vitte. November elsején, a Mindenszentek napján leégett gyertyából öntetett újat, és minden alkalommal a megmaradt gyertyákat összeadta, megszenteltette, azt használta.” (BM, Gyöngyöstalján)

Mi körbehordozzuk a fényt és a magyar lelkeséget a világban. Minden **szertartást** az élet során, az emberélet átmeneteivel, a gyógyítással kapcsolatosakat is azért végezzük, **mert a Lélek örök.** Az örökkévalóságból jön, és oda tér vissza. Mi az Örökkévalóságnak kell éljünk e földi átutazásunk alatt. Amiként a születés természetes folyamat és családi, közösségi esemény, akként a megboldogulás is az. Asszonyok vannak a születésnél és a megboldogulásnál, az élet két kapujánál. Életünk során a fényből hazasegítjük egymást a fénybe! A halál rítusfolyamának célja a Lélek segítése a fényes úton és az utánamaradottak vigasztalása, erősítése. A földet és az eget a szívében összekötő embernek fényes az arca, mosolya, testtartása sugárzik. Ilyen holtában is. A fény az égi és földi törvény.

Hogyha mi, szkíta lelkületű és szellemiségű magyarok megbecsüljük az anyaméh ringató fényét Isten fénylő öléig és továbbra is a Fény hordozói leszünk, akkor világosság és világ is lesz!

Végjegyzetek

- (1) Huszár Ida néni, szül. 1927, Űrmös, Kőhalmi járás, Nagy-Küküllő. In. Erdővidék 100 arca film, 32. rész, 2022.
- (2) fi, fial, fiadzik, fias, magzat, ivadék, kiáradás, forr, **fény**
- (2) fi, fial, fiadzik, fias, magzat, ivadék, kiáradás, forr, fény
- (3) Lammel Annamária, Nagy Ilona Parasztbiblia, Budapest, 1985. 270.
- (4) A gyógynövények erejének megnövelése táltos eljárással. Zoboralján 13 árpádkori magyar falu van. „A visszajövő magyarok, az ősvallást gyakorlók alapították, ezért van oly sok ősrégi elem kultúránkban.” (FL, Zsére)
- (5) A beavatáshoz általában háromféle kinyilatkoztatás tartozik: a szent, a halál és a szexualitás. Mircea Eliade A szent és profán. Budapest, 2019.
- (6) Lásd bővebben Hintalan László János: Fényszék, a lucaszéktől az is-is élettörvényig. Keszthely, 2010. Szerzőnk párhuzamot vont a szülőszékkal, szuszékkal, királyi székkal (trón), asztalszékkal, ágyszékkal, szentszékkal, gyóntató- és szószékkal, törvény- és esküdszékkal, tanszékkal, székfoglalóval, stb.
- (7) Bábakolléganőim a 13 lélekrészeiről: Carol Leonard, Elizabeth Davis: Életkör. A női lét tizenhárom archetípusa. Budapest, 2007.
- (8) Lásd bővebben Pap Gábor művészettörténész: Az ég mennyezeti, Debrecen, 2012.
- (9) Lásd Németh Zsolt: Fénytemplom a Kis-Somlyón – A csíksomlyói Salvator-kápolna titka. Szombathely, 2012.
- (10) Mátraalján az Aldebrő-Ilona tábla szkíta kori fejedelemasszony fagerendás szerkezetű halomsírjában az aranyleletek között egy különleges, ezüsttel bevont, 13 x 11, 5 cm-es, két oldalán rovátkolt bronztükröt ástak ki. Sírjában is sütött a nap Magyar Idők (magyaridok.hu)

Bernád Ilona - Pályái

Anya, nagymama, szülésznő, szakíró, néprajzos, népi természetgyógyász.

Népi gyógyászati ismereteit családjában és faluközösségében Erdélyben tanulta, majd Kárpát-hazai és moldvai kutatásokkal gyarapította. Rendszeresen segít az embereknek egészségben maradni, meggyógyulni, a nőknek megfoganni, várandósságukban és az ösbizalmat megerősítő, jó szülésre felkészülni.

Eddigháromnépi-és magyar természetgyógyászati; egy gyermekáldásos, természetes szülés; egy gyermekötlet, egy magyar szakrális női, három útikönyv, tanulmánykötet; többszáz újságcikk, 43 tanulmány szerzője (több kontinensen, rokonnépeinknél is gyűjtött).

Közel harminc éve folyamatosan közöl Kárpát-medencei és magyar közösségek periodikáiban, újságjaiban.

Ez időben a magyar szakrális tér- és lakberendezés esszéjén munkálkodik.

Tanít magyarországi, erdélyi, felvidéki egyetemeken, természetgyógyász- és népi gyógyász képzőkben, mindenhol konferenciákon, közösségekben, ahová meghívják.

Népszerű gyógynövény kivonatok őrzője, alkotója. A népi masszázs (kenés) és az Etelközi Csontrakás gyakorlója.

Számos magyar népi, gyógyító szertartás felújítója.

A Fészek Női Kör alapítója, gondozója.

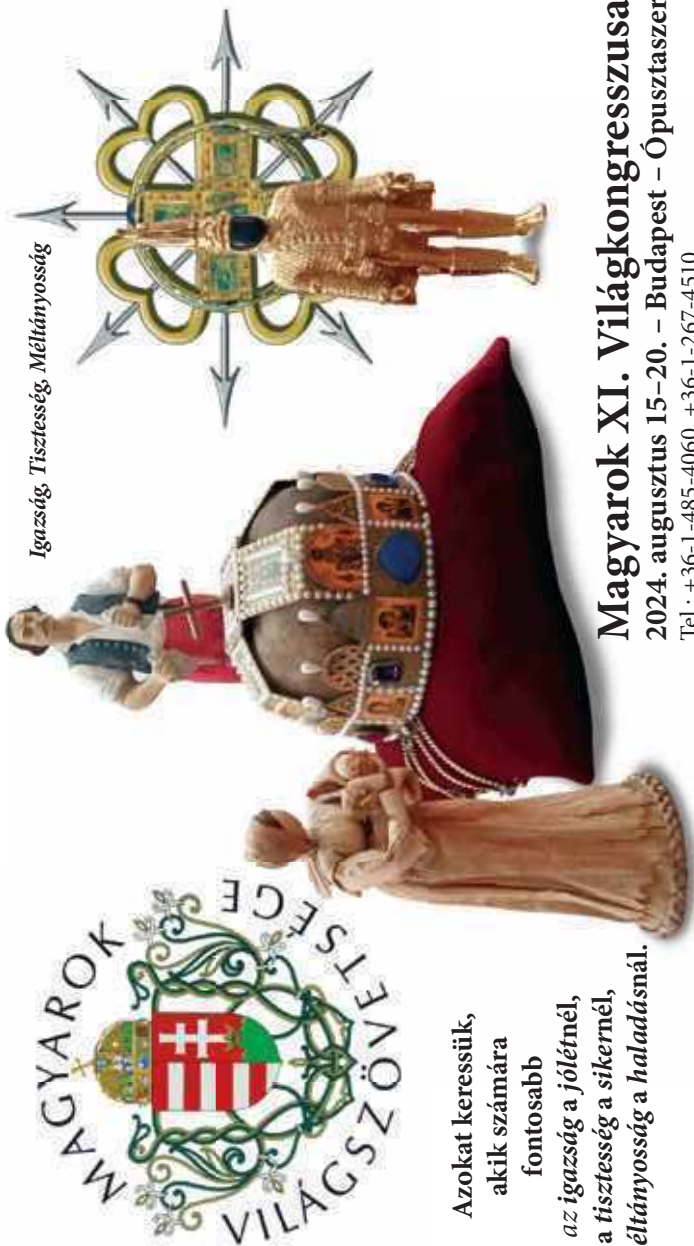
Tibet, Belső-Mongólia és Bábák, kenők, csontrakók kiállítások létrehozója.

SZKÍTÁKKAL A SÖTÉTSÉG ELLEN

Egy új, más világot akarunk!*

COVID-, WHO-, 5G-, Chemtrail- és kamatmenteset, adósság elengedést és újraosztást

Igazság, Tisztesség, Méltányosság

Azokat keressük,
akik számára
fontosabb

*az igazság a jólétnél,
a tisztesség a sikernél,
a méltányosság a haladásnál.*

Magyarok XI. Világkongresszusa
2024. augusztus 15-20. – Budapest – Opusztaszer

Tel.: +36-1-485-4060, +36-1-267-4510

E-mail: mvsz@mvsz.hu, Web: www.mvsz.info, www.mxivk.info

* Amikor 1823. november 3-án Temesváron megalkotta a nem-euklideszi geometriát, Bolyai János így fogalmazott: „A semmiből egy új, más világot teremtettem.”

Lócsi József Attila

A szkíta maga-tartás lényege: Igazsággal, tisztességgel, méltósággal a Semmirevalóság ellen

Az előadás témája:

Összefoglaló gondolatok a tanácskozás témaköreiről

A.) Szittyia, szkíta, székely maradványok a kárpát hazában és világrészünkön.

Úgy gondolom, e hallgatóság körében már nem vitatott tény az Ősmagyar, a Szkíta, a Sumér, a Pártus, a Hun és a Magyar nyelv közös eredete. Ezen ősi nyelvet és kultúrát a Kárpát-medence őrzi leginkább és tagadhatatlanul.

„S van is oly nép, mely Attila hunjaitól vallja magát számlázottnak; s az ő hagyományait támogatják régibb külföldi s hazai írók is; ez a nép a székelyek népe” - írja Fischer Károly Antal az 1800-as évek végén. * (*Hunok és Magyarok, Heisler könyvnyomdája; Budapest, 1888*)

Ez a hagyomány Erdélyben – ahogy a székelyek himnuszában is – a mai napig eleven.

Kevésbé ugyan, de a hagyaték őrzője maradt építkezésében, településszerkezetében, hétköznapi életének bölcsességében az Őrvidék, népművészetében, (hímzés) az önkényurak elnyomó rendszere ellen lázadó szabadlegények s táltosok hagyományaiban a Rábaköz.

Számunkra nyilvánvaló már talán az is - a mai világtörténeti szemlélettel elentétben -, hogy Kárpát-hazánk területéről áradt szét az ősidőkben egy, az akkori világot írásbeliségével, építészeti tudásával (piramisok) hétköznapi életvitelével messze meghaladó kultúra. Ahova azután rendszerint visszatért:

A már belátható – és nagyjából elismert – történeti időkben Attila, a Hunjaival, ki is az őshaza határvidékein, nyugaton őrzőket (Őrvidék), keleten csengőket (Csángók) telepített, legszebb tájain szittyia családokat, a meghódított napáldozat-vidéken baj-öröket (Bajorok) és ispánokat (Hispania) hagyott, hogy rendet biztosítson az akkoriban - ismét - oroszláncörmeit próbálgató *fenevaddal* szemben.

Majd mintegy 150 év eltelte után a Magyarok. (**Heribert Illig: Kitalált középkor. Lásd!*)

B.) Mi is volna az a „magaskultúra”?

Érthetjük-e ez alatt az emberiség ama tevékenységét, mely nincs tekintettel az Isten teremtett világára, egyedül az önző haszonvagy – ezen belül háttérből a túlhajszolt, gátlástalan nemiség, a másokon és más nemzeteken való uralkodás vágya – hajtja?

Tekinthetjük-e fejlődésnek, azt, ami a fentiek következménye – mondhatnám torz-szüleménye –, s nem a Teremtő törvényeinek tisztelete, betartása miatt jött létre?

Úgy gondolom, egyértelmű a válasz: NEM! NEM! NEM!

Mondjuk ki: **Az egyoldalúan fejlődött társadalmak** korát éljük még mindig. Ócska, kalmárok által irányított rendszerek világát! Ahol az Isten képére teremtett ember csak rabszolga lehet egy másik, hozzá testben hasonló elvetemült kisebbség számára. Ha jól átgondoljuk, ez a **barbárság kora**. Vagy tán különböznénk attól, mert *fejlettebb technológiával* gyilkoljuk egymást, vagy verünk láncra tömegeket, sima „erőforrásnak” a világurak számára?

Tömegben, futószalagon gyártjuk a szemetet, s elhitetjük ezer hamis „életminőség ígérettel”, hogy azokra – azok folytonos cseréjére – mindenkinek szüksége van!

Mondjunk nemet e barbár korra! Legyünk végre valóban „NEMes” emberek!

Isten Igéje nem csupán azt mondja el számunkra, hogy miként kellene élnünk, hanem figyelmeztet: Fogják majdan az Igét hirdetni olyanok is, akik csak a földi hatalmuk megszilárdítására használják azt. Ne higgyünk a szavaknak, ha nincs mögötte jócselekedet.

„...mert gyümölcséről ismerik meg a fát.” (Máté 12,33. Lásd még: 7,16-20.)

Szabadító Jézus Urunk jelképes beszéd használatával igyekezett támogatni a megértést. Úgy, ahogy az, az eleinknél is szokásban volt. Bizonyos szavak elvont jelentés-tartalommal bírnak, de ezek értelmét egyszerű belátni: Kenyér, bor, asszony, *fenevad* ... stb.

S ha immár másodszer került szóba ez a szörny – az Isten szava többször említi –, lássuk, kit, avagy mit fedezhetünk fel benne!

Következzék egy rövid tanulmány a jelenések könyve 13. fejezete segítségével:

„¹És láték egy fenevadat feljöni a tengerből, a melynek hét feje és tíz szarva vala, és az ő szarvain tíz korona, és az ő fejsein a káromlásnak neve.”

(a szarv → hatalom, a korona → nem szent(!), a káromlásnak neve → antikrisztusi név, /anti= v.mi ellen, v.mi-ért!)

Az első említés Dánieltől van, ki is 'napra pontosan' megjövendölte a Megváltó eljövételét és sorsát egy 70-szer 7, azaz 490 éves másik proféciájában.

Ezek után látám éjszakai látásokban, és ímé, negyedik állat, rettenetes és iszonyú és rendkívül erős; nagy vasfogai valának, falt és zúzott és a maradékot lábaival összetaposta, és ez különbözék mindazoktól az állatoktól, a melyek előtte valának, és tíz szarva vala néki. (Dán. 7,7)

Dániel proféta nagy világbirodalmakról beszél, melyeket állati külsővel ábrázol. Ezek közül eme utolsó volt a római birodalom. A második vers ugyan így:

„² És e fenevad, a melyet láték, hasonló vala a párduczhoz, és az ő lábai, mint a medvéé, és az ő szája, mint az oroszlán szája; és a *sárkány adá az ő erejét* annak, és az ő királyiszékét, és nagy hatalmat.”

A fenevad tehát egyesíti a korábbi nagy - világi - birodalmak tulajdonságait és kitől is kapja az erejét? („És vetteték a nagy *sárkány*, ama régi kígyó, a *ki nevezte-tik ördögnek és a Sátánnak*, ki mind az egész föld kerektségét elhitei, vetteték a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetének. Jel 12,9)

„³ És látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesített; de az ő halálos sebe meggyógyították; és csodálván, az egész föld követé a fenevadat.

⁴ És imádák a sárkányt, a ki a hatalmat adta a fenevadnak; és imádák a fenevadat, ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? kicsoda viaskodhatik ő vele?

Később mindenre magyarázatot kapunk. Ebből egy részlet:

„Itt az elme, a melyben van bölcsesség. A hét fő a hét hegy, a melyen az asszony ül;” (Jel.17,9)

Tehát először is: Róma hét hegyre épült. Az asszony pedig jelképesen vallási gyülekezet.

„⁵ És adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája; és adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. /...egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam néked./

⁶ Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az ő nevét és az ő sátorát, és azokat, a kik a mennyben laknak. ⁷ Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.” /a zárójeles rész Ezékiel könyvéből való (Ezék. 4,6)/

(„És sokat szól a Felséges ellen és a magasságos egek szenteit megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt;” Dán 7,25.)

Ki tagadhatná a következőket: A „nagy” római földi birodalom „dicsőséges hatalma” leáldozott. Amíg tartott, kalmárok pénzelték. Egy – az erőszak-hatalom védelme érdekében –különös jogrendszert alkotott. Ez túlélte az alkotóit a támogatók kegyéből. Széttért az egész világra. Másik nagy „találmánya” az állam-vallás. Az egyházi és földi hatalom egyesítése!

Aztán mikor a birodalom nyugati és keleti félre szakadt, s nyugati oldal hatalma jelentősen meggyengült, vallásának főpapjai – kik magukat abban az időben már nyíltan Isten Fia Helytartójának (Vicarius Filii Dei) kezdték nevezni –, az akkor éppen legerősebb világi hatalomhoz dörgölöztek: A frankokhoz. Később jött a német-római császárság és a többi.

Felmerülhet a vélemény: Hiszen ők a keresztény világ vezetői! Jézus Krisztus tanainak legfőbb hirdetői! Hogy mondhatunk mi ilyet? Lám, lám! Máris mi is elfelejtettük volna az Igéket? Gyümölcsseiről ismerszik meg a fa. Ne gyűjtsetek kincseket a földön, mert ahol a kincsetek, oda fog vonzódni a ti szívetek! Ugyan ki nem hallott még a Vatikán titkos kincstáráról és rejtegetett okmány-gyűjteményéről? S a bankjokról, mely – állítólag – a legnagyobb és legbefolyásosabb bank a világon?

„Minden kor tanúsíthatja – bökte ki X. Leó pápa, alias; Giovanni di Lorenzo de' Medici: –, hogy ez a krisztusról szóló mese milyen hasznos volt a számunkra.” Dicsérjük meg! Legalább őszinte volt. Szabadító Urunk tanítása ezek szerint csupán egy jópofa mese a számunkra, amiből jelentős hasznot lehet húzni! Meg is tették, ma is azt teszik.

„⁸ Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta.

⁹ Ha van füle valakinek, hallja!

¹⁰ Ha valaki fogságba (rabszolgának) visz mást, ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni. Itt van a szentek békesége türése és hite.” ()

¹¹ Azután láték más fenevadat feljöni a földből, a kinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szól vala, mint a sárkány; A 12. fejezet egyértelművé teszi, hol az a föld, ahonnan ez a másik fenevad feljön. Hogy manapság pedig – egy jó ideje – kinek a támogatását élvezi a parázna asszony? Megszaporítva az onnan jövő – látszólag – Isten Bárányának hatalmával élő elfajult tanításokkal? (USA)

¹² És az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, a melynek halálos sebe meggyógyult vala; ¹³ És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára.

¹⁴ És elhitesi a földnek lakosait a jelekkel, a melyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, a ki fegyverrel megsebesítettett vala, de megelevenedett. Abba' ne reménykedjünk, hogy ha nem teszünk semmit, jobb dolgok következnek. Korunk veszedelmes irányzataira ismerhetünk a következő igékből:

¹⁵ És adaték néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt mívelje, hogy mindazok, a kik nem imádják a fenevad képét, megölessenek.

¹⁶ Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálkkal, hogy az ő jobb kezökre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek. ¹⁷ És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak a kin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma.

Mit tehetünk? Csodának tartanám, ha a világ folyását megváltoztatni tudnánk, mindaddig a szörnyű végkifejletig, amit már az Úr nem tűrhet, s kénytelen lesz beavatkozni e fenti „hatalmasságok” sunyi ügyködéseibe. Lehetőségünk az, hogy önellátásra készülünk, ha nem akarunk „bélyeget” a kezünkre, vagy homlokunkra. Reményre adhat okot a dicső befejezés:

(„Jaj! jaj! Te nagyváros, Babilon, te hatalmas város, hogy egy órában jött el ítéleted! A föld kalmárai is siratják és jajgatják őt, mert az ő áruikat immár senki nem veszi. Fahajat és illatszereket, és kenetet és tömjént, és bort és olajat, és zsemlyelisztet és gabonát, és barmokat és juhokat, és lovakat és kocsikat, és rabokat és emberek lelkeit. És port hányva az ő fejökre, kiáltanak sírva és jajgatva, és ezt mondván: Jaj! jaj! az a nagy város, a melyben meggazdagodott mindenki, a kinek hajói voltak a tengeren, annak drágaságaiból, hogy elpusztult egy órában! Örülj ő rajta menny, és ti szent apostolok és próféták; mert az Isten büntette meg őt érettetek való büntetéssel.

(Jel. 10b,11,13,19,20)

És megfogaték a fenevad, és ő vele együtt a hamis próféta, a ki a csodákat tette ő előtte, a melyekkel elhitesse azokat, a kik a fenevad bélyegét felvették, és a kik imádták annak képét: ők ketten elevenen a kénkövel égő tüzes tóba vettetének: Jel. 19,20.)

Ám, hogy megtudjuk teljes pontossággal; Jól gondolkodtunk-e róla? Vizsgáljuk meg – ahogy azt a Teremtő Ige kéri tőlünk –, ki nevezi saját magát, a saját nyelvén (latinul, azaz deákul) úgy, hogy annak számértéke a saját helyesírásával kiadja e különös meghatározást(?):

¹⁸ Itt van a bölcsesség. A kinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat. (gemátria)

Andreas Helwig (1572–1643) német klasszika filozófus (teológus) és nyelvész 1612-ben kiadott művében* fejtette meg először a fenti szabályoknak teljesen megfelelő megoldást. A VICARIVS FILII DEI (Isten Fiának helytartója, képviselője) egy kifejezés, amelyet először Konstantin, hamisított középkori adományában – keletkezése az i.sz. 8. és 9. század közé tehető – használtak Szent Péterre, akit az „egyetemes” egyház az első pápának tart.

(rövid történet a fickó betegségről) Ím, az emlegetett szöveg eredetiben:

„...It et cuncto populo Romanae gloriae imperij subiacenti, ut sicut in terris **vicarius filii Dei** esse videtur constitutus etiam et pontifices...”

Magyar fordításban, kicsit részletesebben:

„És ahogy ezt a boldog Szilveszter prédikálásából beláttam s felismertem, hogy egészségünket boldog Péter jótéteményei által nyertem vissza: Fontosnak ítéljük – együtt minden helytartóinkkal, az egyetemes szenátussal, valamint a főemberekkel, s az egész római néppel, mely dicsőséges uralmunk alatt áll –, hogy amiként kitűnik róla, Isten fiának vikáriusa (helytartója) a földön, a főpapok pedig, (az apostolok eme fejedelmének) helyettesei. Az uralkodói hatalmat, melyet a mi császári fenségünk evilági kegyelmesége látszik méltán birtokolni, a továbbiakban tőlünk és a mi hatalmunkból birtokolják. Kiválasztva nekünk az apostolok ezen fejedelmét, továbbá az ő megbízható helytartóit, hogy istennél pártfogóink legyenek. És mivel az evilági császári hatalom a miénk, úgy határoztunk, hogy a szentséges római egyházat hódolattal megajándékozzuk inkább, mint a mi hatalmunkat és földi trónunkat és boldog Péter szentséges székét dicsőségesen felmagasztaljuk. Juttatván neki hatalmat, a dicsőség kiváltságát, császári hatáskört, és tiszteletet. ...”

Ezt az adománylevelet a 15. századig eredetinek tartották, hivatkozták, tisztelték. Aztán kiderült róla egyértelműen, hogy hamisítvány. Ám ez nem változtatott azon, hogy azóta is Isten Fia Helytartójának járó tisztelettel öveztessek magukat Péter földi utódai.

Mire vezet az, ha a földi királyságokat irányító világi és egyházi vezetők olyan lelkület (szellem) uralma alatt állanak, kinek a Szabadító Urunk győzelme óta nincs helye Isten közelében?

Veszélybe került – mindenekelőtt – az ember és a természet közötti viszony.

(A teremtett világ fölötti gondviselő szerep helyett az uralkodás kiemelt hangsúlyozása.)

Veszélybe került a társadalmi berendezkedés és a család. A mellérendeltség, egyenrangúság, kölcsönös megbecsülés helyett az alá- fölérendeltség ember és ember nő és férfi között, a szómágiakkal túlhajtott tisztelet /szentatya, nagyságos- kegyelmes- felséges- s még ki tudja milyen úr/ illetve tiszteletlenség, egyoldalú és méltánytalan ítélkezés. Majd amikor már feltűnővé vált mindezek hibája, át kellett esnünk a ló túloldalára, ahol a társadalmi, emberi méltóság teljes hiányába pottyantunk: Ahol már minden „nemzeti” s közben semmi sem az, ahol „népuralom” van látszólag /négyévente egy napig/ csak a NÉP hiányzik hozzá, ahol egyformák lehetünk még a nemi szerepekben is, ahol igazság helyett jog – szolgáltatás van(?)...

Veszélybe került az ősiség duális szemlélete által biztosított külső és belső szabadságunk ...

S még folytathatnám a sort jó sokáig!
Ez volna az úgynevezett magaskultúra?

C.) Kérem, hallgassanak meg néhány történetet az erkölcsi romlás „virányai-ból” a fenti folyamatok történelmi szemléltetésére:

EGY NŐI SZÓ**

Első Péter, Ciprus királya, a szaracén harcokban nevelkedett; mint ifjú már réme volt a félhold martalócainak tengeren és szárazon, tulajdon népe pedig imádta. Neje, Aragóniai Leonóra, a nápolyi király unokahúga volt, kit a ciprusi hős végtelenül szeretett. Egyszer hosszabb időre kellett Péternek elhagynia kicsiny, de fényes birodalmát;

Rómába adtak egymásnak találkozó Európa leghősibb fejedelmei ...

Péter, midőn szigetét elhagyta, ősz barátját, a derék Visconti Jánost kérte fel, hogy ügyeljen távolléte alatt legféltettebb kincsére, a nőre; ...

Mennyire szerette nejét a király? Azt e vonás rajzolni fogja: Elvitte magával az útra Eleonóranak egyik köntösét s azt terítette a vánkosára, hogy attól éjszaka vele álmodjék.

Mikor legjavában folyt a fejedelmi tanácskozás, Péter levelet kap Ciprusból, melynek soraiban az öreg Visconti reszkető vonásait ismerte fel.

A levél így szólt :

„Bár inkább kezemet látnám levágva, mint hogy e sorokat írjam le veled! Király, tudd meg, hogy nőd hűtlen hozzád, Rochas (rókás) gróf tölti be helyedet; és ez nem is titok többé; egész Nicosia, egész Ciprus beszéli szerte; te vagy

az utolsó, a ki azt megtudod. Tudom, hogy szívedet tépem ki e szóval, de hallgatásom bűnrészesévé tenne e gyalázatnak. Büntess meg, ha fájdalmat okoztam, s ítélj el, ha nem mondtam igazat.”

Péter sietett Ciprusba vissza. Összehívta az országtanácsot, mielőtt ne-jét látta volna s felolvassa előttük Visconti levelét, szívükre kötötte, hogy ítélenek e tárgyban szigorúan! Semmi kímélet, semmi részrehajlás; a király becsülete kér elégtételt! A kit bűnösnek találják, az lakoljon. Azzal bezárkózott palotájába, s az ítélet hozataláig eltiltotta magától, még testvéreit is, nehogy meglágyítsa valaki kérlelhetetlen haragját.

Két hétig vitatkozott a főtanács, akkor meghozták az ítéletet s leírva a király elé terjesztették. A király, dobogó szívvel fogott az ítélet olvasásához, mert hiszen egy nőnek, a kit szerettünk, a halálítéletét olvasni mégis megrendítő. De mennyire meg volt lepve! A főtanács fölmentette a királynét minden büntetés alól. A főurak, a bölcsök tanácsa elismerte ugyan, hogy mindazon vádak, mikkel Aragóniai Eleonóra terhelve van, igazak és nehezek; hogy bűne köztudomású, az utolsó ciprusi is tudja azt.

Ámde a királynék nem azon törvények alatt állnak, mik mellett a jobbágyok nejei bűnhődnek, s a mi törvényt a király alattvalói számára hozott, az őt sem nem kötelezi, sem neki elégtételt nem ad! Az országlás rendje nem engedi azt a kérdést megvitatni, hogy egy királyné hű volt-e férjéhez, vagy sem? Mert az a trónörököszt fosztaná meg Isteni jogaitól a nép előtt. Azért erről hallgatni kötelesség. Az ország nem vetheti oda a kesztyűt Nápoly és Aragónia királyainak azért, mert Ciprus királyának szíve meg van sértve. Azért az ország legfőbb tanácsa kitörli e vádat és mindazokat, a mik a királyné ellen bármikor emeltetnének. Ellenben halálra ítéli Visconti Jánost, e botrány indítóját, mint a ki beszélt akkor, midőn hallgatni volt kötelesség. A királyt nem a düh, hanem a mély fájdalom lepte el az ítélet elolvasása után.

Önmaga volt elítélve abban. Elítélve egy hitszegett nő gyalázatát hordozni lelkében mind halálig. Nem tépte szét az ítéletet. Meghagyta azt tanúságul az utódok számára, aláírta nevét, rányomta pecsétjét. Csupán azt módosítva benne, hogy hívét, Visconti Jánost, ne érje büntetés. Ezt nem szabad kivégeztetni a tanácsnak. Nem is végezték ki tehát, hanem egy hétig még börtönében tartották, az alatt nem adtak neki enni, s a gyöngye, öregember egy hét alatt éhen halt. A mely nap halála hírül jött, a királyné nyílt orgiát rendezett palotájában, s kimondta, hogy most már nem Rochas (rókás) gróf, hanem akárki! És mondhatta azt, mert férje Ciprus uralkodója volt.

Péter király egyszerre hallotta meg az orgia zenéjét és Visconti halálának hírért. *Ez az óra kicserélte a lelkét: Legyen hát ti nektek a ti törvényetek*

szerint! Vége a szaracén hadjáratnak, idebenn kezdődik a harc! És bosszúállása rettenetes volt. Ugyanazon fegyvert fordította főnemesei ellen, a mivel azok döftek a szívébe. Az ország főparancsnoka volt, aki az ítéletet indítványozta. Péter egy nap egyszerre elrabolta a parancsnok nejét és fiatal leányát, palotájába hurcoltatta, másnap pedig kitaláltatta őket. És aztán így tovább. Nem volt nemes család, melyből egy fiatal nőt, leányt, csábítás, vesztegetés, vagy erőszak a palotájába ne hurcolt volna, a honnan azután csak a kész gyalázat tért a családokba vissza.

Mindenki vérig volt már sértve azok közül, a kik a felmentő ítéletet hozták. A ciprusi nemesség homlokáról le volt törülve a lovagi büszkeség. Futott mindenki az udvar közeléből, akit még nem ért a szerencsétlenség utol. Sietett hajadon leányát elrejtteni a klastromokba, s a ki szép fiatal nőt vett feleségül, titokban tartotta a nászát. A nőrokonok létét is eltagadta, aki tagadhatta. *Péter egészen ellentéte lett hajdani önmagának.* Kegyetlen zsarnokká vált.

Azt is eltanulta pedig az önkényuralkodók iskolájából, hogy a megygalázott nő férje, apja, testvére rossz alattvaló. Azokat gondja volt elfogatni, tömlöcbe vettetni. S hogy e sok fogolynép ne heverjen ott hiába, az az ötlete támadt, hogy egy várat építtessen velük, amelyből, ha alattvalói fellázadnának ellene, őket leverhesse. Maguk az elégtelenek kényszerültek e kényvár alapjait megásni, nehéz köveket hordani hozzá.

Csak egy férfi volt még a bírák közül bosszulatlan, Carion de Giblet, nikóziai gróf, kinek egyetlen leánya, Mária, híres szépség volt Ciprus szigetén. Nemcsak szépségéről, de erényéről is híres. Péter király sokáig járt utána, hogy hova tűnt, él e hölgy? Hollétét kémjei sem bírták fölfedezni. Végül megtudta, hogy a Santa Clara zárdában van elrejtve. Hangjáról ismertek rá, amikor énekelte. Kár volt olyan szép hangjának lenni! Éjjel a király testőrei rajta rontottak a zárdán, s Máriát az oltár lépcsőjéről ragadták el, onnan vitték a palotába. A király, hízelt szavakkal fogadta áldozatát. A felindult hölgynek – aki szemére vetette a szentségrablást –, mentségül ezt hozta fel:

- Az én házamnak is van szüksége oltárképre.
- De a te házad nem templom, hanem bűnbarlang.
- Nem én adom-e az égnek a vértanúkat? – szólt gúnyosan mosolyogva a király.
- Miért hozattál ide?
- Gyönyörködni akarok benned.
- Könnyeimet akarod látni?
- Vagy a könnyeidet, vagy a szerelmedet.
- Egyiket sem fogod bírni.

- Oh, szolt nevetve a király, sokan mondták már ezt nekem! – s azzal negédesen átölelte a hölgy derekát, s meg akarta csókolni. Hanem ekkor Giblet Mária úgy ütötte őt ököllel arcul, hogy visszatántorodott. Péter szívében minden csepp vér, mely eddig gyönyörre vágyott, a vakmerő kéz ütésére a düh lángjától forrott fel.
- Láncot kezére, lábára! – ordított az őreinek. – El vele a sáncások közé!

És Máriát azonnal bilincsbe verték s elvitték foglyul a sáncások közé. Ott kellett neki testvére és apja oldalán, mezítláb, fedetlen fővel az égető nap alatt a sáros földet hordani a sánchoz, mely a zsarnoka védelmére emelkedett. Péter naponkint kilovagolt „munkásait” nézni. Gyönyörűségét lelte bennük. Íme, a büszkék, a hatalmasok, akik királyuk homlokára nyomták a gyalázat bélyegét, most meg vannak alázva és járnak előtte mezítláb és átkozzák azt az országot, a hol a törvény a királyt nem védi, – de nem is kötelezi.

Naponta ellovagolt a király a szép Giblet Mária grófnő előtt is. Nézte, hogy ártott-e már az égető nap a hölgy szépségének? Mária minden nap olyan szép volt, mint azelőtt. A kíséretének, feltűnt, hogy a fogoly, midőn a király feléje közelít, feltűzött ruháját lebontja, hogy szép fehér meztelen lábszárait eltakarja. Ha a király elfordult s odább ment, ismét övébe tűzte ruháját s láthatta márványszép lábszárait, aki csak akarta.

Egyszer de Cive lovag, ki szerelmes volt Máriába, a király eltávozta után hátramaradt s megszólította a hölgyet, aki nehéz kapával, csörgő láncsal a kezén vágta a földet:

- Szép úrnő, miért takarod el lábadat, mikor a király közelít? – kérdezte.
- Azért, mert nem illő, hogy azokat meglássa egy férfi.
- S miért hagyod fedetlen, ha a király eltávozott?
- Azért, mert egyedül a király férfi Ciprus szigetén, ti többiek csak asszonyok vagytok mind, miként magam, s asszonyok előtt nincs mit szégyenlenem.
- Nincs férfi több Ciprus szigetén, csak a király?
- Ha volna férfi, nem viselném én e láncokat itt!

E szó talált. Másnap Péter király három tördőféstől átszúrva feküdt a várában, vérbe-fagyva.

A GÁTÁSTALAN TEKINTET**

I. Fürdött a Hispánok folyójában Julián leánya, Almeriza; egyedül, szomorú füzek árnyékában. Kék hab takarja el szűz termetét, szomorúfüz ezüst lombja elfogja róla a nap sugarát, csak fehér vállai látszanak ki a reszkető vízből, melyekre fekete hajfürtjei omlanak. Óh, fehér vállak, fekete fürtök ...

II. Julián vezér távol Afrika sárga homokján táborozott. Ott vezette túl a tengeren a király seregeit, hitetlen mórok ellen. Julián vezér azt ígérte a királynak: győzni fogok, diadalt hozok számodra. Íme, itt hagyom egyetlen leányomat kezességben, hogy el nem árullak a harcban. Egyetlen egy leányomat, kinél szebb hajadon nincs e Hispán vidéken sehol.

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

III. Roderik király palotája erkélyén sétál, ahonnan ellátni messzire. A nap most áldozik le a tenger fölött. Az Atlasz orma kéklik távol, boldog Ibéria rónáin virágzanak a mandula - erdők. De a király nem nézi a lemenő napot, mely új országokra kél, sem az Atlasz ormát, mely alatt harcos ellenség tanyáz, sem a rónát, mely a paradicsomnál szebb. Néz a király csupán egy fürdő leánykát, ki a kék folyamban mosdik, fehér vállát szemérmesen takar-gatja sötét hajával.

Óh, fehér vállak , fekete fürtök

IV. Király kérdi udvarlótól: ki ott az a leány a ki fürdik szomorú fűzek árnyában? Arca, mint a tündéréké, kik a habokból támadnak. Én e leányt szeretem hévvel. Mondának neki az udvarlók: Óh király, ez Julián vezéred lánya! Vezéredé, a ki harcol érted, tengeren túl, mórok ellen; Nem jó neked e leányra nézned! A király mégis egyre nézte; „Megöl engem e tekintet!” Óh, fehér vállak, fekete fürtök

V. Győzött a vezér ott a tengeren túl. Megverte a király ellenségeit szerte; Jön vissza zsákmánnyal és diadallal. Útjában megállítja a rossz hír: Ne siess oly örömmel hazádba, vezér! A király elragadta leányodat, egyetlen egy szép leányodat, nincsen, akit szeress többé ... Emberek láttára elragadta őt és palotájába vitte erővel, midőn fürdött a folyóban egyedül.

Óh jaj, fehér vállak , fekete fürtök

VI. És a vezér letépte koszorút fejeéről és vetette a tengerbe. Átkozott legyen a kard, mely érted harcol és áldott legyen az, mely téged megöl, leány-rabló! Égesse el ellenség tüze országodat egyik szélitől a másikig. Vér folyjon minden vizedben, patakodban, folyamodban, améért meggyaláztál engem, kit semmi víz meg nem tisztíthat többé!

Óh jaj, fehér vállak, fekete fürtök

VII. Julián visszafordult Afrikába, fölkereste a sárga pusztát, hol Tarrak, a hatalmas, úrkodik a szabad törzsökök fölött. Ott megállt bátran a szaracén vezér előtt, ki előtt a leghatalmasabbak is leborulva szoktak megjelenni. Én vagyok Julián, spanyol király vezére, tegnap erős ellenséged, ma foglyod, holnap vezéred, ha úgy kívánod. Átkozott legyen az, akiért ellened harcoltam eddig, mert meggyalázta leányomat, kihez nem volt fogható ama földön!

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

VIII. Íme, a hova kardom hegyével mutatok, az a föld szebb a paradicsomnál; tele édes gyümölcssel, áldással. Vizeiben gyöngy és arany, mezőin szél-nemzette mének, városaiban napsütötte szüzek. Gyöngyét, aranyját foglald el magadnak, paripáit add vitézeid alá, leányait rabszolgákká, nekem csak a férfiak vérét add! Az mossa csak le, hogy meggyaláztak engem.

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

IX. Tarik vezér fölkelt párducsöznyegéről, megölelé, megcsókolá régi ellenségét s megesküvék kihúzott kardjára, hogy bosszút fog állni érte. Lerántja trónjáról a hitszegőt, háladatlant, hogy legyen földönfutóvá, s a milyen messze elment a hír, hogy a szép leányt, Almerizát, meggyalázta Roderik király, olyan messze fog elmenni az irtó fegyver Hispánia földjén. Hogy a ki megtudta, miként gyalázták Juliánt, tudja meg azt is, miként állt ő bosszút!

Óh, fehér vállak, fekete fürtök ...

X. Tizenkétezer szaracén lovag szállt ki az Atlással szemben boldog Ibéria partján; vezetőik voltak Tarik és Julián. A csatakürt rivallása felkölté Roderik királyt mámora ágyából: Fel, fel gót vitézek; hol a kard, hol a bárd, hol a vért? Eljött Julián fizetni;

– „Száz kardcsapás minden csókért, tenger vér minden könnycseppért; egy holt vitéz minden szál hajáért; két ország a két fehér válláért.”

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

XI. Szembe ment a pogány mór hadakkal Roderik király bajnok népe. Derék páncélos lovagok; színe, virága a király hadának. Ghibel al Tariknak hívják azt a hegyet, mely alatt meg- harcoltak egymással, mert ott letörte a szaracén vezér Tarik, a király legszebb seregét, a legjobb vitézlő gótok ott hulltak el dísztelenül. Ghibel al Tariknak nevezték el azt a hegyormot. Óh jaj, fehér vállak, fekete fürtök

XII. Jaj te néked Roderik király, itt vannak a mórok; s még ha csak azok volnának, de jön Julián, saját jobb kezéd lett ellenséged. Gyűjtsd össze minden seregéd; minden férfi, a kinek keze meg tudja emelni a fegyvert, siessen a csatamezőre, mert ez utolsó csatája lesz vagy a mórnak, vagy a gótnak. Ne maradjon otthon senki! Az utolsó csata után nincs Ibériában élet kardforgató vitéz számára. Nem alszik csendesen senki kőfalas városon belül, nem látja mosolyogni senki szép asszony szelíd szemeit. Tűz és könny lesz mindenfelé. Óh, fehér vállak, fekete fürtök ...

XIII. Xeres de la Fronteránál csapott össze Roderik király a hitetlen mórokkal, két nap harcoltak folyvást; elhullott sok vitéz innen és onnan.

Második nap a két fejedelem maga fölkereste egymást a csata hevében. Véres bárddal tört magának utat ellenéig Roderik király: „Vagy te halsz meg e napon, vagy én”. „Hitszegő vagy Roderik király, leghűbb szolgádnak elraboltad legjobb kincsét. Meglásd, hogy te fogsz meghalni itten”.

Óh, fehér vállak, fekete fürtök ...

XIV. És a két fejedelem összecsapott villogó fegyverekkel. Csengett a vért a súlyos csapásoktól egyre. Nem volt egyik sem adósa a másiknak. Megpihenetek, újra összecsaptak, bíborpalást, fehér köpeny foszlányokban repkedett szét. Véres rongyok királyok köntöséből. Harmadszor is összecsaptak. S Roderik király holtan fordult le ott gyöngyházaz nyergéből.

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

XV. Kilenc napig harcolt még a szétzilált gót sereg a győzelmes szaracénnal, vérrel festett minden vidéket, melyet átengedett neki. Harcoltak minden folyónál, harcoltak minden városnál, folyó piros lett a vértől, az ég városok tüzeitől. Ország hangzott az asszonyosírástól.

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

XVI. Kilencnapi ádáz harc után elveszték a szép Hispániát a gótok. Elfoglalta a szaracén és úr lett egyik tengertől a másikig. És hétszáz esztendő lefolytáig választott királyokat Spanyolország városaiban szerte. És mindez egy gátlástalan tekintet miatt történt.

Óh jaj, fehér vállak, fekete fürtök!

S hogy mind ezek után ne essünk teljesen kétségbe, az emberi Maga-tartásról is essen példa:

D.) Hogyan menti át az ősei igazságát, életbölcességét, méltóságát a „hétköznapi” ember?

A SZÉKELY ADOTT SZAVA**

Híres pap volt a maga idejében tiszteletes Gödöri uram, ki ha esztren-gába foghatta a híveket vasárnaponként, úgy megmosdatá őket az igék mosdótálából, hogy győztek törülközni utána. Egy alkalommal épen a káromkodók és esküdözők ellen beszélt, mely alkalommal egyik hatalmas birtokos úr, Mar-kos Mózes uram azt vevé észre, hogy ez az egész prédikáció mintha csak ő rá volna szabva. Ezért azután nagyon megneheztelt, s amint kimentek a templomból, felfogadá székely nemesi szavára, hogy ha ő még egyszer Gödöri uram szónoklatát meghallgatja, rögtön huszonötöt fog magára csapatni. Ezt sok embernek és sok ízben elmondta s nem is ment többet feléje a templomnak.

Egyszer valami kedves ismerőse halt meg a szomszéd faluban, ő is elment a temetésére, mely igaz kálvinista szokás szerint templom béli igehirdetéssel méne végbe. Markos Mózes uram is bevette magát egy padba a közepe táján, s hallgatá nagy ájtatosan, hogy prédikálja el a halottat a helybeli öreg tiszteletes. Bezzeg, nem olyan goromba ez, mint Gödöri uram, a ki még a halottra is elmondja az igazat!

Hát amint az öreg tiszteletes elvégezte szavait s lement a szószékről, kit lát utána kiemelkedni Markos Mózes uram? Senki mást, mint tiszteletes Gödöri uramat, a ki ezúttal búcsúztatót tartani hivatott meg a szomszéd faluban a nagyobb ünnepélyesség kedvéért. Nosza rajta! Markos Mózes uram szökött volna, ha lehetett volna merre! De el volt ülve minden hely; nem ereszték, nem mászhatott a sokaságon keresztül; ott volt kénytelen végig hallgatni tiszteletes Gödöri uram szónoklatát, a mi elég szép volt ugyan, de a mit neki még sem kellett volna meghallani. Be sem várta aztán a tort, hanem hajtatott egyenesen haza.

– Ábris te! – monda otthon a kocsisnak. – Lódulj, mess nekem a kertben egy jó ujjnyi vastag mogyorófa - suhogót!

A kocsis előjött a pálcával.

– Aztán már most ide láss! – szólt Mózes uram a legényhez. – Én lefekszem ide erre a lócára, te rám versz huszonöt botot! Tudod - e?

– Tudom há!

A kocsis gondolta, hogy ha az ura bahó, hát neki legyen esze; azért hát szép csendesen kezdte azt simogatni, csupán a formalitás végett.

Markos uram felugrott a padról:

– Nem jól van így Ábris! Gyere csak, majd én megmutatom, hogy kell! – Azzal lefektette a kocsist, s ő húzott rá egyet, irgalmatlant. Nem kellett annak több; megtanulta az első leckéből, a mit kellett, s vert aztán olyan huszonötöt a gazdájára, hogy sohasem osztogattak különbet a vármegye házában.

A mely nép így urát állja szavának, azzal nem jó ám tréfálni!

Néhány bölcs mondás a Rábaközéből: ***

„A régiek hallották az ÉG szavát. Hallották, mert ügyeltek rá. Ezér' vótak erősek, hatalmasok, nem ilyen beszari nyomorultak, mint a mostaniak.”

„Az, hogy Isten a férfi oldalbordájából teremtette volna az asszonyt, irtóztató baromság. Az Istenség: kettős a', mint minden, ami kettésével egy, mint a szem, fül, kéz, láb.

Két félből van az ember, tehát anyja vót, apja vót. Az első emberek a Kettős Istenség gyerekei.”

„M... a legokosabb, legtisztességesebb falu, amiből csak száz közül egy, de innen is ki lehetne egy ganajzó talicskán tolni az összeset, akinek esze van. Két fordulóval, akiben méltóság, böcsület van. Mert az még mindig több van, mint kiben értelem.”

Az Őrségből:****

„Amikó’ még így beszitek: „kűjecs”, nem vót semmi baj a világgaa. ’Sztán szótak: Ukkó mondani, ho’ „kövecs”. Na, akkó’ kesz’tek eeromlani a dó-gok. De miuta aszt mongyák „kavics”, megette a rosseb az egeiszet!” /Ilonka néni/ (Íme: Társadalomtörténetünk egyetlen kavicsban.)

(Időjárásjelentés)

- „Jó reggelt Margit néni! Hova indul ilyen korán?
- Gombára az erdőbe. Adjon az Isten!
- De hiszen eleredt az eső!
- Aaa tanító úr, a hajnali eső csak olyan, mint a vénasszonyok tánca a bálban.
- ???
- Hirtelen föláll, totyorog kicsit jobbra - balra, az’tán hamaa’ abbahaggya!”
(...és igaza lett, ... mint mindig.)

(Pontos útbaigazítás)

- „Bácsi kérem! – szólították meg a turisták a kaszáló öreget – Merre van a következő falu, és milyen messze?
- Hát az pontosan arra van – mutatta az irányt a bácsi –, torony iránt öt kilométer, de tudok egy rövidebb utat az erdőn keresztül.”

A fiatalok nevetgélve indultak a mutatott irányba, s hamarosan meg is pillantották a szomszéd falu templomtornyát a dombok mögött. „Tréfás kedvében volt az öreg” gondolták.

(Pedig a bácsi csak igazat mondott... A megoldást önökre bízom.)

E.) Szétválasztható-e az egyén és a közösség útja; igazság, tisztesség, méltanyosság szerint?

A rövid válasz erre egyértelmű NEM, ha a társadalmi átlagot vesszük górcső alá. Ám ahogy a mikroszkóp is egyre kisebb részleteket tud feltárni megfelelő nagyítás alatt, úgy e vizsgálatunk is eljuthat oda, hogy talál még a leg-elfajultabb nemzetben is apró sejteket, (csoportok, családok, egyének) akik lelkük mélyén rejtik az örök, tengernyi jót.

Igaz, tisztességes úton járnak – („*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” Ján. 14,6.) –, s ezen az úton küszködve bár, de bármi áron, méltósággal őrzik magukban Isten képmását, amire teremtettek. Mutatják is azt tetteik, szavuk, magatartásuk, azok számára, akik – nyitott szemmel járva a világot – másokban is keresik ezt az Isteni képmást.

„Ha kiváló embert (hien) láatsz, arra gondoldj, hogy egyenlő légy vele. Ha pedig nem kiválót (pu-hien) láatsz, fordulj bensődbe és vizsgáld meg magadat.” → IV. 17.

Az igazság, tisztesség, méltányosság az emberi élet méltóságára utaló, a Teremtőnk által belénk táplált örök értékek. Ha egy nemzetet ezek szerint vezetik, az egész nemzet előbb-utóbb úgy fog élni. Ha nem, az csak egyénekben, rejtve élhet tovább.

Csupán azzal, hogy valaki egy nemzet tagjaként él, nem lehet üdvösségre jutni. Ez egy hamis nemzettudatot eredményez. Ilyen volt Jézus korában a zsidó népe s tán ilyen ma is. „*Ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak.*” (Máté. 3,9) – figyelmeztette őket már János is (a Beméritő) a maga idején. Az Úr pedig így szólt hozzájuk: „*Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek.*” (Ján. 8,39b.) S tovább: „*A ki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit; azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagytok az Istentől valók.*” (Ján. 8,47.)

Szó se róla, a hamis nemzettudatuk jól működött a saját kis belső világukban. Nagy önbizalmat, beképzeltséget kölcsönözött népüknek. Mint látjuk, jól kalmárkodtak, üzletelnek vele ma is az egész világon. Kárára a többi nemzetnek, s végső soron majd saját maguknak is. Mert ez egyszer már nagyon ellenük fordult.

Mire vezethető vissza mindez? Egy téves értelmezésre. Ugyanis nem csupán áldást vettek magukra, hanem átkot is, amikor az „ígéret földjére” bevonulhattak. E kettőre vannak „kiválasztva”, csak hogy a másodikat hajlamosak elfelejteni. Bajaik ebből erednek. ♣

Tisztelettel kérem a tanácskozás résztvevőit, döntéshozóit, a majdani összegzések megalkotóit, hogy óvakodjunk bármely ősi nép, nemzet egyoldalú felmagasztalásával hamis illúziókat kelteni bárkiben. Még akkor is, ha kétségtelenül voltak, vannak kimagasló erények népeink (a többes szám nem véletlen) hagyatékában, mai nemzet-testünkben, hozzánk hasonló – ragozó, toldalékoló, ezáltal összerendező és békeképes – nyelvet beszélő rokonaink körében. Az, hogy könnyebben járjuk és értjük a Teremtőnk útjait a tőle kapott isteni nyelv által, rendkívüli kegyelem számunkra. Élünk hát – de ne él-

jünk vissza – vele.

Ki a mi felebarátunk? – kérdezték Jézust. A Szabadító Urunk az irgalmas szamaritánus jelképes történetével világossá tette, hogy felebarát az, aki segít a rászorulókon. (...)

// A szkíták közül is – valljuk be – utolért néhányat, a világ romlása: Hérodotosz sem csupa jót ír róluk:

„...a scythák többsége kártétel nélkül elvonula, de kevesen közülök hátrahagyatva, kirabolták az uránai Aphrodite templomát. Ezen templom pedig, a mint tudakozva találok, legrégebb mind azon templomok közül, melyek ezé az istennőé. ... A scythákra pedig, kik Ascalonban kirabolták a templomot és ezeknek mindenkori utódaikra asszonyi betegséget bocsájtott az istennő. ...” ® (I. könyv, 105. szakasz)

Még durvább történet az, amikor az egyik rájuk bízott tanítványt sütötték meg - egy sikertelen vadászat és az azt követő szidalom után - és tették a gyalázkodó uralkodó asztalára. ® (I. könyv 73. szakasz) //

F.) A hatékony ismeretátadás néhány alapja a Semmirevalóság világában.

Először: Óvatosan, bölcsen bánjunk a szavakkal. A kevés gyakran többet ér a soknál.

Másodszor: Keressük a dolgok végső okát, mielőtt fellépünk valami ellen. A világban a sötétséget Isten „ellensége” – jelentés szerint a sátán – okozza, **az ármány**, ahogy a régiek nevezték, kiről azt tartották, hogy nemtelen, ő maga a **semmirevalóság**, a szemétdomb ura.

Ugyanakkor a világosság angyalának szereti álcázni magát, így a csupán tapasztalaton alapuló emberi szemlélet Isteni lénynek (szent embernek) tekintheti. Emberi gyengeségeinkbe kapaszkodva betegségek okozója. /Ezeket manapság már teljes nyíltsággal meri megtenni./

Harmadszor: A lehető legkevesebbet használjuk a mindenki számára nyitott hálózatot.

Negyedszer: Rövid, találó üzenetek, jelképes történetek a „nagyközönység” szintjén.

S nem utolsó sorban: A Teremtő Ige, melyből egyetlen pontocska sem veszhet el e világ végéig.

Tehát: **„Emberi méltósággal:** - Igazsággal, tisztességgel, méltányossággal - a **Semmirevalóság ellen.**”

Az Öregisten, Teremtő Atyánk, Szabadító Jézus Urunk, Boldogasszonyunk áldása legyen Kárpát-hazánkon és benne minden jóakarató emberen!

Végjegyzék

Irodalom:

* Andreas Helwig: Antichristus Romanus 1612. Magyarul: Andreas Helwig
A római Antikrisztusról: Aeternitas Kiadó, 2005.

** Jókai Mór elbeszélései nyomán

*** Máté Imre: Yotengrit I. kötet Püski kiadó, Budapest 2016.

**** Saját gyűjtéseimből

→ Konfucius: Beszélgetések és mondások. Fordította, bevezette és jegyzetekkel
ellátta: Tókei Ferenc / Terebess Ázsia E-Tár /

Ψ Lásd az Ebál hegyi átokról: 5Móz 27,12-26 A zsidók két lehetséges útjáról
részletesen: 2Móz 30,1-20.

® Idézet és példa Hérodotosztól Télfy János: Görög források a Scythák törté-
netéhez Kiadta: Lauffer Vilmos Pest, 1863.

Lócsi József Attila - Pályáiv

Az életemmel kapcsolatos tényeket fontossági sorrendben - a lényegtelenről a legfontosabb fele haladva, /tehát anyanyelvi rendünk visszajáról/ - közlöm, az alábbiak szerint:

Magam:

1955. október 31. napján születtem Pápán. /Az addigi édesanyjai szokást felborítva, kórházban / Gyermekeveim nagyrészt Nemesszalókon teltek. A középiskolai tanulmányaimat Szombathelyen, Táncsics-kollégistaként, a Latinka Sándor Gépipari Technikum és Szakközépiskolában Gépgyártástechnológus szakon folytattam. Itt érettségiztem 1974-ben. / Minap volt az 50 éves találkozásunk /

Korán kiderült, hogy - bár a készségeim meg voltak hozzá -, a gépipari tevékenység nem igazán fedti az érdeklődési területemet. Két szakmai és két sorkatonai év után népművelőként, majd művelődési ház igazgatóként tevékenykedtem egynehány esztendeig.

Levelező hallgatóként végeztem el a Kaposvári Tanítóképző után a Szombathelyi Tanárképző főiskolákon a tanító és a népművelő szakokat. E tárgyakból van oklevelem az 1980-as évekből.

1981-82-es tanévtől a nyugdíjazásomig (40 éven át) Celldömölkön tanítottam betűvetést, s egyebeket, az egyik iskola alsó tagozatán. / Az intézmény neve időközben többször megváltozott. /

A Család:

Édesapám (Lócsi József 1915-1971) a 45 előtti rendszer embere volt csendőrtisztként. Azt követően bányászként, kubikusként, mezőgazdasági dolgozóként nevelt és taníttatott bennünket négy nővéremmel - Piroska 1945, Mária 1947-2023, Karolin 1949-2000, Zsuzsanna 1943 -, édesanyámmal (László Jolánnal 1925-1992) együtt, ki háztartásbeliként mellettünk, velünk együtt tanult tovább, majd boltvezetőként dolgozott. Nekem két gyermekem - Lócsi Diána 1979 és dr. Lócsi Levente 1985 -, négy unokám van. /Kocsis Kornél (15

éves) Kocsis Réka (12 éves) Lócsi Norbert (8 éves) Lócsi Bálint (fél éves)/
Diána leányom Keszthelyen tanít középiskolában, Levente fiam Budapesten,
egyetemen.

Nemzetség, Nemzet, Haza

Kárpáthazánkban - hitem szerint - három nagyobb csoport maradt fenn Attila népéből. Erdélyben, Rábaköz vidékén és Órvidéken. Már amennyiben a test szerinti születés fontos, nemzetség szerint mindháromhoz tartozom. Apai ágon: Lócs (Rábaköz) Bornemissza (Erdély) /Apai nagyanyám Bornemissza Rozália/. Anyai ágon: Szalafőn (Őrség) tősgyökeres család a László nemzetség. /Vagy, ahogy ott mondták, a Laaszluk. Itt egy-egy szer, a régiségben egy-egy nagycsaládé volt./

E népcsoportokat nevezhetjük Székelyeknek, Szittyáknak vagy Szkítáknak, de lényeg szerint Magyarok vagyunk, nyelvünkben (is) egy régmúltba vezető - s nem veszendő - tudás-mag őrzői.

Magyarrá (Szkítává) pedig nem lehet születni, azzá válni kell. Ehhez némi előnyt ad az anyanyelv, amit - áldott, ingyen kegyelemből - e Hazában édeszüléinktől, születésünktől megkapunk.

Isten:

Megközelítőleg 2000 óta foglalkozom behatóan - műkedvelőként - Isten Igéinek elemzésével, ezen belül a Szabadító Jézus Urunk örömmüzenetének egyetlen szöveggé szerkesztésével. Kezdetben más indíttatással, a „műfaj” ismerete nélkül. Ám Isten minden szándékot jóra tud fordítani, ha nem ellenkezünk vele. A törekvésből - az Ő segítségével - könyv született.

Hitem szerint az Úr - bizonyíthatóan - egyetlen üzenetet hagyott ránk, de azt többen írták meg.

Isten összerendez (rendet alkot) s nem szétválaszt. Ehhez pedig teremté; a mi Nyelvünket.

Dr. Diószegi György Antal

Szkíta örökség és szellemi honvédelem:

a székely lovasíjász hadművészet civilizációs jelentősége a Kárpát-medencében és a Kárpátokon túli területeken!

A székely örökségtár felmutatása igazi nemzeti ügy! Lovasíjász nemzetünk hadművészete védte meg a XV. században a keresztény Európát, melynek egyetemes jelentőségét már sokan és sokszor kísérelték meg a legmagasabb akadémiai szinteken is közismertté tenni. A szkíta-hun-magyar azonosság jegyében kiemelkedő jelentőséget képvisel, hogy az őseink lovasíjászként léptettek át a történelem küszöbén immár 3 évezreddel ezelőtt, mely lovasíjász csikós- és gulyásvilág hadművészeti képessége Hérodotosz által egyetemes értéként is felmutatásra került! Ezen ókori emlékezetműveltségi alapvetést a Hunyadiak korában is képviselték a görög tudósok. Természetesen a magyar krónikások is megemlékeztek ezen összefüggésekről, ám a XXI. században immár a hungarológia és a bizantinológia legújabb kutatási eredményei alapján indokolt felmutatni ezen lovasíjász hadművészeti értéktárunkat! E tárgykorban igen fontos rögzíteni, hogy semmiféle olyan nép nem létezett, mely a saját nyelvén önmagát szkítának nevezte volna: viszont amikor a magyarság művelt tudósai önnön népüket szkítának hívták, és a magyarság származási területét Szkítiának nevezték, akkor azért használták e görög szót, hogy más európai népek tudósai számára is nyilvánvaló legyen a magyar származástudat. Igen fontos ezt hangsúlyozni, mivel a XIX. századig az európai műveltség legjelentősebb képviselői a görög és a latin nyelvtudás keretei között értelmezték a múltat. A görög szkíta szó valójában egy műveltségi fogalom, melyet a görögök használtak a lovasíjász hadművészet megjelölésére. Ez a „szkíta” életmód a lovasíjász-műveltségi körre vonatkozik a görögök szóhasználatában: a szkíta szó valójában íjfeszítő értelmű. A magyar műveltségi körben a szkíta fogalom azért honosodott meg, mert a magyarság a diplomáciai és műveltségi kapcsolatrendszerében e görög szót használta magyar őseinek lovasíjász életmódjára utalva. Európa történelmében egy olyan nemzet van, a magyar, melynek

történelmében a legmagasabb szintű íjásztudás és különösen a lovasíjász műveltség évezredek óta jelen volt. Nemzeti emlékezetműveltségünk alapvetését jelenti a szkíta-hun-magyar azonosságunk történelmi nyilvánvalósága, melynek egyetemes jelentőségét mutatja föl az is, hogy immár 3 évezrede ezt folyamatosan rögzítették a görög műveltség legjelesebb tudósai is! A szkíta-hun-magyar azonosság művelődéstörténeti alapvetést jelentett a keresztény reneszánsz tudósai körében.

A legfontosabb azt felmutatni, hogy a magyar lovasíjász huszárság különleges hadművészeti értéke tette lehetővé a távolsági hadjáratok megvalósítását a törökkel szembeni csaták során. Példa erre az 1444. évi várnai hadjárat, ami a középkori magyar távolsági hadviselés tárgykörében a legkiemelkedőbb hadászati teljesítmény volt. Buda és Várna egymástól 840 km távolságra fekszik: mindez természetesen légvonalban számolva igaz csupán, és a valós megtett útvonal 1200 km volt! Ez a távolsági hadviselés a XV. században egyáltalán nem volt jelen Európa más országaiban. Nem is csoda, hiszen a távolsági hadviselés nem a páncélos lovagi hadviselés sajátja volt. Ezt a hadművészeti különbséget a legfontosabb bemutatni a Hunyadi-filmsorozatban, melynek érdekében a XXI. századi magyar lovasíjász szakértők hatalmas értékű munkát tudnak majd kifejteni. Hunyadi Jánost hatalmas tisztelet övezte a korabeli görögség körében. Konstantinápoly 1453. évi eleste előtt 9 évvel, 1444-ben Várnánál a magyar lovasság hősiességéről a görög Zótikosz Paraszpondilosz 465 soros görög eposzt írt, melyben csodálatos jelzőkkel illette Hunyadi Jánost, akit Nagy Konstantinhoz és Nagy Sándorhoz hasonlított. Hunyadi János magyar lovasíjász huszárserege egyetemes hadtörténeti értéktárat mutatott föl a keresztény Európa védelmében!

I. Soós György lovasíjászainak diadala a tatár Nogaj kán felett!

A székely örökségtár felmutatása a lovasíjász határvédelem jegyében egyetemes értéktárat képvisel! Sóvári Soós György mester, azaz Baksa nembeli Simon fia György a XIII. század legkiválóbb magyar hadvezérei közé tartozott. Hadvezéri életútja során a legfontosabbak azok az események, melyek a Kárpátok túloldalán lévő határvédelmi térségeink magyar lovasíjász világának egyetemes jelentőségével vannak összefüggésben. A tatárjárás pusztításai után a második honalapítónk, IV. Béla király rendkívül gyors és igen eredményes hadszervezést valósított meg, és ennek legfontosabb térségeit a Kárpátok jelentették. A határt megvédő lovasíjász magyar haderő a XIII. század második

felében kiváló eredményességgel verte vissza a tatárok támadásait. E tárgykörben azt a legfontosabb kiemelten hangsúlyozni, hogy e korszakban a tatárok a Kárpátok térségében Vereckétől Havasalföldig számos helyen intéztek támadást, ám a második honalapítás során megszervezett lovasíjász magyar határvédelem sikerrel verte vissza a szintén lovasíjász ellenséget! 1285 február elején a „*tatárok Telebuga és Nogaj kánok vezetésével Vereckénél betörnek az országba*”. „*Északkelet-Magyarországot és az Alföldet pusztítják, egészen Pestig hatolnak.*” A kiváló magyar hadvezér, Baksa nembeli György „*Regéc vára alatt (Abaúj vármegye) sikerrel harcol ellenük*”. 1) De máshol is nagy összecsapásokra került sor! 1285-ben Erdélyben „*a visszavonuló tatár seregekkel*” vívott csaták okán indokolt arra utalni, hogy „*az aranyosi székelyek*” a „*tatárok dühödt támadásával Torockó vára alatt hőiesen szembeszálltak, hogy kiszabadítsák honfi társaikat, és abban az összecsapásban több mint ezer embert szabadítottak ki a tatárok keserves és szörnyű fogságából*”. (2) E tárgykör okán fontos adalék, hogy a Kolozsváron elhunyt Jakó Zsigmond Pál (1916–2008) Széchenyi-díjas történész, művelődés- és gazdaságtörténész, levéltáros, paleográfus, a Magyar Tudományos Akadémia tiszteleti tagja a következőket rögzítette 1975-ben: A „*torockói völgy legkésőbb a XIII. század közepén már az előkelő Ákos nemzetséghez tartozó Thorotzkay család birtokában volt*”; és „*adatszerűen is bizonyítható, hogy az 1285. évi tatár beütés idején*” a „*falu és a vár birtokosa az alvajdaságot is viselt Thorotzkay Ehellős (Achilles) fia, Ehellős comes*” volt. (3) E névhasználat fontos emlék a középkori Erdély filhellén műveltségi világa tekintetében is! A magyar lovasíjász haderő nemzetközi téren is felmutatta a hadművészeti értéktárait, melynek keretében indokolt a XIII. századi magyar-lengyel fegyverbarátság korabeli emlékeire is felhívni a figyelmet. „*A tatár hadak Lengyelországra rontottak rá 1287 végén, a krakkói herceg, Leszko Magyarországon keresett menedéket.*” „*Baksa nembeli Simon fia György*” ekkor a lovasíjászaival behatolva „*Lengyelországba megtámadta a tatárokat*” a „*saját kezdeményezésére*”; majd pedig „*Szandec vára környékén több mint ezer tatárt megtámadott, akikkel harcolva vezérüket, illetve fejedelmüket megölte, közülük is sokakat elpusztított, és katonáival a terület lakói közül szinte megszámlálhatatlanul sok személyt szabadított ki a tatárok fogságából*”. A tatár támadás kapcsán fontos, hogy „*egy kisebb csapatuk megsemmisítése ellenére az országba beütő csapatok egy része megkísérelt bejutni Magyarországra is, a Szepesség irányából*”. Az „*ott tartózkodó György a csapataival védte a hágókat*”: „*ott éjjel-nappal harcolt ezekkel a tatárokkal csapatonként, és többeket megölt közülük saját és övéi vérének hullatásával*”. A „*tatárok*

György mesternek – aki keményen szembeszállt velük – derekassága és igyekezete folytán nem tudtak behatolni földünkre és megszállni azt, Isten segítségével, hanem megfogyatkozva és vereséget szenvedve vonultak vissza erről a vidékről”. (4) Fontos kiemelten rögzíteni a magyar lovasíjász haderő egyetemes jelentőségét a határvédelem terén! 1287-ben Baksa György hősi „ellenállása megakadályozta, hogy ismét tatár hadak léphessenek át a Kárpátokat”; és „Nogaj és Telebuga kis-lengyelországi betörésekor” a „visszavonuló tatár hadakat” támadó „Baksa György elverte”. (5) Sóvári Soós György mester, azaz Baksa nembeli Simon fia György hadvezéri minősége kapcsán kiemelendő, hogy egy évtizeddel korábban Havasalföldön szintén olyan csatateri győzelmet aratott, melynek kimagasló jelentősége volt a Kárpátokon túli térségek magyar határvédelmi rendszerének kialakítása terén! A Szepességből származó Hunfalvy Pál (1810–1891) jogász, néprajztudós, nyelvész, az 1848–1849-es szabadságharc idején országgyűlési képviselő, akadémikus a következő összefüggésekre mutatott rá 1894-ben: Havasalföldön 1275 után „Sóvári Soós György mester hamar rendet csinála”. Ezt „beszéli el 1282-ben László király oklevele, amely Só-vári Soós Györgynek sok más jeles tetteit is előszám-lálja”. „Ezen oklevél azért is nevezetes, mert abban a „Cumania” név helyett „aliqua pars de regno nostro ultra Alpesexistens” fordul elő; tehát Kunország ezentúl Havasalföld lesz, melyet a byzantinus írók Ungrovlachiának” kezdtek nevezni. (6) Kimagasló jelentőséget képvisel, hogy a Kárpátokon túl fekvő, azaz az „Olton túli tartomány” neve „a kunok uraságának végével lesz Ma-gyarországé”: „a magyar hatóság kezdetével” születik meg az „Ungrovlachia” megnevezés. (7) A XIV. századi görög tudós, „Kantakuze-nus, azon kornak írója” művében „találjuk, tudtomra először 1324 tájban, hogy a byzantinusok Havasalföldet Ungrovlachiának nevezik vala, ezzel helye-sen fejezvé ki a politikai viszonyt Havasalföld és a magyart korona között”. A „magyar királyok latin okleveleikben azt a Havasalföldet” a „partes nostrae Trans-alpinae” megnevezéssel illették. A „byzantinus írók és a kon-stantinápolyi zsinat, vagyis a keleti egyházi legfőbb kor-mányszék” oklevelei „Ungrovlachiának nevez-ték mindig” a Kárpátokon túli magyar térséget. (8) A „középkorban általánosan elterjedt blakhosz-vlakhosz” megnevezés a „bizánci görög” műveltségi körben született meg. A középkori eredetű, „a magyar koronától való függést is tükröző Ungrovlachia országnév” a „17. században” bekerült a „havaselvei fejedelemség címerébe”. (9) Sóvári Soós György mester, azaz Baksa nembeli Simon fia György XIII. századi győzelmei a tatárok felett azzal az

eredménnyel jártak, hogy a Kárpátokon túli területeken a magyar állam- és egyházrend olyan intézményrendszerei jöttek létre a lovasíjász haderőnk hadművészeti értéktárai alapján, melyek aztán a XIV. században a törökök támadásai ellen is hatékony határvédelmet jelentettek. Indokolt azt is rögzíteni, hogy a görög vlachosz szó értelme pásztor. E görög szóból ered a csak a magyar jogrendben létező „*ius valachicum*”, azaz a pásztorjog, és az ebbéli életmódot kifejező XIV. századi vlach/oláh szó is. Havasalföld görög neve Oungrovlachia volt, ami Magyarpásztorföld jelentéssel bír: ez volt a görög műveltség világképében a Kárpátokon túli magyar lovasíjász nemzetségek nagy szabadságban élő nagyállattartó pásztorvilágának térsége, melynek legszervezettebb határvédelmi katonai erejét a havasalföldi Székely megye biztosította.

A XIV. századi Havasalföld (Árgyasudvarhely) magyar alapítású püspöksége szintén alapvetést jelent a magyar Hunyadi-ősök székely eredete terén, melynek történelmi valóságát az egyetemesség szintjén a görög műveltség is igazolja! Az „*Archiregnum Hungaricum*” részét képező XIV. századi Havasalföld történeti földrajzának egyetemes jelentősége és a görög kapcsolatok fényében indokolt a fenti összefüggéseket a legmagasabb tudományos szinten közzé tenni. A XIV. századi Havasalföld székely öröksége egyetemes jelentőséget képvisel a filhellén műveltség tükrében, mivel alapvetésként kell azt rögzíteni, hogy Hunyadi János alakja a magyar és a görög történetírásban őrződött meg a legmagasabb akadémiai tudományosság szintjén!

II. Lovasíjász székely határvédelem a kunok és tatárok ellen!

Lovasíjász székely határvédelmünk dicsőséges diadalai a kunok és tatárok ellen évszázadokon át megvédték a Kárpát-medence biztonságát! A középkori „*Archiregnum Hungaricum*” Kárpátokon túli határvédelmi rendszerére erejének folyamatos fenntartását a Kárpátokon belüli határvidékeken a székely jogrend adta szabadság keretei között élő lovasíjász hadművészet biztosította a Hunyadiak koráig. A magyar nemzeti összetartozás eszménye kapcsán is fontos arra a különleges látványt jelentő történelmi emlékre utalni, amikor Hunyadi Mátyás lovaggá lett! A „*hagyomány szerint*” Hunyadi „*Mátyást Hunyadi János maga ütötte lovaggá Lackfi András százéves kardjával.*” E lovagfegyvert azért is fontos megemlíteni, mert

Lackfi András székely ispán volt az, aki 1345-ben nagy győzelmet aratott a tatárok felett. Lackfi András (1310 körül - 1359) 1345–1352 között székely ispán, 1350–1352 között nápolyi helytartó, 1353–1354 között macsói bán, 1355–1356 között soproni ispán, 1356-tól 1359-ig erdélyi vajda volt. E körben érdemes arra felhívni a figyelmet, hogy a székely lovasíjász haderő a Kárpátokon túli csaták révén a kunokkal és tatárokkal szemben évszázadokon átívelő módon sikerrel védte meg a középkori „Archiregnum Hungaricum” határtérségeit. A nemzetközi szintéren is jegyzett, hatalmas műveltséggel és nyelvtudással bíró székely tudós, Dr. Balás Gábor (1909–1995) jogtörténész, főügyész-helyettes, lapszerkesztő, műfordító, a székely rovásírás szakértője, író „A székelyek nyomában” (Bp., 1984.) címet viselő könyve alapvetést jelent a középkori Erdély egyetemes jelentőségének a felmutatása tárgykörében. Balás Gábor is írt arról, hogy „1345-ben tatárok törtek be a szorosokon Csíkba”: a „Lackfi András vezette székely sereg a visszavonuló tatárok után eredt”, és „három napos csata után a székelyek győztek, és az elfogott Athlamost lefejezték”. (2) „A legenda szerint 1345-ben a Lackfi András vezetése alatt az országba törő tatárok ellen küzdő székelyeket maga Szűz Mária és Szent László segítették győzelemre.” (3) A „székelyek az Úr 1345-ik évében vízkereszt táján egynéhány magyarral kiszállván a tatárokra, számtalan pogányt kardra hánytak”. „A harc három álló napig tartott.” Szent László király korabeli tisztelete kapcsán fontos arra emlékezni, hogy „egy öreg tatár” harcos szerint „őket nem a székelyek és a magyarok verték meg, hanem ama László, akit mindig segítségül hívnak”. A „többi tatár szintén bizonykodott, hogy mikor a székelység rajtok ment, egy hatalmas termetű vitéz járt előtte, magas lovon, fejében arany korona, kezében szekerce, és mindnyájunkat elfogyatott rettenetes csapásaival és vagdalkozásával”. „A vitéz feje fölött pedig a levegőben egy szépséges asszonyszemély tündöklött csodálatos fényességben, fejében arany korona. Világos ebből, hogy a székelyeket Krisztusért harcoltukban maga a Boldogságos Szűz Mária és Szent László segítette a pogányok ellen, akik saját erejükbe és sokaságukba vetették bizodalmlukat.” „A tatár rabok beszámolója Szent László csodás megjelenéséről a székelyek körében a székelyek évszázados hagyományát rögzítette, amelynek alapjául egy másik történelmi ütközet szolgált, és amelyet mint a kerlési vagy cserhalmi ütközetet tart számon máig az emlékezet.” (4) A lovasíjász székely határvédelem hadművészeti értéktára kiemelkedő jelentőséget képvisel a középkori „Archiregnum Hungaricum” történetében! A „katonai szolgálat személyenként jelentős anyagi terheket rótt a székelysége”. E határvédelmet ellátó székelység kapcsán „említhetjük még jellegzetes harcmodorukat is, melyet a színlelt

menekülést követő villámgyors, váratlan támadás taktikája jellemzett”. (5) De térjünk vissza arra a XIV. századi történetre, amikor „1345-ben betörték” a tatárok „és a székelyek földjét pusztították”, ezért a magyar király, „Nagy Lajos azonban Lackfi András székely ispán vezetésével a székelyeket küldte ellenük, akik sokat levágtak közülük, vezérüket Athlamost is elfogták. Sok foglyot és tömérdek aranyat ezüstöt és drágakövet zsákmányoltak tőlük. A székelyek a következő évben maguk indítottak több támadást a tatárok ellen, mire a tatárok felszedték sátraikat és a Fekete-tenger partjára vonultak vissza.” (6) E körben indokolt a XIV. századi Havasalföld magyar alapítású püspöksége (Árgyasudvarhely) és Székely megyéje határvédelmi jelentőségére is utalni, mivel egészen (a Fekete-tenger partján lévő) Dnyeszterfehérvár 1484-ben történt elestéig a székely lovasíjász hadművészet révén a Kárpátoktól távol nyílt mód a határaink, és ekként a keresztény Európa megvédésére! A székely történeti értéktár egyetemes jelentősége tárgykörében a következő összegzés fogalmazódott meg 1929-ben: *A vitéz székely nemzet mártíromsága tetemre hívja Európa kultúrnépeit, hiszen évszázadokon át ők alkották a pronugnaculum Christianismi-t, tehát a művelt nyugati népek fejlődését a bátor, halálra elszánt; székelyek tették egykor lehetővé. A székely nemzet e dicső történelme figyelmet érdemel Európa vezető nemzetei részéről.*” (7) A középkori székely lovasíjász világ szervezettsége biztosította azt a hátteret, melynek eredményeként megszülettek a csatatéri diadalok a kunok és tatárok elleni véres küzdelmekben! „Kb. 1325-től kezdve a nagyobb székely területi egységeket „szék”-nek szokták nevezni, de e megjelölés eredetileg csak fokozatosan terjedt el, és 1366-tól állandósult.” (8) „A székelyek törzse hat nemre és minden nem megint négy ágra oszlott.” A „székelyek közigazgatási területeit utóbb székeknek (sedes) nevezték”: „ezek pótolták náluk a vármegyéket”. Fontos „megkülönböztetünk fő- vagy anyaszékeket és fiúszékeket (sedes filialis)”: e „szék-rendszert a székelvek” a „XIV. században” szervezték meg. „A központi, legjelentékenyebb anyaszék volt Udvarhely, utána következett sorrendben Maros-szék, majd Három-szék (mely eredetileg három külön szék: Sepsi, Kézdi és Orbai) volt.” Az „Olt folyó völgyében alakult a Csík-szék, utóbb ez hármas székké alakult át”, és „a Kászon-, Fel- és Alcsík-székekkel gyarapodott”. „Az összes főszékek száma hét és a fiúszékeké 5–6 volt. A székely székek hatásköre katonai, bírászkodási, azaz törvénykezési és közigazgatási ügyekre terjedt ki. Magyar közjogi szempontból az összes székek együttesen alkotnak egy vármegyét, amelynek élén állott a comes Siculorum, a székelvek ispánja, ki mint kinevezett köztisztviselő a királyi hatalom képviselője és a székelvek közös legfőbb tisztje „főkormányzó, fővezér és főbíró volt egy

személyben”. (9) A „*marossszéki székelyek hat nemzetségre (Halom, Örlec, Jenő, Meggyes, Adorján, Ábrán), s a nemzetségek mindegyike négy-négy ágra bomlott*”; és „*bizonyosan hasonló módon alakult a többi székelység társadalmának a szerkezete is*”. (10) E tárgykörben indokolt arra is utalni, hogy a székely haderőnél „*az egész nemzet címerét használták, kék alapon balra a sárga Napot, jobbról a fehér, növekvő Holdat.*” (11) A fentiekre tekintettel érdemes azt is rögzíteni, hogy a Hunyadiak ősi fészke, Hunyadvár, azaz Vajdahunyd lovagtermének és várkapolnájának sisakdíszes Hunyadi-családcímei a gyűrűt tartó holló az ősi székely jelképekkel együttes ábrázolásával valósultak meg. Ezen címerjogi alapvetések révén megteremtett művészettörténeti emlékek Hunyadi János 1452-ig lezajló építkezései körében azért képviselnek rendkívüli értéktárat, mivel ezen székely jelképekkel ékesített genealógiai címerábrázolások a magyar Hunyadi-uralkodóház székely eredetét mutatták föl a kortársak számára. Köpeczi Sebestyén József 1927-ben kiváló rajzot készített Vajdahunyd várkapolnájának sisakdíszes Hunyadi-családcímeréről.

III. Lovasíjász hadjárataink Itáliától Moldváig (1347-1467)

A XIV-XV. századi magyar lovasíjász hadművészet közismert volt Európában, melynek okán érdemes azon csatáinkra utalni, melyek Itáliától a Kárpátokon túli területek (Moldva és Havasalföld) határvédelmi térségéig kimagasló jelentőséget képviseltek. E távolsági hadjáratok révén lovas nemzetünk egész Európa számára felmutatta a magyar királyi hatalom alapját jelentő haderőnk rendteremtő képességét. A magyar király által 1326-ban alapított Szent György Lovagrend is nemzetközi hírnévre tett szert: ez volt a keresztény világ első világi lovagrendje! Fontos arra is emlékeznünk, hogy 1347 májusa után a magyar „*király elindítja hadait Itáliába*”. „*November 11-én Nagy Lajos Visegrádról elindul első nápolyi hadjáratára.*” „*1348. január 11-18. Nagy Lajos megérkezik Beneventóba.*” „*A magyar előhad Capuánál találkozik a nápolyi fősereggel, és azt rövid harc után megfutamítja. Nagy Lajos Aversába érkezik. Lajos tarantói herceg elmenekül Nápolyból.*” „*Január 23-án Nagy Lajos Aversában kivégezteti Károly durazzói herceget, a többi Anjou herceget pedig Magyarországra küldi túszként.*” „*Február 15. körül Nagy Lajos bevonul Nápolyba. Királyi címébe fölveszi a Jeruzsálem és Szicília (Nápoly) királya címet is.*” Május végén „*Nagy Lajos első nápolyi hadjáratáról visszaérkezik*

Magyarországra.” 1348 őszén „Lackfi István erdélyi vajda a király parancsára tekintélyes sereggel indul az Itáliában állomásozó magyar csapatok megsegítésére”. „1349. január 23-án Lackfi István erdélyi vajda” csatára „kényszeríti Tarantói Lajos seregét és győzelmet arat” felette. „Április 23-án Aversa város meghódol Lackfi István csapatai előtt. Példáját követi a Terra di Lavoro több városa és erőssége.” „Június 6-án Tarantói Lajos nápolyi király serege Aversa és Nápoly között megütközik Lackfi István erdélyi vajda seregével és vereséget szenved.” „Júniusban Guido bíboros pápai követ Magyarországon tárgyal Nagy Lajossal. A pápa közvetítésével a magyar király egyéves fegyverszünetet köt a nápolyi királyi párral.” (1) A fenti történelmi emlékek arra mutatnak rá, hogy a középkori „Archiregnum Hungaricum” nagyhatalmi léte a lovasíjász haderónk révén a korabeli Európában rendező erőként igen magas minőséget képviselt! Érdeemes e tárgykörben a dicsőséges Czudar-család hadvezéri és művelődéstörténeti jelentőségére is utalni, melyre kiváló példa a következő összegzés is! Czudar Péter „1336 szeptemberében született Ónodon”. „Már tízéves korától királyi apród, s Budán, a királyi udvarban sajátította el a vitézkedés fortélyait. Társaival együtt többször kíserte el a királyt hadjáratokba, külföldi követségekbe.” Igen „tehetséges volt, s töretlen szorgalmával elérte, hogy 1357-59-ben a király megtegye Sáros és Borsod vármegye ispánjává, s ezzel egyidejűleg diósgyőri várnaggyá”. „1360-tól 1372-ig pohárnokmester és szlavón bán. 1361-ben a Viscontiak által ostromolt Bologna felmentésére küldött magyar sereg vezére. Bátorságával, vitézségével a hadjárat során kitűnt, s a király a későbbiek során egyre jelentősebb feladatok elvégzésével bízta meg.” (2) Igen nagy jelentőséggel bír, hogy a kiváló hadvezér, Czudar Péter irányította lovasíjász magyar haderó a távolsági hadjárataival a pápaság legfőbb támogatója volt! E körben fontos emlékezni arra, hogy V. Orbán pápa (1362-70) több „évtized után elsőként kísérelte meg a visszatérést Avignonból Rómába”. „Az ebben őt akadályozó milánói Viscontiak visszaszorítására Nagy Lajosunk felajánlotta a magyar fegyverek segítségét.” A pápa „Nagy Lajost a „legkeresztényibb királynak” nevezte” ; és a következőket írta: a „mai korban példátlanul álló nagyszerű ajánlatod lelkünket teljes vigasztalással üdítette fel”. V. Orbán pápa az „otthonába a béke útján akart eljutni”. „1367. április 30-án — tehát a pécsi egyetemalapítás évében — indult el a pápa Avignonból, Itália hódolattal fogadta, előbb Viterbóban székelt (ott adta ki a pécsi bullát 1367. szeptember 1. napján), októberben Rómába ment, a nem szűnő zavarok hírére Nagy Lajos Czudar Péter vezetésével egy 500 főnyi válogatott lovast küldött a pápa személyes védelmére.” E „kis sereg helyt is állt” a távolsági hadjárat során

a kitzűzött célok megvalósításában. (3) Az „V. Orbán pápa megsegítésére” indult szlavón bán, Czudar Péter vezette lovasíjász magyar csapat 1368 elejétől eredményesen lépett fel „az Itáliában garázdálkodó zsoldoshadak ellen”. E korszak kapcsán fontos utalni arra is, hogy 1365-ben „Toldi Miklós zsoldosvezérként Itáliában az egyházi állam” szolgálatába áll. „A személyéhez kapcsolódó regényes történetet, a Toldi-mondát Ilosvai Selymes Péter 1574. évi verses históriája és a néphagyomány őrizte meg.” 1365 „tavaszán a király hadjáratot vezet Felső-Bolgárország ellen” is. „Székhelyét, Vidint beveszi”, és „Vidinbe magyar bánt nevez ki”. (4) Ezen alapvetések jegyében lényeges azt kiemelni, hogy nemzetünk lovasíjász seregei Itáliától a Kárpátokon túli magyar határvédelmi területekig hatalmas jelentőségű és diadalmas hadjáratokat folytattak, melyek egyúttal a pápaság legfőbb támaszát is jelentették! Lovasíjász hadművészetünk és nemzeti műveltségi értékvilágunk kapcsán fontos megemlékeznünk arról is, hogy „1367-ben megalapította a pécsi egyetemet” Nagy Lajos magyar királyunk. „Nem volt véletlen, hogy éppen Pécsen választotta székhelyül, mert hiszen Nagy Lajos terjeszkedési politikája a Balkán felé irányult”. (5) Ez egybeesett a pápaság célkitűzéseivel, melyre kiváló példa, hogy V. Orbán pápa (1362-70) „kormányzati céljai közé tartozott békét szerezni a háborús Itáliában, s keresztes haddal segítségére sietni a töröktől szorongatott keleti keresztényeknek”. (6) 2022-ben fontos arról is megemlékeznünk, hogy ugyancsak 655 esztendeje, „1367. február 28-án V. Orbán pápa a magyar király kérésére megerősíti az 1250 táján alapított pálos rendet.” (7) A fenti történelmi emlékek évszázadokon átívelő jelentősége okán kell utalni arra, hogy a Kárpátokon túli magyar határvédelmi térségeink világában Nagy Lajos király által megkezdett egyházi és világi, hatalmi és hadászati célkitűzések a törökök balkáni jelenléte miatt egyetemes jelentőséget képviseltek, melyek méltó folytatását jelentették a Hunyadiak lovasíjász huszárságának csatateri küzdelmei Európa védelmében! E tárgy körben indokolt megemlékezni 2022-ben az 555. évforduló okán a dicsőséges királyunk, Hunyadi Mátyás 1467-es moldvai hadjáratát, valamint ennek művelődéstörténeti örökségét Brassó székely világának lovasíjász határvédelmi és címerjogi összefüggéseire is tekintettel! „Barcza főhelyéről, Brassórol” akként is kell szólni, hogy ennek „vára is legnagyobb lehetett”, hiszen itt „tartózkodott a székelyek ispánjának helyettese is”. A „Barcza vidéke” kapcsán a legfontosabb e térség „határőri természetét” megemlíteni, hiszen ennek „örvára őrőségükkel együtt a székely ispán fősege alatt” álltak katonai tekintetben. (8) A Brassóban lévő Fekete-templom „Hunyadi-címeres emlékei” köréből fontos megemlíteni „a déli bejárat feletti Mária freskó” azon „festett címerét”, ami „a Má-

tyás-kori országcímert” örökítette meg. E nyitott koronás államcímeren a „szívpajzsban a Hunyadiak genealógiai címerét” láthatjuk „félhold és csillag kísérettel és a holló lábai alá helyezett faággal”. (9) Ezen 1467 után készített ábrázolás két alapvető üzenetet fogalmazott meg. Egyrészt a székely lovasíjász határvédelmi rendszer lényegét jelentő lármafa jelt adó hadászati jelentőségét mutatta föl Nap és Hold közismert jelképei által; másrészt (ezen hadszervezői üzenetet erősítve) a velük együtt ábrázolt jeladó madár, a faágon ülő holló, azaz a Hunyadiak ősi címermadara révén. E brassói államcímer-ről Köpeczi Sebestyén József 1927-ben kiváló rajzot tett közzé. E székelycímeres jelképtár a XIV-XV. századi címerjog alapján azt jelenti, hogy a brassói Fekete-templomban a Nagyboldogasszony-freskón ábrázolt nyitott koronás országcímer szívpajzsa 1467 után archeogénuszi tanúságot tett a magyar Hunyadi-uralkodóház székely eredetéről; és ekként a határvédelmet évszázadokon át remekül biztosító lovasíjász székely világ ezen ősi címeréről is.

IV. A banderiális magyar huszárság „a török ellen másoknál többet ér”!

A keresztény Európát dicsőséges csatákban megvédő XV. századi magyar lovasíjász hadművészet egyetemes jelentőséget képvisel a nemzetünk történelmi értéktárainak a XXI. századi felmutatása terén is. E tárgykörben érdemes utalni azokra az alapvetésekre, melyek a világi és egyházi bandériumok hadszervezésére, és a XV. századi magyar huszárság hírnevére vonatkoznak! Mátyás király hadseregében a „lovasság tette ki a többséget”. „Ezen belül nőtt a könnyűlovasok aránya.” A „huszár ebben az időben már a királyi haderő rendes, állandó alkotóeleme, s külföldön is kezd terjedni híre”: „a török ellen másoknál többet ér”. (1) Közismert az is, hogy Hunyadi János a csatáit a „bandériumaival és nemességével vívta” meg! A XV. századi magyar hadrend kapcsán a következő alapvetés került megfogalmazásra 1867-ben: „Hunyadi János csatáit többnyire saját, barátainak” és „a fenyegetett vidékbeli várak bandériumaival és nemességével vívta”. (2) A magyar nemesség történelmi hivatása volt az ország és a nemzet megvédése. E honvédelmi kötelezettség nyomán a XXI. században igen fontos arra rávilágítani, hogy e családoknak a II. évezredben a csatatereken vitézül harcoló tagjaira való méltó emlékezés egyetemes értéként mutatandó fel a napjainkban készülő tankönyvekben és történelmi filmjeinkben is. A banderiális hadszervezet évszázadokon átívelő

öröksége és a XI. századig visszavezethető gyökerei jegyében érdemes a magyar nemzeti felvilágosodás egyik kimagasló tudósának a megállapításaira is hivatkozni! Berzeviczy Gergely (1763–1822) lutheránus egyházkerületi felügyelő, közgazdasági író, „szerint már a 10. században is létezett” a „banderialis rendszer”, azaz a régi magyar hadrend értékeit megtartva Szent István király korában is a „legelőkelőbb egyházi és világi nemesek saját zászlaik alatt vezették csapataikat”: „a csapatok kiállításáról, mind a felszereléséről, mind a tartásáról maguk gondoskodtak”! „A nemes, a katona és az úr fogalma István kora előtt is ugyanazt jelentette (szinonima volt). Ezt a nem új alkotmányos alapvetést István megőrizte és megerősítette.” A XI. században „Szent István arra törekedett, hogy az újat (általában a reformjait) a meglévő alapokra építse”. A későbbi századok tekintetében is alapvetést jelentett, hogy az „alacsonyabb rangú és szegényebb nemesek (egyháziak és világiak) is csapatokat állítottak és tartottak, szintén saját költségen, és azokat a vármegyei zászló alá (a vármegyei bandériumba) küldték”. „A királynak is volt bandériuma, amelyet királyi birtokaiból és jövedelmeiből tartott. A kiváltóságos városok által kiállított bandériumok a királyi bandériumhoz tartoztak.” (3) A Déván született Salamon Ferenc (1825–1892) 48-as honvédhadnagy, történész, esztéta, színikritikus, műfordító, lapszerkesztő, akadémikus az alábbiakat tartotta fontosnak megfogalmazni 1876-ban: A magyar „sereg taktikai egységeinek teljes egyenlősége” kimagasló fontosságot képviselt. „Ezt a vonást nem vettük idegenektől. A banderialis rendszer ezen magyar vonása abban állott, hogy a főpapok és főurak birtok arányában állították ugyan ki katonaságukat (zsoldba fogadott kis nemeseket); de vagy két, vagy egy egész, vagy fél, vagy negyed bandériumot.” E „bandérium létszáma szigorúan meg volt határozva””: Zsigmond király idején 500 lovas tartozott ide. „A feleket és negyed részeket aztán a csatatéren foglalták eggyé.” A „király, az ország zászlósa s a banderialisták állandó katonasága volt a valódi sereg”. (4) A nemzeti lovasíjász haderő létszáma kapcsán kiemelkedő jelentőséggel bír, hogy a középkori magyar egyház hadkötelezettsége felülírta a kánonjog szabályait! Dr. Daempf Sándor (1852–1898) ügyvéd, királyi ítélőtáblai bíró, jogtörténeti szakíró az alábbiakat fogalmazta meg 1886-ban: „Az egyháziak táborozási és csapatkiállítási kötelezettsége a felhozott adatok szerint az egész Árpád-korszakban fennállott s fennállott annak dacára, hogy a közjogi kötelezettség a kánonjog szabványaival élesen ellenkezett.” (5) Suhayda János (1818–1881) köz- és váltóügyvéd, jogtudós, az akadémia levelező tagja e körben a következő alapvetésekre mutatott rá 1861-ben: „Bandériumok zászlóaljok”: a „banderia, zászló” szótól neveztettek el”. Ilyen „zászlóaljok voltak

a királynak, királynénak, és királyi hivatalnokoknak, a főpapoknak, világi főuraknak, ahonnét az elnevezés”, azaz a „zászlós úr származik”. A bandériumok fenntartására „a főbbek jobbágyi portáik száma szerint több vagy kevesebb sereget tartani köteleztettek”. (6) Dr. Daempff Sándor (1852–1898) ügyvéd, királyi ítélőtáblai bíró, jogtörténeti szakíró ekként értekezett a fenti arányos teherviselés voltáról 1886-ban: Nagy Lajos király azért, hogy a „banderiális rendszert igazságos alapra fektethesse s e mellett a jogfolytonosság elvét is érvényesíthesse, a nemesek és egyháziak jobbágytelkeit megszámitatá s minden birtokost ehhez képest terhelt meg csapatkiállítási kötelezettséggel”. Zsigmond király „uralkodásának vége felé” a „banderiális szervezet szabályozására, bekövetkezett azon idő, midőn az egyházi javadalmak honvédelmi rendeltetése immár még a részletekben is minden irányban törvényileg határozottan megállapítva” immár „rendszeres közjogi intézménnyé fejlesztve lett”. A vármegyék kötelessége lett, hogy „a hozzájuk küldött királyi javaslat nyomán a hadügy szervezéséről gondoskodjanak”. E korszaktól megvalósult, hogy „az egyházi és világi főurak birtokaik arányában jobbágyaikból megfelelő zászlóaljkat állítsanak ki és pedig az esztergomi érsek és az egri püspök tartozzanak külön-külön 500 lovasból álló két-két zászlóaljat kiállítani; a kalocsai érsek, a nagyváradi pécsi, erdélyi, zágrábi és csanádi püspökök s a vránai perjel egyenkint egy zászlóaljat ugyanannyi vitézzel; a boszniai püspök 100 lovast, a győri és veszprémi püspökök egyenkint 50 lándzsát”. Egy „lándzsa Horváth Mihály szerint öt vitézből állott”. (7) Ifjabb Kerekes József (1864-?) jogi doktor, bíró az alábbi összegzést rögzítette 1889-ben: Zsigmond király „alkotta meg törvényesen Magyarországon azon honvédelmi rendszert, a mely ezután több századig fennállott”. „E rendszer a nemesség ősrégi személyes fölkelési köteletségének egyesítése volt a hazánkba is behatolt” új „eszméssel, különösen pedig az Anjouk banderialis rendszerével”. Az „egyetemes fölkelés idején a nemesek nemcsak maguk fogjanak fegyvert, hanem birtokaik nagyságához mérten illetve jobbágyaik számarányához képest, többet vagy kevesebbet tartoznak a maguk költségén felfegyverezni és harcba vinni (1435.-ki törvény)”. Az „1439-iki decretum, mely az összes nemesség jogainak” az „emelésére célzott” ezt „rendeli 5.-ik pontja alatt”: „Idegen s külföldi embereknek sem birtokot, sem tisztséget ne adjon a király, hanem egyedül csak magyaroknak”. „A 16-ik még hozzáteszi, hogy a birtokokat, birtokjogokat idegeneknek ne, hanem csak belföldi érdemeseknek s a magyar korona alattvalóinak adjon a király, és pedig iránta való hűségük szerint, nem pénzért.” A „pénzes adományok” ugyanis „nem férnek össze az adomány intézményi jellemével”. A magyar nemzet „az

adományozásokban tisztán a hazafias érdek jutalmazását, tehát egy magasztos nemzeti intézményt” látott, és „élénken tiltakozott az adomány-intézmény ily degradálása ellen s tiltakozásának a törvényekben is kifejezést adott”. hogy az „országunk elejétől fogva” és „csak benn a hazában” a „főpá-poktól kezdve minden nemes köteleztetett” a „személyes felkelésre”! (9)

V. Európát a magyar lovasíjász „nemzeti genius harcmodora” védte meg!

A XIV. századi Havasalföldön megteremtett magyar lovasíjász civilizációs történelmi emlékeink a katonai örökségünk olyan részét képezik, melynek egyetemes jelentőséget indokolt felmutatni a XXI. századi nemzedékeink számára E tárgy körben indokolt rámutatni a nemzeti összetartozásunkat erősítő azon történettudományi alapvetésekre, melyek a középkori „Archiregnum Hungaricum” Kárpátokon túli határvédelme kapcsán kiemelt fontossággal bírnak. A magyar állam jogrendjének és egyházszerzetének Kárpátokon túli emlékeinek összegzése körében a leglényegesebb a XIV-XV. századi Havasalföld Árgyasudvarhelyen lévő magyar alapítású püspökségének és Székely megyéjének a lovasíjász világára utalni. E nemzeti haderőnk fontosságát abban indokolt megmutatni, hogy az e térségben küzdő vitézeink voltak a magyar védelmi rendszer első vonalában, amit a magas fokú szervezettségük és lovasíjász hadművészeti mivoltukból fakadó gyorsaságuk révén tudtak csak megvalósítani. E Kárpátokon túli nemzeti haderőnk egyik részét az Árgyasudvarhelyen működő magyar alapítású püspökség katonái alkották. A magyar nemzeti haderőre vonatkozó összefüggések terén érdemes a XIX. századi kultúrhéroszaink által megteremtett akadémiai műveltség világségi minőségére is rámutatni! Ipolyi Arnold (1823–1886) besztercebányai, majd nagyváradai püspök, valóságos belső titkos tanácsos, a Magyar Tudományos Akadémia igazgató tagja, a Kisfaludy Társaság tagja, a Magyar Történelmi Társulat elnöke „A MAGYAR HADTÖRTÉNELEM TANULMÁNYA” címet viselő előadásában a következő alapvetéseket fogalmazta meg 1879-ben: a „királyi had, a főúri és főpapi bandériumok és nemesi felkelők” a „magyar hadviselés s a nemzeti genius harcmodora” ősi hagyományai alapján harcoltak a csatatereken. A „könnyű lovas huszár hadat” illetően azt a legfontosabb rögzíteni, hogy ez képezte „a nemzet hadgeniusának megfelelő sereget” a XIV-XV. században is „a nemzet hadgeniusának” eredményeként születtek meg a Hunyadiak korában is a „nemzeti genius harcmodora” alapján kivívott diadalaink! Magyar lovasíjász

civilizációs hadművészeti értéktáraink évszázadokon átívelő öröksége kapcsán érdemes Rónai Horváth Jenő (1852–1915) altábornagy, hadtörténész, katonai író, akadémikus által 1888-ban megfogalmazottakat felidézni: a „könnyű lovasság szervezése, a magyar huszár megteremtése” révén a XV. századi vitézeink „villámsebességgel közelítették meg” az „ellent, megbontották sorait, szétűzték, majd ép oly sebességgel ismét eltűntek”. A XV. századi „magyar huszárok tehát ama harcmóddhoz tértek vissza, melyet eleink már a bevándorlás alkalmával követtek s melynek célszerűségét a hasonló elvek szerint harcoló török könnyű, irreguláris lovasság elégszer igazolta”. (2) Az egyházi bandériumok vonatkozásában fontos utalni Nemes-Dedinai Zsuffa Sándor őrnagy 1935-ben megfogalmazott összegzésére is: a „nemzeti hadsereg” egyik részét az „egyházi bandériumok” alkották; és „annyi egyházi bandérium volt, mint ahány egyházi méltóság: érsek, püspök, apát, perjel, káptalan stb. létezett”. Az „egyházi méltóságok birtoka és jövedelme között nagy volt a különbség, a bandériumok létszáma 50-1000 fő között váltakozott”. Az „esztergomi érsek és az egri püspök 2-2 bandériumot (1000 fő) állított ki”. „Úri bandériumok” is voltak: „Nagy Lajos király korában kb. 50 gazdag főúri család létezett. Jóllehet voltak főurak, kik óriási birtokokkal és 500 főnyi bandériummal is rendelkeztek, de a legtöbb úri bandérium csak 50 főből állott.” (3) A fenti adatok magas minőséget jelentő tudást mutattak, ezért örömmel találtam rá Zsuffa Sándor értékelése kapcsán egy volt tanítványa 1952-ben írott mondataira: „Volt egy tanárunk a főreáliskolában, talán még ma is él valahol az emigrációban: Zsuffa Sándor, akkor őrnagy volt. A legmélyebb tisztelettel és ragaszkodással szerette mindenki az egész iskolában.” A „magyar középosztálynak érdemes és megbecsült tagja” volt Zsuffa Sándor: „később ezredes és egyetemi magántanár” lett. E körben érdemes idézni azt a „mondatot, mely a Lenin által átdolgozott Marxizmus 10. kötetében olvasható és szó szerint így hangzik”: „A középosztály, az intelligencia kommunista szempontból nem szervezhető és nem nevelhető, ezeket likvidálni kell!”. (4) E körben indokolt néhány sarokpontot rögzítenem! „MŰVELT, TEHÁT VESZÉLYES” = „KULTURÁLATLAN MARXIZMUS”: ez az alapvetés határozta meg az 1945 utáni pártállami diktatúra évtizedeiben a nemzetellenes és keresztényellenes oktatási rendszer értelmezési kereteit, melyben az osztályharc fogalmi köre a legnyilvánvalóbb módon társadalmi szinten kizárta a civilizációs kulturális látásmódból a nemzeti összetartozás agyonhallgatója révén a határon túli magyarok katonai örökségét, és a Kárpátokon túli magyarsággal összefüggésben a székely nemzetrészünk emlékeztetőműveltségi értékeit is. „Művelt, tehát veszélyes”: ez az 1945 utáni pártállami rendszer lényegére rámutató megállapítás) katolikus újságíró 1950. november 20-án

meghozott halálos ítéletében. E szörnyűséges látásmód 1945-től kezdve olyan pártállami rendszert teremtett, melynek közvetlen hatásai 1989-ig teljességgel beárnyékolták a történettudomány területét is; és ez még a XXI. században is ható műveletlenségi következményekkel jár. Az 1945-től megszervezett pártállami rendszer máig ható emlékeztetmíveltségi Trianont teremtett, ezért vissza kell nyúlni a XIX. századig töretlen nemzeti műveltségi hagyományaink értékeihez! Tisztelet és megbecsülés illet minden hadtörténészt, aki az 1945 utáni évtizedeinkben a XIX. századi akadémiai műveltség ismeretében folytatta a tudományos tevékenységét, és ekként igyekezett megőrizni és felmutatni az évezredekén átívelő magyar katonai örökség különleges értékeit! E vezérfonal révén térjünk vissza a fentebb említett „főpapi bandériumok” honvédelmi jelentősége kapcsán a magyar nemzeti haderő részét képező XIV-XV. századi Havasalföld Árgyasudvarhelyen megszervezett egyházi bandériumára, amelyik természetesen a saját püspöki hadizászlaja alatt vonult ki a csatatérre; miként a havasalföldi Székely megye lovasíjász hadereje is ezen vitézségi értéktárba tartozik! A tudós Ipolyi Arnold (1823–1886) alábbi sorai jegyében indokolt meglátni e katonai örökség egyetemes jelentőségét: „*Van a magyarnak egy eszményképe*”: „*a székely*”! A „*jelenben tisztán fenntartott nemzetisége egyik kiváló jellegét*” kereső magyar a „*harcias vitézség*” és „*a nemzet létének múlhatatlan*” erejét „*a székelyben véli feltalálni*”. (5) A Trianon utáni Hunyadi-eredetkutatás tárgykörében Galla Ferenc (1888–1977) római katolikus pap, káplán, hitoktató, plébános, egyetemi tanár, rektor, egyháztörténész, pápai prelátus a következőket tartotta fontosnak rögzíteni 1938-ban: „*a római állami tudományegyetem, a pápák alapította Sapienza díszdoktorává avatta Jorga N. közismert román történelem tanárt és politikust*”, aki az „*ünnepi beszédében*” azon „*kijelentéstől sem riadt vissza, hogy az ő nemzete adta Európának*” Hunyadi János „*nándorfehérvári hős fiát, Hollós Mátyást*”. „*Úgy érezzük, hogy amidőn már történelmünk legnagyobbjait is megtorlás nélkül vitathatják el tőlünk, a magyar tudományos történetkutatásra kétszeresen ránehezedik annak a kötelességnek a súlya*”, hogy az „*újabb kutatások eredményeivel és szigorúan tudományos módszerrel kísérelje meg a Hunyadi-család eredetének végleges tisztázását.*” (6) A XIV. századi Havasalföld magyar alapítású püspöksége és Székely megyéje történelmi örökségének fényében a XIX. századi kultúrhéroszaink archeogénusza és a XXI. századi archeogenetikai eredmények alapján az 1938-ban megfogalmazott gondolatokra adott tudományos válasz a következő: a Hunyadiak 1446. és 1470. évi (szakrális terekben felmutatott) felségcímeri e magyar uralkodóház székely eredetét bizonyítják!

VI. Lovasíjász hadművészetünk értékvilága a távolsági hadjáratok fényében

Lovasíjász hadművészetünk különleges értéktárai mutatkoznak meg a Kárpátokon túli távolsági hadjáratok fényében. E körben leginkább arra fontos rámutatni, hogy a Hunyadiak dicsőséges századában ennek révén volt lehetőség egészen a Fekete-tenger partvidékéig fenntartani a magyar katonai jelenlétet, ami a korabeli művelődéstörténet, a nemzetközi diplomáciai terén is értelmezendő. Érdemes arra is rávilágítani a Kárpátokon túli távolsági hadjáratokat sikerrel végrehajtó lovasíjász haderő kapcsán, hogy ez a hadművészeti értéktár alapozta meg a magyar Hunyadi-uralkodóház 3 nemzedékének hatalmi erejét! E körben érdemes Hunyadi János, Mátyás király és Corvin János kapcsán az általuk gyakorolt felségjog világára is rámutatni. Előzményként leginkább kiemelendő, hogy az ifjú Hunyadi János nemzedéke számára hatalmas nemzetközi diplomáciai eseményre került sor 600 évvel ezelőtt, amikor a lovasíjász magyar haderő katonai támogatásában bízó görög császár Magyarországra utazott 1424-ben. A török hódítás veszedelme miatt igen súlyos helyzetbe került a középkori görög császár, aki leginkább a magyar király támogatására számíthatott a katonai együttműködések területén. Moravcsik Gyula (1892–1972) Kossuth-díjas bizantinológus, egyetemi tanár, akadémikus az alábbiakat fogalmazta meg a korabeli helyzet nemzetközi és diplomáciai összefüggései kapcsán 1961-ben: *„II. Murád szultán kevéssel trónralépte után 1422. június 8-án ostrom alá vette Konstantinápolyt. Ez az esemény ismét arra kényszerítette a bizánci udvart, hogy idegen segítségért folyamodjék. A görög források szerint ugyanazon év nyarán kevéssel az ostrom megkezdése után Demetrios Palaiologos, II. Manuel fia, rokonával, a genuai Doria család egyik tagjával Galatába menekült, amely akkor már a genuaiak birtokában volt.”* *„Onnan utóbb kíséretével a Fekete-tenger partján a Dnyeszter torkolatánál fekvő Asprokastronba (Akerman, Cetatea Alba) hajózott”, majd pedig innen utazott Moldván át Magyarországra. „Nyilván azért választotta ezt az útirányt, mert akkor már a törökök előnyomulása következtében a dunai hajózás nem volt biztonságos.”* A *„Zsigmond király udvarát”* 1422-ben felkereső Demetriosz Palaiologosz *„útjának célja segítségkérés volt”,* és

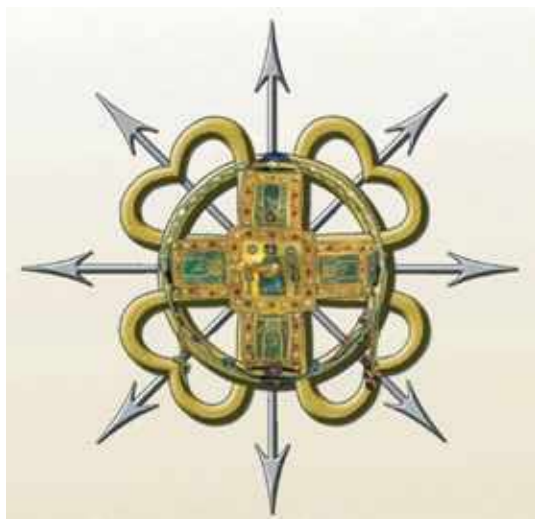
„előkészítette bátyja hasonló célú útját”. A görög „Manuel császár legidősebb fia”, a már „1421-ben társcsászárrá koronáztatott” Ioannész Palaiologosz kapcsán fontos emlék, hogy „Sphrantzes bizánci történetíró szerint 1423. november 15-én utazott el Magyarországra, és csak 1424 október végén érkezett vissza Konstantinápolyba.” „Zsigmond és vendége találkozását” illetően fontos az is, hogy „amikor megjött a hír”, hogy „Görögország és Konstantinápoly császára” közeledik, akkor a magyar király „ünnepélyesen elébe ment Budától egy fél mérföldnyire”, és találkozásukkor „mindkettő leszállt a lováról és barátságosan üdvözölték egymást”. E görög császár nyolc hetet töltött Zsigmond udvarában: a „budai várban való tartózkodása 1424 nyarára esett”. (1) E méltó és kimagasló jelentőségű nemzetközi diplomáciai együttműködést célzó görög császári látogatás legfőbb törekvése arra irányult, hogy a magyar király lovasíjász hadereje fellépjen a Kárpátokon túli török hódítás veszedelme ellen! Szathmáry György (1845–1898) történelemtanár, kulturpolitikus, író, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja az alábbi összefüggésekre mutatott rá 1878-ban: „Konstantinápoly 1422-ki ostromának az lett a következménye, hogy a bizánciak a szultán adófizetőivé lettek”. A „Palaeologok birodalma immár csak a fővárosra, Anchialosra, Mesembriára és a Peloponnesusra szorítkozott”. (2) E leírásból is kitűnik a középkori görög császárság területi csökkenése és hatalmi erejének fogyatkozása. Hunyadi János hadvezéri minőségében és a távolsági hadjáratokra képes magyar lovasíjász huszárság erejében bízhatott csak a görög császár. E tárgykörben az 1444. évi csatára is fontos emlékezni a korabeli filhellén magyar és hungarofil görög örökség jegyében. A Fekete-tenger partján bekövetkezett csatatéri vereség okán emlékezzünk arra is, hogy az 1444. évi „várnai csata emlékét a XV. és XVI. században három görög költő, Zotikos, Argüropulosz és Hierax is megörökítette verses formában”. (3) A magyar vitézek hősiességét örökítették meg e görög művek! 1452-től Konstantinápoly végveszélybe került: a görög császár ekkor ismét a Kárpátokon túli távolsági hadjáratokra képes magyar lovasíjász haderőre és dicsőséges hadvezérére, Hunyadi Jánosra számíthatott! Dr. Thallóczy Lajos (1857–1916) történész, akadémikus írt arról 1909-ben, hogy a XV. századi görög Georgiosz Szphrantzesz a krónikájában a következőket rögzítette: Hunyadi János a görög „császártól (Konsztantinosztól) kérte Mesembriát”, hogy vitéz „embereit hozzávezetni és a törökkel háborút kezdvén a város szabadítójaként”, azaz Konstantinápoly felmentőjeként tudjon a magyar hadműveletek sikere révén fellépni. E célból Hunyadinak „adott Mesembria, amint kérte egy aranybullában, melyet én írtam és a melyet Ciprusi Theodosius rokona, Mihály fia vitt el” Hunyadi János részére. (4)

E tárgykör kapcsán Gyóni Mátyás (1913–1955) történész, bizantinológus, egyetemi tanár, tanszékvezető, akadémikus a következő megállapítást tette 1938-ban: Hunyadi János „számára a Bizáncnak nyújtandó segítség fejében az utolsó császár, XI. Konstantinos Dragases (Palaiologos) chrysobullonban biztosítja Mesembriát hűbéri birtokul”. A korabeli görögség világképében „Mesembria hűbéres urából”, azaz Hunyadi Jánosból „második Nagy Sándor, a bizánciak diadochosa” lett! A görögség körében élő „rajongó képzelet megadja neki a leg-nagyobb méltóságot, amely a bizánci nép szemében létezett”, és ekként Hunyadi János a császári „stemma méltó és mindeneknél méltóbb örököse, a császárság részese, a bizánciak császára” lett! (5) A „bizánciak diadochosa” lett 1452-ben Hunyadi János, ami a korabeli nemzetközi jog emlékeztetmíveltségi világában azt jelentette, hogy Neszebár uraként királyi jogkört gyakorolt. E felségjog gyökerei kapcsán indokolt arra is utalni, hogy diadokhoszok voltak azok a hadvezérek, akik Nagy Sándor halála után a birodalom egyes területein a katonai erejükkel fogva királyi hatalmat gyakorolva uralkodtak. Felsőjogot is felmutató egyetemes jelentőségű öröksége ez a magyar-görög kapcsolatrendszernek! 1452-ben Konsztantinosz Palaiologosz császár tehát „Neszebár alkirálya címet adományozott a magyar Huniades részére”, és segítségét kérte Konstantinápoly megmentéséhez. Hunyadi Jánost csak Konstantinápoly gyors eleste akadályozta meg a katonai segítségnyújtás gyakorlati véghezvitelében. (6) Hunyadi János egyetemes jelentősége kapcsán leginkább Georgiosz Szphrantzesz görög „történetírónak arra a közlésére kell gondolnunk”, mely szerint „a végső harcukat vívó bizánciak egészen az utolsó percig várták Hunyadi felmentő seregét, s reményük zálogául odaajándékozták neki Mesembriát”. „Az egyetemes történeti szemlélet nem csupán jelentőségét adja meg az egyes nemzeti történelmeknek, hanem egyben szigorú szelekciós princípiumuk is azoknak. Hogy az egyes népek mikor lépnek be s meddig maradnak az egyetemes történet fénykörében, az egyáltalán nem a történetíró szubjektív önkényétől függ, hanem elsősorban az illető népnek az egyetemes emberi fejlődéshez való hozzájárulásától.” (7) Az egyetemes történelmi szemlélet világképi jelentősége okán fontos utalni a nemzetünk lovasíjász civilizációs hadművészete kapcsán a magyar Hunyadi-uralkodóház székely eredetét igazoló 1446. és 1470. évi felségcímer jelentőségére is rámutatni! Hunyadi János kormányzót „királyi jogkör illette meg, amit az 1446:1. tc. is kifejezésre juttat”: kormányzóként „mindig felette is állott a nádornak.” (8) Hunyadi János „kormányzói címmel” és uralkodói hatalommal volt felruházva”.

(9) Hunyadi János magyar kormányzó és görög diadokhosz unokája, Corvin János trónörökös szintén a lovasíjász magyar hadereje révén volt Bosznia

királya 1495–1499 között. A magyar Hunyadi-uralkodóház 3 nemzedékének felségjogi minősége különleges jogtörténeti értéktárat mutat föl az egyetemes történelmi szemlélet világában!

Zárógondolatként igen fontos utalni arra, hogy a fent ismertetett székely örökség különleges minőséget teremtett, ami a napjainkban is élő örökséget és nemzeti összetartozásunkat fejezi ki; és ez a világtér hatja át Székelyföld XXI. századi huszárhagyományait is!

Végjegyzék

- Források: I. Soós György lovasíjászainak diadala a tatár Nogaj kán felett!** (1) Magyarország történeti kronológiája. I. kötet. A kezdetektől 1526-ig. Főszerkesztő Benda Kálmán. Bp., 1981. 178. o.; (2) Selmeczi László: Kötöny népe Magyarországon. Karcag, 2011. 132. o.; (3) Jakó Zsigmond: A torockói legenda kritikája II. In.: Korunk. 1975. 3. szám. 179. o.; (4) Szőcs Tibor: Egy második „tatárjárás”? A tatár–magyar kapcsolatok a XIII. század második felében. In.: Belvedere Meridionale. XXII. évfolyam. 2010. 3–4. szám. 30. o.; (5) Szőcs Tibor: Egy második „tatárjárás”? A tatár–magyar kapcsolatok a XIII. század második felében. In.: Belvedere Meridionale. XXII. évfolyam. 2010. 3–4. szám. 31., 32. o.; (6) Hunfalvy Pál: Az oláhok története 1. A MTA Könyvkiadó Vállalata. Bp., 1894. 374. o.; (7) Hunfalvy Pál: Az oláh fejedelemség kezdete. In.: Nyelvtudományi közlemények. 6. kötet. 1867. 236. o.; (8) Hunfalvy Pál: Az oláhok története 1. A MTA Könyvkiadó Vállalata. Bp., 1894. 431–432. o.; (9) Schütz István: A múlt nyomasztó öröksége: Gondolatok egy új román monográfiáról (Sala, Marius: De la latină la română). In.: Nyelvtudományi közlemények. 105. kötet. 2008. 368. o.; **II. Lovasíjász székely határvédelem a kunok és tatárok ellen!** (1) Selmeczi László: A karcag-orgondaszentmiklósi kun szállástemető régészeti kutatásának néhány tanulsága. In.: Kun-kép - A magyarországi kunok hagyatéka. Szerk.: Rosta Szabolcs. Kiskunfélegyháza, 2009. 22. o.: „*Kurcz Ágnes 1988, 135–136. o.*”; Századfordító magyarok. Fügedi Erik (1916–1992). In.: M3 2019. február 22. 6–7 óra; (2) Balás Gábor: A székelyek nyomában. Bp., 1984. 116. o.; (3) Bándi Zsuzsanna: A Magyar Országos Levéltár 1982. évi (állandó és időszakos) kiállításainak katalógusai. In.: Levéltári Közlemények. LIII. évf. 1982. 1. sz. 174. o.; (4) Jánó Mihály művészettörténész Sepsiszentgyörgy: Hitvédelem és határőrség. Észrevételek a gelencei felképek vizsgálatához. In.: Népi vallásosság a Kárpát-medencében 1. Az 1990. december 8–9-én Sepsiszentgyörgyön megrendezett konferencia előadásai. Veszprém, 1991. 203. o.; (5) Sebestyén József: Szász és székely erődített templomok Erdélyben. In.: A műemlékek sokszínűsége. A 28. Egri Nyári Egyetem előadásai 1998. Eger, 1998. 215. o.; (6) Dr. Németh Imre helytörténész A Paksy család megalapítása, megtelepedése Nagy Lajos uralkodása alatt. In.: Paksí Hírnök. IV. évf. 20. sz. 1992. szeptember 23. 9. o.; (7) Bruckner Győző dr.: Könyvismertetés. Szádeczky Kardoss Lajos dr.: A székely nemzet története és alkotmánya. Budapest 1927. 400 l. In.: Miskolci jogászélet. V. évf. 1929. 9. szám. 10. o. (a továbbiakban: i. m.) (8) Balás Gábor: A székelyek nyomában. Bp., 1984. 113. o.; (9) i. m. 9. o.; (10) Egyed Ákos: A székelyek rövid története. In.: Nyugati Magyarság. XVII. évf. 10. szám. 1999. október 1. 5. o.; (11) Balás Gábor: A székelyek nyomában. Bp., 1984. 126. o.; **III. Lovasíjász hadjárataink Itáliától Moldváig (1347–1467).** (1) MAGYARORSZÁG TÖRTÉNETI KRONOLÓGIÁJA. XXIII. rész. In.: Amerikai Magyar Újság. XXXVI. évfolyam. 7–8. szám. 2000. július 1. 30. o.; (2) Molnár István: Eleink emlékezete. A Czudar fivérek. In.: Déli Hírlap. XVIII. évfolyam. 220. szám. 1986. szeptember 20. 2. o.;

(3) Félegyházy József: Nagy Lajos pécsi egyeteme, 1367. In.: Teológia. Hittudományi Folyóirat. I. évfolyam. 1967. 2. szám. 98. o.; (4) MAGYARORSZÁG TÖRTÉNETI KRONOLÓGIÁJA XXVI. rész. Amerikai Magyar Újság. XXXVI. évfolyam. 11. szám. 2000. november 1. 26. o.; (5) Dr. Bencze József: Az empirikus doktorkodásról és annak kéziratairól. In.: Az Országos Orvostörténeti Könyvtár közleményei 6-7. Szerk.: Palla Ákos. Bp., 1957. 212. o.; (6) Félegyházy József: Nagy Lajos pécsi egyeteme, 1367. In.: Teológia. Hittudományi Folyóirat. I. évfolyam. 1967. 2. szám. 98. o.; (7) MAGYARORSZÁG TÖRTÉNETI KRONOLÓGIÁJA XXVI. rész. Amerikai Magyar Újság. XXXVI. évfolyam. 11. szám. 2000. november 1. 26. o.; (8) Helyre igazítás a „*Hajdani törcsvári uradalom jogi állapotához*” című, brassai városi közönség neve alatt kiadott magyarzatoknak. (Folytatás.). In.: Nemere. I. évfolyam. 95. szám. 1871. november 28. Címlap; (9) Köpeczi Sebestyén József: A brassai fekete templom Mátyás-kori címerai. Kolozsvár, 1927. 3., 13. o.; **IV. A banderiális magyar huszárság „a török ellen másoknál többet ér”!** (1) Botka János: A MAGYAR BANDERIÁLIS HADSZERVEZET 1715-IG. In.: H. Bathó Edit – Horváth László – Kaposvári Gyöngyi – Tárnoki Judit – Vadász István szerk.: Tisicum - A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Múzeumok Évkönyve 15. 2006. 109. o.; (2) P. Gy.: Könyvismertetés. A magyar honvédelem története. Horváth Mihály „*Kisebb Történelmi Munkái*”. I. kötet. In.: Századok. 1867. 208. o.; (3) Poór János: Berzeviczy Gergely Panorama von Ungarnja. In.: Levéltári Közlemények. LXXXI. évfolyam. 2010. 52. o.; (4) Salamon Ferenc: A magyar hadi történethez a vezérek korában. In.: Századok. 1876. 9. szám. 726. o.; (5) Dr. Daempf Sándor pécsi ügyvéd: Az egyházi javak a magyar jog rendszerében. (Negyedik közlemény.) In.: A Jog. V. évfolyam. 1886. 6. szám. 43. o.; (6) Suhayda János: Magyarország közjoga: tekintettel annak történeti kifejlődésére és az 1848-ki törvényekre. Pest, 1861. 146-147. o.; (7) Dr. Daempf Sándor pécsi ügyvéd: Az egyházi javak a magyar jog rendszerében. (Negyedik közlemény.) In.: A Jog. V. évfolyam. 1886. 6. szám. 44. o.; (8) Ifjabb Kerekes József: A magyar adományrendszer története Werbőczyig. In.: Magyar igazságügy. XVI. évf. 32. kötet 1889. 5. szám. 362. o.; (9) Suhayda János: Magyarország közjoga: tekintettel annak történeti kifejlődésére és az 1848-ki törvényekre. Pest, 1861. 147. o.; **V. Európát a magyar lovasíjász „nemzeti genius haremmodora” védte meg!** (1) Ipolyi Arnold: A MAGYAR HADTÖRTÉNELEM TANULMÁNYA. Elnöki megnyitó előadás a Magyar Történelmi Társulatnak Marosvásárhelyen 1879. augusztus 23-án tartott vidéki nagygyűlésén. In.: Századok. 1879. 337., 48. o., (a továbbiakban i. m.); (2) Rónai Horváth Jenő: Mátyás király. In.: Hadtörténelmi Közlemények. I. kötet. Bp. 1888. 337. o.; (3) Nemes-Dedinai Zsuffa Sándor: A HUSZÁR SZÓ ÉS A MAGYAR HUSZÁRSÁGEREDETE. HAJDANI HADSZERVEZETI RENDSZERÜNK STB. MEGVILÁGÍTÁSÁBAN. Bp., 1935. 44. o.; (4) Duska László: A KÖZÉPOSZTÁLY ÉS A BOLSEVIZMUS. In.: Kanadai Magyarság. II. évf. 25. szám. 1952. június 21. 1. o.; (5) i. m. 3. o.; (6) Galla Ferenc: Könyvismertető. Fráter Lénárt: Hunyadi János magyar származása oklevelekben. Bp., 1937. 124 1. Irodalom – Literatur – Bulletin. I. I. Hazai. In.: Teológia. Hittudományi Folyóirat 5. 1938. 178. o.; **VI. Lovasíjász hadművészetünk értékvilága a távolsági hadjáratok fényében.**

(1) Moravcsik Gyula: Bizánci császárok és követek Budán. In.: Századok. 1961. 842. o.; (2) Szathmáry György: Bulgária. (II.) In.: Budapesti Szemle. 16. kötet. 1878. 31. szám. 64. o.; (3) Dávid András: A délszláv rigómezei epikus énekhagyomány. In.: A Hungarológiai Intézet Tudományos Közleményei. XXI. évfolyam. 1989. 543. o.; (4) Thallóczy Lajos: Bosnyák és szerb élet- s nemzedékrajzi tanulmányok. Bp., 1909. 293. o.; Georgiosz Sphrantzesz „*Chronicon maius lib. IV. Migne patrologia Graeca (156. k.)*”; (5) Gyóni Mátyás: Magyarország és a magyarság a bizánci források tükrében. Magyar-görög tanulmányok. 7. Bp., 1938. 60. o.; (6) <http://www.almyros.gr/184/politismos.htm>; Moravcsik Gyula: Byzantinische Humanisten über den Volsknamen Türk. In.: Moravcsik Gyula: *Studia Byzantina*. Bp., 1967. 373-382. o.; (7) Dr. Bellér Béla: Néhány gondolat az egyetemes történelmi szemléletről a szakközépiskolai tanterv készítése idején. In.: *Történelemtanítás*. 10. évfolyam. 1965. 1965. 3. szám. 84. o.; (8) Dr. Juhász József: Kormányzói jogkör és a kormányzóhelyettesi intézmény. In.: *Országút*, 1936. II. évfolyam. 2. szám. 1936. 5. o.; (9) Dr. Kron Ferenc: Legmagasabb állami méltóságunk egy ezredév tükrében. In.: *Tolnamegyei Újság*, 1937. XIX. évfolyam. 63-64. szám. 1937. augusztus 20. 2. o.;

FÉNYKÉPEK

1. fénykép

A magyar Hunyadi-uralkodóház székelly eredetét igazolja Vajdahunyad várkápolnájának sisakdíszes Hunyadi-címere, hiszen a gyűrűt tartó holló és az ősi székelly jelképek együttes ábrázolásával valósultak meg Hunyadi János 1452-ig lezajló építkezései idején. Köpeczi Sebestyén József 1927-ben kiváló rajzot készített e címerről. „*SUB JURE REGIO*”: az 1446 júniusától királyi jogkörrel uralkodói hatalommal bíró Hunyadi János kormányzói zászlajának címere kapcsán legfőképpen azt indokolt alapul venni, amit ő maga fontosnak tartott. 1446-ban Hunyadi János a vajdahunyadi vár kápolnájában mutatta föl a székelly őseitől örökölt genealógiai címerét. A kormányzói zászlót ékesítő genealógiai címer 1446 júniusától immár felségcímer lett: e hadizászló járt a csatatereken. Hunyadi János felségcímeres kormányzói hadizászlaja hatalmi méltóságot és

A vajdahunyadi vár kápolnájának boltzáró köve.

örökséget képviselt: lecserélésének még a gondolata sem merülhetett fel soha. Hunyadi János kormányzó magyar katonái a haza és a nemzet eszménye jegyében ontották vérüket a csatatereken. A katonai honvédelem és a szellemi honvédelem egysége a katonai örökség része! (A felségcímeres hadizászlóhoz képest az 1453 februári címeradomány jelentéktelen szintet képviselt, valamint jogsértő is volt, ezért mellőzték a használatát a Hunyadiak.) Hunyadi János kormányzói zászlajára sosem kerülhetett rá az 1453. február 1. napján adományozott címer, mivel januártól már nem volt kormányzó: hősünknek sosem volt ilyen címerrel ellátott kormányzói zászlaja az 1452-ig zajló csaták során; ráadásul az „Archiregnum Hungaricum” jogrendjével ellentétes volt e királyi címeradomány. Katonai örökség: a Hunyadi-hadizászlók felségcímerai a XXI. századi nemzetünk honvédelmi öntudatát is erősítik! Márciusi ifjaink közé tartozott báró Nyáry Albert (1828-1886) történész, levéltáros, heraldikus, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, aki „A heraldika vezérfonala” (Bp., 1886. 120., 121. o.) címet viselő művében ezt rögzítette: az 1453-as címeradomány után a „Hunyadi-ház” az „ősi címere mellett maradt”. E tudósunk a Magyar Heraldikai és Genealógiai Társaság megalakításának vezéralakja volt 1883-ban, és a választmány tagja is lett!

2. fénykép

A XV. századi nemzetünk lovasíjász huszár-ságának csatateri jelentőségére is indokolt rámutatni Albrecht Dürer 1517-ben alkotott metszete nyomán, melynek hagyományos viseletben ábrázolt XVI. századi magyar lovasíjásza hátrafelé nyilazó voltában különleges hadművészeti értéket képviselt a kereszténység védelmében. E kiváló műalkotás alapul vételével készült az a kép, ami Hunyadi János édesapja, Vajk udvari lovasíjász hadművészete és a XV. századi forrásokban is megörökített csatateri vitézsége előtti tisztelet fontosságát kívánja felmutatni. Dürer metszetéhez képest két fő változtatás látható ezen újdonságot jelentő képen: egyrészt hagyományos magyar bajusz ékesíti az íjlesztő vitéz arcát; másrészt a lovasíjász mellkasára felhelyezésre került az a család eredetét

igazoló székely jelképes címerészlet, melynek teljes címerképe Hunyadi János építkezései révén Vajdahunyad várkápolnájában látható 1446 óta.

3. fénykép

Térképvázlat feliratokkal.

**„MAGYARORSZÁG AZ EGÉSZ KERESZTÉNYSÉG VÉDŐBÁSTYÁJA ÉS VÉDŐPAJZSA”
A KÁRPÁTOK KOSZORÚJÁN KÍVÜLI MAGYAR HATÁRVÉDELEM JELENTŐSÉGE 1484 - IG!**

DPHUNZA - TÜRANZ - LEUKOPOLISZ - ASZPROKASZTRON - ASZPERON - MAUROKASZTRON - MAUROCASTRUM - MONCASTRUM **DNYESZTERFEHÉRVÁR**

MILKÓ
A MAGYAR HUNYADI-URALKODÓHÁZ SZÉKELY EREDETÉRE VONATKOZÓ ARCHEOGENETIKAI KUTATÁSOK EREDMÉNYEINEK ÉRTELMEZÉSI KERETEIT LEGFŐKÉPP A KÁRPÁTOK KOSZORÚJÁN TÚLI MAGYAR-GÖRÖG MŰVELTSÉGI HATÁR TÖRTÉNETTUDOMÁNYI ALAPVETÉSEI ÉS A KORABELI FILHELLÉN RENESZÁNSZ TUDÁSTÁR ARCHEOGÉNIUSZI ÉRTÉKVILÁGA MENTÉN INDOKOLT MEGHATÁROZNI.

A KÁRPÁTOK KOSZORÚJÁN TÚLI HUNYADI-ŐSÖK ÉS BIRTOKAIK EMLÉKEIRE VONATKOZÓ ELEMZÉSEK KÖRÉBEN A XIV. SZÁZADI HAVASALFÖLD SZÉKELY MEGVÉJE ÉS MAGYAR ALAPÍTÁSÚ PÜSPÖKSÉGE (ÁRGYASUDVARHELY) HATÁRVÉDELMI JELENTŐSÉGÉT KELL ALAPUL VENNI A FEKETE-TENGERIG HATOLÓ TÁVOLSÁGI HADJÁRATOKKAL IS ÖSSZEFÜGGÉSBEN.

AZ „ARCHIREGNUM HUNGARICUM” KÁRPÁTOKON TÚLI HATALMÁT A LOVASÍJÁSZ HADMŰVÉSZETÜNK ÉS A KONSTANTINAPOLYVAL 1453-IG FENNÁLLÓ KIMAGASLÓ DIPLOMÁCIAI KAPCSOLATOK JEGYÉBEN; VALAMINT A FEKETE-TENGER PARTVIDÉKÉIG (DNYESZTERFEHÉRVÁR, KILIA) 1484-IG FENNÁLLÓ MAGYAR KERESKEDELMI ÚTVONALAK ÉS VÁRAK ALAPVETÉSEI JEGYÉBEN INDOKOLT FELTÉRKÉPEZNI.

HAVASALFÖLD - VLACHIA - OUNGROVLACHIA - MAGYARPÁSZTORFÖLD

Dr. Diószegi György Antal - Pályái

1962-ben született. Jogtanácsos: szakterülete a közigazgatási jog (e körben félszáz szakmai előadás megtartására került sor, számos tanulmány és cikk született). Két évtizedig volt a 141 évvel ezelőtt megalapított Magyar Heraldikai és Genealógiai Társaság (MHGT) tagja, és ebből több éven át pedig az egyik titkára. A címerjogi alapvetések és történelmi tények összefüggései tárgykörében több mint 200 heraldikai és genealógiai előadást volt módja meghallgatni e társaság jeles szakértőket felvonultató rendezvényein, konferenciáin. Több genealógiai és heraldikai is előadást is tartott MHGT keretében. A lovasíjász nemzetünk által megalkotott középkori jogtörténeti értéktáraink terén folytatott kutatásai (többek között) kiterjednek a magyar királyi főkegyúri jog, a székely jogrend, a magyar pásztorjog („ius valachicum”), valamint a heraldikai és a genealógiai összefüggésekre is rávilágító címerjog világára. Ezen tudományterületek egyetemes fontosságát felmutató összefüggései jelentik a legfőbb alapvetéseket a Hunyadiak eredetkutatása kapcsán megjelent írásaiban. Négy évtizedes, hazát és nemzetet szolgáló kutatói tevékenysége során a Szepesség és Tokaj-Hegyalja kapcsolatrendszeréről, a Délvidék történelmi jelentőségéről, Erdély és Székelyföld, valamint a Kárpátokon túli középkori magyar lovasíjász gyepűtárság határvédelmi és művelődéstörténeti jelentőségéről is számos írásában emlékezett meg.

1981 óta publikál (pl. Magyar, Nemzet, Aracs, Honismeret, Lovas Nemzet, Kelet Kapuja, Magyar Vízjel, Papíripar, Ethnica, Muravidék, Partium, Széphalom, Trianoni Szemle, Tokaj és Hegyalja, Tokaji Hírek, Agora). Ötszázat is meghaladó megjelent írásában a magyarság értékteremtő minőségét elemzi (különösen a lovasíjász hadművészet, a Hunyadiak dicsőséges kora, a reformkor és az 1848-1849. évi dicsőséges magyar szabadságharc időszaka, valamint a Trianon utáni nemzetépítési és emlékeztetmíveltségi örökség felmutatása céljából). Az évezredek átívelő filhellén magyar és hungarofil görög emlékeztetmíveltségi örökség egyetemes jelentőségének a feltárása a legfőbb

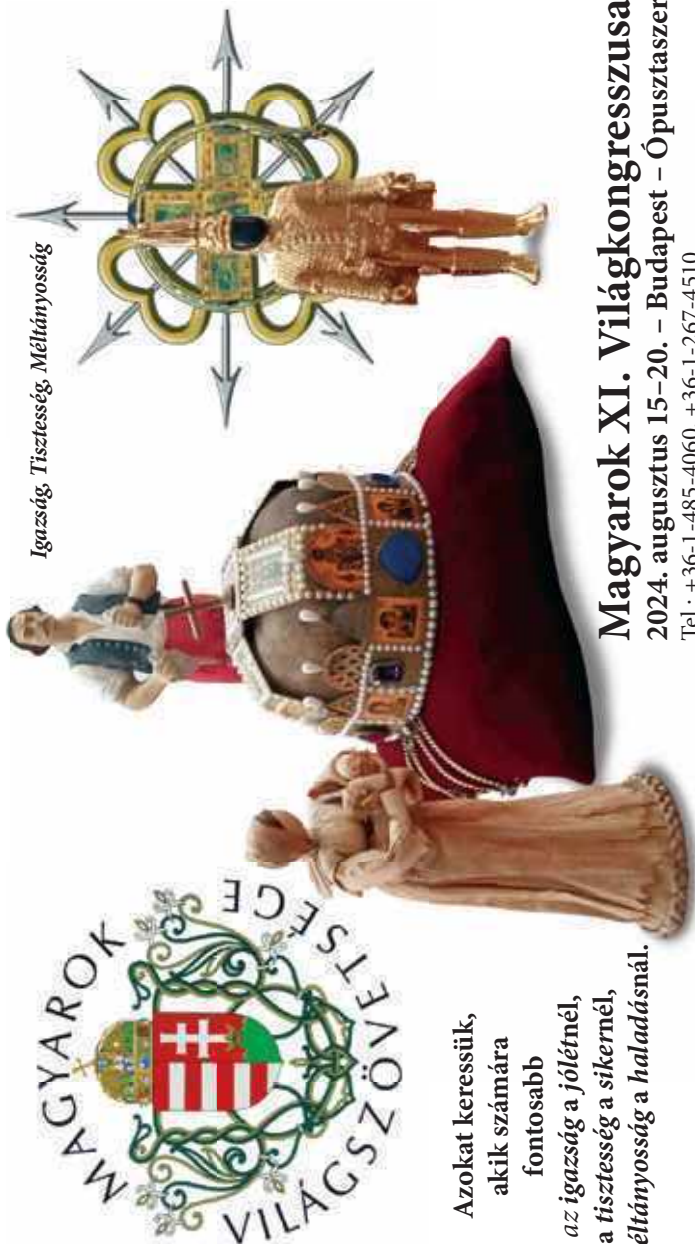
célkitűzése, melyben a székely-görög kapcsolatok kiemelt fontossággal bírnak. Kutatásai során leginkább a középkori „Archiregnum Hungaricum” hungarobizantinológiai emlékeinek az összegzése mentén mutat rá azon történelmi értéktárra, ami a Hunyadiak koráig meghatározó fontossággal bírt hazánk és nemzetünk méltán magas szintű nemzetközi elismertsége világában. A magyar Hunyadi-uralkodóház székely eredete terén a kiváló székely tudósok, Zágoni Aranka György és Pónori Thewrewk József, valamint a hatalmas életművet teremtő Kazinczy Ferenc által két évszázaddal ezelőtt lefektetett emlékeztetmíveltségi alapvetések nyomán folytatja kutatói tevékenységét. Kétszázötvennél több emlékbeszéd, ismeretterjesztő és konferencia előadás fémjelzi művelődéskutatói munkáját.

SZKÍTÁKKAL A SÖTÉTSÉG ELLEN

Egy új, más világot akarunk!*

COVID-, WHO-, 5G-, Chemtrail- és kamatmenteset, adósság elengedést és újraosztást

Igazság, Tisztesség, Méltányosság

Azokat keressük,
akik számára
fontosabb

*az igazság a jólétnél,
a tisztesség a sikernél,
a méltányosság a haladásnál.*

Magyarok XI. Világkongresszusa
2024. augusztus 15-20. – Budapest – Opusztaszer

Tel.: +36-1-485-4060, +36-1-267-4510

E-mail: mvsz@mvsz.hu, Web: www.mvsz.info, www.mxivk.info

* Amikor 1823. november 3-án Temesváron megalkotta a nem-euklideszi geometriát, Bolyai János így fogalmazott: „A semmiből egy új, más világot teremtettem.”

Dr. Bencze István

Lóháton Közép-Ázsiában a szkíták nyomában

Mindenekelőtt lényegre törően leírom, hogy miért is fordult a figyelmem a szkíták története és kultúrája felé, oly annyira, hogy bátorkodtam lóháton meglátogatni a hatalmas sztyepei övezetben lévő ősi területeiket, kurgánjaikat. Ifjú koromban először a „szittyá magyar” elnevezéssel találkoztam, amit sokáig úgy használtam, hogy mélyebb jelentéséről nem igazán volt ismeretem. Később, mikor saját önazonosságom kialakítására egyre nagyobb hangsúlyt fektettem, magyar őstörténeti kutatásokba fogtam, így hamar eljutottam a szkíta-hun-avar-magyar folytonosság elfogadásáig. Anonymus munkáiból megismertem a magyar korai nemesség szkíta származástudatát, miszerint nemzetünk középkori vezető rétege és elődjai, mint például Atilla hun Nagykirály is Királyi Szkíta gyökerekkel rendelkezett. A szkíták történetéről először Kr. e. 8. század végén és Kr. e. 7. század elején megjelent görög és közel-keleti forrásokból szerezhettünk tudomást. Mai napig vita tárgyát képezi, hogy a ma élő magyarságnak van-e valamilyen köze a szkítákhoz, vagy hunokhoz. Ez a vita sohasem fog eldőlni, ezt a kérdést csak a magunkban kialakult személyes meggyőződés válaszolhatja meg, így mindenkit biztatnék, hogy kutatásai alapján önmaga döntse el hova tartozik, minek aposztrófálja önmagát. Mindenki készítse el a saját eredetmondáját, folyton színesítse azt, gyűjtse hozzá a tudást és a tapasztalatot, valamint alakítson maga körül olyan közösséget, melynek tagjai hasonlóan tekintenek önmagukra és hasonló módon határozzák meg önazonosságukat. Ebben folyamatban tudósaink, elsősorban régészeink, történészeink, valamint archeogenetikusaink az utóbbi időkből segítségünkre siettek, mit például Makoldi Miklós, Obrusánszky Borbála, Neparáczi Endre, a hunokkal kapcsolatos vizsgálatokban elért eredményeikkel. Tehát én is kialakítottam a saját eredetmondámat, amelybe a szkíta lovas nomád népek utódai, a Kazakisztán területén élő, egy részükkel korábban nyugatra húzódnó kipcások is beletartoznak, melyek magyarországi leszármazottai a kunok. Így történt, hogy először Kazakisztánba 1999-ben utaztam a Kunszövetség delegációjának tagjaként. Látogatásunk alatt, az ottani emberektől kapott szeretet és odafigyelés impulzusaival telítve, valamint

a sztyeppei és magashegyi tájak szépségétől megmámorosodva határoztam el, hogy az ősök útját járva, lóháton teszem meg az országaink közötti távot. Ezen a látogatáson sikerült eljutni Almaty városában a Kazak Nemzeti Múzeumba és ahol a kincstárban szkíta arany tárgyakat láthattunk. Többnyire az Isszik melletti Cárok völgyében található kurgán 1978-ban történt feltárása során előkerült szkíta herceg, „Altin Adam”, azaz „Arany Ember” arany díszekben és tárgyaiban gyönyörködhattunk. Volt szerencsém találkozni a feltárás vezetőjével Beken Nurmukhanbetov úrral, aki elmesélte, hogy már feladták volna a sírkamra keresését, amikor valamilyen belső megérzés által vezérelve azt az utasítást adta, hogy menjenek oldal irányba és ennek köszönhetően találták meg a csontvázat, a rajta lévő 14 kilogramm arany díszítéssel kirakott ruházatot, valamint a szintén aranyból és ezüstből készült melléketeket. A mai napig nincs mód tudományosan megállapítani a feltárt személy nemét, mert ahogy előkerült a lelet a hatóság a Szovjetunióba szállította a csontokat, amit azóta sem kaptak vissza a kazakok. Bekennel jó barátságba lettünk és látogatásaim során még többször is találkoztunk. Az „Arany Ember” Kazakisztán egyik szimbóluma lett, a kazak önazonosság egyik fontos jelképévé.

1.kép. Az Arany Ember ásatási képe és a a 2012-es VAM Designe centerben kiállított rekonstrukciója. (a fotók nyilvános helyről származnak)

A kazak nemzet identitását meghatározzák a területükön korábban élt archaikus népek, melynek köszönhetően a szkítákat (szakák), hunokat, ujszunokat (wusun), ótürköket tekintik őseiknek, így magukat azok utódjaiként azonosítják. Most a kazak, mint türk nép történetére térnünk ki, persze csak nagyon röviden. A szalak a türkök politikai történetének kezdetéig vezetnek vissza, a mitikus Ötüken hegységbe, az Altáj és a Hangáj lejtőire, Belső-Ázsiába. Itt szervezte meg a türkök első birodalmát, a Kők-Türk (Égi Türk) Kaganátust két testvér, Bumin és Isztemi kagán a Kr. u. 6. században. Ezen a területen, az Altáji térségben és Közép-Ázsiában virágzott a szakák, a hunok, és az avarok birodalma is. A második Kők-Türk Kaganátus uralkodóinak, a Kr. u. 8. században uralkodó Bilge (Bölcs) kagánnak és öccsének, Kül-Teginnek emlékezetére állított emlékoszlopok ó-türk rovással örökítették meg a török népek múltját, felbecsülhetetlen értékű nyelvi, írástörténeti és történelmi értéket hagyva az utókorra. 2001 és 2003 között az Orhon folyó völgyében folytatott nagyszabású ásatások során (Dovdoin Bayar mongol régész) feltárták Bilge kagán sír komplexumát, melynek két szenzációs lelete a Bilge kagánnak tulajdonított turulos arany korona, valamint egy ezüst szarvas. A turul (török: toğrul) megjelenik Kül-egin márvány fejszobrán is. Azonban a türkök elsődleges totem állata a szürke farkas, mely a legtöbb türk nép eredet mondájában mitikus ősként szerepel. A Kők-Türk Kaganátust alkotó népek egyike, az oguz nép, mely tokuz-oguz, azaz kilenc oguz néven erős törzsszövetséget alkotott, a kaganátus felbomlását követően a Kaszpi tenger, az Aral-tó, valamint a kazak sztyeppe nyugati részén megalapította az Oguz-Yabgu államot.

Kr. u. 10. század közepén azonban, az egyik vezető törzs Szeldzsuk vezetésével kivált a törzsszövetségből. Ezzel a döntéssel egy új birodalom, a szeldzsuk-török birodalom története kezdődött meg. A szeldzsukok az Oguz-Yabgu államból való kiválást követően a perzsa Khorasszán tartományba tették át székhelyüket. Ekkor csatlakoztak az iszlám szunnita ágához, bár a mindennapi életben számtalan, mélyen gyökerező szokást és hiedelmet őriztek meg ősi türk-tengrista hitvilágukból. A Kr. u. 10. században a szeldzsuk török birodalom területe elérte egészen a mai Kazakisztán déli részét, majd a 13. században már Dzsingisz Kán birodalma alá tartozott. A Mongol Birodalom hatalmas területén, mely a Dunától (Duna alsó szakasza a mai bolgár és romániai szakasz) Belső-Mongóliáig (Kína) ért, a nomád államok - uluszok önálló közigazgatási egységként működtek. Két fő hordából állt az Aranyhorda, a nyugati (európai szárny) Ak-hordából (azaz Fehér-horda) és a keleti (ázsiai szárny) Kők-hordából (a kők kéket jelent). Az Aranyhorda egyik fő feladata a Selyemút zavartalan kereskedelmének biztosítása volt. Ellenőrzésük alatt tartották a kelet-nyugati

irányú főbb útvonalakat, melyekbe az északon és délen futó fő utakat összekötő, a sztyepei térséget keresztül szelő észak-déli irányú kisebb kereskedelmi és hadi utak is beletartoztak. Az Aranyhorda szétesésének okai között szerepelt ezen kereskedelmi utak jelentőségének csökkenése és ugyanez volt az okozója a később megalakult Kazak Kánság viharos időszakainak is.

Feltételezhetjük, hogy a kazak nemzet, mint ősi lovas nomád népek leszármazottja valamilyen formában még magában hordozza a szkíta, vagy inkább a keleti szkíta, azaz szaka társadalom szerveződési mintázatait, talán nyomokban megtalálhatóak még a sztyepei és erdős-sztyepei régi urainak igazgatási módozatai, amelyek segítségével évszázadokon keresztül uralni tudták ezt a hatalmas eurázsiai térséget. A feltételezést erősíti az is, hogy a ló, mint kulturális örökség a nomád sztyepei társadalomban rendkívüli jelentőségű. A recens kutatások eredményei arra engednek következtetni, hogy Észak-Kazakisztánban, pontosabban Botai-ban már az Kr. e. 3600-tól éltek félig letelepült életmódot folytató közösségek, akik lovakat tartottak, lovagoltak és erjesztett lótej (kumiszt) ittak, akárcsak a mai kazakok. Botai-ban régészek által feltárt, több ezer lócsontból és mellékleteiből a kutatók azt állapították meg, hogy ezek a lovak küllemileg a ma élő hátslovakhoz jobban hasonlítanak, mint a vadlovakhoz. Mindamellett, hogy a kazak nomád étrend egyik, hacsak nem legfőbb étele a lóhús, valamint itala az erjesztett kancatej, nem volt elhanyagolható a ló rituális, szakrális és áldozati jelentősége sem.

Most térjünk rá a kazak törzsi társadalom szerveződésének legfőbb mozgató elemeire. A kazak családfa, kazak néven sezsire magában foglalja a törzs életének legkiemelkedőbb eseményeit, krónikáit, a származásra és rokonságra vonatkozó adatokat, így a kazakság genealógiáját. Eredetileg szájhagyomány útján terjedt, ismerete kötelező volt a törzs tagjai számára. Idővel írásban is rögzítették, később verses formában is megjelentek. A kazak genealógiai hagyomány az Alas nevű mitikus alak, első hős államalapítóként is tisztelt szent kultuszára épül. A törzsfő tulajdonképpen narratív forrás, ami rendkívül fontos iránymutatóként szolgál a történelmi, antropológiai és etnikai kutatások számára. A sezsirében általános szabály az, hogy egyenes férfiágon tartalmazza az ősök származási vonalát, amely az államigazgatásban, a társadalmi kapcsolatokban, valamint az ideológia kialakításában fontos szerepet töltött be.

A hagyományos kazak törzsrendszer (társadalom) három zsüzből áll, ezek az Uly Zsüz - Nagy Horda, Orta Zsüz - Középső Horda és a Kis Zsüz - Kis Horda. A hordák területi kiterjedése, az őt alkotó törzsek szállásterületeihez igazodik, ami a történelem során alakult ki és maradt fenn

napjainkig. A megszemélyesített elnevezések a domináns szerepet betöltő törzs, vagy a hordát (zsüzt) alkotó törzsszövetség neveiből származnak. Ezek a következők: Nagy Zsüz - Újszün, Középső Zsüz – Bolat (néha Argyn), Kis Zsüz - Alsyn. Minden kazak Zsüznek meghatározott területe van: A Nagy Zsüzé a Hétfolyó vidéke és Dél-Kazakisztán; a Középső Zsüzé: Közép-, Kelet- és Észak-Kazakisztán; a Kis Zsüz területe Nyugat-Kazakisztán. A kazak zsüzők mindig egyesültek a külső ellenségekkel szemben, készen állva arra, hogy életüket áldozzák a kazak népért, bármely zsüz gyermekeiért.

A zsüzők belső és külső problémáit, vitáit a Kurultájokon oldották meg. A kurultáj a török és mongol népek fő tanácskozó testülete, „parlamentje”, amin az állam sorsdöntő kérdéseit vitatták meg a nemzet arisztokrata, fő hivatalnok és fegyvert viselő férfi tagjai. Feladatai voltak a kán választásban és trónra került kán hatalmi egyensúlyának fenntartásában (fékek és ellensúlyok), magas tisztségviselők kinevezésében, háború és a béke kérdéseiben, valamint vitás belső és külső ügyek eldöntésében. A döntéseket demokratikus úton, szavazással hozták meg.

A fentiekből megérthetjük nemcsak a kazak, vagy a mongol, hanem még pontosabban, a lovas nomád társadalmak gondolkodását a nemzetről, a lojalitásról, a hazaszeretetről és a társadalom irányító, formáló mechanizmusairól. Ennek megfelelően következtethetünk a szkíta/szaka gondolkodásmódra, társadalmi szerveződésre és az irányítás főbb elemeire. A kazak társadalom mind a mai napig nyilvántartja származási vonalait, rokoni kapcsolódásait. Amikor két kazak először találkozik, nem mulasztják el megkérdezni egymástól, hogy melyik törzsből, vagy nemzetségből származnak.

Három lovas expedíciót szerveztem a kazak-magyar távon, 2009-ben az „Aranyembertől Atilláig”, 2012-ben az „Eurázsia Történelmi Lovasút”, 2016-2017-2018 „Selyemút Lóháton” elnevezéssel. Útjaim során kerestem a nyomait a régi életérzésnek, amit eleink érezhettek ezeket az utakat járva. Emlékezni és emlékeztetni volt célom a múlt hőseire, őseinkre. Ehhez a feladathoz úgy gondoltam, hogy a lóháton való közlekedés elengedhetetlen, hiszen az ezer évekkorábbi hangulatot a ló segítségével lehet leginkább felidézni, segítve ezzel a közös emlékezést. A megidézett látványt a vendéglátók számára a lovasok történelmi viselete tettem még érzékletesebbé. Útközben a kazak területeken megismerhettem a lovas nomád vendégszeretetet igazi arcát, melynek hagyománya talán még a szkíták/szakák idejére nyúlik vissza. Úgy vélem, hogy a hagyományt működtetni, megélni csak szeretettel lehet, így mindenképpen szívből jövő cselekedetnek, hozzáállásnak és nem holmi érdek elvű, vagy parancsszerű dolognak éltem meg vendéglátóim kedvességét.

2. kép Kazakoknál lóháton vendégségben (a szerző fotói)

Útjaim során rengeteg kurgánnal, azaz szkíta/szaka temetkezési halomsírral találkoztam, de ezek közül két helyet említenék meg dolgozatomban, amelyek régészeti lelőhely szempontjából kimagaslóak. Az egyik Isszik (Almaty megye, Kazakisztán) melletti Cárok völgye és a másik a Bérelí kurgán völgye (Kelet-Kazakisztán megye). A mindkét helyen feltárt leletanyagokat Krym Altynbekov régészeti restaurátor barátom rekonstruálta, amiből létrehozott egy teljes kiállítási anyagot, melyet „Emberek Aranyban” néven 2012-től Magyarországon, Budapesten két helyen és több nagyvárosban mutattunk be.

Az Issiki Cárok völgye, ahol az „Arany Embert” találták több mint 500 kurgánnak adott helyet, amelyből alig maradt napjainkra 40. A legtöbb a kolhozosítás áldozata lett, ugyanis lepusztították és beszántották a helyüket. Számos kisebbet sírrablók fosztottak ki. Az a kurgán, melyből az „Arany Embert” felszínre került nem látogatható, mert egy ásatás után épített üzem területére került, amelynek nagy vaskapuján még most is ott van a vöröscsillag, mintegy lepecsételve a dicső múltat.

Bérelbe 2018-ban jutottam el lóháton, ahol felszínre hozták a 14 feldíszített lóból álló szkíta/szaka leletanyagot. A kurgán mező fekvése gyönyörű, mint ahogy az megszokott a lovas nomád temetkezési helyeknél. Az Altáj-hegység egyik legnagyobb hegye a Beluha 4507 méteres csúcsa látszik a távolban északon, a völgynek déli végén két kisebb hegy őrzi a völgy bejáratát, amit a Buktarma folyó gyors folyású vize alakított. A két hegy emlékeztetett a Tarna folyó völgyére, amelynek déli bejáratát szintén két örhegy vigyázza. Az egyik a siroki vár áll, amely név egybecseng a sírok jelentéssel, hiszen a völgyben több kurgán is található. Krym Altynbekov professzorral megnéztük az „Atilla sírja” nevezetű kurgánt a Tarna völgyében Ó-Szajlánál, majd a professzor úr azt állapította meg, hogy szerinte ez a világ második legmagasabb kurgánja. A szkíta kurgánokra, vagy azok köré, gyakran temetkez-

tek az utódnépek, így a magyarok is a Kárpát-medencében, egyrészt mert nagyon tisztelték a szkítákat, mint őseiket, másrészt ők is szerették a szép panorámát, bár kétséges, hogy mit tudtak élvezni ebből a sírban fekvve. Bérelben megtekintettük a régebben feltárt szkíta kurgánok belsejét, ami megmutatta számunkra a sírkamra térbeli elhelyezkedését is. Már korábban tudtam, hogy a feldíszített 14 ló a szarkofág mellett szép rendben volt elhelyezve, de hogy ki feküdt a szarkofágban pontosan, csak most tudtam meg. Egy szkíta fejedelem és az édesanyja. Számomra ez meghökkenítő volt, mivel joggal vélhettem, hogy férj és feleség temetkezik közös szarkofágba. Ez az archaikus ember gondolkodásáról is sokat elárulhat, talán érdemes jobban elgondolkodni ezen, valamint a mai fiatalok tiszteletéről a szülők, illetve az idősebbek felé. A látogatásunkkor több kisebb kurgán körül ásatások zajlottak és az ott dolgozó régészektől megtudtam, hogy a kurgánok körül közvetlenül hun sírok, kicsit távolabb türk sírok kerültek feltárássra.

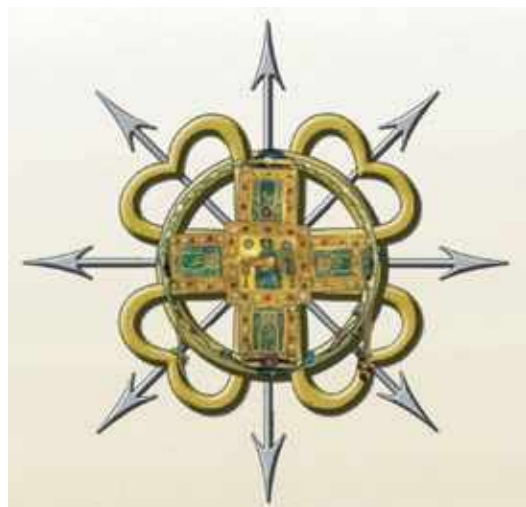

3. kép. A bérel kurgán sírkamrájának rekonstrukciós rajza (nyilvános)

4. kép A bérel kurgánoknál türk sírt tárnak fel (a szerző fotója)

Úgy gondolom, hogy a festői szépségű környezetben és az ősök tiszteletén felül, volt még egy megemlíthető oka annak, hogy ide temetkeztek az utód nemzetek tagjai, mégpedig, hogy az őseikkel meglévő folytonosságot, megszakítás nélküli láncolatot igazolják a jövő generációi számára. Ezek a temetkezési helyek a letéteményesei annak, hogy hosszú évezredek keresztül a történelem viharai, a „győztesek új dalai” ne tudják megváltoztatni, áthangolni, vagy semmissé tenni a közös gyökerekből sarjadó származástudatot és ennek önazonosság formáló erejét.

Dr. Bencze István - Pályái

Dr. Bencze István vagyok, fogorvos, szájszész. Fiatalkorom óta foglalkozom a magyar őstörténettel. A Kunszövetség delegációjával jutottam ki először Kazakisztánba. Azóta három nagy lovasexpedíció szervezője és végrehajtója voltam a magyar-kazak távon. Útjaim során erősödött meg bennem, hogy rokon népek gyermekei között járok, akik önmagukat a hunoktól, szkítáktól és a szakkáktól származtatják. A lovas expedícióimról már számos előadást tartottam, ami nagy örömmel szolgált mindig, hiszen ilyenkor átélem újra és újra a régi élményeket. A lovas útjaimnak és annak, hogy Krym Altynbekov professzor munkáját személyesen követtem az évek során köszönhetjük, hogy Magyarországra is eljutott az egyedülálló szkíta leletek rekonstrukciójából álló kiállítása „Emberek Aranyban” címmel.

SZKÍTÁKKAL A SÖTÉTSÉG ELLEN

Egy új, más világot akarunk!*

COVID-, WHO-, 5G-, Chemtrail- és kamatmenteset, adósság elengedést és újraosztást

Igazság, Tisztesség, Méltányosság

Azokat keressük,
akik számára
fontosabb

*az igazság a jólétnél,
a tisztesség a sikernél,
a méltányosság a haladásnál.*

Magyarok XI. Világkongresszusa
2024. augusztus 15-20. – Budapest – Opusztaszer

Tel.: +36-1-485-4060, +36-1-267-4510

E-mail: mvsz@mvsz.hu, Web: www.mvsz.info, www.mxivk.info

* Amikor 1823. november 3-án Temesváron megalkotta a nem-euklideszi geometriát, Bolyai János így fogalmazott: „A semmiből egy új, más világot teremtettem.”

Lépő Zoltán

Szkíta szellemiség és szkíta reneszánsz

A Magyarok Világszövetsége elnöke a Magyarságtudományi Füzetek 7. száma 90. oldalán a „**Célunk**” alcím alatt a következő véleményének adott kifejezést, miszerint: „...a magyar nép önismeretének, önbecsülésének tudományos igényű korrekciója, valamint az, hogy a magyarság évezredek alatt kialakult örökségét egy éltető világképpé alakítsuk.”

Ennek megvalósítása érdekében szükséges az elmúlt évezredek mélységeiben rejlő kincseknek a feledés homályából történő megmentése, ugyanakkor szükséges azt is megértenünk, hogy a Szkíta Reneszánsz korát éljük, és annak szellemi-morális vonatkozásait időszerű a megfelelő mélységben magunkévá tenni, amely valójában a 20. század végén létrejött u. n. „japán gazdasági csoda” idejétől számítható, amely időszaktól kezdve a globális súlypont kezd fokozatosan a régióba áttevődni. A nyugati és keleti civilizáció megteremtésében alapszerepet játszó szkíta értékek azonban megtalálhatók a magyar szellemi hagyományok mélyrétegében, amelyet a Habsburg-gyarmatosítás teljesen meg akart semmisíteni, és amely majdnem sikerült is. Ezen gyarmatosítás halálos szorításából kiszabadulni akaró magyarság 1848-49-es szabadságharcának elbukása után a Habsburg-ház úgy döntött, hogy a magyarok lelki erejét egy olyan új hamis történelemszemlélettel fogja megtörni, amelynek szellemisége nem ad lehetőséget olyan makacs ellenállásra a következőkben az őseik emelkedett szellemi örökségére hivatkozva, mint amelyet úgy az előző szabadságharcaik mint az utóbbi alatt is képesek voltak kifejteni. Az indogermán elmélet előképe alapján tehát megteremtették a finn-ugor elméletet, amely részgazságokból összeállva továbbra is megkérdőjelezhető maradt, ugyanakkor kiváló lehetőséget teremtett a magyarság szellemi értelemben vett gyarmatosításának az előzőeknél sokkal intenzívebb és hatékonyabb változatának megteremtésére. Ugyanakkor az Amerikában élő Prof. Paposi-Jobb Andor egy tanulmányában bizonyította néhány évvel ezelőtt, hogy a finn közoktatás ma a világon az egyik legjobb – ha nem a legjobb -, míg a 19. században a finn Prof. Yrjö Koskinen bizonyította a finn hagyományok

sumer-szkíta vonatkozásait, és a sumerológia 19. századi klasszikusai úgy a finneket mint a finn-ugor népeket is turáni népekként említik. És bár a japánok nem rendelkeznek az archeogenetika szkítákra jellemző Eu19-es kódjával, csakúgy mint ahogy a finnek és koreaiak sem, azonban mivel kultúrájuk lényegi azonossága révén a koreaiak egyből és a finnek kissé később képesek voltak a 20. század végétől fokozatosan megérteni a „japán gazdasági csoda” módszereinek szellemi vonatkozásait. Azonban először a „Kis Tigrisek” (Tajvan, Dél-Korea, Hongkong és Szingapúr), majd a „Nagy Tigris” Kína is csatlakozott ezen folyamathoz. Ezzel kapcsolatban azonban szükséges megjegyezni, hogy Kína népének nagyobb részét szintén nem jellemzi ugyanezen genetikai kód, viszont civilizációjának kialakulásához mégis alapvető módon járult hozzá azon mintegy 3000 évre tehető szkíta-kínai szimbiózis korszaka, amelyet a történelem a Kínai Klasszikus Kor néven illet. Ezen időszak viszont a 35-40 000 évre tehető és az archeogenetika Eu19-es kódja által meghatározott szellemiség uralta az akkori Kína területén élő összes népek gondolkodásmódját, és ez így van szinte mindmáig. Mivel pedig a japán Prof. Matsumoto bizonyítékai szerint a japánokra legjellemzőbb vértípus a Bajkál tó mellett élő burját-mongolok vérképével azonos, és mivel ez a régió az egykori ázsiai Hun Birodalom közepén volt pontosan, valójában az innét elvándorlók alapították meg azt a Yamato néven ismert ősjapán államot, amelyből lépésről-lépésre fokozatosan nőtt ki a mai modern Japán.

Az egykori ázsiai Hun Birodalom nagy része ugyanakkor azon Turkesztán területén terült el, amelynek a 19. század végén Max Müller, az Oxford Egyetem professzora a „Turán” nevet adta. Az innét származó népeket ezért ezen időszaktól kezdve a „turáni” névvel illették, amelyet a 20. század közepétől kezdett fokozatosan kezdte felváltani az „ural-altáji” elnevezés. Turán egykor messzi földeket besugárzó kifinomult civilizációját a hun-szkíták Eu19-es genetikai kódja határozta meg. Ugyanakkor igen csekély arányban, de az mégis meghaladja a magyar átlagot még ma is Turánban, mivel az ottani Tadzsikisztán lakosait a magyaroknál nagyobb 64 %-os arányban jellemzi ez az eredetileg európai őskód géntípusa, amely az antropológiai értelemben a magyarokhoz legközelebb álló üzbegeket 60%-ban határozza meg, mint ahogy a magyarokat, türkméneket, kirgizeket és a többi ott lakó népet szintén ugyanilyen arányban jellemzi.

Korunk Szkíta Reneszánsza tehát a 20. század második felének közepén kezdődött az u. n. „japán gazdasági csodá”-val, ugyanakkor ennek szellemi vonatkozásait nem azonosíthatjuk a gazdasággal, mivel ennél sokkal többről van szó. Már csupán azért sem, mivel „csoda” nem létezik, csupán

OK és OKOZAT, és mivel a “gazdasági csoda” megismétlődhetett a régió hasonló szellemi hagyományain épülő kultúrkörökben. Azonban a globális köztudatot mindmáig meghatározó indogermán történelemszemlélet hiányosságai következtében a Nyugaton élők nem képesek a megfelelő mélységben megérteni, hogy valójában mi is történik ezzel kapcsolatban. Többek között ezért is szükséges meghaladni a 19. században igencsak megkérdőjelezhető módon létrejött és a globális köztudatot még mindig meghatározó indogermán teóriát, amelynek szellemi vetületei az öngyilkosság irányába vezeti a világot, ezért ez a teória mielőbbi alapos felülvizsgálatra szorul. Mivel az emberiség ennél nem csupán többre képes, de ennél többre is érdemes. Ezért szükséges az öngyilkosság irányába kényszerítő indogermán teória következtében kialakult szellemi korlátok meghaladása, és az, hogy az emberiség képes legyen megérteni, hogy valójában miről is szól azon Szkíta Szellemiség, amely megteremtette a Szkíta Reneszánst is. Ugyanakkor ennyivel nem elégedhetünk meg, mivel hasonlóra akár Eurázsia nyugati fele is képes lehet, mivel ezen folyamat módszerei tanulhatók. A kilátástalan globális állapotok meghaladásának szükségessége igényli az efféle “csoda” mögött megbújó szellemi okok megfelelő mélységű megértését. Mivel a jelenség lényegével történő szembesülés lehetővé teszi az ezen folyamat mögött megbújó hatékony szellemi-morális tényezők feltárását, és ezt lehet bárki vallásos érzékenységének megsértése nélkül is. Vagyis ahogy Eurázsia keleti fele részére Japán követendő példával szolgált, úgy a világ maradéka számára szintén kívánatos egy követhető modell megteremtése. Ez igényli a szellemiség lényegének az eddigieknél sokkal mélyebb és átfogóbb megértését. A 21. század elejéig az emberiség annyi szörnyűséget ért meg ezen kérdéskör felületes és a beszűkült felfogása eredményeként, következésképp megérttek egy új irány megteremtésének feltételei, s ha erre nem kerül sor, akkor a globális öngyilkos folyamat visszafordíthatatlan láncreakcióvá fejlődhet. Ennek elkerülése érdekében kívánatos a közös kozmikus gyökerekre történő ráébredés fontosságát megérteni és megértetni.

Ennek nem csekély hányada a magyarságra vár.

Ezért szükséges megérteni a Mezopotámiából kiáradó etnikai és szellemi folyamatok összességének lényegét, amely úgy a nyugati mint a keleti civilizáció kialakulásához is vezetett. A globális megújulás ügye követeli meg azon alternatív történelemszemlélet megteremtését, amely nem az arroganciára és agresszivitásra épít, hanem amely segít felismerni a szellemi-morális vonatkozások elsődleges fontosságát, és amely segítheti civilizációnk

öngyilkos irányba történő rohanásának megállítását vagy legalább lefékezését. Mivel időszerű Eurázsia nyugati felében is megfelelő mélységben megérteni azon szellemi vonatkozások fontosságát, amelyek egykor alapszerepet játszottak a nyugati civilizáció kialakításában is, és amelyek Eurázsia keleti felének jelen felemelkedését is okozzák. Mivel nem kizárt, hogy így „a japán gazdasági csodától a globális **szellemi-morális** csodáig” cím alatt egy olyan új folyamat valósulhatna meg a történelem meghatározó szellemi vonatkozásainak megfelelő mélységű megértése következtében, amely a kívánatos irányba fordíthatja civilizációnkat. Nyilvánvaló, hogy a „gazdasági csoda” is fontos, de az elsődleges azon mély kozmikus gyökerekkel bíró szellemi vonatkozások feltárásának igénye, amelyek alapszerepet játszanak civilizációk felemelkedésében, de amelyek hiánya az összeomláshoz vezetnek, és amelyek utóbb a gazdasági-pénzügyi vetületek hatékony kiaknázásának módszereiben mutatkoztak meg Eurázsia keleti felében. Azonban ugyanezen vonatkozások kibontakoztatása képes egy „tudátalakító csoda” kialakítására Eurázsia nyugati felén is. Mivel egykor a Mezopotámiából kiáradó etnikum kozmosz-orientált szellemisége jóvoltából nőtt ki azon Ősi Eurázsiai Szellemi Egység, amely alapvető módon járult hozzá a legősibb eurázsiai civilizációk kialakulásához.

Ezen őshagyomány szerint minden ember egy MIKROKOZMOSZ, amely a megfelelő intenzitással csupán a gyakran Isten vagy Univerzum névvel is illetett MAKROKOZMOSZ törvényeivel harmóniában képes a megfelelő hatékonysággal működni.

Ez a Szkíta Szellemiség lényege is.

Az ennek eredményeként napjainkban kiteljesedő Szkíta Szellemi Reneszánsz lényege ily módon nem a helyi vonatkozásokra koncentráló és a kollektív EGO-ban megnyilvánuló beszűkült nacionalizmus, hanem az emberiség egyetemes értékeinek védelmét, szolgálatát és kitágítását felvállaló univerzalizmus, amely egyúttal az évezredek tesztjét kiált kozmoszorientált értékrend védelmét is jelenti. Ezzel kapcsolatban nyomatékosítanánk, hogy a 21. század elején azon Szkíta Reneszánsz korát éljük, amely többször is majdnem győzött a magyar szabadságharcok eredményeként Nyugat-Euráziában, hiszen azokat legtöbbször szimpátiával kísérte a nyugat-európai országok népessége, amelyet az Európa zöme számára nem túl rokonszenves, ugyanakkor mégis félelmetes Szent Német-Római Birodalom túlereje ellen vívott. Ezen önvédelmi háborúorozat nem elsődlegesen valakik ellen zajlott, hanem a hagyo-

mány védelmében történt, következésképp annak jellege messze nem támadó, hanem inkább védekező volt. Sok jel mutat ugyanakkor annak irányába, hogy a helyzet ma is többé-kevésbé hasonló, mint ahogy az volt az utóbbi évezredben, mivel mára bár a Szent Német-Római Birodalomnak se híre se hamva, viszont az ezen egykor félelmetes birodalom által megalkotott történelemszemléletet sikerült a globális köztudatba betonozni.

Annak valószínűsége ugyanakkor magas, hogy a 3000 évnél nem régebbi történelemmel rendelkező germánok ősei sokkal kisebb szerepet töltek be Eurázsia történelmének legkorábbi folyamataiban annál, mint ahogy azt a 19. században a Habsburgok pártfogásával teremtett és mindmáig a globális köztudatot meghatározó koncepció állítja. Szükséges ugyanakkor kijelenteni, hogy nem célunk a germánok méltóságának megsértése, és nem célunk egy új fajelmélet megteremtése sem, csupán azt szeretnénk nyomatékosítani, hogy az archeogenetika szkíta népekre jellemző 35-40 000 éves genetikai kódja egy olyan évezredek gyakorlata által szentesített szellemiség kialakulására adott lehetőséget, amely kritikus korunkban segítheti civilizációnk megújulását. Az ily módon kialakult mellérendelő gondolkodásmód a történelem kezdeteinek kezdetén egykor egész Euráziát meghatározta, míg az ennél sokkal később kialakult alárendelő gondolkozásmód határozta meg az elmúlt évezred módszereit, és amely a gyarmatosítás következtében globálisméretűvé tágult. És bár a világszerte történt gyarmatosítások ténye közismert, viszont az már kevésbé ismert, hogy Európán belül is történt hasonló, mivel Magyarország a világ legtávolabb gyarmatosított országa volt. Bár a Szent Német-Római Birodalom katonailag soha nem tudta elfoglalni Magyarországot, azonban amikor a 15. század végén Mátyás király a Habsburgokkal békét akart kötni, törvényes fiú-utód hiányában aláírt egy szerződést, amelyben vállalta, hogy halála esetén nekik engedi át a magyar trónt, amennyiben a magyar hagyományok szerint uralkodnak. Ezt rövid ideig betartották, de később felrúgták, amely évszázadonként egy-egy Habsburg-ellenes magyar szabadságharcot váltott ki. Ugyanakkor a hamis alapokra épülő és a globális köztudatot meghatározó történelemszemlélet viszont azon Habsburg-kreáció, amely elsődlegesen a magyarok szellemi-morális tartásának megtörése érdekében jött létre. Ennek kapcsán szükséges idézni a dél-koreai Nemzeti Múzeum néhai igazgatója szállóigévé vált egykori mondatát, miszerint “A különbség a gyarmatosító és gyarmatosított közt az, hogy az előző az utóbbtól mindent elvesz. Még a múltját is. Pont.”

Aki ezt kijelentette, tette ezt azért, mivel Japán gyarmatosította Koreát 40-50 évre, viszont a Habsburgot minket 400-500 évre gyarmatosítottak.

A különbség nem lebecsülendő.

Az ily módon létrejött hamis történelemszemlélet eredményeként a magyarokat Európába betört barbárokként könyvelik el, holott valójában ők az európai civilizáció megteremtőinek utódai. De mint ahogy Amerikában az őslakosok túlnyomó részét kiírtották a gyarmatosítók, ugyanez történt Európában is, ezért a magyarok nem véletlenül tekinthetők Európa indiánjainak. Mivel a létszámuk akkora volt a középkorban mint a korabeli Angliáé, Franciaországé és Németországé, de a 16. században a Habsburg machinációk eredményeként az eredeti létszáma $\frac{1}{4}$ -ére csökkent. Ez pedig a nyugati kultúrkörön belül az eredeti mellérendelő gondolkozásmód szinte teljes eltűnését vonta maga után – amely csupán Eurázsia keleti részében él túl mindmáig -, és amely az alárendelő gondolkozásmód mindmáig tartó globális dominanciájához vezetett.

A 21. század elejére a globális civilizáció egészét átszövő kilátástalanság szintén a 19. században létrejött történelemszemlélet szellemi következménye. Kívánatos tehát újra gondolni a nyugati és globális civilizáció valóságos kialakulásának folyamatát, és ezért szükséges a 21. század elején a kozmikus-méretű összefüggésrendszer viszonylatában megérteni a 19. század végén már bimbózó lehetőségeket. Ezek már megtörténhetek volna a globális megújulás folyamataként a 19. század végén olyan életművek jóvoltából, mint amelyet a Kőrösi Csoma, Blavatszky, Steiner és más hasonló nevek jelentenek. De ide sorolhatjuk a Kossuthot is, mivel ha akkor figyelembe vették volna a Cassandra-levél üzenetét, akkor egy valódi és nem egy ál-Kiegyezés jött volna létre Magyarországon 1867-ben, és nem került volna sor többek között Trianonra sem.

Azaz Magyarország képessé vált volna a nyugati civilizáció megújulásának vágóélvévé válni már egy évszázaddal ezelőtt.

Mivel India, Tibet és Kelet-Ázsia kozmosz-orientált hagyományos szellemiségének gondolkozásmódja nem egyéb, mint a már zömében elsivatosodott belső-ázsiai Turán egykor virágzott szellemiségének továbbélése, de Európa is ugyanezen szellemiség szülőtte, csakúgy, mint ahogy a nyugati civilizáció is. Bár Gimbutas már az 1970-es években publikációival sokat tett a Kr. e. 7000-től – de lehet, hogy még sokkal korábbi időből származó - Kelet-Európai Őscivilizáció megismertetéséért, azonban történelemszemlélete következtében életműve jelentős részéből hiányzik a megfelelő mélységű szellemi dimenzió annak ellenére, hogy látszólag felmutatja azt. Viszont nem az ő

hibája, hogy nem volt képes meglátni azt, hogy a “Termékeny Félhold” régiójából kisugárzó és Európa Első Civilizációját is megteremtő szellemi princípiumok különböző irányba tovább terjedve hogyan is hozhatták létre az Első Nagy Ókori Eurázsiai Civilizációk sorát is. Ennek eredményeként nem érthette, hogy az Európai Őscivilizáció alapelemei miért is hasonlíthatnak az Indiában és Kelet-Ázsiában kialakult szellemiség alapelemeire, ahogy azt a néhai japán Prof. Egami már 1980-ban megállapította. Gimbutas 1994-ben bekövetkezett halála nem tette lehetővé számára az archeogenetika 2000-től folyamatosan bővülő eredményeinek megismerését, és amelynek 2010-ben publikált adataiból megtudhatjuk, hogy a magyarok 60%-át jellemző Eu19-es genetikai kód valójában Mezopotámiából származik. Ugyanezen kód keleti irányban Belső-Ázsián és Észak-Indián át az Altáj-hegységig és a Sárga-folyamig terjedve általában a magyarokéhoz hasonlóan 60%-ban jellemzi ez az eredetileg Európát jellemző ősgén Turán népeit akiknek szkíta elődei évezredekkel ezelőtt szimbiózisan éltek India és Kelet-Ázsia civilizációival. Vagyis az Eu19-es kóddal jelzett populáció nem csupán Európa, de Eurázsia ősnépének is tekinthető, mivel szerepük egykor Eurázsia-szerte meghatározó volt, ezért a keletázsiai szellemiség lényegi hasonlósága nem csupán az indiaihoz, hanem az óeurópaihoz is letagadhatatlan.

Nem véletlen az sem, hogy az amerikai tudósok stroncium-izotópos mérései az „Antiquity” tudományos folyóirat 2001-ben megjelent tanulmánya szerint, Nyugat-Európa első civilizáció-teremtő kultúrmozgalma 8000 évvel ezelőtt Magyarország területéről indult nyugati irányba a “Vonaldíszes Kerámia Kultúrája” néven. De ennek szellemisége terjedt Keletre is, és ebből alakult ki az Ősi Eurázsiai Szellemi Egység, amely a Római Birodalom és az Iszlám létrejöttéig fennállt. Vagyis az organikus alapokon nyugvó Óeurópai Civilizáció – azaz Európa-1 - szellemi folyamatossága legalább 8-9000 évvel ezelőtt jött létre, míg az Európa-2-t meghatározó inorganikus szellemiség nem több 1000 évesnél.

Ugyanakkor kívánatos azzal is szembesülni, hogy a Szent Inkvizíció és a Szent Német-Római Birodalom kritikája nem jelenti a kereszténység megtagadását, csupán azon inorganikus állapot meghaladásának szükségességét, amelynek következtében haldoklik úgy a nyugati mint a globális civilizáció. A nyugati civilizáció szellemi alapjaként Európa-2 tehát komoly veszélyben van, és csak akkor lesz képes a megfelelő megújulásra, amennyiben megfelelően képes lesz megérteni Európa-1 sokkal ősbib és életképesebb szellemiségét.

Azonban Európa eredeti civilizációját is létrehozó kozmosz-orientált szellemisséggel és világgéppel kapcsolatban időszerű Paul Hayler volt kanadai védelmi miniszter 2013-ban a washingtoni Capitóliumban tartott leleplező beszédének lényegét feleleveníteni, amely szerint az univerzumot magas intelligenciával rendelkező lények lakják. A fejünk felett legalább annyi UFO repked mint repülőgép -, és ezen intelligens földönkívüliek évezredek óta látogatják Földünket segítve a fejlődésünket, amelynek szintje és intenzitása azonban még mindig hagy maga után sok kívánni valót. Kívánatos tehát civilizációnk új típusú gondolkozásmódjának kialakítása, mivel nem csupán a magas szellemi szintet képviselő földönkívüli civilizációkkal szükséges a jelenleginél sokkal magasabb szintű és minőségű kooperáció, hanem egymással is. Ezért kívánatos megvalósítani a Jézus által is megfogalmazott Aranyszabályt, miszerint „Ne tedd másokkal azt, amit nem kívánsz, hogy veled cselekedjenek!”, amellyel az összes jelentős filozófia és vallás megegyezik. A szkíták kozmosz-orientált értékrendje szintén erről szól, vagyis szükséges a történelmi vonatkozások újra gondolásával kimutatni, hogy a már elfejtett egykori évezredekben valójában mi is történhetett. Ugyanakkor kívánatos azt is megértenünk, hogy a kozmikus civilizációk hogyan is működnek, ezért szükséges megismerkedni azon követelményrendszerrel, amelyet 1980-tól 1984-ig a kozmikus követelményekkel kapcsolatban „RÉ, az Egység Törvényének szerény hírnöke” segítségével az USA-ban csatornázott az egyetemes igazság három rendíthetetlen keresője. Majd ők hárman megalapították az „L/L Research” alapítványt, amelynek célja továbbítani az útkeresők számára azon válaszokat, amelyeket 2600 kérdésre adott RÉ, amelyeket az interneten magyarul is ingyen elérhető „Egység Törvénye” könyvekben tettek közkinccsé. Mivel a földi civilizáció kezdetén az emberiség számára még egyértelmű volt, hogy a Teremtés egységes mű, és hogy az nem egymástól elszigetelt egyedekből áll. Ezért mi is csupán egy nagyobb egység részeként vagyunk képesek hatékonyan működni, amely mögött egy tudatos Teremtő áll, aki a Szeretet és a Fény Forrásának felismerésére bátorít bennünket, amelynek emberként valamennyien részei vagyunk. Ezért szerényen tudomásul kell vennünk, hogy önmagunkban csupán a Teremtő és a Teremtés parányai vagyunk, ugyanakkor részei a Végtelen Intelligens Teljességnek is. Vagyis az intelligencia néven is nevezhető tudatosság rendkívül fontos, és ez azonos az ősi korok azon tanításaival, amely szerint mindenki a Teremtő része, ugyanakkor minden megnyilvánult dologgal és élőlényel is Egy, de amely Egység csak a Teremtő részeként képes hatékonyan működni.

Ezen üzenet megfelelő mélységű megértését szeretné segíteni ezen több mint 40 éves kutatás eredményeit összegző trilógia, amelynek

„A Megkérdőjelezhető ÖRÖKSÉG” címet viselő első könyve megkérdőjelezi a nyugati civilizáció kialakulásának a 19. században létrejött koncepcióját. Míg a trilógia „A Valószínűbb ÖRÖKSÉG” című második könyve a 19. század végétől és a 20. század folyamán illetve a 21. század elején létrejött újabb tudományos eredmények alapján állítja össze egy új típusú eurázsiai történelemszemlélet vázlatát nem mellőzve a kozmikus vonatkozásokat sem, mivel enélkül nem érthetjük meg civilizációnk veszélyeztetettségének természetét. A trilógia befejező „ÖRÖKSÉG, avagy egy Új Paradigma felé” című harmadik könyve inkább az előzőeket tovább elemezve és összegezve igyekszik mélyebbre menni a szellemi történet kevésbé ismert vonatkozásai feltárásának irányába a 21. század elejére beköszöntött változások egyre sürgetőbb fényénél. Különösen az archeogenetika eredményei alapján tűnik szükségesnek egy új típusú szintézis megteremtése, amelynek tágabb szellemi vonatkozásai az élettagadó irányú életigenlő irányba történő fordítására adhatnak lehetőséget az egykor meghatározó eurázsiai szellemi folyamatok megfelelő mélységű feltárása eredményeként. Ezen eredmények ugyanakkor az indogermán teória meghaladásának fontosságát sürgetve bizonyítják azt, hogy őseink által egykor az Eurázsia keleti végpontjára vitt őstudás újratanulása igencsak időszerű.

Ezen tény kifejtése a trilógia második könyvének témája.

Hiszen enélkül nem leszünk képesek a megfelelő mélységben megérteni a Kelet-Eurázsiai zajló események modellértékű fontosságát, és annak szintén kívánatos mélységben történő megértését, hogy a nyugati civilizáció is ugyanazon szellemi princípiumok alapján jött létre, mint amelyek egyre inkább a globális metamorfózis mozgatórugójává kezdenek válni. Ezért ezen konferencia fő témái mindezzel a lehető legszorosabb kapcsolatban állnak, és anélkül hogy itt és most a részletes indoklásban kezdenénk, úgy érezzük, hogy itt új lapot szükséges nyitnunk, mivel innét képesek lehetünk merőben új nézőpontból látni a tennivalókat, és innét egyenes út vezet a következő témák sokkal részletesebb kidolgozása felé:

- 1.:** hagyomány, szakralitás, művészet; amellyel kapcsolatban csupán azt kívánatos hangsúlyozni, hogy az egykor létezett állapot felújítására van szükség a jelen kihívásainak fényénél.
- 2.:** a magaskultúrákkal való kapcsolat; ennek kapcsán annak hangsúlyozása fontos, hogy egykor a szkíta volt maga a magaskultúra.

3.: köznapi és állami normák; az állami norma közszellem igényeinek minél magasabb szinten történő teljesítése volt, amely viszont a kor **kozmikus-gyökerű közszelleme** volt.

4.: egyéni és közösségi felelősség; a kettő ugyanazon közszellem fenntartása volt.

5.: szkíta hagyaték a magyar történelemben; ennek lényege a szellemi rezgés-szint minél magasabb fenntartása, amelynek fenntartói legfőbb fenntartói többek között Mátyás, Rákóczi és Kossuth.

6.: miként lehetséges ezen hagyomány felújítása; a trilógiámban ezt igyekszem kifejezni Bartók és Kodály példáját követve feltárni a magyar népművészet vizuális jelképrendszerében megbújó **szkíta ősök szellemi üzenetét.**

Rawlinson bizonyítékai szerint Eurázsia első nagy civilizációit a szkíta értékrend határozta meg, ezért bemutatnánk ennek néhány a magyar népművészet vizuális jelképrendszerén belül túlélte bizonyítékát. Elsőként az egyiptomi Abydosz Ozirisz templomában felfedezett és a Kozmikus Egységet jelző Életvirág szimbólumot láthatjuk **(1)**, amelynek létezik indiai párhuzama **(2)**, de amely túlélte a magyar népművészet jelképrendszerében **(3, 4, 5, 6)**, és mivel az ember ezen Egység szerves része, ezért ehhez méltón is kell élnie **(7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18)** mint ahogy azt elődeink is tették a hun ővcsatok bizonyítékai szerint **(19, 20, 21, 22, 23, 24, 25)**. És bár ugyanezen szimbólum belga és francia faragványokon is előfordul, de ott már „karoling” jelképnek nevezik azokat. A felsorolt képek az előadáson kerülnek bemutatásra.

Lépő Zoltán - Pályái

„SZKÍTA SZELLEMISÉG ÉS SZKÍTA RENESZÁNSZ” című előadásom előtti ÖSSZEGZŐ BEMUTATÁS AZ EDDIGI TEVÉKENYSÉGEMRŐL.

1978-ban diplomáztam az akkor még egyetemi rangú Iparművészeti Főiskola Ipari Formatervező Szakán, azonban mivel az ún. „japán gazdasági csoda” akkoriban volt a csúcson, 1979 ősztől kezdve Japánban éltem, mivel meg akartam érteni ezen „csoda” végső okait. Ezért az ennek háttéréül szolgáló szellemi-morális okokat kezdtem kutatni, majd a szinte egész Euráziát átfogó „Selyemút” történelmét tanulmányozva kiderült, hogy az a sokkal ősbibb eurázsiai népvándorlások nyomán jött létre. Majd Bartók és Kodály munkássága tanulmányozása nyomán az is kiderült, hogy „a magyar népzene az ősi ázsiai zenekultúra legnyugatibb ága”, amelynek

kapcsán a kíváncsiság tovább hajtott a magyar népművészet vizuális jelképrendszerének és formavilágának mélyebb megismerése felé. Mivel úgy éreztem, hogy fenti megállapításuk nem csupán a népzene, hanem a népművészet egyéb megnyilvánulásaira is érvényes, beleértve a népművészet vizuális jelképrendszerén kívül a hajviseletről és ruházaton és az építészetten át az élet szinte minden területét. 1991-ben 12 év után hazatérve különböző fórumok, műsorok és publikációk részeként próbáltam ennek hangot adni több-kevesebb sikerrel főként a 2008-ban a Farkas Lőrinc Imre kiadásában „Szkíta Örökség” és 2009-ben ennek folytatásaként „Szkíta Szellemiség” címen megjelent könyv formájában. Azonban később úgy éreztem, hogy az archeogenetika újabb eredményei kapcsán szükséges egyfajta mélyebb újragondolás, amely lehetővé teszi az egykori folyamatok eredményeinek egy trilógia formájában történő érthetőbb, következetesebb és strukturáltabb formában történő újrendezését és közzését.

SZKÍTÁKKAL A SÖTÉTSÉG ELLEN

Egy új, más világot akarunk!*

COVID-, WHO-, 5G-, Chemtrail- és kamatmenteset, adósság elengedést és újraosztást

**Azokat keressük,
akik számára**

fontosabb

**az igazság a jólétnél,
a tisztesség a sikernél,
a méltányosság a haladásnál.**

Igazság, Tisztesség, Méltányosság

Magyarok XI. Világkongresszusa
2024. augusztus 15-20. – Budapest – Opusztaszer

Tel.: +36-1-485-4060, +36-1-267-4510

E-mail: mvsz@mvsz.hu, Web: www.mvsz.info, www.mxivk.info

* Amikor 1823. november 3-án Temesváron megalkotta a nem-euklideszi geometriát, Bolyai János így fogalmazott: „A semmiből egy új, más világot teremtettem.”

Dr. Cey-Bert Róbert Gyula

Lelki genetika - Szkíták, hunok, magyarok közös gyökerű jelképvilága

Az utóbbi évek kutatásai kimutatták, hogy erős archeogenetikai szálak kötik össze a magyarokat a hunokkal és a szkítákkal. Az archeogenetika mellett a lelki genetika, vagyis a közös gyökerű jelképek és ősképek is világosan jelzik a közeli szkíta-hun-magyar lelki rokonságot.

Az ember ősidők óta jelek és jelképek világában él, amelyek értelmezésével meghatározza élete értelmét, életcéljait és megvalósítja lelki és testi egyensúlyát. A jel és a jelkép legfontosabb tulajdonsága, hogy valamit helyettesítenek, valami helyett állnak, valamivel analógiát, hasonlóságot alkotnak.

Egy fogalom akkor válik jelképpé, ha eredeti jelentése kibővül, és többet mond mint az alapjelentés.

Jelkép és jel

Fontos kihangsúlyozni, hogy a jel jelképpé, a jelkép pedig jellé alakulhat át. Ha a jel érzelmi tartalmat kap, jelképpé válik, a jelkép pedig, ha elveszti érzelmi tartalmát, jellé változik. A magyarság legősibb jelképe a turulsólyom (kerecsensólyom) a szkíták, a hunok és magyarok istenáldást, fejedelmi, királyi méltóságot, nemzetazonosságot jelképező Szent Madara volt. A magyar királyi dinasztiát, az Árpádházat pedig ősi nevén Turuldinasztiának nevezhetjük, az eredetmítoszuk a turulsólyomhoz vezet (Emese álma), amely az ősi mondák és krónikák szerint összekötötte az Árpádházat a hunok királyával, Attilával. A hunok és a magyarok rendkívül tisztelték és érzelmileg magasra értékelték a lelkiviláguk legfontosabb értékeit jelképező sólymot, nemzetazonosságuk misztériumokkal teli jelképét.

Mára már azonban a sólyom elvesztette a magyarság számára ősi jelképes érzelmi jelentését, jellé vált és nem jelent mást, mint egy gyorsreptű ragadozó

madarat.

Carl Gustav Jung szerint a legősibb jelképek, mint lelki genetikánk több ezer éves öröksége, ősképekként élnek bennünk, összekötik távoli őseink hitvilágát és érzelmi értékeit tudatalattinkkal. Az ősképek valójában a tudatalattiban élő rendkívül erős pszichikai energiával rendelkező lelki gyökerek, amelyek bizonyos esetekben tudatosulhatnak és jelképértékként rendkívül magas érzelmi energiával megnyilvánulhatnak.

A közösségi tudatalattiból táplálkozó öröklött tulajdonságokkal rendelkező ősképek jelentős szerepet játszanak a személyiség és a közösségi szellem kialakulásában. A tudatalatti ősképek és a tudat értékei közti kapcsolat létrehozása, a lelki harmónia megteremtésének egyik legfontosabb feltétele.

Jelkép és nemzettudat

A XXI. század társadalmi változásai világosan mutatják, hogy csak az a nép képes ellenállni a világhatalomra törő pusztító globalizációs törekvéseknek, amely megőrzi jelképei történelmi értékeit. Japánok, kínaiak, koreaiak, izraeliek, törökök, indiaiak sikereiben jelentős szerepet játszik a nemzeti és történelmi értékekhez való ragaszkodás.

A japán az egyik ősi kultúrájú nép, amely képes egyensúlyba hozni ősi jelképes értékeik és hagyományaik tiszteletét a modern világ szellemi és lelki kihívásaival. A japán zászlóban a vörös napjelkép nemcsak a napot és Japánt szimbolizálja, hanem elsősorban Amaterasu Omikamit, a Napistennőt, a japán császári család mitikus őst, akinek áldása biztosítja a japán nép boldogulását. Ebben a meggyőződésben minden japán rendületlenül egyetért.

Egy sikeres japán üzletember, amikor visszatér külföldi útjáról az otthonába, azonnal leveti nyugati típusú öltönyét, kimonóba öltözik, leül hagyományos pózban a tatami gyékényszőnyegre és elmélyülve követi a felesége által bemutatott teaszertartást, amelynek jelképes jelentése az évszázadok során semmit nem változott: egy elmélyült meditációs ima a japánok Istene és őseik áldásáért.

Gyengülő jelképek, gyengülő nemzettudat

Európában viszont a meggyengült nemzeti, vallási, társadalmi jelképek már képtelenek érzelmi energiát biztosítani, így az emberek szellemi és fizikai teljesítőképessége csökken, a lelki betegségek depressziós tünetei egyre gyakoribbá válnak.

Sajnálatosan a magyarság helyzete drámaian alakult. A XX. század sorscsapásai megtörték a magyar lelket, az Első Világháború eseményei, a trianoni tragédia, a szerencsétlenül végződött Második Világháború, amely a szovjet megszállást és 45 évig tartó kommunista agymosást hozott a magyarságra. Nem csoda, hogy megroppant a magyar lélek és elvesztette az érzékenységet a lélekerősítő nemzeti és vallási jelképekre.

Nemzeti jelképekre való érzéketlenségünkre és nemtörődömségünkre talán a legmegdöbbentőbb példa, a siófoki „turulos” emlékmű esete.

Siófok főterén már hosszú évtizedek óta egy emlékmű állt a világháborúban el-esett siófoki hősi halottak emlékére. A szobrász azonban tudatlanságból a turulsólymot dögkeselyűként ábrázolta. Az ókor óta ismeretes, hogy a gyűlölt ellenség halottainak a tetemét nem temették el (Antigoné tragédiája), hanem temetetlenül a dögkeselyűkkel, varjakkal, hollókkal etették meg földi maradványaikat. Ez az ellenfél gyűlöletteljes meggyalázása volt.

2011-ben a Siófoki Önkormányzat átépíttette a főteret és ideiglenesen eltávolíttatta az emlékművet, megnyitva a lehetőséget a hősi halott gyalázó dögkeselyű szobor eltávolítására és helyettesítésére egy turult jelképező kecsensólyom szoborral. Az Önkormányzat asztalán ott volt a szimbolikai tanulmány a dögkeselyű szobor halottgyalázó jelentéséről. Az Önkormányzat azonban milderre érzéketlen maradt és visszaállíttatta az emlékműre a dögkeselyű szobrot...

Szkíta-hun-magyar jelképek világa

1. Szkíta-hun-magyar ősvallás Istene: Tengri, az Ég Ura

Az ógörög Istent jelentő szó Theos, úgy, mint a latin Deus etimológiája az ég felé szálló füst jelképes értelmezésére utal, amíg a hun Isten szó Tengri, az égbolt végtelen misztériumának a jelentését tükrözi.

Az első hun szó, amit a kínai krónikák lejegyeztek Kr.e. az V. században az Istent jelentő Tengri. Vallástörténetileg ennél szebb kezdetet el sem lehetne képzelni egy nép történelmi szereplésében, nemcsak a hunok, de a magyarok számára sem; a magyar Isten szó etimológiailag a hun Tengri szóra vezethető szó: Üs-Tengri-Üs-Ten-Is-Ten.

A közös hun-magyar Isten szó a közös hun-magyar ősvallási értékeket is feltételezi és szinte transzcendens összekapcsolását jelzi a hun és a magyar lélek szellemi és kulturális értékeinek.

Régészeti és vallástörténeti kutatások szerint (Jean-Paul Roux: “La religion des Turcs et des Mongoles”) a szkíták vallása már hasonló értékekre épült. Ez azt jelenti, hogy szkíta-hun-magyar és természetesen az avar, türk és ujjur ősvallások közös gyökerű istenhíthez vezethetők vissza.

A hunok az uralkodót (királyt) Tengrikútnak nevezték, amely az Ég Fiát, az Égi Bölcsesség Kútját jelentette. Mongolul az Istent még ma is Tengrinek hívják, hasonlóan több közép-ázsiai török néphez. Dzsingisz Kán pecsétjének a felirata szintén összekötötte az égi és a földi uralkodót: „Az Isten az égben, a Kán a földön

2. Világfa

A világfa a közép-ázsiai lovas népek ősvallásának legalapvetőbb rendszerezési formája, ugyanúgy kifejezi az ősi hun, avar és magyar hit rendjét, mint jelkép-rendszerének szerkezeti felépítését. Igazi csoda, hogy a kereszténység felvétele után a magyar ősvallás legfontosabb vallási jelképe több mint 1000 éven át megmaradt a magyar nép emlékezetében. Néprajzkutatók szerint a táltoshit világfáját a következőképpen írták le a 20. század elején, a régi mondákat ismerő öregek:

„Van a világon egy csudálatos nagy fa, amelyiknek kilenc elhajló ága van, mindenik egy-egy erdővel vetekszik. Ha elkezdenek kavarogni, imbolyogni, onnan támad a szél. Olyan csudálatosan nagy fa ez, hogy nemcsak a hold jár el az ágai között, hanem a nap is. De ezt a fát csak az leli meg, hogy hol van, merre van, aki foggal született, oszt kilenc álló esztendeig nem vesz a szájába a tejnél egyebet. Az meg tudnivaló, hogy a táltos az ilyen. Mert ez a csudálatos nagyfa olyan helyen nőtt, hogy csak az ilyen tudományos férhet hozzá.” (Diószegi Vilmos: A pogány magyarok hitvilága)

Hasonlóan csodálatos fák népmeséinkben és mondáinkban is megtalálhatók. Több változatban az „égig érő tetejetlen fa” egy nagy hegyen van, a király udvarán áll (jelezve a szakrális jellegét). A világfa felső ágán található a nap, a hold, a nap anyja és a hold anyja. A világfa képzete minden nagy kultúrában megtalálható, és az indoerópai népek körében általánosan ismeretes. A magyar és az indoeurópai népek mondái között azonban találunk egy lényeges különbséget, ami a két fát élesen elválasztja egymástól. A magyar fa csúcsán vagy az ágai között égitestek vannak. Ez csak a magyar mondákban és díszítőelemekben fordul elő, az indoeurópai népek körében ismeretlen. Ugyanezt a képzetet megtaláljuk viszont a közép-ázsiai lovas kultúrák népeinél.

Hasonló világfát ábrázolnak az altáji táltosdobok rajzai. A fa magaslaton áll, az egyik oldalán a napot, a másokon a holdat ábrázolják. A napos-holdas világfa képzete kétségtelenül igen régi alapszimbóluma a táltoshitű népeknek, és egész Közép-Ázsiában és Kelet-Ázsiában mindenütt ismert. Több mint 2000 éves hun sziklarajzokon már megjelenik.

3. Sólyom

A sólyom, a ló, a szarvas, a lovasműveltségű szkíták, hunok és magyarok szakrális nemzetazonosító ősképe.

A magyar krónikák és hagyományok a legősibb fejedelmi és nemzeti jelképként írják le a turulnak nevezett sólymot. A turul egy ősi hun-türk szó etimológiájára épül, jelentése „egyenesen lecsapó”, vagy „egyenesen célba érő”. Szkíta és hun elődeinknél a sólyom szakrális királyi, nemzetségi és nemzeti jelkép volt, amelyet meggyőzően bizonyít 1972-ben Belső Mongóliában, Ordoszban talált több mint 2000 éves hun aranykorona, a csúcsdíszén egy türkizből és aranyból készült sólyom áll.

Őseink számára a sólyom az Isten legszentebb madarát jelképezte, amely a Világfa csúcsán az Ég Ura mellett foglal helyet. A lovaskultúrájú népek számára a sólyom ugyanúgy jelképezte az isteni áldást, az isteni közelséget, a fejedelmi méltóságot, a nemzeti egységet, mint a győzelemre törő harci szellemiséget, a lovasíjász harcművészetet, a villámgyorsan pergő győztes csatákat, mint a csodálatos égi eredetű szépségideált.

Az egyiptomiak úgy tartották, hogy a sólymot égi kiválasztottsága, szépsége,

gyorsasága, ereje, győzelemre törő szellemisége a madarak szakrális királyává emeli.

A lovaskultúrájú népeknél már a legősibb időkben is turulsólymos hagyományokra épültek a szakrális fejedelmek, a hun Tengrikútak (nagyfejedelmek) eredetmondái.

A sólyom mindenütt a világon a nap, a nappal, a világosság, a győzelem, a királyi és a fejedelmi méltóság, a fizikai, szellemi, lelki, erkölcsi, társadalmi szinten való felemelkedés magasan szárnyaló szimbólumaként jelenik meg.

Egy perui inka legenda szerint Manco Capac-királynak, aki a leghatalmasabb inka királyi dinasztiát megalapította a szellemi testvére (segédszellem) a sólyom volt, akit Inti-nek, vagyis Napnak nevezett.

A Békés megyei kerecsensólyom GPS-es misztériuma

A Magyar Madártani Intézet adatai szerint Magyarországon körülbelül 250 pár kerecsensólyom fészkel.

Örvendetes módon állományuk lassú növekedést mutat. A kerecsensólyom fészkelési területe az Altájtól és Belső-ázsiai Ordosztól, a magyarság ősi szálláshelyétől a Kárpát-medencéig terjed. Érdekes módon a Kárpát-medencétől nyugatra gyakorlatilag már nem fészkel. A kerecsensólyom fészkelési területe összeköti a magyarság őshazáját a Kárpát-medencével. A Magyar Madártani Intézet néhány év óta GPS műholdas nyomkövetővel látja el a kirepülő fiatal kerecsensólymokat. 2008-ban egy fiatal kerecsensólyom miután kirepült Békés megyei fészkből, egyenesen kelet felé indult el és három hét után már 4000 km-re Altájban jelezte a GPS-es nyomkövető... A fiatal sólyom egyedül szülei nélkül repült.

Milyen misztikus genetikai kódrendszert követhetett?

4. Sas

A lovasműveltségű népek lelki világában a sas és a sólyom Tengri, az Ég Úra legkedveltebb hírnöke.

Az égi áldás, az erő, az uralkodói hatalom jelképe ugyanúgy az inkáknál, az aztékoknál, mint a perzsáknál, rómaiaknál és a Német-Római császároknál.

A lovasműveltségű népeknél, a szkítáknál, hunoknál, magyaroknál, a sólyom magasabb jelképes értéket képvisel, mint a sas, a sas sokkal erősebb, viszont

a sólyom gyorsabb és ügyesebb a párviadalban képes legyőzni a sast, vagyis jobban kifejezi őseink harcmódorát, a legyőzhetetlen lovasíjász harcművészetet.

A kétfejű sas jelképe az ázsiai lovas-műveltségű népeknél jelent meg először. Az ősi mondák szerint, a kétfejű sas a Világfa csúcsán él, az egyik fejével a Világosság Birodalmát irányítja, a másikkal pedig a Sötétségét.

A kétfejű sas jelképét a bizánciak a szeldzsuk törököktől vették át, a keresztes háborúk idején ismerték meg az európai népek és így lett a Német-Római császárság jellegzetes címerjelképe.

5. Ló

Szkíták, hunok, magyarok ősei a lovasműveltségű népek nagy családjához tartoztak, ősi kultúrájuk, ősi vallásuk a lovas népek társadalmi és érzelmi értékeit tükrözte.

A legősibb lovaskultúrák 6500-7000 évvel ezelőtt alakultak ki Közép-Ázsia és Kelet-Európa hatalmas füves pusztaságain. A lovak háziasítását bevezető lovaskultúrák forradalmi változást indítottak el az ókori világ életében: megkönnyítették, meggyorsították a szárazföldi közlekedést, a teherszállítást, és döntő katonai előnyt biztosítottak hadaiknak gyalogosan harcoló ellenfelekkel szemben. Mindemellett a lovaskultúrák hatalmas befolyást gyakoroltak a környezetükben élő népek életére, akik átvették tőlük nemcsak a lovas harcmódot, de nagyon sok szokásukat és használati tárgyaik készítésének módszereit is. Megdöbbentő pszichikai traumával járó hatást gyakorolhattak a lovas harcmódot nem ismerő népekre. A görög mitológia megőrizte ezeknek az első találkozásoknak a traumáját a félelmetes kentaur szimbolika megformálásával (a görög mitológiában a kentaurok összenőtt testű ember és ló szörnyek). Feltehető, hogy amikor az ógörögök először találkoztak lovas harcosokkal, lovasbravúrjaik alapján azt hihették, hogy az ember és a ló egy testet alkotott. A kínaiak ugyancsak átértékelték ezt a traumát, és a lovasoknak „csodálatos repülő sárkány képességeket” tulajdonítottak. Annyiban mindenképpen igaza volt a görögöknek és a kínaiaknak, hogy a lovas kultúrájú népek életfilozófiájában a ló különlegesen fontos érzelmi, szimbolikai és harmónia értéket jelentett.

A lószimbolika harmónia jelentése

A lovaskultúrájú népek számára a ló szimbolikája az ellentétekből

megvalósítható harmónia értékrendjét tükrözte. A ló jelképezte egyrészt a napot, a fényt, az égi világ értékeit, az égi világgal való kapcsolat kialakítás lehetőségeit, a Nap és az égi világ életet adó energiáját, az isteni áldást, a győztes csatákat, a diadalmas hadjáratokat (fehér ló), másrészt a földalatti világot, a pokol világát, a halált, az éjszakát, a hold hideg fényét, a vesztes csatákat, a túlvilági negatív erők fekete, baljós energiáját (fekete ló), de ugyanakkor harmónia jelentésében az újjászületést biztosító transzcendens erőket, a táltos képességet, az életen és a halálon túlmutató örök élet eszményét, a repülés, az átváltozás képességét (táltos ló)

A szkíták rendkívül nagyra becsülték a lovat, lélekben azonosultak vele, nemcsak a fejedelmeiket, de a fejedelmek lovait is aranyba öltöztették: arany lószerszámok, arany lópáncél, arany lósisak és díszítés (paziriki és altáji leletek).

„A lovasember lelke a lovában van” – mondja egy régi közép-ázsiai közmondás. A ló érzelmi és társadalmi központi szerepet játszott a lovaskultúrákban. A legfontosabb szerződés megkötését esküvel szentesítették, amelyen a ló szimbolika fontos szerepet kapott.

A feláldozott ló jelképesen szintén táltos lóvá válik és viszi és repíti gazdája üzenetét, halál esetén a lelkét Istenhez, az égi világba.

A magyarok lóáldozatáról Anonymus is megemlékezett: Ond, Ketel és Tarcal történetével kapcsolatban: „azon a helyen az ősi hit szokása szerint egy kövér lovat áldoztak fel és nagy áldomást (magnum aldumas) tőnek”.

Jung szerint a ló, a közösségi tudatalatti egyik legjelentősebb bipoláris jelképeket tükröző ősképe, amely a psziché harmóniára törekvő transzcendens értékrendjét tükrözi.

6. Szarvas

A szarvas, a lovaskultúrájú szkíták, hunok, magyarok átváltozást és újjászületést jelentő szakrális jelképe.

A szkíták a szarvas népének nevezték magukat. A szarvas agancsa a szkíta-hun-magyar ősvallás Világfáját idézi fel, amely az élet ciklikus változásait, a sötétségből újjászülető fényt jelképezi, ezért a szarvas a hajnal, a keleti égtáj, az újjászülető fény, a megújulás szimbóluma is. A szarvas régi hun-magyar

neve **boga** volt, amelyet tiszteletből csak fontos szertartások alkalmával használtak, hétköznapi neve és jelzője a szarvas lett az agancsára való utalással.

A szarvasagancs jelképes gondolattársítása a Világfával a szarvas szakralitásának alapvető tényezője. A Világfa-agancsú szarvas az újjászülető hajnali fény hírnöke és képviselője. A fény és az újjászülető fény képviselője, az agancsai között - a hun-magyar legendák szerint - a nap, a hold és a csillagok ragyognak,

A hunoknak az egyik legrégebbi mondája a szarvashoz kapcsolódik: a legenda szerint a szarvas vezette őket az új hazájukba.

A magyaroknál tovább élt a hun szarvasmonda emlékezete, amely a Csodaszarvas mondában fogalmazódott meg: Hunort és Magort, a hunok és a magyarok ősatyját a csodaszarvas vezette az új hazába.

7. Farkas

A lovasműveltségű népek számára a farkas Tengri képviselője és hírnöke; a napot, a világosságot, Kék Tengri egét (Kék farkas) és a sötétség erőinek legyőzését szimbolizálja. Dzsingisz Kán ősatya a Kék farkas volt. A mongolok a Sarkcsillagot Égi Farkasnak is nevezték. A kínai krónikák több csodás, farkassal való hun mondát lejegyeztek. Az egyik szerint egy hun királyságot váratlanul lerohan az ellenség, mindenkit lemészárolnak. A hun király csecsemő fiát azonban a főtáltos megmenti és elmenekül vele. A táltos a csecsemővel bolyong a pusztában és nem talál sehol élelmet. Magára hagyja a kis gyermeket és elindul az élelem keresésére, de nem sikerül semmit sem találnia. Amikor visszatér, a kis csecsemőt farkas szoptatja és sólyom eteti. Amikor a kisgyermek felnő, ütőképes sereget szervez, legyőzi az ellenséget és visszaszerzi apja királyi örökségét. Egy másik hun monda szerint egy hun királynak két gyönyörűséges lánya volt, olyan tündöklően szépek voltak, hogy a király elhatározta, hogy nem lehetnek ember feleségei, csak Istené és épített a számukra egy magas tornyot, hogy közelebb legyenek Tengri égi világához. Éjszaka megjelent az Isten Kék Farkasa és elvette a lányokat feleségül.

A hun égi Kék Farkas ellentéte a rómaiak földi nőstény farkasa, Romulust és Remust nevelője. Mindkét esetben a farkas a szülői szeretetet, az anyai

öszönt, a termékenységét jelképezi. S törökországi Anatóliában, a meddő asszonyok a farkas szelleméhez fohászkodnak, hogy könnyebben megtermékenyülhessenek. Egy kelet-szibériai legenda szerint a vezérfarkas felesége egy asszony, akivel együtt él a hegyekben, egy barlangban. A lovas kultúrájú magyarok a farkast szintén nagy tiszteletben tartottak és pozitív égi értékekhez kötötték, erre utal a farkas elnevezés, amely csak a farkas „hétköznapi” neve volt eredetileg, a valódi nevét (bőre) tiszteletből csak kivételes ünnepi alkalmakhoz használták. A Kék farkas hónap a hun asztrológia második hónapja.

A farkas ijesztő negatív jelentése elsősorban az európai népeknél nyilvánul meg.

8. Sárkány

Szkíták, hunok, magyarok jelkép és mondavilágában a griffként is ábrázolt sárkány rendkívüli gazdag szimbolikai jelentésében visszatükröződik az égi, földi, földalatti, vízalatti világ egymást kiegészítő harmónia jelentése.

Ókori mondák szerint a sárkány repül, villámló, mennydörgő viharokat okoz, ugyanakkor a földön, a föld alatt és a víz alatt is közlekedik.

A sárkány ugyanakkor a rejtett földalatti kincsek félelmetes őre. Siegfried legenda szerint a sárkány által őrzött kincsnek halhatatlanságot biztosító mágiája van.

Távol-Keleten, a lovaskultúrájú népeknél, az aztékoknál (Quetzalcoatl, a tollas kígyó) a sárkánynak pozitív szimbolikai jelentése van, amely az égi, földi, földalatti és a víz alatti világ összhangját létrehozó képességét fejezi ki.

A kínaiak számára a sárkány elsősorban a császárt és a császári hatalmat jelképezte.

A császárokat „Sárkány Fejedelemnek” nevezték. Konfuciusz a sárkányt a jin-jang összhang egyik legtokéletesebb képviselőjének tekintette:

Az égen, a földön, a föld alatt és a víz alatt közlekedő sárkánykép több állatjelképből tevődhet össze (ló, oroszlán, sas, szarvas, kígyó, hal), amely a végtelen hatalmat szimbolizálja.

A legenda szerint az első mitikus kínai császárok képesek voltak sárkánnyá változni, és ha visszanyerték emberi alakjukat, sárkányokon lovagoltak az ég és a föld között. Huang-ti a kínai mitológia legendás Sárga Császára sárkányháton ment fel az égi világba, hogy erőt gyűjtsön a Rossz erőinek a legyőzésére.

Sima Qian, a kínai történetírás atyja szerint (Kr.e. II. században) a hunok gyülekezési központját Sárkányvárosnak nevezték, ahol áldozatot mutattak be Tengrinek, az Ég Istenének.

A sárkány ellentétes értékekre épülő jelképvilága kifejezte az ég-föld, a világosság-sötétség, jóság-gonoszság, jin-gang alapvető összhangját, az elemek (tűz-víz-föld-levegő), az égi, földi és a földalatti világ, a tudat és a tudatalatti egymást kiegészítő harmónia rendszerét.

A tudatalatti ősképeinek misztikus világában a táltosképeségű állatok között a sólyom, ló, szarvas, farkas, kos, bika, tigris, hal és kígyó mellett megjelenik a rejtélyekkel teli sárkányszimbólum.

9. Kard

A bátorság, a harc, az erő, a hatalom és a férfiasság jelképe. Pozitív jelentésében az igazság győzelmét, a gonosztól való védelmet jelenti, negatív jelentésében viszont a gonosz és értelmetlen öldöklést és pusztítást.

Az ősi mondák villámból, napfényből, tűzből készült szent kardokról beszélnek. A japán császárok szent kardját maga a Napistennő, Amaterasu Omikami kovácsolta.

A lovaskultúrájú népeknél az uralkodók, a főtáltosok fegyvereit, íját és kardját táltosképeségűnek tekintették. A kutatások szerint a kard vallásos tisztelete a hunoknál elsősorban szkíta hagyományokból alakult ki. A monda szerint Atilla a birtokában lévő „Isten kardja” a világ feletti uralmat jelentette. „Atilla hatalma jelentősen megnőtt, miután megkapta Isten kardját, amelyet a szkíta-hun királyok szentnek tekintettek.” (Priscos rhetor)

„A szkítáknál se templom, se szentély nem található, hanem ősi szokás szerint meztelen kardot szúrnak a földbe és az Istenként, az általuk birtokolt terület oltalmazójaként tisztelik, és nagy becsben tartják”.

A kard-kultusz ismeretes volt a magyar ősvallásban is. Székelyföldön folytatott régészeti kutatások során számos földbeszúrt kardot találtak.

10. Íj, nyíl

Az íj királyi harc és vadászkapesség, szellemi gyakorlatok és az égi transzcendens erővel való kapcsolatkeresés kifejezője. Minden jelentős kultúrában királyi és lovagi fegyver: a királyi és lovagi beavatás mitikus fegyvere,

a harc, a hódítás, a győzelem jelképezője.

A japán szamuráj bushidó szellemiség tökéletes megvalósításában az íjjal való lövés egy nagyon fontos lelki és szellemi gyakorlat: csak a tiszta lelkű harcos találja el pontosan minden alkalommal a cél középpontját minden erőlködés és célzás nélkül.

„Ki lő? – teszi fel a kérdést a bushidó szellemiség követője. „Valaki lő, de nem én vagyok, hanem a bennem lévő harmónia azonosulása az éggel.”

„És mi a cél? – A cél én magam vagyok, lelkem és testem harmóniájának a megteremtése.

Kr.e. az V. században a bushidó-szamuráj szellemiséget Konfuciusz már tökéletesen kifejezte, amikor az írta, hogy az „íjász, aki elvétette a célt, nem a gyakorlatlanságát mutatja, hanem a lelkéből hiányzó harmóniát.”

A nyíl ugyanakkor jelképezi a kreatív gondolatot (amellyel behatol a fénysugár a gondolkodásba), a távoli célok elérését és megvalósítását, a távolság legyőzését, a megszokott akadályok gyors túlszárnyalását, az intuitív gyors felfogást, a sors gyorsaságát és beteljesedését.

Lovasíjászat és táltosíj

A táltosíj fontos szertartási eszköz volt. Az íj távol tartotta a gonosz erőket és segítette a táltost a jövődő titkainak kifürkészésében. Az íjjal való jövődölés a következőképpen történt: a táltos az ég felé lőtte a nyílvevőjét, és a nyílvevő visszaesési pontja után határozta meg jóslata mondanivalóját. Ugyanezt a módszert a gyógyfüvek kutatására is felhasználta: a nyíl visszaesési pontja mutatta meg azt a fűvet, amely gyógyítja a gondot okozó betegséget.

Egy ősi Szent László legenda szerint a magyar lovagkirály ugyanezt a táltosmódszert használta a seregében kitört betegség gyógyítására. Az ég felé lőtte nyílvevőjét és a visszaeső nyílvevő pontosan azt a fűvet találta el, amely a betegséget gyógyította. Ezt a fűvet a magyar nép Szent László fűvének (*gentiana cruciata*) nevezte el.

Szkíták, hunok, magyarok félelmetesen hatékony harcmórában, a lovasíjászatban nagy szerepe volt a célzás nélküli, „halálpontos” lövéseknek. Az előre, oldalt és hátrafelé íjázó harcos a legtökéletesebb fizikai és lelki összhangot hozta létre, amikor teljesen uralta lovát, íját és saját magát. A belső összhang megvalósítása segítségével képes volt rövid idő alatt több nyilat „halálos pontossággal” kilőni. A lovasíjászat magasfokú lovasági és íjászati tudást igényelt: a harcos a vágtaugrás felső holtpontján nagy pontossággal lőtte ki a nyilat, előre, oldalt, vagy hátrafelé fordulva. Itt is feltehetjük a japán sintó alap-

kérdését? „Ki ló és mi a cél?

11. Üst

Az üst az átváltozás, az átalakulás ősi jelképe, a szkíta-hun-magyar ősvallás egyik legfontosabb szakrális eszköze, amelyben a táltos elkészítette az áldozati ételt, amely Istennel való kapcsolattartás egyik legjelentősebb szer-tartását képezte.

A Kizil Kaya hegységben az Altajtól keletre Kr.e. VI. századból származó hun sziklarajzokat találtak a régészek. A sziklarajzok kiemelik az áldozati üstök fontosságát a hunok életében. A sziklarajzokon ábrázolt áldozati üstök formája tökéletesen megegyezik azokkal a hun üstökkel, amelyeket nagy számban találtak a Belső-Mongóliai Ordostól a Kárpát-medencéig, kitűnően illusztrálva a hunok ázsiai és európai mozgásterét. A hun típusú bronz áldozati üst a hun régészeti kutatások legjellegzetesebb és legősibb azonosító lelete, amelyek megjelentek már több mint 2700 éves hun sziklarajzokon.

A hun bronzüstök régészeti előfordulásának összevetésével világosan lehet követni a hunok mozgásterét a belső-mongóliai Ordostól a Kárpát-medencéig. A hunok az áldozati üstöt táltosképességűnek, az égbolt, vagyis az Ég Ura világa tükörképének, szakrális jelképének tekintették, amelyben megtörtént az áldozati étel megszentelése, átváltozása, biztosítva a kapcsolatot az égi világgal. A bronz táltosüstöket (áldozati üstöket) a hunok végtelenül nagy gonddal és pontossággal készítették. Öntési technikájuk a hunok magasfokú fémmunkáló képességét bizonyítja. A hun bronzüstök felső peremén a “fogantyus” díszítmények kapukat képeznek, az üst belső szakrális területét jelzik.

2007-ben a Somogyi Rádpusztán (Balatonlelle) talált hun áldozati üst oldala négy részre van felosztva, jelképezve a négy égtáj szerint felosztott világmin-denséget, amely körül veszi a központot, az üst szakrális belső terét.

A hunok az áldozati üstből az égbolt, az Ég Ura világa tükörképének (fordított égbolt) szakrális jelképének tekintették, amelyben megtörtént az átváltozás, az újjászületés csodája, a kapcsolat kialakítása az égi világgal.

Örvendetes hír minden magyar ember számára, hogy az utóbbi évek archeogenetikai kutatásai kimutatták a szkíta, hun, magyar történelmi folytonosság tényét, vagyis azt, hogy a szkítákat, hunokat, magyarokat ősi rokoni szálak

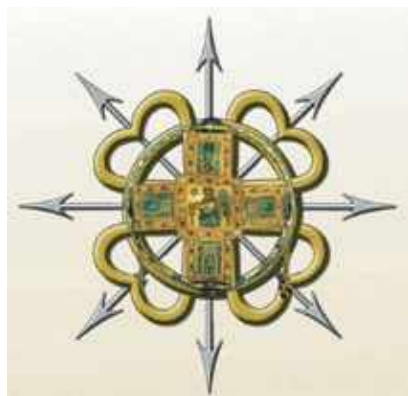
kötik össze.

Lelki genetikánk ugyanúgy a szkíta, hun, magyar rokonságot tükrözi. Jelképeink, ősképeink érzelmi szálai összekötnek bennünket a szkíta és a hun lélek ősi értékeivel.

Ha fenn akarunk maradni a zűrzavaros, lélektisztító globalista világban, meg kell értenünk lelki genetikánk üzenetét, fel kell használni az ősi jelképeink érzelmi energiáját a magyar lélek megerősítésére. Japán, kínai, koreai példák világosan bizonyítják, hogy ez lehetséges.

Az oktatás, a hírközlés, a művészetek minden hagyományos és modern elektronikai eszközét hadrendbe kell állítanunk, hogy megvédjük magyarságunkat meghatározó szellemi és lelki értékeket a globalizmus szörnyetegének halálos veszedelmétől.

Segítse a harcunkat a szkíták, hunok és a magyarok Istene. Tengri, az Ég Mindenható Ura!

Dr. Cey-Bert Róbert Gyula - Pályái

1938 július 5-én született Bárdudvarnokon, Magyarországon.

Gimnazistaként résztvett Budapesten, 1956 októberében-novemberében a szovjet csapatok elleni magyar szabadságharcban. Ezután Ausztriába menekült, ahol Kammer am Attersee-ben érettségizett (1958).

Egyetemi tanulmányait Svájcban, Genfben végezte (gazdaságtudomány és szociológia 1962), majd doktori disszertációt írt a nemzeti konyhák pszichoszociológiájáról („La psychosociologie des cuisines nationales”).

1965 és 1980 között az Institut de Recherches de Communication igazgatója (Genève-Paris),

1980 és 1996 között a Gastronomy Research International igazgatója (Bangkok-Hong Kong-Osaka), 2000-től főiskolai tanár Magyarországon (Kodolányi University College).

Jelentősebb könyvei:

A Sólyom embere útjai (2001)	Koppány (2014)
A magyar bor szellemisége (2003)	A végzetes mohácsi úttévesztés (2015)
Hun-magyar ősvallás (2004)	Végvári oroszlánok (2016)
Hunok és magyarok konyhája (2005)	Nincs más út csak a szabadság (2017)
Tokaji borgasztronómia (2006)	A szabadságharcos (2018)
Magyar halgasztronómia (2007)	A Székely Hadosztály (2019)
Magyar konyha filozófiája (2009)	Atatürk magyarjai (2020)
A Sólyom népe (2010)	Fenn az égen Hun Nap ragyog (2021)
Megszólalnak a jelképek (2011)	Atilla Sólyma (2022)
Atilla, a Hun üzenet (2012)	A Szkita Turul dinasztia örökösei (2023)
Pozsonyi csata (2013)	A Sólyom Embere küldetése (2024)

SZKÍTÁKKAL A SÖTÉTSÉG ELLEN

Egy új, más világot akarunk!*

COVID-, WHO-, 5G-, Chemtrail- és kamatmenteset, adósság elengedést és újraosztást

Igazság, Tisztesség, Méltányosság

**Azokat keressük,
akik számára
fontosabb
az igazság a jólétnél,
a tisztesség a sikernél,
a méltányosság a haladásnál.**

Magyarok XI. Világkongresszusa
2024. augusztus 15–20. – Budapest – Ópusztaszer

Tel.: +36-1-485-4060, +36-1-267-4510

E-mail: mvsz@mvsz.hu, Web: www.mvsz.info, www.mxivk.info

* Amikor 1823. november 3-án Temesváron megalkotta a nem-euklideszi geometriát, Bolyai János így fogalmazott: „A semmiből egy új, más világot teremtettem.”

Benedek Attila

Erkölcsös-e belepiszkítani a magyar nyelvünkbe, s létünkbe?

Mi születik, annak eredete és oka van, ahogyan kezdetben vala az ige. A nyelvek tengerén dagály-apály, és mellette folyik a szóáramlat világában az emelkedés-süllyedés, valamint a mellérendelő működés. Az idők folyamán az ember magával hordozta a szótant, és a természet világában mívelte¹ a lüktető egyetemes erőfeltétel szerint való létet. A hangtan és a finom erők világában a **szó** igeiségével elevenedik meg: az ember **szól**, amint a **szél** is fúj, s ahogy a magyar **beszél**. Az ősnelvek alapján hatalmas könyvtárak teremttettek, és az ősetimonok is igazolják ősi mivoltunkat. A magyarulvalékkal gondolkodók átlátják az anyanyelvünk ősiséggel és egyetemes-séggel való szerves kapcsolatát.

A magyar nyelvet élő-nyelvnek tekinteni erkölcsös-e?

Tudományos területen a nyelv élő voltát nemcsak feltételezésnek, hanem diletantizmusnak tartják, sőt akadémiai szinten blaszfémianak tekintik.

Az élő ősnyelvi gyökrendszerünk hangtani képletei által a szavaink, s hangrezgéseink egyetemes üde forrásában fered a magyar szellem és a lélek végtelensége. A magyar lelkű ember örömeiben vagy bújában énekelt, regélt, szavalt, mesélt az allegória ősvényén, és a jelképek területén.

Általános értelemben a jelen magyar nyelv átalakuló állapotba került, elhagytuk az életszerű példázatok gazdag lehetőségét, a jelképes gondolkozás apad, ahogy a Kárpát-medence forrásai, kútjai, patakai; mily' sivár tényszerű

¹ Dr. Kerékgyártó Árpád: A műveltség fejlődése Magyarországon

<https://folyoiratok.oh.gov.hu/uj-koznevelis/eotvos-jozsef>

Lajos Bitnicz: A „Magarynyelvbelielodás” tudománya. 274. old.

Sokféle XLVII szám. Béts. October 12-dikén. 1832., Szerkesztette: József Márton

párhuzamosság. Ma az élő magyar nyelvünket ledermedtség jellemzi. De még akad oly' érzékeny ember, ki éli a Magyarok Istenének jelentőségét, a szavaink ízét, s zamatát.

A szótárban a sorok, a sorokban a szavak olyanok, mint a téglagyárban a raktár, és a raktárban a téglá. Az élettelené vált nyelvporos szótárában a „téglá-szavak” ugyanúgy működnek, mint a poros falban a téglák - élettelenül.

A mondatépítés elvével ehhez kötődnek ragok, képzők és jelek, melyek habarcsként fogják össze a szavakat mondattá. Jelenünkben az emberek gépiesen használják a nyelvet, ahogy tanulták a „közoktatási intézményekben”, - hasonlatosan, ahogy a gyerek legóból építkezik. A hétköznapi gondolkodásban a szavaink életképtelenné kezdtek válni, és a szavakból furcsaságok keletkeznek. A gépiesre tanult **fogalmisággal** nehezen meg**fo**gható a jelképes értelmezés, ráadásul kialakult a ködös beszéd típus.

Gondoljunk a politikai beszédekre: téglaszavakra vakolnak, és ködfalakat építenek, miközben kettős beszédet folytatnak. Az elmúlt pár száz esztendőben az élő jelképes nyelvünkön „herélő” folyamatok mutatkoznak.

A korábbi állapotához képest az életképes ékes nyelvünk egyre sivárabb, s a szentségek is fakulnak.

Az ékes magyar nyelvünk fogalmait divatból idegen szavakra cseréljük, és az iskolákban egyre határozottabban folyik az áttanítás.

Az anyanyelvért folytatott küzdelem célja nem lehet erőszakos durván védekező harc, de vizsgálni és tálalni ezt, kötelesség.

Az idegenszívű, nem magyarlelkű intézményeinkben – ahol már régóta hamisítják a történelmünket – „csalárdul” bíztatnak, hogy kutassuk a múltunkat (természetesen úgy, ahogy ők szeretnék...). Tudósaink az életüket a munkásságukra szentelték, szentelik, és gyakran olyan összefüggésekre jutnak, ami nem felel meg az előre megtervezett „propagandának” és „protokoll” rendszernek. Mi történik ilyenkor? A magyar szívű tudóstól, vagy kutatótól előbb-utóbb az állami intézményekben megválnak, vagy oda be se jutnak. A magyar nemzeti őshagyomány csupán emlék.

Az egyetemeken oktatják az etikát, a szociológiát, és a szociális viselkedéshez szervesen kötött moralitásterületet. Vallási területen döntő a hit és az erkölcs, mint működtető elv. A vallásfelekezetekben alapvető az illemszabály, ami lényegében merev, egyirányú erkölcs fogalmat teremtett, és annak ellenpólusként az erkölctelenséget.

Dióhéjban:

„**Pogány** P(A-G-A)N-US kifejezés (lásd: a néphagyományban Aga-styán=AGA- (I)STÁN= öreG Is-Ten hit. Keleti AGA ill. TEN-GRI...) az egyházszakadás előtt a kereszténység szempontjából pozitív értelmű volt. Majd a XI. században a Keleti hagyományban a Hamuban sült kovászos-(élő) **pogácsa** vagy kenyér, míg a nyugati rómaiközpontú egyházban az ennek megfelelő az égőáldozati oltáron sült kovásztalan (élettelen) Macesz felelt meg.”²

Az elmúlt ezer év alatt egyirányú ószövetségi érdekrendszer vettünk fel, ami egyértelműen hozta magával a természetellenességet is. Ha hajlandóak vagyunk eltekinteni az érzelmeinktől és a tényekre hagyatkozunk, vajon erkölcsös vagy erkölctelen ezt vizsgálni?

Jelképeink és a nyelv tekintetében „lélektani erőszakkal” próbálták kiradírozni a történeti tudatunkból csak néhányat említve: a Tejút, a Csillagösvény, a Hadak útja, a Tündérvilág pogánynak tekintett hagyományát, s így ennek egyetemes metafizikai mélységét.

A meggyengült majd ellehetetlenített Rabanbáni rendszert később már le is tagadták. A székelyek a Nap és a Hold alatt úgy éltek az életüket, hogy ismerték a természeti erőket, és a közbirtokosság által hatékonyan működtették a kaláka alapú közösségeiket, valamint székelységünk igen alapos rendtartását.

A Szentkorona előtti világunkban, a székely lófők és rabanbánok idejében a nemzetségek az ős-közbirtokosság rendje szerint működtek. Ekkor még élő hagyományként a mindennapok része volt az ősmesék mitológiája és gazdag hiedelemvilága. Emlékezetünkben ez megmaradt mint lélek-lenyomat, mivel az élő jelképek életben tartották a közösségünk szerves szövetét és működésének elveit. Az alábbi fogalmak, és az általuk megtestesült tér, idő és erő tapasztalatunkon túli állapot küszöbén maradtak meg a meséinkben: király, fiú, leány, sárkányok, táltos és tátos, boszorkány, kemence, ördög, tűz, ló, griff,

² Rostás László szíves szóbeli közlése

madár, kígyó, kutya, hal, hangya, fa, forrás, tenger, víz, alma, arany- ezüst- réz- vas, kard, nyíl, erő, zsák, láda, szekér, sebesség, csizma, süveg, kalap, bekecs, szűr, hétmérföldes, egyölnyi, hüvelyk, terek, átbucskázás, nyílás, útkereszteződés, ősvény, erdő, rét, kapuk, hidak, fokok, küszöbök, lajtorják; utazás a csillagokban, az óperencián túl és a jéghegyeken is túl, és még sorolhatnám a tudat mélyén parázként megmaradt élő minőségű ős-jelképeinket.

Az „ezeréves valláserő” a római-judeokereszténység bekúszó ideológiai hátterével lehetővé tette, hogy lerombolják ősvárainkat és az őskereszténységet. Ráadásul nemcsak rombolták, hanem rabolták és szabályozták az anyanyelvünket is. Ha visszagondolunk az inkvizíció tetteire: kínzás és halálbüntetés, ami maga a legkiterjedtebb ördögi bűnszövetkezet. A modern magyar ember e történelmi tényeket figyelem kívül hagyja, és a hagyományainkat is mellőzi.

Gyermekkori emlékeimben élően parázslík, ahogy Molnár Sándor tanár úr hangzatosan mondta: *„ez nem erkölcskérdés fiam, magyarul tudni kell, és ez több, mint kötelesség (!)”*. Ez nemcsak közvetlenül a fogalmi nyelvünket érintette, hanem folyamatosan a magyar gondolkodásmódra célzott. Ehhez kapcsolóan a Nagyapám valahogy így szólt: *„...a szavak és a számok nem csupán élettelen latin „numerák”. A fogalmakban, a számokban, a dallamban láthatatlanul rejtekeznek a Mindenható halhatatlan varázs-szellemi; s oly’ fennkölt rejtélyes sugalmazással delejeznek, hogy azt fel se fogod.”*

A katolikus befolyás a Boldogasszonyi hagyományunkat és a meséinket nem tudta teljesen kitörölni a székely-magyar mélytudatunkból.

Hogyan is működik a nyugatrómai alapú erkölcs-érdek rendszer? Felismerhető, hogy a judeo-katolikus háttérerő az ideológiájának megfeleltetve igyekezett a saját képére alakítgatni a nekik nem tetsző, vagy veszélyesnek tekintett jelképrendszert. A vallásközpontosítás útján (spion hálózatot építve) mindig jelen volt az anyagi előnyszerzés és az állandó adatgyűjtés. A népátalakító érdek a jól rejtett szellemi-lelki ügyeskedésektől egészen a durva erőszakig terjedt. Erkölcsről miséztek, de a központi szervezettségük mögött titoktartással kettős érdeket működtek. Nem véletlen a szállóige, hogy „bort iszik, és vizet prédikál”, holott a világrendjük szerint nem a természet és az egyetemesség alapján zajlott az élet, és ez ma sincs másképp.

A világpolitika és uralmi háttérének célja által zúrzavarossá vált a gazdaság, valamint mesterkéltté az anyanyelvünk és történelemünk oktatása. Ennélfogva a „magyar ember” általánosságban már alig ismeri népszokásainkat és hagyományrendszerünket, tisztelet a kivételnek. Jelen társadalmunkban sokan már a dédszüleik nevét sem tudják.

A székely hagyomány szerint, ha az élő emlékeinkben már nincs hetedíziglen

emlék, nincs őshaza, akkor már nehezen azonosulunk a szkíta műveltség-gel, a tudással, az erénnyel, s így HON(HUN)tanokká válhatunk. A bölcsebbek között az aggastyán vénemberek azt mondták, hogy ne máshol keresd az ős-Szkítiát, hanem a jelenvalóságban, mivel nem mostanság kapaszkodtunk fel a míveltségünk Égigérő fájára. A magyar nyelv és gondolkodás összetartozik, ahol a lélektan és a szellem vonatkozásában jelentős összefüggés rejlik. A keresztény erkölcsstanban is megmaradt a korábbi szkíta szemlélet, mely szerint az ember, ami jót cselekedett, Isten kegyelmének, s mentségének tulajdonítja, mint működő lelki erény-erőt. A szkíta szemlélet soha nem követte a büszkeséget, a kevélységet, a fennhéjázást, a nagyravágyást stb. .

Amióta a judeó-kereszténység uralma a felségterületünkre betört, a nyelvünk-lelkünk-szellemünk is megtört, és azóta csak fogyunk és az ősi erény jellegtelenül haldoklik.

A magyar gondolkodás és nyelvünk egyre inkább zűrzavarossá vált, ami néprétegek identitását ásta alá, ingatta meg.

Jelenünkben kialakult a sarkalatos kettős gondolkodás: ellene vagy mellette. Ezáltal a népek kettéválnak, és egymás ellen küzdenek, ami magát a pokoli működést működteti. A rejtett erővel bíró pénz-bálványosítás, mellé a kényelem, a kábítás és a félelem bére által az emberiség mintha „meg lenne vásárolva” az életük árán is. Az élő jelképeinkre és a nyelvünk titkaira idegen szövevény telepedett és a múltunk egyre inkább ködössé vált.

Mára mi van? Béke és háború, ördög és pokol. És mi történik? Valami ellen küzdünk. A kettősség, a „dualitás” olyan kelepce-gondolkodását teremt, ahol nem a cél van előbb, hanem az ellenállás. A legtöbb esetben valami ellen küzdünk, holott határozott céllal azt kellene tudatosítanunk, hogy **nem valami ellen**, hanem **valamiért lehet** hatékonyan harcolni. Mára a magyar tudatosság hiányából következik, vagy elfelejtették velünk, holott mindig is tudtuk azt, hogy **ahol a figyelem, ott a rendeződés és a teremtő erő**.

Ma mi lehet az erkölcsi feladat?

- „**tudatosítani kell** minden értelmes emberben, **hogy nincs az országnak** és a magyar társadalomnak jelenleg de jure, azaz jogilag élő jogfolytonos, és ezáltal **törvényes Alkotmánya**, viszont a szokásjog alapján (erkölcsileg) de facto van, mint Corpus Juris,

- **nincs legitim és magyarvédő törvényhozó felsőház, mely az alkotmányra felügyel**, viszont van helyette alsóház, mely az éppen aktuális kérdésekkel foglalkozik,
- **nincs saját Köz-tulajdonú állama** (mivel azt egy maffiabanda privatizálta magának, a hasznot pedig idegen erők fölőzik le),
- **magyar közoktatásunk-magyar hitünk béklyóba van zárva**,
- **nincs magyar földünk**, birtokrendszerünk, viszont a paraszti réteg kiirtásával csak töredék tulajdonunk maradt,
- **nincs magyar közrend-őrség és közbiztonsági csend-őrség,**³
- az **anyanyelvünk pedig lassan hajszálon függ**, és még sorolhatnám mi az, ami nem a magyaré, hanem az idegeneké!

A társadalmunkat működtető alapokra: pénz-, vallás-, politika-, adó-, út-, kereskedelem-, villany-, víz-, gáz- hálózatokra rátelepedett a farizeusok rétege. Ráadásul a nemzetünk tekintetében a legjobban „megfertőződött” a lelki szellemi területet képviselő mágusi magyar nyelv!

Majdnem mindenki felismeri, s tudja, hogy a vizünket, az ételeinket és a levegőt is szennyezik, a pénz értékét pedig folyton ingatják. Gyógyszer helyett orv-osságot használunk és nehezen ismerjük fel, hogy mintegy negyed évezrede befolyásolják, irányítják az ékes nyelvünket.

Magyarlelkű maradvány népségünktől majdnem mindent elvontak, elvettek, de egy dolgot még nem tudtak elvenni: a józan eszünk; viszont ármánnyal és félelemmel tartanak sakkban.

A magyar nyelv világbokrát és világfáját ’idegen szelek” és „idegen virágporok” lengik körül látható-láthatatlansággal.

Vörösmarty, Arany, Jókai, Gárdonyi, Benedek Elek és kortársaik. ha hallanák nyelvünk jelen állapotát, nemcsak elcsodálkoznának, és ledöbbennének, hanem egyéb értelmezéssel is illetnék, hogy mivé is váltunk.

Egyértelmű az, hogy a népek és nyelvek történetük folyamán óhatatlanul hatással vannak egymásra, és átvesznek egymástól módszereket és szavakat. A világtörténelem szakaszaiban, amikor egy nép a másikat uralja, annak nyelvi és egyéb szokásai csorbulnak vagy teljesen átalakulnak. Nincs ez másként a magyar nyelv esetében, mivel több száz éve uralkodnak rajta idegen érdekek.

³ Rostás László szíves szóbeli közlése

A „metszős fajtájú” idegen nyelvkertészek és bérnyelvészek nemcsak oltogatják az ékes nyelvünk testére akasztott több száz idegen kifejezést, hanem az ősnyelvünket az elmúlt párszáz év alatt szép lassan szétfűrészelték; mint kiki-lózott „táltosgebét” kilóra csoportosítgatják és áruként osztogatják, s azt is jó pénzért.

„És látám, és ímé egy fehér ló, és a rajta ülőnél íjj vala; és adaték néki korona; és kijöve győzve, és hogy győzzön.” (Jel.6.2.)

Az európai erkölcsösség nevében nemcsak az ország testét darabolták szét, hanem a nyelvünket a mai napig is darabolják. A darabolttá tett nyelvünk apróbb darabkáit rendszerbe foglalták: saját fogalmainkat, szavainkat és azok eredetét más népek nyelvéből származónak tulajdonították. (Vagyis a Szentkorona Országát szétlopták és a nyelvünket szétosztogatták.)

A bérnyelvészek szerint több tízezer olyan szó van a nyelvünkben, amit állítólag más nyelvekből vettünk át, holott a gyökrendszerünk egyértelműen utal arra, hogy ezek az ősi magyar nyelvben szereplő szóbokrok részei; ahogy több esetben szkíta régészeti kincseket is más kultúrából származónak mutatnak be.

Akik az észszerűséget logikusra cserélik, a szentséget szakrálisra divatolják, a teljességre törekvőt holisztikusnak mondják, azokról pontosan megállapítható, hogy ők a „címerekkel bíró” önjelöltek felségterületének képviselői: „mesterek”, „guruk”, „látók”, „táltosok”, „sámánok”, „fénymunkások”, „coach-ok”, „menedzserek”, „spirituális- ezoterikus tanítók”, „életviteltanácsadók”, természetgyógyászok stb., mind-mind a „seregélyek” serege. (Olyan jó lenne, ha egységesen tudnának működni, ahogy a seregélyek...).

Az az észrevételem, hogy a fentiek közül sokan nyelvi míveletlenségből, és sok esetben divatból vagy kivagyiságból is idegen kifejezésekkel érvelnek, emiatt elismerésre áhítoznak és tiszteletet várnak el. A magyar-szkíta elvek szerint élők az élő gyökrendszer legmélyebb értelmét képviselik, és **a magyar lelkűek csak okkal használják az idegen kifejezéseket.**

A magyar társadalom jelentős részét sajnos a butulás is jellemzi. Ne felejtsük el, hogy a magyar népen belül önkéntes önjelölti elemek rendszere próbálja „megmenteni” a társadalom elrontott, sérüléssel érintett rétegét.

Szellemtani, lélektani és egyéb „csak a beavatottak számára hozzáférhető” (ezoterikus) tudást jó pénzért kínáló önjelöltek egyik irányban egész jól megélnék, és vannak olyanok, kik „próbálkoznak” az életük támogatásához alamizsnát szerzeni vagy koldulni.

Száz évvel korábban alaptanterület volt a szónoklattan, vagyis a retorika. Egyértelmű tény az, hogy a kalmár szemlélet megszüntette a retorika tanterületet, helyette a híradás különböző formáival kezdte befolyását növelni és így a magyar nyelv fölötti uralmat is átvenni, s azt butítani.

A fizikai Trianont időben jóval megelőzve „nyelvi Trianont” vittek végbe: a nyelvünk gazdagságát, velejét gyöktelenítették, megcsonkították. Nem beszélve arról, hogy többek között Táncsics Mihály a „Legrégibb nyelv a magyar” c. szakirodalmát igyekeztek törölni a nyelvtörténetünkéből; Czuczor és Fogarasi 10 kötetes szótárát pedig nemcsak mellőzték, hanem tiltották, és ezzel nyelvileg kiszolgáltatottá tették magyarságunkat. Továbbá *„itt nem szabad elfelejteni a „Bűnös Nemzet” ránk kényszerített béklyóját, mondván, hogy nem bántunk jól a Nemzetiségeinkkel stb. . Így alakult ki, hogy mi minden szavunkat hol innen, hol onnan vettük és így az „árva magyar” hontalan lett a világban, leszámítva a halszagú atyafiságot... . Test-lélek-szellem egységének kifejezésekben megjelenő formái: a **nóta** (testi), a **dal** (lelki) és az **ének** „éjnek” (szellemi) különböző szintjeinek kifejezői és nem pusztán csak szinonimák és innen onnan különböző nemzetektől összehordott szavak.”⁴*

A nemzetünkön uralkodó idegen erők sivárabbá tették a gyök alapú ékes magyar nyelvet, pedig annak mélyebb ismerete által még a retorikát nem tanult egyszerű parasztember is jobban átlátta a mindennapi élet működését az élő fogalmiság által. A főiskolát és egyetemet végzettek körében sajnos nagyon kevés az, akiben felmerül a nyelvi önkritika, mivel ma lebutított magyar nyelvet oktattatnak. Aki egyetemet végzett, idegen fogalmak használatával igyekszik hangsúlyozni fontosságát, műveltségét. Még többet ártott a „New Age” „saláta-irodalom”, ami kétségtelen, hogy jelentős (dinemziózó) társadalmi rétegeket kódolt és kódol át.

Manapság a fiatal tanárok nagyrészt nem ismerik a Czuczor és Fogarasi szótárát, így eleve szegényesebb nyelvi készletből „gazdálkodnak”.

⁴ Rostás László szíves szóbeli közlése

Aki magyar nyelvet tanít, annak a **felelősség** fogalmát illik tudni. A szótani gyöképtémények jelentőségét ismerni kötelesség, főként a **fel-lel-ős**-ség kifejezés eredetét. Mára a „magyar nép” egyre ritkábban olvas magyar népmesét, helyette modern mesét, vagy a tévét, az Internetet és a „simogatós” telefont nézi. A népszokásainkat, hagyományainkat elfeledték, és a természetes életet élő vidéki ember sem a régi már (tisztelet a kivételnek).

A mai társadalom nagy része ezoterikus és egzotikus eszménymintákat szerez, a képessége szerint azt alkalmazza és világnézeti rendszerré próbálja alakítani. A magyar kultúrában, míveltségben a jelen idejű magyar nyelvet beszélő általános gondolkodás szerint az ember önmagát, a világot és az időt, amiben élünk egyre bonyolultabban, vagy ködösen látja.

Az elmúlt közel száz év alatt folyamatosan veszt el az ember az évezredek hagyományrendszerét és elsősorban az egységglátást. Majdnem mindenkinek egyéni véleménye és nézetei alakultak ki (pl. laposföld- és ufo hívők, különböző filozófiai, vallási és politikai nézetek, stb.), amit természetesnek tekintünk, de a nézetkülönbségek miatt mégis komoly problémákkal küszködik a magyarság. A rétegezetté vált gondolkodásban a jelentős különbségeket az emberek felismerik, de a társadalmi nehézségekre az eddigiekben megoldás alig mutatkozik. A társadalom, s mi emberek elvesztettük az egységglátást, és olyan rendszer-kalitka állapotba kerültünk, amiből mindannyian keressük, kutatjuk a szabadság lehetőségét. Az állat- és növényvilágban, nem is beszélve a gombák varázslatos világáról, viszont oly' páratlan együttműködés valósul meg, amit az ember mind a mai napig nem tudott teljességében feltárni és megérteni.

A seregélyek alkonyatkor rendszeresen akár 45 percen át tartó légi bemutatókat tartanak. A madarak szándéka az egységes együttműködésre égi összehangolásban együtt hullámzó repülésben fejeződik ki, amit az angolok murmurációnak neveznek. Egyes kutatók szerint ennek a legelterjedtebb magyarázata az, hogy csoportosan ellenállnak a ragadozókkal szemben, holott az is kiderült, hogy ilyen nagy madárcsapat oda is vonzhatja a ragadozókat. Hasonlóan a halrajok esetében is e jelenség igazi tudományos rejtély maradt.

Mi magyarok ezt madárraj-táncnak hívjuk, viszont ebben van némi hasonlóság a néptánc ősi részéhez és elemeihez is. Nem beszélve az ősi szkíta harcmodorról, ahol a törzsek szükség esetén összefogtak és mint a hal- vagy madárraj tudtak egységesen együttműködni. (Emlékezzünk a pozsonyi csata diadalára, amit Amerikában hadiakadémián oktatnak, de itthon a hivatalos oktatásban elhallgatják.). A madarak nem akármikor végeznek úgynevezett madárraj-táncot.

Nem tudjuk, milyen titokzatos erő működteti ezt, ahogyan mára elvesztettük azt is, hogy a vándormadarak hogyan tudják egységesen, hogy éppen mikor kell elindulniuk a nagy útra. „A gólyák vonulási útja mily’ érdekes, hogy éppen a ragozó nyelveket beszélő területek felett vezet, és ott mindenütt a gólya hozza a babát vagy a csőrében a békát, az pedig a világtengerből a magot.”⁵

A szkíták mag népei nem véletlenül emlegették a mágusok delej-, fok- és küszöberő titkait, aminek a révén a szükség idejében a madárrajhoz hasonlóan egységesen tudtak működni és bizonyos feladatokat, míveleteket végrehajtani. A mágusok üdejében ösmerték az áramlattant, a villámerőtant és az alvilági belső parányerők világának rejtélyeit, s ugyanúgy a csillagtan világban például a Kaszás csillag, a Kaptárcsillag, a Hetevény és a Sarkcsillag iránti járatosságot.

A Hadak útján a csillagrendszerünkben a Nyilason keresztüli beavatás: a cél, a rend a dal, mi a vének és a révülés ősvényén nyílik. A figyelem állapotában egységtudatossággal láss és érezz, hiszen a Nyilast az Ikrekkel a Tejút köti össze, ahogy nem véletlen a magyar műveltségünk rendszerében a szkíta Hunor és Magor testvériség. Az idő folyamatában a *TÉR-ŰR-HELY*⁶ a csillagos Tejúttal együtt kereng, és a révülésre képes ember számára a tudatosság ősvényének **adat** forrásában nyílik meg a mindenkori teremtoí pillanat.

Hagyományaink szerves része a Csillagösvény, a Hadak útja, ahogyan a székyel himnusz is jelzi Csaba Király vissza-térésének sugalmazását. Szkítaságunk csúcán Nimród, a Magyarok Ósátyja jelen világmorszakunk első királya, ki „*Hatalmas vadász vala az Űr előtt*” (*Mózes I. könyve 10:9*). Mellette két fia, Hunor és Magor, akik saját maguk is vadásszá válnak később, úttalan utakon űzve a Csodaszarvast.

A szkíta életvitelt és gondolkodást nem pusztán az erkölcsös viszony működtette, hanem a bölcsesség alapú, a világmindenséggel, mint összefüggő egésszel, annak tér- és időbeli szerkezetével foglalkozó egyetemes őshagyományból merítettek.

A múzeumi archeológia tárgyi leletei bőségesen tárják eléink az esztétikát megnyitó formákban az **arany**metszés ismeretét és az **arány**mérték alkalmazását. A szkíta ékszer- és tárgyi emlékekben bőségesen használták az aranyat, mint elemet; ismerték az „**arányára**” eszményiségét, és mi a legfontosabb:

⁵ Rostás László szíves szóbeli közlése

⁶ Takács Ferenc: Az energia univerzuma / Dimenziók <https://www.youtube.com/watch?v=luje19uE6f8>

a társadalmat, s nemzetségeket míveltető lelki-szellemi **erény** minőséget.

A történelmi múltunkat elhallgatva az ébredő „Nimródos” réteg ezoterikusan értelmez, idegen fogalmakkal érvel, és a nyelvünk lassan „Mekk Elek” állapotba került. A **meghatározás** és **elemzés** alatt mára **definíciót, analízist** értenek és lassan csak az idegen eredetűt használják. Az **észszerűséget** mintha régen elfelejtették, s helyette logikust mondanak. A **terjedés, kiterjedés** fogalom szinte teljesen eltűnt a köztudatból, és mára csak a **dimenzió** kifejezést értik és használják (Tisztelet a kivételnek).

Magyarnak vallják magukat, s közben úgy tanítanak, hogy idegen fogalmakkal kevert a beszédük. Bármennyire is büszkék, egyértelmű az, hogy nem az ősi nyelvünket használják, hanem az anyanyelvünket fél lábbal már elhagyták. Boldogasszonyt és a Magyarok Istenét hirdetik, de közben cserbenhagyják az Anyanyelvünket. Ez senkinek nem tűnik fel? A nyelvelhagyás tekintetében ez biza több, mint nyelvi erköcstelenség!

Tisztelt Magyarok! Tanuljátok meg helyén használni az eredeti magyar nyelvünket!

Féltelek Benneteket, mert ha túl sok idegen kifejezést használtok, még a végén „tudat-rákot”⁷ kaphattok!

„Aszta Dumnyezőját, mit-mind dimenziózol állandóan?”– mondta a Nagypám– „előbb jó lenne magyarul tudni, és csak utána szpírituálisan dimenziózni. Ejnye-ejnye! A székelyek ösmerik a csíziót, s a latin prédikáció, reá a reformáció, s azt es, hogy ez mit hozott a lelkekbe. Arczátlanság az es, mikor kérés nélkül kimetéltetett szavainkból a zengő-rezgő „z” hang.

*Verzió, tenzió, meg dimenzió... Mit mind erőlteted az idegen szavakat? Mért nem jó az, ami a mienk? Nyelvünk, szavaink, beszédünk, a ló, a nyereg, a csizma mind a magyaroké. De te mit csinálsz? Fárasztó vagy, folyton felöltöd averziós entitásos bocskoraidat, és valami tenziós dimenziókkal feszítesz, holott a lét kiterjedésének Szentszelleme a Mindenható része. Javaslom tanulmányozd az élő **gyök-ér rend-szer**ünket, meg a hangok világának a rezgéseit, de főleg azt, ami a mienk.*

⁷ A rákos daganatok oka az idegen sejtek alattomos felhalmozódása bizonyos szövetekben, párhuzamra hívom fel a figyelmet az idegen kifejezések halmozott jelenlétével a nyelvünkben a tudatunk kárára.

*Megboldogult nagyapám, a te Űknagyapád... ezt ha hallaná, csóválná a fejit, s meglehet azt izenné: hetedízíglén a vér nem válik vízzé! ...de székely létedre, ha idegenből hozott szómcskokat használsz feleslegesen, abból könnyen megtudódott volna, mikor a **zIstent** hagyod el!”*

Az elmúlt sokezer év alatt az Őseink bonyolult, de ugyanakkor végtelen tiszta, **észszerű** rendszert alkottak nemes emberi egyszerűséggel. A magyar nyelvésztudománynak lehetősége volna kidolgozott terv szerint alapos és mélyreható kutatást végezni. Az elmúlt néhány évtizedben az informatika révén szélvész gyorsasággal épülnek olyan kiterjedt adatbázisok, melyek kezelése átláthatatlanná vált. E módszer, s a mesterséges intelligencia (AI) révén a nyelvészek vajon miért nem alkalmazzák a bőségesen rendelkezésre álló informatikai lehetőséget többek között a gyök-kutatásban?

Mára kiberbiztonsági szakértők olyan technikával dolgoznak, ami képes kiszűrni az informatikai támadások **eredetét, forrását**. Ha ki tudtak építeni ilyen technikát, akár támadási, akár védelmi vonalon, vajon miért nem akarják használni a **rendelkezésre álló** módszereket akár a **gyök- és forráskutatásban**. A nyelv-gyök-ér, vagyis ősetimonok területén olyan algoritmusok kiépítése lenne lehetséges, amely további elemzésre adhat alkalmat és módot. Más tekintetben a nyelv és a természetén túli küszöbterületen, „paranormális” jelenségek kapcsán az oroszok meglepő felfedezésekre jutottak.

Garjajevék is ott toporognak a szellemvilág küszöbén, és bizonyos értelemben anyagelvű elméleti magyarázatokkal érvelnek. Amire rájöttek, az nem más, mint a szó, a gondolat, a lelki szellemi állapot rendezőiránya, ennek ellenére mégsem lelik az éteri kulcsok területét. Ők ezt nagyrészt a finomrezgésekhez kötnék, viszont e módszer még kezdeti állapotban van.

Az anyanyelvünk, az élet és a fennmaradás összefüggésére sokan a magyarok között bizonyos értelemben ráismernek. Ezáltal rejtélyes lehetőségek nyílhatnak: „*a magyar nyelv ősnyelv, a TEREMTŐ ISTEN ajándéka, végtelen algoritmusok véges kifejeződése*”. (Bana Pál)

Felmerül bennünk, hogy az ékes nyelvünkkel és végtelen kiterjedéssel is foglalkozó Bolyai irányzat sajnos elsovadt, bár kis lépésre volt a megoldás ösvénye. A Bolyai-irodalomból sokan merítettek (állítólag inkább „csórtak”), többek között Einstein is, ki a magyar nyelv rejtélyét mellőzve nem volt képes a lét titkát megnyitni. Pár évtizede Pjotr Garjajev orosz tudós kísérletet tett erre,

felismerve a nyelv jelentőségét, azonban sajnos néhány éve tisztázatlan körülmények között meghalt.

Zárásul az a bizonyos makacs tény: hogy az anyanyelvünk Mágusi eredetének bizonyítékát titkolják, bár kerülgetik, mint macska a forró kását; de ezt nehezen emészti főként a nyugati világ, mert még mindig zavarja őket az IGAZSÁG. A magyarlelkű ember világában ez nem lehet zavaró körülmény, hiszen a szittya - igazságkereső. Ha a nyelvészek nem hajlandóak foglalkozni az életfa-nyelvünk delej rejtélyével, akkor világosan tárjuk fel helyettük mi, egyszerű emberek.

Benedek Attila - Tömörítvény

Erkölcös-e belepiszkítani a magyar nyelvünkbe, s létünkbe?

A magyar nyelv maga az ősnyelv, amely ezredévek alatt idegen hatásra megbomlott.

Ez az írás szellemi-lélektani szempontból fűrkészi a létünket érintő anyanyelvi erkölcsiségünket, és a székely nagypapa fogalmi javaslatait; valamint a Judeó-Kereszténység kártékony szerepét is az ősi hagyományainkra nézve.

A hagyomány szerint, ha az élő emlékeinkben már nincs hetedíziglen emlék, nincs őshaza, akkor már nehezen azonosulunk a szkíta míveltséggel, tudással és erénnyel, s így könnyen HON(HUN)talannokká válhatunk. Az európai erkölcsösség nemében nemcsak az ország testét darabolták fel, hanem a nyelvünket a mai napig is darabolják, így egyre inkább élettelené válik anyanyelvünk, gépies fogalmiság jellemző, és az iskolákban folyik az áttanítás. Divatból idegen szavakra cseréljük ékes nyelvünk gazdag kifejezéstárát, és folyamatos a jelképeink jellegtelenítése és hagyományaink letagadása.

Mi lehet a kiút kulcsa? Újra fel kell fedeznünk az egységlátást, melyre az egyetemes szimbólumvilág ősvényén vezető ősi népmeséink is utalnak. Ahogy a madártojok is képesek számunkra rejtélyes módon egységben repülni, úgy a magyarlelkűeknek egységesen kell rászállni az anyanyelv kutatására.

Benedek Attila - Pályái

Született 1968-ban Gyergyószentmiklóson. 19 éves korától, mint jelmezkészítő-tárvezető és jelmez-szabász dolgozott az Egri Gárdonyi Színházban. 1994 augusztusában áthelyezéssel került az Állami Operaházba, ahol mint Férfi-jelmezműhelyvezető főszabász dolgozik napjainkig.

Eközben 1999-től a Miskolci Egyetem Bölcsészkarán tanult, ahol 2007-ben kulturális antropológus oklevelet szerzett, kutató képességgel kiegészítve.

Munka és tanulás mellett szerteágazó társadalmi tevékenységekben is szerepet vállal, tagja a Szilvásváradai Pisztráng Lovagrendnek és a Szent László Szarvasgomba Lovagrendnek. Az AMAMA Míveltségi Alapítványt működteti, ami által közösségépítő eseményeket szervez.

2012-ben kezdeményezésével 180 személy részére felkérést juttatott el a kettős kereszt jelkép azonosítására, melynek eredményeképp 2015-ben a Magyar Levéltár Lovagtermében ünnepélyes keretek között kitüntetéssel jutalmazta a megszületett Kettős kereszt című tanulmánykötet íróit; továbbá a rendezvény előzményeként megalapította és a ceremónia keretében átadta az alkotóknak a Rovóban örököse cím történelmi kitüntetést.

A Magyar Királyi Koronaörök részére 2018-tól rekonstruálja és készíti a katonai díszegyenruhákat az 1910-ben viselt történelmi viselet alapján. Állami felkérésre készített több mint 100 nemzeti Coburg huszárruhát a Rendőrség lovas huszársága részére, valamint az Országház felkérésére elkészítette a Szent Korona éjjeles leplét.

Életének derekán egy stroke miatti afáziás állapot következett be, így felnőttként előlről kellett tanulnia beszélni és értelmezni. Ennek hozadéka, hogy a kora gyermekkorában elsajátított rovás által tanult meg újra írni és beszélni. Ez a különleges állapot és élethelyzet vezette a magyar nyelv és az idő kutatásának ösvényére.

SZKÍTÁKKAL A SÖTÉTSÉG ELLEN

Egy új, más világot akarunk!*

COVID-, WHO-, 5G-, Chemtrail- és kamatmenteset, adósság elengedést és újraosztást

Igazság, Tisztesség, Méltányosság

Azokat keressük,
akik számára
fontosabb

*az igazság a jólétnél,
a tisztesség a sikernél,
a méltányosság a haladásnál.*

Magyarok XI. Világkongresszusa
2024. augusztus 15-20. – Budapest – Opusztaszer

Tel.: +36-1-485-4060, +36-1-267-4510

E-mail: mvsz@mvsz.hu, Web: www.mvsz.info, www.mxivk.info

* Amikor 1823. november 3-án Temesváron megalkotta a nem-euklideszi geometriát, Bolyai János így fogalmazott: „A semmiből egy új, más világot teremtettem.”

Adacsi Veszelszki Ferenc

Szkíták és Hettiták

A monda szerint az ifjú Leandros az ősidőkben minden éjszaka átúszta a Helléspontost csupán azért, hogy a szeretett Héráját magához ölelhesse. Ázsiából Európába úszott át. A Földközi tenger és a Márvány tenger közötti keskeny sávot (tengerszorost), ma Dardanelláknak nevezzük. Voltaképpen ez nem is választóvonal, hanem egy összekötő híd Európa és Ázsia között. Ezt igazolják vissza azok a régészeti leletek, amelyeknek a hasonlóságain oly sokszor elcsodálkozunk. A kérdés az, hogy miként kerültek azok pont oda, ahol megtalálták őket. Ékes bizonyítéka ez annak, hogy valaha is átjártak ezen a keskeny szoroson az emberek és ennek tudható be az, hogy Kisázsia a népek olvasztótégelye lett.

Ha fel akarjuk tární a történelmi múltat, akkor vesszük észre, hogy azok a régészeti leletek, amelyekkel itt találkozunk, mennyire hasonlítanak a Kárpát-medencei leletekre. Ha az embereknek a maradványait megvizsgáljuk, kiderül, hogy ezek az emberek, akik az ókorban itt ezen a területen éltek azok mind Európid emberek voltak. Az anatóliai területek ősi történelmét az ott élő emberek szinte teljesen elfelejtették, mert a XIX. és a XX.- század felfedezői ismertették meg velünk azt, hogy ezen a területen egy ősi kultúrával rendelkező nép élt és alkotott az ókorban. Kellettek olyan kutatók, mint **Albrecht Götze**, aki felfigyelt azokra az ősi maradványokra, amelyek felkeltették a figyelmét és a „*Hettitológia alap ismérveit összeállította*”, idézzük fel mit is mondott:

„Akkor történt először, hogy európai népek hatoltak be a művelt világba, és nem utolsósorban éppen ez teszi a Hettitakérdést olyan vonzóvá... (Götze)”

A történelemtudomány igen érdekes fintora, hogy alig néhány évtizede ismerjük a Hettiták történetét. Meg kell mondani, hogy a történelmüket viszont alig ismerjük még ma is. Az írásos emlékek közül ki kell emelnem az Amarnai leveleket, mert ebből a diplomáciai levelezésekből tudunk meg leg többet.

„A tudományok, művészetek, és mesterségek”- (La Rus) lexikona, amelynek a történelemformáló szerepét nem lehet elvitatni. Azóta sincsen még egy hasonló kaliberű olyan összefoglaló tudományos mű, amely az érdeklődőknek olvasmányos és a tudást átadni képes mű jelent volna meg. A fent említett Lexikonban mit is olvashatunk, a Hettiták címszó alatt, idézem:

„Kánaáni nép, amelyet az Ízraeliták Palesztínában találtak, Hebron vidékén, az Ammoriták között és mellett, majd később északabbra, Bethel (Bétél) környékén élt és Salamonnak meghódolt: de Szíria felé még később is volt egy független, királyi uralom alatt élő hettita törzs”.

Na, most kell felkötni a fehéreneműt, mert ha ez így lenne igaz, akkor a zsidó kultúra tényleg a legelsőkhöz tartozna. Pedig tudjuk a zsidók is a kultúrájuk nagy részét úgy vették át a Szkítha, Hun, Magyar népektől. Azok az elemek mind kimutathatóak a kultúrájukból amelyekre, annyira büszkék. Ebből az következik, hogy a történészek igen keveset tudtak, még az 1800-as évek végén a Hettitákról.

A Hettita állam az ie. II. évezredben az akkori világ egyik nagyhatalma volt, amelynek az uralma kiterjedt Kisázsian túl egészen Szíriáig. Arról az államról beszélünk, amely elfoglalta Babilont és Egyiptom ellen is eredményes harcokat vívott. Már korábban a társág egyik népe, a **Hükszoszok** már elfoglalták Egyiptomot. Ma szinte hihetetlennek tartjuk azt, hogy egy ilyen nagyhatalommal rendelkező államalakulat, amelyet akkor vezető kulturális- és hatalmi tényezőként tartottak számon, amely saját írással és jogrendszerrel rendelkezett arról ma alig tudhatunk valamit, ugyanis iu. XX.-századig szinte teljesen rejtve maradt a régészek ásója és az összehasonlító történelemtudományok előtt. Hogy megismerhessük ennek a népnek a múltját és a történelmét, ez alig húsz embernek köszönhető. Lám mégis sikerült az ismeretlenből az ismert világba kalauzolni a történészeket.

A régészeti ásatások fellebbentették a fátylat erről a régen elfeledett világról. Amely tőlünk - magyaroktól nem is esik oly távol, mert egy Szkíta-Hun-Magyar nép életéről és kultúrájáról van szó. Az egyik ismert dolog nem is lehetne más, mint az a kapavágás, amelyet az ókori történelemkutatók megtettek ezen a vidéken. Tudnunk kell azt a tényt, hogy az Ázsiai kontinens nyúlványa ma a **Kisázsianak** nevezett terület. Nem csak folytatása Ázsianak, hanem úgy mond képmása is, mert „*Asia-Minornak*” is szoktuk nevezni. Mivel úgy talál-

ták a kukutatók, hogy körvonalaiiban és a hasonlóságaiban nagy Ázsiát utánozza. A Halys (Halis) hajlata a fennsík, ún. táblásvidék, köröskörül táblás hegyvidékekkel, valamint a teraszos művelés jellegzetességeivel. Meg kell említeni azt a tényt, hogy akik megengedhették maguknak azt a megjegyzést, hogy „a nagy Ázsia” északi és a keleti határait még nem ismerték és azt mondhatták, hogy az Ázsiai világ központja mi vagyunk a *”Hét Törzs országa, a Hettiták”*. Büszkén mondták, hogy mi vagyunk a **napkelet** országa, mert csak gondoljunk bele mennyire igaz lehetett ez a maga korában. Ma is lehet találkozni helyenként tömörkereű kocsikkal, amely azt is jelenti, hogy az ősi hagyomány ma is él. Sőt a nyikorgó fanyereg is megtalálható még az utolsó időszakig. Természetesen a modernizációnak a hatásait ma el kell ismerni. Az időnek a kereke nem áll le, hanem haladunk tovább az életnek a rögös útján. Szürke és fehér falak tűnnek elő a fénylő napsütésben. Ugyan úgy, mint annak idején, mint az első Asszír kalmárok idején legalább három és félezer évvel ezelőtt. A haszon miatt igyekeztek Assurból Anatólia szívébe. A kiegészítő vályogtégla falak ma is megtalálhatóak ezen a vidéken. A perzselő napfény időnként megrepesztí őket és az eső ismét egybe forrasztja. Lám egy idő múlva szét mállanak és elenyésznek a régmúlt idők maradványai. Úgy látom éppen elég regéltem a Kisázsiai területekről és azt is látni kell, hogy a múltunknak egy csekély darabkáját találhatjuk meg ezen a történelmi területen. Tehát értékelnünk kell és egyben meg is kell becsülnünk mindazt, amikor történelmünknek egy iciny piciny szegmensével találkozunk.

Kisázsia nem nagyobb Európa nagy államainál, mint pl. Németország, vagy Spanyolország. Mégis azt kell mondani, hogy az Anatóliai területek a népek olvasztótégelye volt a történelmi idők kezdetén, s amely nem leválasztandó a Kárpát-medence őstörténetéről. A Kisázsiaiában élő ősnépek vetélkedéseit is figyelembe véve a koraókorban ezen a területen nem sikerült egyetlen félnek sem új birodalmat létrehozni. Az itt élő népek csak akkor tudtak jelentőséget alkotni, amikor a Kárpát-medencéből kirajzott népek keveredéséből létrejöttek azok az új népek, akiknek a bölcsessége és a kultúrája jóval meghaladta a helyi lakosságét. A keveredésből következik az, hogy egy új nép, népcsoport alakult ki ezen a területen, amely népet a tudomány Gétha népeknek ismer. Majd a későbbiek során már ez a nép is tovább keveredik és létrejön a Szittyia nép, amely a történelmi okok miatt folyamatosan új hazát keres, - mert a déli területeket előzönlötték a szemita népek, - s mely népelem az erejénél és a technikai felszereltségénél fogva erősebbnek bizonyult, mint a már letelepedett Anatóliai lakosság.

Az első ilyen népet meg kell említenem, mert az akkori világnak az urai lettek, ezek nem mások, mint az **Óasszírok**. Azt gondolom, hogy a régészeti kutatásokra kell helyezni a hangsúlyt, mert a földrajzi és az etnikai kérdések tárgyalásából nem ismerhetjük meg azt a világot, ami kialakult az ie. III. és a II. évezred fordulóján valamikor. A történelmi időkben már ezen a területen egy létező birodalom működött, mert az írásos anyagok erről már tudósítanak. Az valószínűnek látszott korábban is, hogy az asszírok nyomán itt Anatóliában kellett egy olyan államalakulatnak lenni, akikkel már az asszírok tudtak kereskedni. **Kültepe** kereskedelmi központnak a kiépítésén fáradoztak és újból megszervezték a városnak a kereskedelmi életét. A **Sumer** (Mahgar) nép elüldözésével teljesen visszafejlődött a lét és élte a kistelepüléseknek a mindennapi életét.

Ha már itt tartunk szólnom, kell arról is, hogy az Anatólia mit is jelent, azt jelenti „*Napkeleti ország*”. Árgus szemekkel nézte a világ az ezer-nyolcszáz éves második felében azokat a jelentéseket, amelyek napvilágot láttak. Egy nagy múltú birodalomnak a nyomára bukkantak a kutatók, és nem minden napos eredménnyel kecsegtetett Bogazköy megtalálása. Hatalmas rommező állt a fennsíkon, amelyet a tudomány még ekkor nem ismert. **Charles Félix Mari Texier** (1802-1871) ez a tudományokkal foglalatosságú utazó, olyan vállalkozó ember volt, aki nem sajnálta a pénzét azért, hogy visszakalauzolja magát a régmúlt világába. A technikai tudományok legalább annyira érdekelték, mint a régiségeknek a megfejtései. Texier a **Taviumot** kutatta, utána akart nézni és meggyőződni a valódiságukról. Bogazköy nevű faluban kapott szállást és útbaigazítást a helyiektől. A területre kísértélva hatalmas kőtömböket talált szépen szabályosan sorba rakva, igaz már az évezredek megviselték a felületeiket. Úgy álltak ott, mint ha öröktől fogva oda lettek volna építve. A látvány lenyűgözte Texiert, mert jól kivehető volt felülnézetből a palotának a falai, valamint a körötte elterülő épületcsoportnak a látványa is. Ekkor még fentebb araszolt a hegyre, hogy még jobban belássa a környező területet. Így nyílt lehetőség arra, hogy a tagolt tájat szemügyre tudja venni, ekkor falmaradványokra bukkant, amelyek szemmel láthatóan is kilométernyi hosszúságban húzódtak, amerre csak a szem ellátott. Ekkor Texier felmászott a területnek a legmagasabb pontjára és ekkor látta meg, hogy alatta egy ókori városnak a maradványai pihennek. Ekkor elgondolkodott azon, hogy ez a város legalább akkora, mint az ókori Athén lehetett. Már is jöttek a kérdések kik és mikor építhették ezt a várost, megfogalmazódott benne, hogy ez lenne a „*Tavium*”? A városnak a területére lesétált és megtalálta azt a kaput, amelyen oroszános domborművet talált. Egy másik kaput is talált azon emberábrázolások voltak.

Ez az alak valószínűleg egy királynak az alakja lehetett, mert az eddig látott egyik domborművel sem volt összehasonlítható. Ezeket a domborműveket ott a helyszínen le is másolta, illetve a kísérőivel lerajzoltatta. A kísérők is elámulnak a látványon, mert korábban még ilyet nem láttak. Texier ekkor vállalkozott egy magyarázatra, idézem:

„Mivel teljességgel az-az eszme tartott fogva, hogy az ókori Taviumot kell megtalálnom, ezekben a romokban is hajlandó lettem volna egy Jupiter templomot látni, azzal a menedékhellyel, amelyet Strabón említ: Később azonban kénytelen voltam ezt a véleményem feladni”.

Ezek után beismeri a tévedését, mert semmi olyat nem tapasztalt, hogy ezen a területen római építészetnek valamelyik elemét is megtalálta volna. Idézzük fel mit is mondott ezzel kapcsolatban:

„... egyik épületet sem lehetett a római történelemnek valamelyik korszakába besorolni: a romoknak ez a nagyarányú és sajátos jellege nagyon megzavart, amikor a várost történeti névvel akartam nevezni...”.

Lám a megtaláló is azt mondja, hogy ez a rom nem lehet a római kornak a terméke és mégis a barátja és munkatársa **William Hamilton**, aki a jegyzeteit átnézte azt állítja, hogy Tavium maradványait találta meg. Ebben nem hisz Texier, mert a látottak nem tudták meggyőzni a helyes döntésről. Azonban egy helyi lakosnak a segítségével a település egy másik részét is megmutatja Texiernek, aki nem hisz a szemének, mert ez a hely Bogazköytől alig egy órányi gyalog távolságra található. A bennszülött lakos a kutatót egy fennsíkra vezette, ahol megmutatta az itt található ősi maradványokat. Texier teljes meglepetésére itt találta azt a kőfalat, amely tele van írással, valamint alapos ábrázolásokkal. Ma ezt a kőfalat Yazylycalának (magyarul „Írott kő”-nek nevezik). Itt egy meredek szikla emelkedik fel magasra az égnek, melynek a széles nyílásában a függőleges fal durván megvan, faragva (lesímítva) és itt különös ábrázolások tűnnek az ember szeme elé. Az elébe kerülő ábrákon Texier isteneket látott maga előtt, melyek ünnepélyes méltósággal és melegséggel vonultak végig a sziklafal mentén. Mindegyiken hegyes süveggel a fején és övvel körülfogott köntöst viselnek. Ami ma már nyilvánvaló, hogy ez a viselet nem is lehet más népnek a viselete, mint a Szittyáké. Tudni kell azt is, hogy a szittyák nagy családjába kik és mikortól tartoztak, mert akkor azt is meg tudjuk mondani, hogy ezen belül melyik népcsoportnak

a képviselőivel van dolgunk. Texier és a bennszülött a sziklahasadékban előrehaladva ott, ahol a folyosó egy jobb kanyarulatot vett, új képek, új alakok következtek. Ezek már más ruhát viseltek, mint az előző részben. Fejükön a hegyes süveg helyett, tiarát viseltek, a képen még két szárnyas alakot is láthatunk. A többi alak a számunkra felismerhetetlen tárgyakat tartottak a kezükben. Más alakok nyakán állottak, vagy állatok lépkedtek utánuk. Texier a memoárjaiban leírja, hogy a félelem fogta el a látvány miatt és ekkor már a kijáratot kereste, mert tudta, hogy egy szakrális helyen tartózkodik, ahol ezeket a figurális ábrázolásokat meglátta. Ekkor baloldalt egy ajtót fedezett fel, amely még szűkebb hasadékba vezetett. A bejáratnál döbbenet fogta el, mert jobbról is és balról is két kőbe faragott démont látott. Oly módon, mint ha elzárná a kijáratot. A terem felé vezető bejáratot. A látványhoz hozzátartozik az, hogy a falon ismét egy felvonulást pillantott meg, tizenkét harcost, vagy Istent? Mervev testtartással lépkedtek egymásután, fejükön hegyes süveg, mindegyiknél sarlókard. Ezekkel ferdén átelemben egy magas alakot láthatunk a sziklán, amint oltalmazó mozdulattal öleli át a kisebbet. Kinyújtott karjuk fölött egy virághoz hasonló faragvány lebeg, jó sok hieroglif jellegű ábrázolással. Csak az a kérdés, hogy minek a szimbólumai ezek. Amikor Texier visszament és még jobban körül tekintett, akkor vette észre, hogy a teremben több a fent említett ábrázolásokhoz hasonló ábrázolásokat lehet találni. Némelyeket az időjárásnak a vasfoga annyira tönkretette, hogy már alig lehetett felismerni azt, hogy mit is ábrázol a sziklafal faragványa. Nem tudta eldönteni, hogy amit ott lát az egyáltalán díszítmény e, vagy írásnak a fenn maradt jelei? A kérdés még jó néhány évtizedig fenn is maradt, mert a Hettita írás megfejtése, csak a 1900-as évek elején történt meg. Térjünk vissza a Yazylycala (Írott kő) elhagyása utánra, mert Texier végig járatta a tekintetét a bejárat előtti sík térségen. Falmaradványokat ismert fel, felsóhajtott és ezt mondta „*itt meg épületek állottak*”? A völgyön át átnézett a Bogazköyi romokra, hegygerincekre, a fennsíkra, a szakadékokra, amelyeket a déli napsütés kegyetlenül perzselt. Imígyen fogalmazott Texier.

„Ezt a vidéket akkor teremtette az úristen, mikor ökölboszorított kézzel látott a munkájához. Ezután egy olyan népépítő akarata uralkodott itt, amely a sziklák természetes meredekségét kőtömbökkel még magasabbra tornyozta, ugyan úgy még most is, mikor átnéztem, felismertem a falmaradványokat, amelyek ekkor különben is megközelíthetetlen csúcsokat még biztonságosabb bástyarendszerré egyesítették”.

Erről az élményéről Texier az 1839-es évben adott ki egy útleírást Párizsban, amelynek a címe: „*Description de l'Asie Mineure*” Ebben a könyvében is kény-

telen volt bevallani, hogy ilyen erővel bíró népet, mint amilyenre Bogazköyben a romok alapján következtetni lehet a XIX.- századi történelemtudomány Kisázsia területén az ie. II. évezredből még nem ismer. Igaz Európában egyáltalán nem tudtak a Bogazköyi leletekről Texier előtt. A felfedezések után számos más kutató és érdeklődő is megfordult ezen a területen. Amit Texier megírt az a szakembereket idegesítette, mert semmilyen fogódzót nem találtak azzal szemben, hogy ez az utazó miről is beszél. A történelemtudósok úgy gondolták a népek történelméről szinte mindent tudnak, és ez bebizonyosodik, hogy nem így volt. Az is ebben az időben természetes volt, hogy a fiatal régészet művelői figyelmét felkeltette mind az, amit Texier a képeken be tudott mutatni. Azon kívül semmi bizonyíték nem állt a rendelkezésre.

Az 1830-as évet követően a fiatal régészetet a káprázatos eredmények az ásatások számának megnövelésére szorgalmazták. Ekkoriban már a Mezopotámia területén és az Egyiptomi területeken eredményes ásatásokat folytattak azok a feltáró régészek, akik ezt a tudományt megalapozták. Egyiptomban **Lepsius** és **Mariette** voltak azok, akik az egyik csodát a másik után tárták fel. Mezopotámiában **Botta** és **Layard** a Folyamközi kultúrának a feltárói voltak még akkor is, ha megelőzték őket néhányan korábban és a tudományos feltárásoknak a kialakítása az „Ő” nevükhöz köthető.

Hamilton kevéssel Texier után felkereste Bogazköyt és a közelben található **Alaca-Hüyük** falunak a határában található rommezőt is. **H. Barth** és **A. D. Mordtmann** német utazók pontosabb adatokat szolgáltattak Bogazköyről, mint azt tette Texier és pontosították a Texier féle alaprajzoknak a méreteit. Valamint pontosították a tájolási adatokat is. A francia **Langlois** ugyan ebben az időben bejárta **Tarsos** környékét 1862-től kezdve pedig **Georges Perrot**, ugyan csak francia tudós egész Anatóliát beutazta. Miközben Törökország területét páratlan lelkiismeretességgel kutatta és egész sor új elemet fedezett fel. Így talált rá például a régi Bogazköy területén egy ferde sziklára **Nisantepére**, tele olyan jelekkel, amelyeket már az idő nagyon kikezdett. Jórészüik már csak kaparásnak látszott, és mégis ugyan azt a jelleget mutatták, mint azok, amelyeket Texier Yazylycalában felfedezett. Ezekről a feliratokról éppen tíz évvel később készített pacskolatot egy német tudós, akit úgy hívnak **Karl Humman**, (ejtsd Karl Hamman) a pacskolatokat a Yazylycalai domborművekről is elkészítette és ma is ezek a pacskolatok állnak a tudomány rendelkezésére. 1887-ben *Perrot* a „*Histori del l' Art dans Antiquité*” című nagy gyűjteményes munkába még egyszer összefoglalta Anatóliának mind azokat

a rejtélyes emlékeit, amelyeket eddig számon tartottak.

A fenti rejtélyes anyagok közül meg kell ismerni mind azokat, amelyek az Anatóliai területeknek a kultúrtörténetével foglalkozik. Az Assziológusok nem kevésbé meglepő feljegyzéseket találtak a tábláikon. Ugyan az a III. Hattusilis (Hettita király) beavatkozott Babilon életébe, aki Asszíria és a Babilon élet-halál harcát vívja és támogatja a babiloniakat Asszíriával szemben. Ezt bizonyítva idézem az egyik asszír méltóságnak a panaszait:

„Te nem úgy írsz nekünk, mint testvér a testvérnek, hanem parancsolsz, mint a rabszolgáidnak”.

Ez a megállapítás betetőzte mind azt, amely megsemmisítette az Óbabiloni birodalmat, úgy ie. 1594-ben. Látható, hogy ezen a területen pillanatnyilag nem létezett nagyobb hatalom a hettitáknál, mert Hamurappi dinasztiáját pontosan „Ők” a hettiták döntötték meg. A Yazylycalai sziklafal megismerése tette lehetővé azt, hogy a Hettita kort kutatni lehessen. Korábban erről a vidékről és az ott élő ősi népekről semmi ismeretanyagunk nem volt. Ez a felfedezés volt a kutatások szempontjából a legfontosabb. Azok az anyagok, amelyek ezzel a területtel kapcsolatosak szinte teljesen eltűntek az anyagtömegben, így a **Perrot** rajzai, leírásai, melyet majd a volt munkatársa **E. Guillame** 1872 től tesz közzé. Tíz évnek kell eltelni ahhoz, hogy az első pacskolatok és másolatok elkészüljenek **Karl Humman** jóvoltából. Így a Yazylycalai domborművekről is. A Bogazköy megbízható alaprajzát is Humman készítette el. Az csak hab a tortán, mert a felmérései olyan pontossággal bírtak, hogy ma is megállják a helyüket az akkori felmérések. Hummanról tudni kell, hogy a végzettsége vasútépítő mérnök. Tehát ezt a tudását igen jól tudta kamatoztatni a régészet (archeológia) terén. Az igazi hírnevét a **Pergamoni** oltár feltárása alapozta meg és ezzel vált híressé. 1887-ben Perrot újabb könyvet jelentetett meg, amelyben összefoglalta mind azt, amit tudni lehetett az Anatólia őskoráról, a könyvének a címe: *„Histori de l' Art dans l' Antikvite”*. Ez a gyűjteményes könyv mind azt tartalmazza, amit tudni kell Anatóliáról, vagy amit a tudomány számon tartott a domborművekről és a jelrendszerekről. Kicsit furcsán hangzik az, hogy a tudomány nem vette igazán figyelembe a Texier könyvét. Ám egy dolgot ne feledjünk el, hogy a könyvének a megjelenése egybe esett a **Jean Francios Champollion** 1822-ben megjelent megfejtésével, amely az egyiptomi hieroglifikát a vallatásnak köszönhetően megfejtette. Ebből következett az, hogy Texier munkája háttérbe szorult. Az egyiptomi kövek-

nek a vallatása azt eredményezte, hogy fény derült Egyiptom történelmének négyezer évére. Amely eseményekben igen gazdag volt és egyben olyan esemény volt a tudomány számára, amely mérföldkövet jelentett a tudományok terén. Azért érdekes ez az időszak, mert a régészet terén ekkor jutottak el azokhoz a felfedezésekhez, amelyek ennek az új tudományágnak a végleges kialakulását is megteremtette. Ilyen felfedezések történtek Egyiptomban **Richard Lepsius**, **Aguste Mariette**, feltárták a legrégebbi dokumentumokat. Vagy Mezopotámia területén **Paul Emile Botta** ásatásokat kezdett a **Qujundzsiken**, majd **Horsabadon** (Horszabád) és itt felfedezte **Sargon** király palotájának a maradványait és vele párhuzamosan az Asszír szobrászat legszebb darabjait. 1845-1849.-ben **Austen Henry Layard** kiásta Ninivét, Henry **Crestwicke Rawilson** megfejtette az ékírást. Ezek voltak azok az okok, hogy a Texier munkái háttérbe szorultak és nem váltak olyan ismerté, mint az itt felsorolt felfedezőké. Meg kell még említenem ebből a korból a Trójának a felfedezését, amely szintén a maga korába elhalványult a fent ismertetett munkáktól, mert a világ szeme a fenti eredményekre szegeződött.

Archibald Henry Sayce már 1876-ban az íróasztala mellől sejtette az Anatóliai valóságot. Nem igazán beszélt róla, mert tudta, hogy egyszer eljő az „Ő” ideje a kutatások terén. 1880-ban kijelentette Sayce, hogy az Égei-tenger partján **Karabelben** és **Sipilosban** Bogazköytől kb. 800 km távolságra talált reliefshek hettita stílusúak és az eredetük biztos. Amikor az angol **W. H. Skeene** és **G. Smith** a Bogazköyivel azonos jellegű szobrokat tártak fel az Eufrat partjainál **Kargamishnál** (Karkemis), ez Bogazköytől kb. 500-km távolságra van keletre. Ettől a pillanattól kezdve Törökország a kutatások szempontjából nem volt érdektelen, mert minden olyan feltétel és ismeretanyag a rendelkezésre állt, amely a sikert biztosította. Legalább is a Hettitológia szempontjai szerint! Ez az új tudományág 1884-ben született meg hivatalosan, mert addig nem voltak szisztematikus feltárások az Anatóliai területeken. Ezt úgy kell értelmezni, hogy tervezett formában előre elhatározottan.

A modernnek nevezett kutatásokat Sayce kutatásaitól számítjuk. A Hettita írásról azt állította, hogy azok a jelek, amelyekkel találkozunk a sziklafalakon azok nem mások, mint egyértelmű írásjelek. Sőt azt is mondta az egyik írásában, hogy megfejtette a soroknak a „busztrophédon” (olvasásának az irányát) sorrendjét. Ami érdekes, hogy jó helyen tapogatózott a maga elméletével. Egy tanulmányt is közre adott olyan címmel, ami önmagáért beszélt, „**A Hettiták Kisázsiaiában**” címmel. 1880-ban egy szenzációs előadást tartott

a Bibliakutató társaságnál, amelynek révén egy darabig azt a kétes hírnevet szerezte, hogy „Ő” a Hettiták „feltalálója”. Ez viszont nem volt igaz. A kezdetekben nem tett semmit annak érdekében, hogy ezt a jelzőt elhárítsa magáról. Ez a jelző így hamisnak bizonyult. Sayce előtt egy misszionárius **Wright** egy cikkében (British and Foreign Evangelical Review) című folyóiratban a Hettiták népének tulajdonította a Kisázsiai leleteket. Ez a tanulmány nem hozott nagy sikert, mert nem a meggyőződéses kutató lelkesedésével íródott. Ma már tudjuk, hogy jó úton haladt és eredményes volt, amit ebben a tanulmányban közzé tett. Sayce javaslata után igen heves vita alakult ki a szakemberek körében és ez a vita hamarosan a nagyközönség előtt is ismertté vált. Ennek következtében kénytelenek voltak lakossági fórumokat rendezni a témával kapcsolatosan. Az ilyen esetek is csak Angliában történhetett meg, mert a lakosság igen fogékony az ilyen jellegű felfedezésekre. Futótűzként terjedt el, hogy az Anatóliai területeken élt valamikor egy letűnt nép, úgy három ezer évvel korábban. Ebben az időben nagyon szegényes tárgyi bizonyítékok álltak rendelkezésére a tudományos munkákat végzőknek, s a vita is ekkor ért a tetőpontjára, amikor **Willem Wright** 1884-ben közzé tette a könyvét, amely nem csak új anyagokat adott a kutatásoknak, hanem a címe is kihívást jelentett a kérkedőknek, „A Hettita birodalom, a Hettita feliratoknak”. Ebben a műben a megfejtéseket elsősorban a Sayce megfejtéseire alapozta a szerző, ami a számára elfogadható volt. Csak Wright és Sayce könyvének a megjelenése után került sor a céltudatos kutatásokra, jóllehet a mai kutatásokhoz képest még nem olyan céltudatos volt, mint ha ma tennénk ugyan ezt. Az első tudományos expedíciót 1888-ban indította el a Keleti Társaság, ekkor már világhírűvé vált német régészt **Karl Humann** (1839-1896) bízták meg a feltárásoknak az irányításával.

A Hettita leletek gazdagságára jellemző, hogy nem a leginkább ismert lelőhelyről kerültek elő, hanem a dél Törökországi **Sencirilli** ókori településről. Ebben az időben jelentek meg a Hettitákról íródott első könyvek, amelyek szintén óriási érdeklődést váltottak ki. A könyvek példányai hamar elfogytak. Karl Humann és **Felix von Lushannal** éppen csak befejezte a Dél törökországi és Kilikiai kutató útját és már is a hír megelőzte „Őket”, amely szinte világszenzációnak számított. Azért volt érdekes ez a szenzáció, mert a Senciriliben figyelemre méltó reliefeket találtak és ennek ment híre. Az akkori török térképeken ez a helység egyáltalán nem szerepelt, ez a helység úgy mondták közel van Adana-hoz Törökország legnagyobb Fölközi tengeri kikötőjéhez. Igaz minden csak a szárazföld belsejében legalább 100-km távolságra

található a kikötőtől. Akár hogyan is volt, voltak olyanok, akik újból szerettek volna eljutni Anatóliába és a környező településekre, mert a feltárásoknak a sikere vonzotta a kutatókat. Így indult útnak **Puchstein** és **Lushan**, eljutottak a Kurdisztáni belső területekre, ahol egy domb közepén számos feliratos leletet találtak. Így minden keresgélés nélkül rátaláltak 8 db nagy domborműre, amelyeken íjjal és törökkel felfegyverkezett harcosok, állatok és szárnyas démonok képei voltak láthatók. A legmeglepőbb az volt, hogy mind ez szabadon könnyen hozzáférhetően. Így ír erről a feltáró, idézem: „*akár a szabad ég alatt rendezett archeológiai kiállításon, amely jeles személyiségek látogatását várja*”.

A legnagyobb meglepetésükre a helyi lakosságtól megtudták, hogy a táblákat nemrég ásta ki a **Hamdy bej** (ekkor a török múzeumok főigazgatója). Puchstein és Lushan pacsolatokat készítettek és lerajzolták a domborműveket és olyan érzésekkel tértek haza, mintha ezzel megváltották volna a világot. Számukra világos és egyértelmű volt, hogy a **Sencireli** domb számos meglepetéssel, belsejében tömérdek kincssel szolgál a feltáróknak. Tudták azt, ahol reliefek vannak ott templomnak is lenni kell, vagy éppen palotának, vagy palotáknak. Ahol palota van és templom, ott városnak is lennie kell. Humann a rajzok láttán mit is tehetett csak a fejét rázta, hogy milyen szerencsével jártak. A rajzokat pontatlannak találta, mert a reliefek sajátos stílusa számára ismeretlen volt. De mégis olyan különleges kultúrát sejtett meg, amelynek a nyomaival a működése során sehol sem találkozott még. Pedig már Törökországot keresztül kasul bejárta. A szolgálatait a török kormány is igénybe vette az útépitések során, ugyan ezt várta el tőle a török kormány, mint régésztől. Humann az a régész, aki felfedezte a dicső múltú **Pergamont**, ne felejtsük el, ekkor még 1884-et írtak. Jól lehet látni, hogy mekkora nagy felfedezés volt ez abban az időben. Egy új kultúrának a feltárási munkálatai folytak ebben az időben. A hír hamarosan szétrepült a világban és a figyelem középpontjába került Anatólia, vele együtt maga a Török birodalom is.

Humann birtokába került újságok, Sayce tanulmánya, valamint Wright könyve és ezeket elolvastva rájött arra, hogy sürgősen a Német Tudományos Akadémiától engedélyt kér az Anatóliai ásatások elkezdésére. Jól tudta az ilyen engedélyeket csak diplomáciai úton lehet elintézni. Így is kerek négy esztendőig tartott mire megkapta a szükséges engedélyeket. 1888 április 05.-én útnak indulhatott az expedíció Anatólia felé. Az expedíció vezetője Humann volt és még vele utazott **Dr. Luschan**, aki kilépett az Osztrák hadseregből és az élete

hátralévő részét a tudománynak szentelte. Az expedíció további tagjai voltak még, **Franz Winter** az Athéni régészeti intézet tagja. Ha bele gondolunk ma, milyen szakmai felkészültséget követel egy ilyen, vagy ehhez hasonló feltáró munka, akkor ma megmosolyogjuk azt a régészeti felállást, mert kiket látunk a feltárásokon. Egy vasútmérnököt, egy orvost, és egy katonai képesítéssel rendelkező személyt. Lehet mulatságos ez a felállítás és korántsem esélyek nélküli volt ez az expedíció. A korábban megtalált lelőhelyre igyekeztél a szakmának minden csínját-binját ismerték, mert képzett írásszakértők, a pecséthengerek, a felíratok és a domborművek szakavatott ismerői voltak. Igaz ebben az időben a számukra ismeretlen volt a hettita írás megfejtése, mert azt csak a 1900-as évek első felében fejtették meg. Az egyiptomi leletek alapján lehetett következtetni arra, hogy valójában mi is lehet ezeken a köveken, reliefeken stb. Humann-nak mindene meg volt, amire csak szüksége lehetett. Hordárokat Alexandretben (ma Iszkander), a szükséges munkásokat pedig úgy gondolta a helyszínen fogad fel, amit meg is kapott. Humann visszaemlékezéseiben olyan dolgokról ír, hogy a négy napos út után megérkeztek Alexandretbe, ahol már egy sártenger fogadta az expedíciót.

Ezt írja: idézem: „*az elképzeltetlenül piszkos lakosságú elképzeltetlen piszkos faluba*”- megérkeztek. Luschan leugrott a lováról és elvezette Humann-t oda ahol négy évvel ezelőtt a reliefek álltak. Ezeknek hűlt helyüket találták.

Az időjárási viszonyok nem kedveztek az Európai embereknek, mert hirtelen beköszöntött a nagy meleg. Amelynek az lett a következménye, hogy a szúnyog lárvák kikeltek és annyi volt a szúnyog, hogy időnként szúnyogfelhőben kellett dolgozniuk. Ennek ellenére munkába álltak és megkezdték feltárni a dombot. Az is kiderült, hogy a keresett reliefeket visszatemették a föld alá ezért nem találták meg, mikor keresték, erről egy helyi kurd számolt be Humann-nak. Igaz **Hamdy** bej rejtette vissza a föld alá a reliefeket. A munkába álláskor első napon 34 munkás kezdte meg a feltárást, a második napon már 96 munkás kezdett a feltárási munkáknál. Másnap estére már felszínre került egész sor kőhasáb, amelyeket a domb alól ástak ki. Így 26 dombormű, teljes fegyverzetben lévő harcosokat ábrázoló reliefek (domborművek), lovon, vagy harciszekéren ülő harcosok. Vagy tükörbenéző asszonyok, megjegyzem eddig senki sem tudta, hogyan néztek ki a Hettita asszonyok, vagy a társasági hölgyek. Ezeket a táblákat látható először. Ezt követően ásták ki azt a kaput, amely az oszlopain két oroszánt ábrázolt, ezt a kaput ma is úgy nevezzük, hogy oroszános kapu. Alig telt el egy teljes hét és már is egy újabb felfedezést

tett Humann. Feltárta azt a várat, amely a településhalom alatt húzódott meg. Az ásatások közben látta meg, hogy nem akármilyen várról van szó, mert valóban bizonyíthatóan Hettita várról van szó. Ezek a leletek semmivel sem választható le az Eufrat és az Égei tenger között korábban feltárt Hettita leletektől. A stílusjegyek azonossága bizonyított. Gondoljunk csak bele mikor a feltáró régész örömkialtásba tör ki és ezt mondja: idézem:

„Ezzel ért véget az első hét, s gazdag lelet fölötti örömlünkben arról is megfellelkezünk, hogy a nyugati vihar felborította a sátrainkat, hogy ágyainkat a zápor csapdosta, esernyő alatt aludtunk, és a szállásunkon térdig ért a sár.”

Az első hét leleteinek a meglepetései tovább folytatódtak, mert a munkásoknak a csákánya csak hamarosan egy újabb falra bukkantak. Amelynek minden körülményt egybevetve valamelyik épülethez kellett tartoznia. A kutatóárok kiszélesítésével az is kiderült, hogy ez a fal legalább két, vagy három méter vastag volt. Helyenként a feltárás során kiderült, hogy a négy métert is elérte. A feltárás során a felszínre került egy sztélé, amelynek minden valószínűség szerint Hettitának kellett volna lenni. A felszínre hozatalakor kiderült, hogy a várakozás nem igazolódt, mert egyértelműen bizonyítható, hogy ez Asszír volt. Találtak egy domborművet, amelynek a régészeti tapasztalatok alapján szintén folytatódnia kellett volna. Kiderült, hogy ez teljesen magányos lelet volt. A feltárások során találtak egy halom Hettita amulettet, mellette egy sor Keletrómai érmét. Ezt követően Ördek-Göl-nél egy „beszélő kép” került elő ez a lelőhely Senciriltől kb. 40 km. távolságra található. Ezt a leletet egy török munkásnak köszönhetik, mert elvitte Luschant és megmutatta ezt a követ. Amelyik egy halotti tort ábrázol és mellette Föníciai felirat található rajta. Ekkor már legalább hét hete dolgozott a Sencrilben és már a hazatérésen gondolkodott a Humann expedíció. Ezt behatárolta a pénzügyi kondíciók. A másikk dolog, hogy beköszöntött a nagy meleg. Amely a meleg éghajlat állatait is felébresztette, így a skorpiókat, és a kígyókat és nem utolsósorban a szúnyogok hada ellen kellett megvívni minden harcot. A táborban is megjelent az első jele a maláriának (mocsárláz). Humann azon gondolkozott, hogy miképpen szállítsák el az eddig feltárt leleteket, mert a feltárt leletek vastag kőtömbökre volt rávésve, amelyek egyenként is több tonnát is elérhették. Legalább is a fél tonnát úgy általában. Humann fuvarosok után nézett és a kurdok úgy látták, hogy ezzel a kínálkozó lehetőséggel jó üzletet csinálhatnak. Így olyan magas árat ajánlottak Humann-nak, hogy azt elfogadni nem tudta. Mi maradt hátra, hogy a problémát megoldja? Humann is tüdőgyulladást kapott, a malária terjedése a munkás állományát addigra megtizedelte. Ennek következménye

volt az, hogy a fegyelem is meglazult, ezt látva a kurd fuvarosok, így a szállítási költségeket még magasabbra tették. Amit végképp nem tudott Humann elfogadni. Ennek következtében Humann rákényszerült arra, hogy Hamdy bejhez forduljon segítségért. A bej azonban felszólította, hogy azonnal utazzon Konstantinápolyba és számoljon be a leletekről.

Konstantinápolyi tartózkodása során ízetlen vitákra kerül sor, azon vitáztak, hogy a németek és a törökök milyen arányban osztozkodjanak meg a kiásott leleteken. Mikor Humann visszatért Sencirilbe az egész táborban csak egyetlen ember volt már. Aki viszonylagosan egészséges volt ez nem más volt, mint az orvos **Dr. von Luschan**. Ami ezután következett az nem egy tudományos tevékenységbe illő. A fent említett kurdok azt gondolták, hogy most a szorult helyzetében leveszik a németet. A betegségek és a fuvarosok hiánya nekik adja meg azt a lehetőséget, hogy az áraikat tovább srófolhatják, és a német rákényszerül az áraikat elfogadni. Természetesen nem ez történt, mert Humann megkereste a Cserkesz fuvarosokat, akik nem azt nézték, hogy az expedíció szorult helyzetben van. Hanem a tisztességnek megfelelően normál áron vállalták a szállítást egészen le a kikötőig Alexanderettébe (ma Iszkander). Ezzel Humann talpra állította az expedíció tagjait és a rakodásnál segítettek a **cserkeszeknek**. A súlyos táblákat együtt rakták fel a tizenkét ökrös szekérre. Elindulás után két ökrös szekérnek a kereke összetört, amelyeket át kellett pakolni másik szekerekre. A feljegyzésekben azt is megtaláljuk, hogy ezen a területen ebben az időben szinte egyáltalán nem volt járható út. Amit útnak neveztek az rögös és szinte járhatatlan volt. Amikor megérkeztek a járási székhelyre ott a kurdjárási főnök lefoglalta, mert nem ismerte a Hamdy bejnek a fermáját (engedélyét). Kiderült a kurd főnök sem írni, sem olvasni nem tudott és így hiába is magyarázta Humann az engedélyezésnek a dokumentumát, mert a kurd főnöknek fogalma sem volt arról, hogy szabályosan jár e el Humann, vagy sem. Humann megpróbálta a baksis megoldást és hajthatatlan volt az elöljáró. Ezért Humann a legegyszerűbb eljárást vette elő, amely nem más volt, mint a pisztolyát a kurd főnök mellének szegezte és ekkor minden megoldódott. A kurd főnök engedélyezte a tovább haladásukat. A karaván tizenöt napos út után megpillantotta a tengert. Már nem volt erejük azt az öt kilométert megtenni, hanem megpihentek egy kétes hírű panzióban és így nem érték el azt a hajót, amivel szerették volna elszállítani a feltárásoknak az anyagát. Alexandrette-ben a hajóállomás vezetőjétől

érdeklődtek, aki azt mondta: idézem: „*A gőzös éppen most ment el. A következő körülbelül tíz nap múlva indul... talán.*” Nézzük meg mit is jegyzett be a naplójába Humann. A szállítás körül semmi nem úgy alakult, mint arra számítani lehetett:

Idézem: „*A vágyott célt elértük, a keresett hettita építményt megtaláltuk, nem is nagyon mélyen a felszín alatt, jókedvvel készülhetünk az új expedícióra, mert a domb nem ismeretlen agyaghalom többé, a fátlyolt fellebbentettük, most már csak arról lesz szó, hogy egészen lehulljon*”

Amikor befutott a gőzös 82-láda, ebből 23 relieffel és egy sztélével és rengeteg apró lelettel útnak indulhattak Berlin felé. Ezek a feltárási anyagok voltak az első dokumentumai az ismeretlen és rejtélyes ókori birodalomnak. Amelyről eddig semmi ismertanyagunk nem volt, a feltárási eredménye bizonyította, hogy egy új kultúrával állnak szembe a kutatók és ekkor már tudták, hogy ez a kultúra nem más, mint a Hettita (Szittyia) kultúra, amely teljesen önálló kultúrát képviselt az ismert kultúrák között.

Humann kutatásai után számos jól felkészült kutató vállalkozott arra, hogy ismételten részt vállaljon az Anatóliai területeknek a feltárásiában. Amely csak eredményekkel szolgálhat. Nézzük sorrendben kik is voltak azok a vállalkozó szellemű emberek, akik vállalták a kockázatot, úgy az egészség szempontjából, mint a vállalkozó szellem szempontjából. Az elsők között volt egy angol, akit **Ramsay**-nak hívták, őt követte az osztrák **Lanckoronski**, majd a francia **Cantre** és az amerikai **Wolfe**, őt követte a német **Winckler**. Az itt felsorolt néhány kutatón kívül számos más nemzetiségű kutató jelent meg a helyszínen és végeztek munkákat így a feltárási területén. Ma talán van olyan is, akinek ma már a nevét sem ismerjük. Az eredményes kutatókat őrizte meg a tudomány és ezeknek állítottak emléket olyan művekben, amelyek az Anatóliai kutatásokban jelentőset alkottak. Az ilyen jelentős kutatók közé tartozott az orosz **Ljundekviszt**, aki a Marasi hegységben (Taurus) Hettita emlékeket fedezett fel, ilyen volt még egy másik orosz, akit **J. I. Szmirnov** akadémikusnak hívták. Aki szintén igen fontos Hettita emlékeket fedezett fel és dokumentálta. Valamint Hettita dokumentumokat tárt fel a Kisázsiai kutató útján 1893-1894-ben. Igaz a cári kormány szinte semmi érdeklődést nem tanúsított a Hettitákkal kapcsolatban. De az orosz tudósoknak mégis sikerült kiépíteni a Hettitológiai gyűjteményüket, amelyik ma a világon talán a harmadik legteljesebb gyűjtemény. A fentieknek köszönhető, hogy az Oroszország és Törökország között ebben az időben sikerült kiépíteni olyan kapcsolatokat, amely

hosszútávon gyümölcsözőeknek bizonyultak. Ennek következményeként Konstantinápolyban kiépült az Orosz Régészeti Intézet. A fent említett tudósok számos és számtalan anyagot gyűjtöttek. Így reliefeket, agyagtáblákat, hieroglifikus írásokat, ezeket a leleteket Kappadókiában, Kilíkiában, Lydiában, Prüggiában, Szíriában, Észak Anatóliában gyűjtötték össze. Amelyeknek a feldolgozásra vártak és arról nem is beszélve, hogy az írásokat meg is kellett volna fejteni. De erre még nem ért meg az idő.

Ebben az időben a Hettita feliratokat senki nem tudta hitelesen elolvasni, mert Sayce olvasata a tudomány terén csütörtököt mondott, tehát nem felelt meg a követelményeknek. Sayce azt gondolta, hogy ha már az Asszir nyelvet és az Akkádot könnyen el lehet olvasni, akkor ennek a logikája alapján a Hettitát is ellehet olvasni. Ez nem bizonyult igaznak, mert ebben az időben még azt sem tudták megállapítani, hogy melyik írás a régebbi az ékírással íródott szövegek, vagy a hieroglifírással íródott szövegek. A Hettita írás megfejtése hosszú időn át csak egy helyben topogott. A próbálkozások mind sikertelenek voltak. Igaz ez idő alatt a régészek és más kutatók rendszeresen kutatták a Taurusz hegyeinek a nyúlványait régészeti leletek miatt. A feltúrt dombokon éberren figyelték, hogy a nyomorúságosan fizetett munkások csákánya, mikor fordít ki a földből olyan régészeti leletet, amely Istent, vagy isteneket ábrázoló dombormű van az oldalán, vagy egyéb olyan leletet, amely a Hettitákhoz köthető. Ezek a halk szavú tudós emberek a XIX. századnak a végén és a XX. század elején dolgoztak Anatóliában, **Leopold Messerschmidt** csak annyira jutott, hogy kiadta a „*Hettita feliratok gyűjteményét*” (*Corpus inscriptionum Hettitorum*” címen). Ez a mű 37- és több mint 60 kisebb Kisázsiában talált Hettita szöveget tartalmazott. Két kiegészítőben (1902- 1906) annyi történt, hogy az előzőekben felsoroltakat kiegészítette, mint egy százra. Ez a kiadvány sem segítette a Hettita nyelvnek a megfejtését, mert a tudomány egy tapottányit sem tudott előre haladni ebben a témában. Tehát továbbra is váratott magára a megfejtés! 1914-ben **Eduard Meyer** kiadta az első nagy tudományos munkáját, amely a „Hettiták története és kultúrája”- címet viselte. Ebben a munkájában kizárólagosan az idegen nyelvű, főképpen az egyiptomi és a babiloni forrásokra támaszkodott. Ha rápillantunk a XIX.- századi ókori térképekre láthatjuk, hogy mennyi fehér folt van az ókori térképeken, amelyeken csak feliratokban jelölték azt, hogy a fehér foltok helyén oroszlánok találhatóak. Még nem ismerték pontosan azt, hogy az oroszlánok mit is jelentenek ebben a kultúrában, csupán csak sejtéseik voltak. Ha az ember megalkotná azt a térképet, amelyen a Hettita jelképeket tüntetnénk föl, akkor kiderülne, hogy mekkora

is volt a Hettita birodalom! A birodalomnak a magvát az Anatóliai területek jelentették, de ide tartozott a Közel-Keleti terület is, valamint a Levantai területek és a Tengeremelléknek nevezett területek. A keleti határok egészen az Eufrat folyóig terjedtek, délen viszont elérte a mai Libanon területét. Északon a Fekete tenger vonalán alig kb. 100.-km távolságban követte a tengernek a természetes vonalát. Időnként a mai Orosz területek is érintették a Hettita határok. A mai Grúzia és Örményország egyrésze is a Hettita birodalomnak a részét képezte. Ha figyelembe vesszük ezt az irgalmatlan területeteket, akkor láthatjuk, hogy az ókornak az egyik legnagyobb hatalmával állunk szemben. Amelyről ma is viszonylag keveset tudunk, birodalomnak a múltja még mindig nincsen teljesen feltárva.

Hugó Winckler ásatás (Megemlékezés Hugó Wincklerről)

A német kutatók úgy látták, hogy a hettitákkal kapcsolatos problémák egyre csak sűrűsödtek. A XIX.-század nem tudott olyan eredményeket felmutatni, amely a hettita problémának a megoldását adta volna. A korábbi kutatásoknak a hibás és félremagyarázott eredményeit rendbe kellett tenni, mert ilyen formában, ahogy eddig volt nem lehetett tovább lépni. Azt, hogy a fent említett probléma hogyan is állt nézzük meg az egyik legavatottabb személynek a munkáját. A legfontosabb felfedezéseit hogyan is teheti meg. Ez az ember nem más volt, mit **Winckler** német kutató. **Hugó Winckler** a német „*Mitteilungen der Deutschen Orient-Gesellschaft*” (Keletkutató Társaság Közleményeinek) 1907. Decemberi- 35. számában a következőket írta:

„A tisztára kisázsiai vagy hettita kultúra emlékein kívül időnként olyan dokumentumok is előkerültek, melyek erős babiloni jellegű hatás érvényesülését mutatják ezekre az országokra is. A véletlen úgy hozta, hogy körülbelül egy időben ismerkedtünk meg a tell-amernai okmányokkal és a kisázsiai eredetű ékírásos agyagtáblákkal. Az utóbbiak lelőhelye, mint közben kiderült, a Kayserétől, mintegy háromórányi távolságra, keletre fekvő Kültepe nevű rommező.

E táblák, bármennyire nehezek és kevésbé kiadósak is tartalmi szempontból, mégis bizonyítékai az ékírást használó országok kulturális befolyásának Kisázsiaiban, és így örvendetes bizonyságként sorolhatók ama kevés kisázsiai

levél mellé, amelyet- a fáraóhoz címezve- a tell amarnai levéltár őrzött meg. Ezek közül Subbiluliumának (Suppiluliumas) Chatti (Hatti) királyának néhány nem sokat mondó írása és még két másik több rejtélyt adott fel, mint amennyi felvilágosítással szolgált. Az utóbbiak közül az elsőt III. Amenópis küldte Tarchandaraus arzawai királynak. Annyit, hogy Arzawa országának valahol Kisázsiaiban kellett lennie, még kilehetett következtetni, de közelebbi helyét már nem sikerült megállapítani. A másik levél egy Lapawa nevű fejedelmet említ, akiről máshonnan tudjuk, hogy Jeruzsálemi királyság északi szomszédja volt, akinek székhelyét nagyjából Karmel hegy vidékén kell keresnünk. Voltaképpen rejtélyes, hogy ezeket a tényeket hogyan egyeztetjük össze és hogyan magyarázhatjuk meg egy awarzainak feltételezendő nyelvnek Palesztinában, a későbbi Izrael (Samaria) területén megfigyelhető használatát.”

A tisztelt olvasók is észrevehetik az imént idézett írást igen nehezen értelmezhető, mert a nehézkes professzori megfogalmazás, arra a kérdésre keresi a választ, hogy az amarnai levelek ismeretében, hogyan lehet azokat pontosan beazonosítani helyileg és területileg. Még ebben az időben nem voltak olyan adatok a kutatók birtokában, hogy a beazonosításnak a tényét megállapíthassák. Különösen a problémát az jelentette, hogy ebben az időben még nem ismerték a hettitaírásnak a megfejtését. Igaz már voltak próbálkozások és azok még nem vezettek eredményre.

Hugo Winckler első expedíciója során olyan korabeli régészekkel kezdte a pályafutását, akiktől igen sokat tanulhatott, mind amellet, hogy maga is képzett régész volt. A személyiségéhez tartozott az, hogy igen nehéz természetű ember volt. Tehát nehéz volt vele együtt dolgozni. Pedig a pályatársaitól tanulhatott volna, mert **Robert Koldwey** ebben az időben tette meg az első kapa-vágást Babilonban. **Artur Evans**, aki szintén ebben az időben kezdte feltárni a Knósosi (knoszosi) palotát. Winckler adataiból néhányat megemlítek, ez is a jellemzéséhez tartozik, 1863-ban született a szászországi Grafenhainichenben, végzettsége szerint kiváló assziriológus volt. Igen magas szintű tudással rendelkezett, amikor Anatóliába ment (1903-1904-ig) Sidón (Szidón) mellett ásatott korábban sikerrel. A környezetére olyan hatással volt, hogy **Ludvig Curtiusra** aki évekkel később került melléje aszisztensnek imígyen fogalmazott, idézem:

„Nagyon örültem, hogy egy valódi orientalistával együtt dolgozhatom, akit nem is tudtam másként elképzelni, mint széles látókörű, világfias egyéniségnek. Annál jobban meglepődtem, amikor Konstantinápolyban Wincklerrel

találkoztam: ebből a jelentéktelennek látszó, gondozatlan barna szakállú, sportinges, vörös selyemnyakkendő s úriemberből csakugyan minden világság hiányzott, kispolgári viselkedése bizony nehezen illett a valóságos keleti környezetbe”

A fenti idézetből is láthatjuk, hogy Winckler nem az-az ember, aki könnyedén barátkozik bárkivel is. Hanem egy olyan ember, aki még barátokat is ritkán talál. Sőt több az ellensége, mint, aki megérti a tehetségét. Sőt azt is megkockáztatom, hogy a nálánál sikeresebb kutatókat ellenségeinek tekinti és még ráadásul a kutatások terén még türelmetlen is volt. Ami nem éppen szerencsés dolog ezen a területen. A negatív vonások mellett a legnagyobb hibái közé kell sorolnom azt, hogy a hibái ellenére még szemita is volt, az sem zárható ki, hogy a hosszan tartó súlyos betegsége okozta ezt a negatív irányú problémát vele kapcsolatban. Pedig a maga módján Winckler is sikeres volt, csak „Ő” maga ezt nem így látta. A fent említett betegsége végzett is vele 1913-ban. Tehát azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a betegsége válhatta ki az összérhetetlenséget. A kettősséget, azokat a következetlenségeket, amelyek jellemezték az egyéniségét. Tudjuk azt, hogy a zsidókat nem kedvelte és mégsem fejlesztette a nézeteit fajelméleti ideológiává. Amely miatt nagyképű antiszemitának kellene nevezni. Egy idézetet ide kell tenni, mert ez idekívánkozik, mit is mondott, amit minden kultúrembernek ismernie kell.

Idézem:

„A kultúrnépek sohasem fajtiszták, hanem mindig többé-kevésbé különböző népfajok rétegződésének a termékei”

Lám ez a meghasonlott ember készült az Anatóliai expedícióra, talán csak egy felfedező útra. Az is biztos, hogy a nehéz és szinte elviselhetetlen magatartása miatt mégis talált olyan embereket, akik támogatták az elképzeléseit. Ilyen volt **Wihelm von Landau** báró, aki Wincklernek volt a tanítványa, aki a Sidoni (Szidóni) expedíciót is finanszírozta. A Konstantinápolyi Ottomán Múzeum tisztviselője, aki a Winckler tökéletes ellentéte volt. Aki Wincklernek igen sokat segített. **Ludwig Cortius**, aki a *Dautshe und Antike Welt* című ötszáz oldalas emlékiratában erről az áthatolhatatlan fekete szemű emberről írt. A maláriától sárgás, és simára borotvált arcú emberről a következőket írja.

Idézem:

„Macridy bej valami egészen furcsa keveréke volt a féltudós műkedvelőnek és a szenvedélyes rajongónak, előljárója: Halil bej odaadó beosztottjának és a fekete kereskedőnek, a pihenést nem ismerő kísérletezőnek és az egyszerre csak minden iránt közömbös élvezőnek, ma csupán noblesse és szeretetméltség, holnap cinikus cselszövés... Néha olyannak tűnt fel előttem, mint az Otelló Jágója.”

Tudjuk azt, hogy Winckler és a munkatársai nem voltak tapasztalatlan emberek és az első felderítései mégis úgy indultak, hogy a felszerelésből szinte semmit nem vittek magukkal. Azzal a feltételezéssel, hogy mindent majd megvásárolnak kint Törökországban. Ez azt bizonyította, hogy ebben a korban ez nem volt egy egyszerű feladat. Ebből következett az, hogy a feltáró munkálatokat nem tudták időben elkezdni, csupán október 14.-én, mert nem tudták a felszereléseket időben megvásárolni. Igen nehezen viselték a nappali meleget és még nehezebben az éjszakai hideget, amely megviselte a kint lévőket. Katal-Hüyük-ben a beérkezésükkor azt tapasztalták, amit Charles Texier leírt úgy hetven évvel ezelőtt. Mindent úgy találtak, csupán az érdeklődők fordultak meg ezen a tájon.

1906. október 19. én kezdődtek el a feltáró munkálatok. Winckler és Macridy megvizsgálták a romokat és végigjárták mind azokat az utakat, amit annak idején Texier leírt. Csak hamarosan a Bogazköyiek megértették, hogy mit is keresnek az Európaiak ezen a vidéken. Az első időszakban számtalan apró leletet találtak, amelyek Akkád nyelven voltak írva. Azt mindjárt meg is fejtették és a másik írás, amelyet Hettitairásnak hívtak, azzal nem tudtak mit kezdeni. Ma elképzelhetetlen az, hogy valaki a régészet mellett más tudományágat is ilyen magas szinten műveljen, mint ezt abban az időben ezek a jól felkészült régészek megtettek. Még egy év sem telt el és már Winckler olyan leleteket talált, amelyet senki sem, mert volna remélni. Az 1906. évi expedícióját „**Vorderasiatische Gesellschaft**” (Előázsiai Társaság) és a berlini „**Orient-Comite**” (Keleti bizottság) finanszírozta. Volt néhány mecénás, akik a saját vagyonukból adtak a feltárásokra bizonyos összegeket. Azért Winckler sem volt egy rest ember, mert 1906. Július. 17. én Winckler és Marcidy a két jóbarát, kik a Zia bejjel jóbarátságban voltak és azzal a kéréssel fordultak a bejhez, hogy a meglévő pénzzavarukból kijutván adjon a bej anyagi segítséget nekik. Arról már nem is szól a fáma, hogy a Winckler munkásai is lázadni kezdtek azért, mert a fizetésük igen alacsony volt és ebben a kérdés megoldásában is a bej segítségére volt Wincklernek, s a problémát hatalmi szóval megoldotta. Ebből is láthatjuk, hogy a keleti mentalitáshoz hozzátartozik a baráti segítség, és némi anyagi segítség, amit úgy ismerünk, hogy baksis.

Az 1906. évi ásatásoknak a megkezdéséhez a sátraikat **Büyükkalén** (várdomb) ütötték fel. A nagy meleg a beteg Wincklert nagyon megviselte és még a rossz minőségű étel is a betegségének csak ártott. Ez az expedíció Winckler számára, mint ásató régész, a tett színhelyén meghozta munkájuk eredményét.

A megfajtésekkal még ebben az időben a helyszínen foglalkoztak, nem úgy, mint ma teszik ezt a kutatók. Az egyik alkalommal olyan agyagtábla került elő, amitől Wincklernek a mogorva magatartása teljesen megváltozott, mert egész nap szinte csak az agyagtábla szövegével volt elfoglalva, melynek a szövegét fejtette és az eredményeit egy papírra feljegyezte. Ez a munkamódszer nem volt jellemző Wincklerre, ahhoz, hogy megértsük milyen szöveg lehetett az agyagtáblán, lám a szövegben olyan nevet talált, amely Hatta, vagy, Hatti népre vonatkozott. Tehát most már érthető Wincklernek a feldobottsága. Megtalálta azt, amit a leginkább keresett. A nép név az egy olyan kiindulási pontot jelentett, hogy ennek a népnek a kultúráját kellett megfejteni. Ezen a táblán megtalálta azt a szöveget akkád nyelven, amelyet már korábban megtaláltak az amarnai levelek között. Amelyen a nagykirály **II. Ramszesz** és **Hattusilis** Hettita királynak a neve is szerepel. Igen ez a tábla nem más volt, mint az a szerződés, amelyet a két nagy király kötött még a Qádesi (Kádes) csata után. Azt is megállapítja Winckler, hogy a diplomáciában szokásos nyelveken mind a két fél számára érthető diplomáciai nyelven (akkádul-Óasszír nyelven) és a két király saját nyelvén lefordításra került. Tehát ez a szerződés is legalább három nyelven megtalálható. Ez a Bogazköyi lelet a csodával határos leletek sorába emelkedett, mert egy olyan népnek a létezéséről adott számot, akiket eddig a történelemtudomány egyáltalán nem ismert. Csak megjegyzem Tróját ugyan így találta meg Schliemann, mert a homéroszi elbeszélésnek alapján kezdte el keresni és meg is találta. Ugyan így találta meg Nimród városát Mezopotámiában Layard. Ehhez tartozik még egy másik igen kiváló régésznek a szerencse csillaga, ez nem más, mint **George Smith**, aki a nyolcszáz hetvenes években Ninivébe utazott, hogy megkeresse azt a néhány agyagtáblát, amelyiken a Gilgames (Galga-Más) epos néhány hiányzó táblája található. Valószínűsíthetően megtalálható az Assur Ban Apli könyvtárában, amelynek része volt a Gilgames epos is. A korábbi ásatásnál nem került elő, siker koronázta a Smith útját, mert alig néhány nap múlva a kezében voltak a hiányzó agyagtáblák. Úgy gondolom, hogy érthető a Wincklernek a feldobottsága, mert olyan anyagot talált meg, amelyre korábban nem is számíthatott. Most nézzük meg mit is írt a naplójába ez a besavanyodott beteg ember. Láthatjuk, milyen felszabadultan fogalmaz.

Idézem:

„Augusztus 20.-án, mintegy húsznapos munka után a hegyoldalt elborító törmelékbe vágott kutatóárokka az első közfalig jutottunk. Ennek tövében találunk egy jó állapotban megmaradt táblát, amely már a külsejénél fogva is sokat ígért. Egy pillantás elég volt ahhoz, hogy minden élettapasztalatom

semmivé foszljon. Itt állott előttem, amit az ember talán még tréfából, jámbor óhajként, sem mert volna kívánni: Ramses levele Chattusilhoz a kétoldali szerződésről. Igaz, hogy az utóbbi napokban egyre több apró töredék került elő, amelyeken a két állam közt kötött szerződésről volt szó, de most kezünkben van a pecsétes bizonyíték, hogy arra a híres szerződésre, amelyet a karnaki templom falán megőrzött hieroglif-szövegből ismerünk, valóban a másik szerződéskötő fél részéről is fény derül. Ramses címeinek és leszármazásának teljes felsorolásával, pontosan úgy, mint a szerződés szövegében, ír a hasonlóképpen teljes címmel feltüntetett Chattusilnak, és a tábla tartalma szó szerint egyezik a szerződés paragrafusáival.”

A feljegyzését a későbbiek során így folytatja:

„Mondhatom éppen én sajátos érzések közepette szemléltem egy ilyen dokumentumot. Tízennyoc esztendeje múlt, hogy az akkori bulaqi múzeumban az amarnai Arzawa-levelet, majd Berlinben a mittani nyelvet megismertem. Akkoriban, az amarnai lelet révén kikövetkeztetett tényeket végig gondolva, kifejeztem azt a sejtésemet, hogy a Ramses-féle szerződést eredetileg ékírásos változatban szerkesztették meg, és ime: itt van a kezemben az egyik írás, amelyet ezzel kapcsolatban váltottak, mégpedig szép ékírással és hibátlan Babiloni nyelven”

Winckler úgy látta, hogy az a település, amelyet a feltárásokba bevont nem lehet más, csakis a Hettita birodalomnak a fővárosa. Igaz ebben nem is tévedett, mert valójában a Hatti városának a rommezejét kezdte meg feltárni. A következtetéseit arra alapozta, hogy ezen a területen annyi állami írott anyag hevert szanaszét. Ez nem is lehetett más, csakis királyi székhely. Megtalálta az állami levéltárat és azon törte a fejét, hogy a levéltár és a főváros ebben a korban ritkán esett egybe a valódi fővárossal. Abban biztos volt, hogy olyan jelentős várossal állhat kapcsolatban, amelynek igen nagy szerepe kellett lenni a Hettita birodalomban. Amelynek olyan nagy a jelentősége, hogy a királyi iratokat itt tárolták. A vizsgálatokat követően arra az álláspontra helyezkedett, hogy ez a város nem lehet más, csakis a Hettiták fővárosa Hatti. A vívódásai mind bebizonyosodtak, mert a fővárosnak a neve megegyezett a birodalomnak a nevével. Az is igaz, hogy ennek a városnak a mai neve „Hattusas”, vagyis Hatti. Ez a hatalmi központ olyan magas színvonalat képviselt a hatalmi erővel rendelkező városok közül, mint Babilon, Théba, Assur, csak néhányat az akkori nagyhatalommal bíró fővárosok közül. A „Hattusas” név is csak a legújabb etimológiai vizsgálatok alapján bizonyosodott be, hogy a hivatalos neve a fenti megnevezéssel volt azonos. Azt nem lehet elvitatni Wincklertől,

hogy az első csákány vágásait a Hettita birodalomnak a szívében kezdte meg. Azt viszont nem tudjuk, hogy ez a felismerés mennyire volt tudatos a részéről. A tény az tény marad. Egy az 1907-ből fennmaradt feljegyzéséből azt is meg tudhatjuk, hogy az:

„újonnan feltárt archívum hosszú időn át nem csak egy embernek munkaerejét fogja foglalkoztatni”.

„Ő” maga is tovább dolgozott a Bogazköyben feltárt anyagokon, így a második feltárási évben még eredményesebben tudta végezni a munkáját, mint azt tette az elő feltárási évben. Az is tény, hogy nem éppen a legjobb körülmények között tette mind azt, amit ma is elismerünk az eredményei alapján. Bármennyire is egy rettenetes embernek ismerték, de a rá kiszabott feladatot minden körülmények között elvégezte. Semmivel sem volt rosszabb szakmailag, mint bármely korábbi kollégája.

Az elődökről is szólnom kell, mert a kedves olvasóim azt fogják hinni, hogy csak a Winckler volt az a hajthatatlan ember, aki irgalmat nem ismerve a munkájának szentelte az életét. Bizonyosan nem egyedi a Winckler szindróma, mert sokan vannak, akik szintén az életüket adták a tudományokért. Éppen ezért, mert mi utódok meg is lepődünk az elkötelezettségükön. Érthető az angoloknak is a teljesítményük, mert Layard és Rasszam megtalálták a Qujundzsiken a Gilgames (Galga-Más), vagy más néven a Nimród legenda nagy részét, melynek a vége hiányzott. Minden egyes korlátozó intézkedés ellen tiltakoztak az Angolok, hogy a tudományos kutatások szabadságát ne korlátozzák. Az „*Intelligence Service*”-nek kitűnő tapasztalatai voltak az ásatásokat végző régészekkel szemben. Tudjuk azt, hogy a híres Lawrence ezredes „*az arab világ koronázatlan királya volt*”, mert „Ő” is régészként kezdte pályafutását a Közel-Keleten. Lawrence helyét **Garstang** váltotta fel ezért semmi harag nem lett a két kutató között. Így Kargamisban (Karkemis) végződő ásatásokra kapott engedélyt, így kárpótolta a szultán a váltással járó nehézségeket.

Az Eufrát (Eufrates) partján emelkedő domb gazdag zsákmányt ígért. Igaz már harminc évvel korábban meghalt George Smith, aki ezen a területen ásatott. Hosszas keresgélés nélkül is jelentős mennyiségű kerámiákat, reliefeket, szobrokat és Hettita hieroglifírással íródott feliratokat talált. Ez a férfi igen egyszerű ember volt, aki maga képezte magát jól képzett régésszé. Az alapvetettsége nyomdai betűmetsző volt. Ez az ember az Angol és az egyetemesebb orientalisztika legkiválóbb és a legrendkívülibb egyénisége volt. Megtanulta az Asszír nyelvet és felügyelőként dolgozott a British Museumban és az ott nem

regisztrált táblagyűjteményeken felfedezte a Gilgames (Galga-Más) epost, az emberiség történetének egyik leg régebbi irodalmi emlékét. Amikor belefo-gott a tanulmányozásba megállapította, hogy ez a mű két részből tevődik össze. Az első rész tartalmazza a „Vízözön” leírását majdnem azonos szavakkal, mint az a bibliába is belekerült. Itt már tetten lehetett érní azt, hogy a Biblia átvette ezt a legendát az ősnépektől, amely a bibliai történet alapját képezi. Ezzel a megállapításával Smith magára is haragította a hívő embereket. Az isteni örökség bibliájáról azt állította, hogy az utóbb került a Bibliába, mert a Biblia fiatalabb, mint ez az irodalmi mű. A Daly Telegraph 1000 font sterling díjat ígért annak a személynek, aki megkeresi a Gilgames hiányzó agyagtábláit. Az is nyilvánvaló volt, hogy ez a megbízatás szinte reménytelennek tűnt. Egy tűt kellett megtalálni a szénakazalban. Smith minden fontolgtatás nélkül az ókori Ninive romjait magába rejtő Qujundzsiken találja magát és alig néhány napi kutatás után megtalálja a keresett agyagtáblákat. Ugyan ott ahol Layard és Rasszam is megtalálta azokat, amelyeket volt része megfejteni és természetesen tanulmányozni. A megtalált agyagtáblákat Londonba szállította és így válhatott teljessé a Gilgames epos. A Szíriai expedíció vezetőjeként lelta a halálát, ahol kolerában megbetegedett és meg is halt igen fiatalon, mind össze 36 évet élt. A tudomány számára számos könyvet és feljegyzést hagyott hátra, így több tucat tanulmányt és egy kész könyvet a tudomány szerencséjére.

Smith halála után egy új társaságot indított a liverpooli egyetem Kargamisba (Karkemis). Az expedíció a sátrait a dombnak a lábánál verte fel, úgy nézett ki ez a terület, mint egy vakondtúrás. A megérkezés után nyomban megkezdték a terület felmérését és annak a feltárását. A munkának csak hamar meg is lett a gyümölcse, mert a kutatók domborműveket és Hettita hieroglifokkal írt táblákat találtak. Amelyeknek a korát több mint három ezer évben határozták meg. Védsáncokat tártak fel, ami azt bizonyította, hogy Kargamis (Karkemis) határmenti erődítmény volt. Ezen a területen számtalan értékes archeológiai anyagot gyűjtöttek össze, később ez lett a „*Garstang a hettiták földje*” című könyvnek az alapja. Az expedíció tagjai elégedetten térhettek volna vissza Angliába és meglátogatták a Bogazköyi ásatásokat. Amikor megérkeztek a liverpooli egyetemnek a munkatársai, hogy a kollégáit meglátogassák Bogazköyben. A látogató kollégák egy csupasz hátán nedves törülközővel, kalaposan kesztyűvel a kezén a szúnyogoktól kínozza és a váltóláztól kínzottan sárgán találtak a sebtében összeállított deszkabódéban Wincklert, aki oly könnyedén írta át az akkád ékírást latin betűkre. Mintha maga is angolul beszélt volna. **Garstanggal** azt kérdezte Wincklertől, hogy hány agyagtáblát találtak az el-múl egy év alatt. Winckler azt mondta: „*Ha olyan kíváncsiak talán öt, vagy*

talán tízezret”

Szó mi szó Garstanggalt elhagyta az angol hidegvére, tudta a kollégája Wincklert nem érdeklik a protokoll szabályok, sem az udvariasság. Ilyet állítani felesleges, mert egy darab tábla is jelentős felfedezés lett volna. Azt mondta a vendég Garstanggalt, hogy egy expedíció során valakinek sikerül néhány darab táblát felfedezni, vagy csak töredéket az is igen nagy sikernek számít. Az ilyet már tudományos területen kimagasló teljesítményként értékelik. Ez az ember miért is beszél tízezrekről! Ami ebben különleges, hogy Winckler igazat mondott! Hugó Wincklernek hívták a Berlieni egyetem Assziológia professzorát, aki a II. Vilmos császárnak volt az alattvalója, akire a Porosz vallási és közoktatásügyi miniszter ráruházta a Bogazköyben végzendő ásatásokat. Vezetésével azoknak az eredményének a közzétételével. Igaz ekkor már a negyvenedik évén is túljárt és a német kutatók közül „Ő” volt a legképzettebb assziológus és arról nem is beszélve, hogy a Sidóni (Szidón) ásatásoknál (1903-1904) szerzett tapasztalatai elévülhetetlenné tették a nevét. Korábban már az Egyiptomban végzett kutatásainak is nagy volt a visszhangja, mert számtalan tanulmányt és tudományos állásfoglalásában kifejtette a véleményét. A fent említett munkáinak köszönhető, hogy az Elő-Ázsiai Társaság Wincklert javasolta a Bogazköyi ásatások vezetőjének.

Néhány szót említsünk meg Wincklernek a hibáiból, mint már korábban említettem a malária okozta betegsége az idegrendszerét nagyon megviselte és nem volt egy kollektív munkához szokott ember sem irányítás, sem pedig a munkavégzés terén. Féltékeny volt a kollégáira az miatt, hogy nehogy hamarabb fejtsenek meg valamit, mint „Ő” maga. A másik minden olyan kérdésben hajthatatlan volt, mint a pánbabiloni elmélete, csak azt ismerte el és így egyoldalú volt a tudományos megközelítése a kérdések megoldása terén. Azt vallotta, hogy a kultúrának a gyökerei mindenkor a babiloni kultúrából vezethetők le. Mivel ezt egy orientalista állította ez eléggé furcsa megközelítés. A legnagyobb baj az volt, hogy az egészségi állapota jelentősen meggyengült. Szíriában kapott maláriának a visszamaradt hatásait nehezen viselte és szenvedett a melegtől és a keleti rosszminőségű ételektől, tehát nem bírta a keleti konyhát. A legkisebb dolgok is kihozták a sodrából, híján volt a szervezőképességnek is. Az is tény, hogy az expedícióját a legnagyobb dilettantizmussal vezette és a feltárásokban viszont sikeres volt. Mentségére legyen mondvá Winckler volt az egyedüli, aki megpróbálkozott a Hettita ékiratos nyelv megfejtésével. Égető kérdés volt a számára, mert erre a kérdésre kevés feltáró régész fordított volna nagyobb figyelmet. Azt tartották, hogy a megfejtés az nem a feltárók

feladata. Hanem az orientalista filológusok feladata. A hangadó jeles kutatók közé tartoztak a norvég kutatók, így **S. Brügge**, vagy, a **Torp** és **J. A. Knundtson**. Ezek a kutatók, akik a megfejtésben egy tapottat sem jutottak előre és már megállapították, hogy egy INDOEURÓPAI nyelvvel van dolgunk. Lám a nyelvismeret nélkül is mit állapítottak meg ezek a derék kutatók? Igaz ma is állja a sarat ez a nyelvvel való manipuláció, mert majd később egy másik híres kutatóról is szólni fogok, aki szintén három szó egyezés alapján kijelentette, hogy a Hettita nyelv az indoeurópai nyelv volt.

Ma már tudjuk, hogy nem erről van szó, csupán annyi az igazság, hogy ez a nép egy europoid nép volt, akiknek az őshazájuk valószínűsíthetően a Kárpát-medence volt. A nyelvükről ma már azt is tudjuk, hogy a Szittyá nyelvek nagy családjába tartozik. Ennek a nyelvnek számos változatát beszélték a Szittyák, a Hunok, a Kunok, a Mah-Garok, a Kummánok, a Kos népe és lehetne e népeket sorolni, vannak már olyanok is, akikről ma már semmit sem tudunk. Azt azért el kell mondanom, hogy sokan megpróbálkoztak a Hettita nyelvnek a megfejtésével. Közöttük volt számos igen komoly felkészültségű kutató is és most ezekre a nevekre nem térek ki, csak azoknak a nevéet említem meg, akiknek valamit sikerült a megfejtéshez hozzátenni. Azt javaslom, hogy elégedjünk meg két kiváló névvel, az egyik **Fridrich Delitzsch**, a másik **Ernest Weidner**. Delitzsch professzor a német orientalisztika kimagasló egyénisége, aki az első asszír nyelvtant összeállította és 1914. ben addig jutott a vizsgálódásaiban, hogy kiadta a Bogazköyi levéltár első szöveggyűjteményét. Amely a Hettita-babiloni és sumer szótár töredékeket is tartalmazott. Az is igaz az akkori tudósok egyelőre, tanácstalanul álltak előtte, mert Delitzsch nem szándékozott folytatni kutatásokat a Hettitológia területén. Az is igaz az érdeklődése az asszirológiához kötötte. A német asszirológus nemzedék közül ki kell emelnem a Weidnert, aki 1879-ben született és Winckler után a legnagyobb asszirológust tisztelhetjük a személyében. Weidnert tekinthetjük, a hettita nyelv alapjainak a megfejtése terén, igaz nem sikerült a megfejtés. A nyelv szerkezetének felépítésére rájött, ezt annak köszönheti, hogy maga volt a tetet öltött alaposság. Mire elérkezett volna a nagy feladatnak a megoldásához, addigra eldőrdült Szarajevóban a fegyver és a német vezetés úgy döntött, hogy egy ilyen jó képességű ember ne a hettitológiával foglalkozzon, hanem csinálhat ennél fontosabb munkákat. Emiatt besorozták katonának és a lovakat csutakolhatta a tudományos munka helyett.

Térjünk vissza az ásatásokra amelyet Winckler végzett a Bogazköyben, mert

a terepen számos feladatot meg kellett oldani. Ahhoz, hogy a feltárásokon olyan eredményeket mutassanak fel, hogy a paloták és a falmaradványok feltárása a birodalom nagyságát mutassa, ezen keresztül be lehessen mutatni a közönségnek. Azért az épület maradványokat kutató régészek sem jártak éppenséggel rosszul. Szemtől szemben láthatták azokat a királyokat, akik uralkodtak, a szfinkszeket és az oroszlánokat, vagy a saját lépéseiket mérhették le a járásnyira a végig húzódó városfalakon. A kutatók előtt csak ekkor rajzolódik ki a hozzávetőleges kép a Hettita hatalom nagyságáról. Ez Bogazköyben megtalálható, mert a messze ható és gazdag fantáziára valló népnek a kultúráját láthatták a kutatók feltárhatták. A barbárnak is nevezett kultúrának láthatjuk mind azt a sok elemét, amelyből kinőtte magát a görög kultúra is. Építészeti kultúráját tekintve azt kell mondani, hogy a kor legmodernebb építészeti alkotásait tárták fel Wincklerék. Az Európai kultúra is mind ezekből az építészeti elemekből táplálkozik. Ma is azt kell mondani, hogy vitathatatlan az a tény, hogy a legnagyobb összefüggő építészeti rommezőt tárták fel ezen a területen. Az ásatók tornyokkal övezett városfalakat tártak fel, amelyről készült egy elképzelt várfal terv, amely valószínűsíti az eredeti állapotot. Winckler 1907-ben tette közzé ideiglenes jelentését az ásatások eredményeiről, így az agyagtáblák első olvasatairól. Ebben a jelentésben találjuk a királyok első és még nem a teljes jegyzékét, kb. ie. 1350-től 1210-ig. **Suppiluliumas-tól** egészen a **IV. Arnuwadasig**, ebben a munkájában adta közzé Winckler az illető királyoknak a megindokolt, a magánhangzókra is ügyelő olvasatát, - ellentétben az egyiptológusok részéről eddig feltételezett olvasataival. Ez a könyv maradt a Hettitológia egyik legelismertebb könyve, mert a kutatások eredményeit nem lehetett másképp olvashatóvá tenni, mert nem ismerték még a hettita nyelvet. Csupán a diplomáciai nyelvek alapján tudtak arra következtetni, hogy mit is tartalmaznak azok az írások, amelyekkel találkoznak a kutatók. Ekkor még csak az asszír nyelven íródott anyagokat, vagy a babiloni nyelven íródott anyagokat lehetett elolvasni. Ezeket már a tudomány ismerte. Az is tény ebben az időben, hogy a régészek sokkal több anyagot nyújthattak a tudománynak, mint maga a nyelvészet, mert a szövegeknek a száma igen korlátozott volt még ebben az időben. Winckler is újra elindult Anatóliába egy újabb ásatási évadra, amely (1911-1912) elhozta neki a Bogazköyi ásatás azt a sikert, amire mindig is vágyott. Igaz ekkor már annyira beteg volt, hogy egy ápolónővér ügyelt Winckler egészségére. Akit a bennszülött munkások úgy hittek, hogy ez a személy nem más, mint Winckler felesége, olyan odaadóan ápolta a beteg embert.

Winckler agyagtáblái a berlini múzeumba vándoroltak, addig a Kargamisi

(Karkemis) leletek a British Museumba, majd a nagyobbik részük az Ankarában lévő múzeumba kerültek. A megfejtés lehetősége még mindig váratott magára, mert a próbálkozások egyre csak csütörtököt mondtak. A Hettitológiai kutatások ebben az időben teljesen a holtpontra voltak. A nyelv nem lett ismert, a kezdeti sikereknek az eredménye az lett, hogy mindenki arra várt, hogy itt valaminek történnie kell. Az eddigi eredményeket is már új szempontok szerint kell újravizsgálni. Az ugyan igaz, hogy Winckler számos agyagtáblát megfejtett a levéltár anyagából, de azok mind asszír nyelven, vagy babiloni nyelven íródtak. Így a Hettita nyelven íródott anyagok tartalma továbbra is rejtve maradt. Az előbb felsoroltak miatt a terepen a legnagyobb feladat a régészek mellett a nyelvészeké lett. A nyelvészek feladatává vált az, hogy megfejtést adjanak az „*Arzawa*”, vagyis a Hettita nyelv megfejtésére, ebből következően azt a feladatot kellett megoldani, hogy a Hettita szövegekhez kellett fordulni, hogy megtudják, valójában kik is voltak azok a Hettiták, akiknek a szövegeit a kutatók ebben az időben még nem tudták elolvasni.

1913-ban szomorú hír járta be a tudományos életet, a súlyos beteg Winckler meghalt. A végrendeletében utalásokat találtak arra vonatkozólag, hogy az „*ékírásos hettita*” megfejtésén éveken át dolgozott és ennek a kézíratait nem sikerült megtalálni. Legfeljebb csak utalásokat egyes munkáiban. 1914-es év már azt is jelentette a kutatók számára, hogy a legjobb lesz, ha pakolnak és egy békésebb múzeumi helyiségben dolgozzák fel azokat az anyagokat, amelyek ekkor már a kutatók rendelkezésére álltak. A háború alatt két török régész ásatott Bogazköy területén és nem éppen eredményesen és igazi szak tudás híjával történtek ezek a feltárások. A Hettitológia ebben a helyzetben visszavonult a dolgozó szobákba és ott igyekeztek a kutatók valamilyen eredményt elérni. Igaz Európában, ebben az időben a „**Mars**” hadisten volt az úr. Szerencse az, hogy volt egy olyan lehetőség, hogy a tudós embereket, köztük **Bedřich Hrozný**’ (ejtsd Bedrics Hrozninak) cseh nyelvész korszakalkotó művének előszavában illő köszönettel örökítette meg az a tény, hogy Kammergruber főhadnagy úr megértően tekintett a szerző munkásságára. Hagyta Hrozný’t- dolgozni és a megfejtésekkel foglalkozni. Hrozný’ munkásságára a következő fejezetben részletesen ki fogok térni, mert a Hettitológia olyan személyéről van szó, aki nélkül a Hettita nyelv nem valószínű, hogy megfejtésre kerülhetett volna.

Befejezésül meg kell említenünk azt a tény, ha emléket akarunk állítani Winklernek, hogy azzal a mérhetetlen mennyiségű lelethalmazzal - amelyeket Bo-

gazköyben feltárt, és ami az akkor ismert összes hettitológust és történészt meglepett - nem tudtak mit kezdeni, mert a Hettita nyelv az teljesen ismeretlen volt számukra. Említést tettem arról a tényről, hogy Winckler az általa megfejtett babiloni nyelven és asszír nyelven íródott szövegeket igyekezett átírni az ismeretlen nyelvre, ami éppenséggel nem egy kis dolog volt ekkor még. Megjegyzem, ezt nem nevezhetjük „kicsiségnek, ahogy a pályatársak fogalmaztak Wincklerrel kapcsolatban”. A Hettita ékíratos szövegek ugyanúgy érthetetlenek voltak, mint a Hettita hieroglifírási szövegek. A hamai kő és a sok táblácska, amelyet Garstang talált Kargamisban (Karkemis), ezek is mind Hettita nyelven íródtak. Csak a nyelvtitok még nem derült ki. Amikor kiderült, hogy egy és ugyanazon nyelvről van szó az a szóbeszéd járta, hogy megoldódott a hétpecsés titok. Igen sokat köszönhetünk Wincklernek ebben, mert az „Ó” kutatásainak köszönhetjük azt, hogy a két írás nem más, mint a Hettitáknak az ősi ékíratos és a késői, vagy is az új Hettita birodalomnak az írásáról van szó, amit hieroglifírásnak nevezünk. Az is nyilvánvaló volt, hogy a Bogazköyi leleteket nem lehet egyértelműen megfejteni az írás ismerete nélkül, éppen ezért próbálkozott a megfejtéssel Winckler. Összehasonlító eljárásokat próbált ki a nyelv megfejtésére. Nem ért el vele nagy eredményeket, de azt megállapította, hogy a két írás Hettita.

A népről az öltözeteik alapján az a vélemény fogalmazódott meg, hogy a hasonlóság miatt olyan, mint a Szkítháké. Szittyia öltözetet látott a Hettiták öltözetében. Lám a megérzések milyen dominánsak tudnak lenni, mert ma már tudjuk, hogy az eleinknek a szállásterülete volt Anatólia és az a birodalom, amelyet az Egyiptomiak Hettitának neveztek az Szkíthá volt. Azt gondolom, a tudomány csillagai között igen fényesen ragyog Wincklernek a csillaga, mert nélküle nem ismerhettük volna meg a Hettitákat. Azt a Szittyia népet, amelyet nem akar a mai akadémikus magyar tudomány elismerni annak, ami!

Képjegyzék

Térkép részlet, Termékeny-Félhold

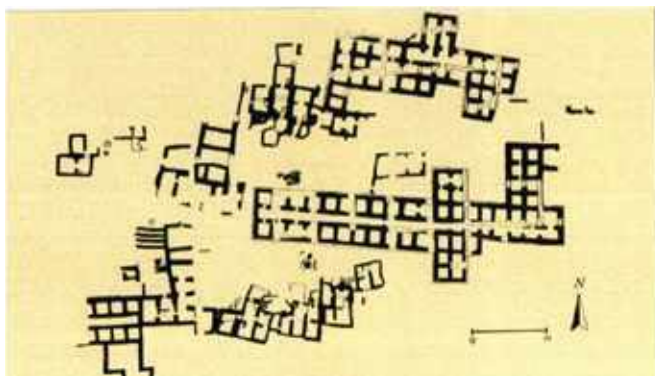
Hettita főváros, Hattusa
Törökország, Hattusa romjainak látképe

Tell ʾOrbāštya,
Filisztia, i.e. IX. évezred, pásztor népek

Leopárdokat ábrázoló dombormű,
Catal Hüyük, i.e. VII.-VI. évezred, Ankara

Umm Dabaghija, Irak, i.e. VII.-VI. évezred,
Catal Hüyük, Ankara, i. e. VII. évezred, Két állat között ülő istennő

Kerámia edények
Samarra kultúra, i.e. VI. évezred

Terrakotta szoborcška
Nöstény oroszlán, i.e. XIII.-XII. évszázad, Qufa

Yazylyqala, Törökország
i.e. XIX.-XIII. század, Tesub és
Khebat találkozását ábrázoló jelenet

Vihar Isten és Harcos
Ankara – Louvre
i.e. XIV.-XIII. század

Hattusa fellegvár, Bogaz – Köy felől nézve
Felsőváros romjai

Hattusa fellegvár, Fellegvár
Alsóváros romjai

Hattusa fellegvár, Felsőváros falainak és bástyáinak látképe

Hattusa, Alsóváros temploma,
néhány amfórával

Hattusa, Alsóváros légi felvétele,
1. számú templom a raktárépületekkel

Hattusa, Felsőváros városfalának egy szakasza

Hattusa, Déli kapu szfinx szobor,
i.e. XIV. – XIII. század,
Isztambul, Régészeti Múzeum

Hattusa, Oroszlánok kapujának látképe,
i.e. XIV. – XIII. század

Alaca Hüyük, Szfinx kapuja,
i.e. XIV. – XIII. század

Hattusa, Királyi kapu látképe,
i. e. XIV. – XIII. század

Összekuporodó bika,
Ivóedény, i.e. XIV. század, Hattusa
Norbert Schimmel gyűjtemény

Yazylycala, 12 görbe karddal a kezében
menetelő, csúcsos süveget viselő istenségeket
ábrázoló dombormű i.e. XIV. – XIII. század

Yazylycala, Istenségek felvonulását ábrázoló dombormű
i.e. XIV. – XIII. század

Hattusa, Királyi kapu látképe,
i. e. XIV. – XIII. század

Dobosokat ábrázoló dombormű, Karkemis
Ankara, Anatóliai civilizációk Múzeuma
i.e. XII. század

Pásztoristen ábrázolás, Louvre
Aleppó vidékéről, i.e. XVI.- XV. század

Yesemek, Dombormű a hegy génuszaival
i.e. XIII. – XII. század

Kara-Tepe, Déli kapu,
Zenészeket ábrázoló dombormű
Törökország, XII. század

Tel-Tianat, Oszlop lábazat oroslán párral
Antakya, Régészeti Múzeum
i.e. XII. – XI. század

Adacsi Veszelszki Ferenc - Pályáív

Veszelszki Ferenc vagyok 1947-ben születtem Peszéradacson, az általános iskolám elvégzése után nem vettek fel a gimnáziumba. A származásom miatt az a bizonyos kódszám ott szerepelt a lapomon, amely miatt a tovább tanulást meg lehetett akadályozni. Édesapám ekkor felajánlotta, hogy kifizeti utánam a tandíjat, csak vannak elvárásai. Az elvárások közé tartozott az, hogy a tanulmányi eredményeim nem lehetnek gyengébbek a négyesnél. Sikeresen érettségiztem két év után az Eötvös József Gimnáziumban. Ezt követően az Eötvös Loránd Tudomány Egyetemre felvételiztem jogi

karra, de nem oda vettek föl, hanem a törlénelem filozófia szakra. Az iskolám elvégzése után rövid ideig az építőiparban dolgoztam. 1970-ben a Külügy Minisztérium felkért egy mongóliai munkára, majd ezt követően több területen dolgoztam, mint állami alkalmazott Nagykövetségeken gazdasági feladatok ellátása volt a feladatom (gazdasági atassé). Egészen a rendszerváltásig dolgoztam ebben a munkakörben. Rendszerváltás időszakában rövid ideig dolgoztam ismét az építőiparban, majd 1989-90-ben a német barátaimmal egy új céget hoztunk létre, amely Strom Kft. névre hallgatott. Repülőgép alkatrészeket gyártottunk és később autóalkatrészeket gyártottunk egészen addig, ameddig ki nem vásároltam a német barátaimat a cégből. A kivásárlás után bekövetkezett az, amire egyáltalán nem számítottam. Agyvérzést kaptam, amelynek az lett a következménye, hogy két évig feküdtem a Margit Kórházban, mire annyira felépültem, hogy már járni tudtam. A cég teljesen tönkrement, a gépek árverezéséből éppen csak annyi pénz érkezett be, amely az adósságok kifizetését tette elérhetővé. 2002-ben nyugdíjaztak, mert elértem a védettségi kort és azóta is nyugdíjasként élem az életem. Röviden ennyit az életutamról. Nyugdíjasként 2006 óta vezetem a Herman Ottó Társaságot, valamint a Magyarok Világszövetségének is a tagja vagyok. Jelenleg a Magyarok Világszövetségének Pest megyei elnöki funkcióját is betöltöm.

SKÍTÁKKAL A SÖTÉTSÉG ELLEN

Egy új, más világot akarunk!*

COVID-, WHO-, 5G-, Chemtrail- és kamatmenteset, adósság elengedést és újraosztást

Igazság, Tisztesség, Méltányosság

Azokat keressük,
akik számára
fontosabb

*az igazság a jólétnél,
a tisztesség a sikernél,
a méltányosság a haladásnál.*

Magyarok XI. Világkongresszusa

2024. augusztus 15–20. – Budapest – Ópusztaszer

Tel.: +36-1-485-4060, +36-1-267-4510

E-mail: mvsz@mvsz.hu, Web: www.mvsz.info, www.mxivk.info

* Amikor 1823. november 3-án Temesváron megalkotta a nem-euklideszi geometriát, Bolyai János így fogalmazott: „A semmiből egy új, más világot teremtettem.”

Dr. Pócs Alfréd

Szkíta Ősapánk Nimród

Aki az ősök keresésében el akar jutni a gyökerekhez, annak előbb-utóbb el kell jutni az ősi krónikáink alapján **Nimródnak** lejegyzett ősapánkig. S ha már tudjuk, hogy kit keresünk, akkor szeretnénk tudni, hogy ki volt, hogy élt, hogy nézett ki, és mi az a követni való jó, amit ránk hagyott **szkíta-hun-magyarokra**.

Ha az ószövetségi Bibliát nézem, akkor az özönvíz eseményéig kell visszamenőnk, **Noéig**. Noének három fia volt. **Kám, Jáfet és Sém**, mi a Kám ágon vagyunk, akinek négy fia volt (**Kus** a legidősebb, **Put, Micrajim, Kánaán** a legfiatalabb). Kám és Kus is pátriarkák voltak, hiszen ez volt a **pátriarkák kora**. Kusnak (**Kusiták, Kaldeusok, szkíták ősapjának**) a fia volt **Nimród**, kinek gyermeke **Hunor és Magor**. Az ókori történeti írók szerint, pl.: **Hesziodosz** (Homérosz kortársa) **Theogónia** c. művében óriástermetű **Titánokról** mesél, kik az Istennel harcoltak, ezeknek a vezére egyes források szerint **Nimród** volt. Ekkor még csak Istenek és félistenek éltek a földön, az emberiség még nem jelent meg. Az Ószövetség is beszél **Ádám megteremtése előtt** etióp-földi kusokról, akik itt éltek a földön.

Ha időben próbálom elhelyezni a történéseket, és **Epiphanius** egyházatya kronológiáját nézem, az emberiség története **6 ezer éves**: ekkor történt **Ádám teremtése**, amit barbárok korának hív, az Ószövetség ezt pátriarkák korának mondja. Ez az özönvízig tartott, majd **Noé családfájával** egy új korszak indul meg, és ezt **szkíta kornak** nevezzük.

Ez tart **Nimród**, az első **földi koronás király** idejéig, amikor a **Bábel**

tornyát megépítik. Az Ószövetség Nimródot nagy vadásznak tartja, aki kedves az Úr előtt, de nem írja, hogy a Babel tornyát ő építette. Leírja, hogy Noé három ága szembe kerül egymással, a **Kus ág Nimróddal** az élen háborúzik a **Jáfet ággal**, a semiták zsoldban állnak mellettük, így legyőzik Jáfeteket, s így válik az első földi királlyá. **Koronás király** lesz, mert egy szír legenda szerint az égen meglát egy csodálatos koronát, amit elkészített magának, mint királyi jelképet.

A magyar krónikák pl. **Thuróczy János**, **Attilát Nimród unokájának** említi, illetve írja, hogy a hunok és a magyarok először Perzsiában tartózkodnak.

Kézai Simon ugyan a Jáfet ágról származtatja Nimródot, akit **Menrót**nak említi, az **Árpád Ház királyi ősének** tekint, ki **Eviláth földjéről** eredezik, felesége **Eneh**, aki megszüli Hunort és Magort. Más felesége is volt, aki gyermekeket szült, de ahogy írja, ezek visszamentek Perzsiába, és nyelvük később is csak annyiban különbözött egymástól, mint a szász a turingiaitól. **Eviláth földje** egyrészt **Perzsia** területe (a mai Irán), illetve a sumérek földje, **Mezopotámia** területe együtt. Egyes források szerint még nagyobb, bele tartozik **Baktria**, az **indiai Etiópia** az **indoszkiták** területe is. Ez a forrás mindenféleképpen kapcsolatot mutat a **sumér** népcsoporttal, illetve **szabír**, **elamita** népcsoporttal is.

A **Tarihi Üngürüs** a legrégebbi, leghitelesebb krónikánk, **Nemródról** beszél, aki **Adzsemben** született, majd ennek királya lett. Felesége **Ankisz**a, (valószínűleg sumér név: an-ég, ki-föld, együtt föld és ég szülöttét jelenti) aki szülte **Hunort** és **Magort**. **Adzsem** elsősorban az **Óperzsa állam**, amely abban az időben még nem perzsák által lakott volt, hanem elsősorban **szabírok-szubar-afarti**, elgörögösítve **artai** népek által, akiket **I. Dárisz** feliratán **Huma Varga Szakáknak** hívtak (Hun Avarok).

A **Képes Krónika** írja, **Kus** fia **Nimród**, de a **Jáfeth-Tana-Nimród** vonal is szerepel benne. Összegezve krónikáinkat, nekünk a **Noé-Kám-Kus-Nimród** vonalat kell hitelesnek elfogadni, hiszen az Ószövetség és az arab-perzsa-bi-

zánci források is ezt jegyezték le. Pl.: **Bíborban született Konsztantinosz** a magyarokat **turkok**nak mondja, de elmeséli azt is, amit a mai történétíróink nem szoktak elmesélni, hogy régen, mikor nagy támadás érte a magyarokat, egy részük nyugatnak, másik részük keletnek indul, a Perzsa vidéken letelepülők a mai napig **turkok**nak (turániaknak) hívattatnak, azaz **magyarok**nak. Régi nevükön **Subartoi-asfaloi**-nak neveztetnek. **Subartoi-szabír**, **artai** = **Óelami** etnikum, később pedig az ország neve: **Artai**. A **Talmud** Nimród idejében **Kaldeában** (Mezopotámia, Sumér birodalom) két népcsoport jelez: a **turkok**, és a **nazarok** (azar = fény, tűz, ezek voltak a tűzimádók) népét. A turkokat hajdanán **massagétának** is hívták.

A nemrég Széchenyi díjat kapott finnugristák vezére Róna Tas András most turkológusként kapta ezt a díjat. Ajánlom neki, mint turkológus, foglalkozzon a magyar sumér eredet kérdésével, hiszen az ókori források ezt már pontosan leírták.

Nimród apja, **Kus**, a kusiták, káldeusok atyja, a görögök **Okkus** vagy **Ukkus** nevet is használják, mely kusita nyelven nagy Kust jelent, ez maradt meg **Máté Imre** könyvében a **Yotengrit**-ben mint **Ukkó**. Használták a **Nibu-Kus** illetve **Nib-Subur** nevet is. Az örmény történétírók a kusitákat, **kusánokat** (indiai kusiták), **balki kusitákat** (baktriaiak) együtt említik a **szkíta**, **szaka**, **parthus**, **massagéta** hunokkal. A perzsák Nimród népét, a kusitákat **szakáknak** és **pártusoknak** is hívták. **Kusita** = **kuthabeli** = **kutita** (titánmaradékok), ebből keletkezik a **szkíta** elnevezés a görögöknél, hogy egy szigma jelet tesznek, majd egy magánhangzó módosul: **kutha**, **skutha**, **skyta**, ami a **Kus-Nimród** örökség bizonyítéka. **Berosszosz** történétíró ókori király listája, az **Óperzsa** birodalomban területén (Perzsák előtti királyok, sőt történelem ill. özönvíz előttiak) **EveKUS**sal kezdődnek, a második pedig Komás **BÉLUS**, ami visszaigazolja a nimródi eredetet, Nimrud földi neve gyakran **Bél**, **Bélus**, a bibliában **Bál**, **Baal**-ként szerepel. **Nimród** és a **Nemrót** azonossága könnyen

igazolható, az ókori keleti népek többsége nem jelölte a magánhangzót pl. a Héber sem, mert nem volt jelentés módosító hatása, s az azonos helyen képzett zöngés és zöngétlen mássalhangzók a beszédben fölcserélődhetnek pl. t=d.

Nimródot az ókori források egyenlőnek tartják **Dioniszusszal**, illetve **Bakhusz-szal** is. **BacCHUS** vagy másként **Bárkus** (jelentése: Kusnak a fia) néven említik, illetve tudjuk róla, párducok között nő fel, párduc húzza a koscsiját, párducokkal ábrázolják. Mindkettőjüket párduckacagánnyal a vállukon láthatjuk gyakran, hiszen Nimród egy valódi történelmi szereplő, és egy példakép egyben, aki minden nép előtt egy magasztos személyként áll, akivel próbálnak azonosulni más királyok és népek is. A **párducbőr kacagány** viselése is azt jelenti, hogy eggyé válni, felidézni, követni akarják őt. Ezekről a történelmi személyekről (**Bakhusz, Dioniszusz, Nimród**), de elsősorban Nimródról úgy írnak: a nemzetek tanítómestere, az egész emberiség jótévője, városalapító, országalapító, földművelés és szőlőművelés elterjesztője, és ami nagyon fontos a megistenített ősök tiszteletére tanít.

A **Planetárium Babilonikum** feljegyzése szerint Nimród egyenlő az **Orion csillagképpel**, attribútuma a párduc. Szokták párducefejű sassal ábrázolni (sumérok madara a sas) mi turulnak mondjuk. Ugyanígy párduccal ábrázolták Kust, és a korábban említett Dionüszuszt és Bakhust is. A héber Nimródot egyenesen a párduc fiának nevezi. Ez az egyházi művészetben tovább él a magyaroknál, **Fettich Nándor** kiváló régészünk írja, Ócsán a templom déli hajójában (a fény teljessége) Jézus a zárókőn párduc képében jelenik meg, méghozzá vörös színben (nap). De így van ez **Domonkosfán, Zalaháshágyon, Pécsen, és Kettlachban** is. **Fehérváron** egy püspöki temetkezési sírból egy ezüstcsésze került elő, melynek oldalán egy gyönyörű szép ötvös munkában megvalósul a csoda: az egyik legszebb ravennai típusú **Agnus dei** (Isten báránya) ábrázolás keretén belül a **Pantera dei** (Isten párduca) is megjelenítésre kerül, mégpedig úgy, hogy a „bárány” párducefejű (a hasonló ragadozók közül csak neki hosszúka a füle egyedül), illetve párduc farka van. A törzsrész hosszúszerű bárányt ábrázol. A párduc jobb mancsa hátrahajlik és egy Krisztus keresztes zászlót tart. Az egyházban (tudatosan vagy nem tudatosan) illetve a nép körében tovább él a káldeusi

kusita Nimród hagyomány.

Nekünk pedig büszkén kell hangoztatnunk a **Kus – szkíta – hun – avar – magyar** folytonosságot, mint igaz magyar történelmünket.

Párducbőr kacagány a nimródi származás jele és a szkíta fajú népek testvériségét is jelenti. A párducos Árpád, a honvisszavételkor is ezt képviselte. Megmaradt ez a pásztorok viseletében is, akik hátibőr formájában (farkas vagy juhbőr) az állatot megnyúzták, majd lábait alul-felül összekötötték, mint háti dísz viselték. Ez tulajdonképpen a kacagányviselet továbbélése a parasztság körében a történelmünk során.

Nimróddal azonosították a nagy hőst, **Herkulest** is. A görögök valószínűleg ezt a mondát a suméroktól vették át, amin egyben elmondja a szkíta ósiség történetét is. Ékjelének sumér olvasata **Iz du bár**, melynek akkád olvasata (szemita nép) más hangértékeket használ, így torzul az eredeti jelentés, **Gis gil mas**, amiből lett később a **Gilgames** név. Iz du bar apja **Sam-as**, a Napisten, ennek van egy Kusu olvasata is. Gilgames birodalomalapító központja **Sineár (=sumer)** és **Akkad, Babilon, Erek és Nippur** volt. Nimród birodalma is Sineár földjén volt: Babel, Erek, Akkád és Kálnéh. Tehát igazolhatóan egy személyről van szó. Ezt a hőst a föníciaiak és a pelazgok **Makar** vagy **Magar** névvel illetik (Magyar Adorján). Mátyás király palotájában, Budán volt egy **Herkules szobor**, mely a nemzet ősapját, Nimródot és a Herkules erejű Attilát jelképezte.

Nimród idejében, a szkíta korban egy nyelv volt a világon. Ha ő az ősapánk, gondolhatjuk, hogy milyen nyelven beszélhettek akkortájt. Majd kezdi építeni Babel tornyát, mely a leírások szerint 70 mérföld magas, 7 széles feljárt és 7 széles lejárát vezet hozzá. Monumentalitásához talán a festő **Brueghel** képe közelít leginkább. Az építés oka, hogy közelebb kerüljön Istenhez, hiszen a sumérok ezért építik dombra a templomaikat és Jézus is ezért imádkozik az olajfák hegyén. A zsidó **Flavius** szerint az Istentelenség vezette. A torony összeomlása után **Baktriába** veszi útját, megalapítja **Balk** városát, és a mágus vallásának alapjait is itt rakja le. Ma is tudjuk, hogy az özönvíz előtt anyajogú társadalmak léteztek, Istenanya szobrokkal, Istenanya tisztelettel. Ezek a társadalmak a földi síkban gondolkodtak, a természettel együtt

éltek békés életet, természetközeli vallást gyakoroltak. Nimród megjelenésével, aki föltekint az égre, egy vertikális kapcsolatot valósít meg a kozmikus világgal, és megvalósítja azt, amit **Hermész Triszmegisztosz** hirdet: „ahogy fenn úgy lenn”. Közelebb hozza Istent az emberekhez, az embereket az Istenhez, és egy kozmológikus ősvallás alapjait teszi le. Balk az akkori idők Vatikánja, itt íródik a **Zend Avesta** ragozó nyelven. Mágus tudós papok működési helye. Ezek a vallási alapok teremtik meg a későbbi **Mazdaizmust**, majd reformálást követően, a **Zarathusztra tűz vallást**. Ezek az ősszkíta vallási alapokon nyugszanak, melyet a magyarság közvetlenül hoz magával. Alapja az egy Isten hit, Hiszek az egy teremtő Istenben és tisztelem a természet erőit, hiszem, azok is a teremtő Isten alkotásai, és a teremtő Isten törvényeit képviselik, a teremtett égi és földi világunk szépségein keresztül jutok el Istenhez. Nimród a nemzetek tanítómestere, az egész emberiség jótevője, városalapító, országalapító, földművelés és szőlőművelés elterjesztője, és ami nagyon fontos a megistenített ősök tiszteletére tanít.

A sumér agyagtáblák alapján, az egyik legkiválóbb sumerológus, **Rawlison** megtalálta Nimród történetét és történelmi személyét: az apja **Ámon Kos**, két fia van, **Sin Magur** az egyik, gondoljuk el, a Kárpátokban csak én négy Magura csúcsot ismerek. Őt nevezik **Nergálnak** is, mint istenség ő is bevoult az isteni Pantheonba. Az asszírok által kitelepített (ie.732) zsidó népesség helyére, Izrael területére kusita kuthabelieket hoznak Babilónia földjéről, és leírják, hogy ők Nergált tisztelik. Az ő ábrázolása: **szárnyas oroszlán**. Az oroszlánt is tiszteljük, hiszen a Szent Koronán kettő, a Jogaron három, a paláston négy van belőle. Az esztergomi 14 falra festett oroszlán is ennek a megidézése lehet, hiszen itt a 14 országnagy és a király tartott élet-halál kérdésekben ítélezést, mert királyaink, papi vezetők, hadurak, és törvényhozók voltak egy személyben. Az oroszlán, mint hatalmi szimbólum és Krisztust megidéző lény az egyházi művészetben is tovább él, pl.: a **Tarnaszentmáriai** templom, mely ugyanilyen ítélező hely lehetett, két oroszlánnal és templomon körbefutó ülő párkánnyal. A másik fia **Ninip**, más néven **Ninus** (a törökök úgy tartották, hogy a Szent Koronánk egészen Ninustól ered), harmadik néven **Tura**. Ninust a **semita asszírok** teljesen kisajátították: mint nemzetőt, Ninive alapítót emlegették. Asszíria neve sokáig **Atura** volt. Ninip/Ninus ábrázolása a szárnyas bika.

A magyar népben Nimród emléke meséinkben is tükröződik, a mindig jóságos világkirály, aki magyarul szól hozzánk. Hogy hogyan nézhetett ki, nehéz pontosan megítélni. Ugyan maradtak ábrázolások, de csak a későbbi korokból. Ami biztos, termetre daliás óriás volt, mint Szent László lovagkirályunk. Gyönyörű szakálla is volt, mint a későbbi szkítáknak, de mondhatnám Jézus Urunkat is kinek haj és szakáll viselete is jellemző fajtánkra; talán a Szent László hermára hasonlított leginkább. A mai **MOSZUL** jelenleg **IÁ** (iszlám állam) birtokában van, óriási pusztításnak van kitéve nap-mint nap; az itt lévő hatalmas Nimród hagyatékot tűzzel-vassal pusztítják, természetesen nem saját főből, hanem a pénzt adó gazdák utasítására. De nekünk igazán nem is az anyagi javakban kell keresnünk őt, hanem a **lelkünkben** kell tudni felidézni, megigézni, mélyen a tudatalattinkból, hogy megérthessük, elfogadhasuk, hogy követni tudjuk őt, hogy harcolni tudjunk érte. Az apja, **KUS** etiópai származású, barna bőrű, szikár ember volt, anyjáról nem sokat tudunk, de magas lehetett, szkíta fajú, fehér bőrű, szőke hajú, akár kék szemű is. Ilyen kinézetű embereket (szőkéket, kék szeműeket, fehérbőrűeket) találnak a belső ázsiai kurgánokban lefagyva vagy kiszáradva, viselettel együtt. Ilyen kinézetűnek írják a **fehér hunokat, szakákat, gétákat**, stb. is. Baktriát is és az indoszkíták vidékét is (az Indus folyása mentén), amit **kis Etiópiának** neveznek, leírnak szőke kék szemű ősoket. Még egyszer: Nimródról úgy írnak az ókori források: a nemzetek tanítómestere, az egész emberiség jótevője, városalapító, országalapító, földművelés és szőlőművelés elterjesztője, és ami nagyon fontos, a megistenített ősök tiszteletére tanít.

Euhemerosz, Krisztus előtt IV. századi történetíró azt mondja, hogy a mitológia mögött mindig valóságos személy, nemzeti ős, hős áll. Megtörténik a történelmi tett, majd hős mítoszok keletkeznek, mágus táltos papok féltve őrzik történetét, lassan félisten lesz belőle, majd Istentől küldötté válik. Ám, ha az utókor gondatlanul ápolja múltját, hagyja más népek által kisajátítani saját történelmét, súlyos erkölcsi romlásba borul az az ország. Ez zajlik ma Magyarországon is. Ne hagyjuk, hogy így legyen, mert rajtunk is múlik.

Dr. Pócs Alfréd - Pályaív

Dr. Pócs Alfréd László vagyok. 1981-ben végeztem az orvosi egyetemen Debrecenben. Azóta Egerben élek. Ortopédus, általános- és baleseti sebészként dolgozom. Ezalatt számos megpróbáltatásban volt részem, mint például a kórházvédelem kapcsán 2008 és 2010 között a Hospin-vest elleni küzdelem, vagy 2015-ben politikai száműzetésem az egeri kórházból, ami azóta is tart. 2003-ban alakult a Hun Fokos Szövetség Hagyományőrző Egyesület, amelynek jelenleg is vezetője, senyője vagyok. Egyesületünk többek között foglalkozik a magyar őstörténettel, a Szent Korona tannal. 2007-ben az országban először makói gázmezőt is foglaltunk a Szent Korona nevében, még abban az évben Szent Korona konferenciát is tartottunk Egerben. Később a Szent Korona nevében foglaltuk le Egerben a Szent József forrást, hogy megvédjük kínai tulajdonosoktól. Egerben a megyeházán még négyszer tartottunk Szent Korona konferenciát. Nimród személyisége, mint Ósapa fogott meg, ezért próbálom régóta kutatni, követni az ő életét, és segíteni azt, hogy isteni összekötővé válhasson a magyarság számára. És küzdünk azért, hogy Magyarország minden lakója számára a Nimród név méltó tiszteletet jelentsen. Ennek jegyében írtam meg Nimród apánkról ezt a kis ismertetőt.

Lizik Zoltán

Magyarság a Bibliában

Magyarul írták a Biblia egy részét?

Mint mindenki más, úgy én is egyszer egy napon kezembe vettem a Bibliát és elkezdtem olvasgatni. Persze az elején kezdtem én is, mint egy könyvet, aztán belefáradtam és Mózes 3. könyvénel le is tettem csalódottan, a szertartások könyvénel. Ez másokkal is megtörténik ma is. Nem jó módszer. Talán ez a Biblia védekezése a kíváncsiskodóval szemben. Belevezeti az unalomba, mint annakidején a zsidókat a sivatagba.

Aztán teológus lettem, most már komolyabban, érdeklődéssel olvastam, tanulmányoztam, eredeti nyelveken is, nap, mint nap, aztán prédikáltam is, de csak azt, amit megértettem belőle, ami megfogott, ami nekem is üzenetté vált.

Majd mivel egy jó ideje már külföldön élek és a magyar nyelv szerelmese vagyok, kutatni is kezdtem magyar szempontból a Bibliát. Ráadásul Kanadában élve ráakadtam és elolvastam **Barát Tibor: A magyar népek őstörténete** című négykötetes művét, (Montreál 1968), amelyben kifejtette és bebizonyította, hogy minden nyelv alapja és őse a magyar nyelv. Amit saját fiam elolvasva nem hisz el, mondván ez lehetetlen, ilyen nincs! Nem merünk hinni? Minden mi mellettünk szól és nem merjük elhinni, ennyire kicsik és bátortalanok lettünk? Aztán tudtam meg azt is, hogy Kanadában vannak magyarul beszélő indián törzsek dr. Simon Péter gépészmérnök kutatása szerint, aki Dr. Borvendég Deszkáss Sándor 1930-as kutatásaira hivatkozott. És akkor még Móricz Jánosra nem is hivatkoztam, aki Dél-Amerikában, Ecuadorban talált rá magyarul beszélő indián törzsekre. A sort nem kell folytatni.

Azt vizsgáltam, hogy szerepel-e a magyarság a bibliában? Ha igen, hol szerepel és hogy? Mi mutatható ki és fedezhető fel azonnal és félreérthetetlenül? És itt már nem lehet megállítani a kérdések zuhatagát. Ha a magyar nép (szkíta) a legősibb nép, ahogy Hérodotosz, a görög történetíró állítja, akkor elképzelhető, hogy magyarul írták a Bibliát, vagy annak egy részét? És hogy talán mi voltunk a kiválasztott nép és valakik kivettek minket ebből a bölcsőből és

mást tettek oda? És ha ez így van, akkor ettől kezdve érthető a magyar nép sorsa? Hogy mi folyik ellene a történelem során? És ha ezt tudták és felismerték a magyarok, lehetetlen, hogy ne hagytak volna felismerhető jeleket, olvasható, megfejthető dolgokat maguk után erről vagy másról. Ha pedig a tudás népe volt, akkor pedig kötelessége is volt ezt tenni!

Én meggyőződéssel vallom, hogy a Bibliát nem lehet kettészakítani Ószövetségre és Újszövetségre, mert ez az Élet könyve, a teljes élet könyve. Jóllehet az Újszövetség szkíta hagyaték, de az Ószövetségben is van elég kincs, amit nem veszíthetünk el, mégha hozzá is keverték más iratokhoz, mert fontos. Mindezekelőtt a világ és az ember teremtésébe vetett hit, az egész emberiség története, a népek, társadalmak kialakulása, a természeti és kozmikus katasztrófák, az emberiséget ért rontó, ártó befolyások, a bűneset, az özönvíz, a Bábeli torony leomlása, a népek, nyelvek kialakulása, szétszóródása. Vagyis Mózes első könyvének 1-11 fejezete az emberiség közös története, ez nem az Ószövetség része, ez egy különálló rész, csak oda lett csatolva Mózes könyvének elejéhez, de igazából az ő történetük csak sokezer évvel később, jóval az özönvíz után kezdődik, Ábrahámmal, de még ő sem a zsidóság képviselője, reprezentánusa, legfeljebb olyan korban élt, ami mutat egy tisztultabb, személyes, Istennel való közvetlen kapcsolat kezdete felé, a bálványimádó, sokistenes, fertelmes emberáldozatokat is követelő vallásossággal szemben. Csak unokájától, Jákobtól beszélhetünk a zsidóság 12 törzsének megjelenéséről, kialakulásáról, amelyik soha nem volt állandóan ugyanaz a 12 törzs, mert hol 13, hol 14 volt. Gondoljatok Lévi törzsére, ami kivételt képezett, aztán a két adoptált törzsré, József fiaira, Efraimra és Manasséra. A Jelenések könyve ki is hagyja a végén Dán törzsét. Akkor mennyi is az?

Akkor még nem szóltam Jób könyvéről, amelyik Ábrahám korában játszódik, tehát nem lehetett zsidó mű, vagy a Zsoltárok könyvéről, amiről köztudott, hogy egyiptomi, sumér és babiloni elemek is vannak benne és hogy már Jákob is ezekkel vigasztalta magát bujdosása során, tehát sokkal régebbi, minthogy csak Dávidhoz lennének köthetőek, vagy nem beszéltünk még Ézsaiás prófétáról, sem Haggeusról és Zakariásról, akik egyáltalán nem zsidó próféták és még sok-sok történetről. Ezeket a babiloni fogság 70 éve vagy a perzsa időkben Eszter királyné idejében nyilván beolvasztották a maguk céljainak megfelelően, de mivel a szkíta-magyar nyelvet nem értették elég jól, különösen a kettős mássalhangzókkal nem tudtak mit kezdeni, elsikkadtak néhány dolog felett,

ami még ma is árulkodik arról, hogy az magyar és magyarul van írva. Különösen a magyar neveket és kifejezéseket nem értették, hogy azoknak jelentésük, fontosságuk van és úgy hagyták őket és 5-6 ezer év, vagy ki tudja hány ezer év után is árulkodnak arról, hogy csak a magyarok értik azt, mert szinte, mintegy titkosírásként is működik. A hangzováltozások, módosulások ellenére jól érthetőek magyarul.

Ezeket persze először én sem vettem észre. Még, amikor felhívták rá a figyelmet, akkor sem akartam elhinni, annyira el voltam altatva, félre voltam vezetve és annyira kicsinek és jelentéktelennek éreztem a magyar nyelvet, a mai nagyokhoz, vagy jelentősekhez képest, hogy még felháborodva keltem ki én is az ilyen elméletek ellen, az nem lehet igaz, ez meggyalázása a szent iratoknak, azok sérthetetlenek, nem boncolhatók, nem magyarázhatók így! Én voltam a hitetlen Tamás: Semmiképpen el nem hiszem! Én is tagadtam ezeket!

Az áttörést aztán Árpád nevének felfedezése jelentette nekem a Bibliában. Egy magyar név a Bibliában és mégpedig nem is akármilyen? Létezik ez? Ráadásul nem is egyszer, hanem az ismétléseket is figyelembe véve ötször vagy hatszor. Ezt már nem lehet figyelmen kívül hagyni. Mikor megkérdeztem lelkipásztorokat, mit gondolnak hányszor van benne Árpád neve a Bibliában, akkor döbbsentem meg, hogy nem tudják, sőt szó szerint „lelülyéztek”, hogy elment az én eszem. Még, hogy ötször? Az lehetetlen! Pedig így szerepel: Hol vannak Árpádnak istenei? Ézsaiás 10,9, 36,19, 37,12-13. Jeremiás 49,23. 2. Királyok 19,12-13. 18,34. Tehát vallásos népként, istenekkel bíró népként emlegetnek minket. Akik kezdetben lehet, hogy sokistenimádók voltunk, de megtértünk az igaz Istenhez! Aztán jöttek is a kifogások, Árpád sok ezer évvel később élt, mint ahogy ezeket a Bibliában leírták. Ez igaz, így van, nem a Honfoglaló magyar vezérről van szó, de mit tehetünk, ha ilyen nevet viseltek a magyar vezetők korábban is, ez viszont letagadhatatlan. Talán méltóságjelző is volt, a magyarok szívesen adták utódaiknak ezt a nevet. Árpád és Emese nevezetű városok ma is léteznek Szíriában, persze nem így hívják ma már őket. Haunt fölött, az Orontes partján, Aleppótól 30 km-re északra van Árpád, a mai Tell Rifaat város. Egy ősi arámi újhettita város északnyugat Szíriában Aleppótól északra. Az arámi Jahan állam székhelye volt, amit Yakhani Gusi alapított az időszámításunk előtti 9. században.

Nem is olyan régen bombázták szét őket az amerikai repülőgépek.

Az Ószövetségben azonnal tetten érhető módon mintegy 250 magyar szó és kifejezés található. Ez biztos sokaknak feltűnt, de nem tudtak vele mit kezdeni. Gondolták, ezt a magyar fordítás teszi így lehetővé, de nem! Ezek tények, ezek ott vannak. Legtöbbjüket még nem fedeztük fel, de megpróbálunk közelebb kerülni hozzájuk. Magóg, Nimród, Béla, Góg, Réka, Szalka, Marót, Arad, Baka, kun, úz, kús, Gát, Bika, Tábor, Halom, Atád, Peres, Szalma, Kenéz, Huba, Hágár-Hungár.

Kíváncsi lennék, ha egy spanyol, román, szlovák név benne lenne a Bibliában, nem kiabálnák-e világgá, nem lennének ettől a tudattól boldogok? Mi magyarok pedig hallgatunk, el sem akarjuk hinni. Hogy is van ez akkor? Helyes? Nem helyes? Szólni kell róla? Igen! Itt van az ideje? Remélem! Ébredj magyar! Higgyél magyar! Nagyobb vagy, kedvesebb vagy, fontosabb vagy, mint gondolnád az Isten szemében! Arany Jánossal együtt mondjuk: Állj elő! Magyar! (Vén Márkus!)

A hamis tanú.

Jób neve – Job(b), mint a többi. Még az Isten is dicsekszik vele, észrevetted-e az én szolgálmat Jóbot? - nincs hozzá hasonló! De visszafelé olvasva – Baj! – bizony az élete tele van bajjal, az övé különösen, rászakadtak ezek, még Isten is elismeri, ok nélkül!

Jób 30,1 beszél a kutyáról, de nem akármilyen kutyáról, hiszen konkrétan megnevezi, a komondorról, azt a kutyafajtát a magyarok tenyésztették és ismerték és a juhok terelgetésére használták már akkor is. A lóról pedig tudták azt, hogy hogy kell megszelídíteni.

Jób története nem az Ígéret földjén, hanem Úz földjén játszódik, ezt Jeremiás 25,20 is említi, az arab hagyomány szerint valahol Palesztina keleti szélén lehetett. A Jeremiás Siralmái 4,21 alapján azonban edómi területre is gondolhatunk. Csak a magyaroknak fontos ez a név. Egy erdélyi magyar római katolikus lelkész, bizonyos Nyíró József megírja az Uz Bence című regényét. Az Uz völgye (katonai temető, Erdélyben) a mai napig egy kényes földterület. Jób könyve a Biblia legrégebbi könyve, mivel a patriarchák korában, vagyis Ábrahám idején vagy előbb játszódik. A hagyomány még azt is tudni véli, hogy második felsége Dina volt, Jákob egyetlen lánya!

Jób 7,17 ironikusan idézi a Zsoltárok 8,5 szavait, ezek szerint az sokkal régebbi annál, hogy Dávid írhatta volna azt, vagyis már akkor léteztek, ismert volt és használták is. A Zsoltárok – chati (szkíta) hettita eredetűek! Állítólag a 20 év alatt, amit Jákob a bujdosásában töltött, lelkét ezekkel vigasztalta, ezeket

énekelte, recitálta. Az Újszövetség 243-szor idézi az Ószövetséget, de ebből 116-szor a Zsoltárokat!

Ábrám! – Ő az Isten ábrája, aki a maga képére, ábrájára teremtette az embert. A gyerek, ha rajzol, ha megkérdezed mi az, azt mondja az egy ábra, és nem képet mond.

Száraj – száraz, aki elszáradt, nem képes szülni, terméketlen.

Isten névcserét hajt végre mind a kettőn! De mikor és miért? A körülmétkedés elrendelésekor!

Ábrahám lesz, mert elrendeli a körülmétkedés végrehajtását, a szövetség jelének a felvételét, a magyarban a bőr, az a hám. Hámréteg, bőrréteg levágása. Ő az az ábrám, akinek hámján ott a jelem. Hámozott!

Sára – Sarj, akitől élet fakad. (Izsák.)Sárló, tüzelő, termékeny nő.

Hágár – vagy Hungár? Vagyis magyar.

Izsák – visszafelé olvasva őrzi azt a pillanatot, amikor Sára kikacagta Istent. Ma, nevetnek fordítják! Akkor már nem érthető! Nem mindegy, hogy fordítunk dolgokat!

Jákob – visszafelé olvasva – boka. Mit csinált? Megragadta testvére Ézsau sarkát. (1. Mózes 25,26) Itt sem mindegy, mit fordítunk! Bele van rejtve a nevébe a legfontosabb, visszahúzó! Bokafogó, akadályozó. Ha nem magyarul írják a Bibliát vagy a történetek nagy részét, akkor ez még véletlenül sem fordulhatna elő, de így természetesen előfordul, beleírták, belerejtették, több ezer évvel ezelőtt. Vedd észre!

Jákob megáldja József fiait, de keresztbe teszi a kezét és úgy áldja meg őket, valamit tudhatott, az első gyerek valószínűleg nem Józseftől volt, egy egyiptomi paplányt idegenhez nem adtak volna hozzá semmiféleképpen, csak ha muzáj volt. Ezért a két név beszédes. Efraim= ez vérem, Manassé visszafelé olvasva= ez nem! 1. Mózes 48. Ezt sem lehet másképp felfogni, csak ha magyarul írták. Betűváltások, torzulások, hasonulások voltak és vannak.

A magyar nyelvű ótestamentumot **mazareticnek** nevezik mind a mai napig.

Az Újszövetségben a legfeltűnőbb az, hogy az Egyház megalakulása Püünkösdkor történik, 14 nép van megemlítve, Apostolok Cselekedetei 2,9-ben, akik Jeruzsálemben zárandokoltak akkor az aratási hálaünnepre, kik vannak legelőször megemlítve? Nem a Jeruzsálemiek-Jeruzsálemben, nem a Rómaiak, akik akkor a legfontosabbaknak tűntek, a világ akkori urai, nem is az arabok,

hanem a magyarok ősei, a párthusok, médek, elámiták. Ők fogadták be először az Igét! És akkor ez ellen senki sem tiltakozott, hogy ez nem így van! Mi beszélni sem merünk róla! A legrégebbi egyház, a párthusok (magyarok) egyháza. Péter apostol később ide bujdosik, menekül, Babilonból írja körleveleit a híveknek.

Jézus tanítása az utolsó vacsorán csak magyarul érthető: „Ez az én testem, ez az én vérem”. Test és vér együtt, magyarul: testvér! Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, testvérem az nékem! A Máté 23,8 ki is mondja: Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok! (A magyarok vérszerződése, nem ide megy vissza?) Pál is erről tanít, Efézus 6,12. Mert nem test és vér ellen van küzdelmünk, harcunk, vagyis nem egymás ellen, nem a testvérek ellen, nem emberek ellen harcolunk. A testvér nem ellenség! Ezért kezdődik minden istentisztelet így! Kedves testvérek! Rögtön tisztázza, hogy kik vagyunk együtt, egy Atyának a gyermekei, akik egymásnak testvérei vagyunk! Szeretettel élünk!

Az Apostolok Cselekedetei a legforradalmibb könyv a Bibliában. Ezért is nevezik 5. Evangéliumnak, csak nem fedezzük fel a lényegét. Amit a négy Evangéliumban még nem lehetett kimondani, amit Jézus földi élete során nem véghezvitte el, az a Szentlélek korszakában természetes és magától értetődő. A dolgok rendezése, elkülönülés a régi dolgoktól, és az új dolgok bevezetése és elfogadása. Nem a templommal és a zsinagógákkal foglalkozik, hanem mindig az új életben járókkal, az emberekkel, a lelki templomokkal. Püünkösdtől kezdve az új megtérőkkel, akik az Egyházhoz, a Krisztusban hívókhöz csatlakoznak, azok táborát növelik. Elsősorban Péter, Filep és János, a diakónusok, majd Pál apostol hihetetlen nagy munkája nyomán. Ő már nem csak azt tudja, mit kell tenni: Prédikálni az Úr Jézus nevében a bűnök bocsánatát, hanem azt is, hogy ezt miért kell tenni: Hogy a pogányok is elnyerjék a világosságot, a fényt, az üdvösséget. Azt is tudja, hogyan kell ezt tenni, mindenkinek mindenné lett, hogy némelyeket megtartsa. Ő általa jutott el az Evangélium nemcsak Kis-Ázsiába, hanem Európába és az akkori világ központjába, Rómába, s ott mártírhalálával pecsételte meg ennek az új útnak az értelmét. Még az élete sem volt drága ezért! Leveleiben megszilárdítja az egyházi struktúrát, hierarchiát, szokásokat és tanítást. Megküzdötte a pogány és a zsidó világgal szemben a maga hitharcát. Tanítványai útján tovább mentette az Egyházat nemzedékről-nemzedékre.

János kezdi el azt a szkíta egyházi vonalat, amely szeretetre, áldozathozatalra épül. Jakabbal együtt lefektetik ezt a „királyi törvényt” – szeresd felebarátodat, mint magadat. Így marad meg az Egyház, nem csupán tan, de gyakorlat is, tett, cselekedet, érzés, szív kérdés is. Ezt kell megélni a Jelenések könyve szerint is.

Jakab beszél a királyi törvényről, 2,8, ami egyértelműen a szkíták szívbe írt törvényéről beszél, a másik ember szeretetéről. Ezt szkíta törvényként ismerték, később került az Ószövetségbe, nem isteni törvénynek nevezi Jakab, pedig nevezhetné annak is, mert királyi, a Királyok Királyának törvénye az! A Tízparancsolat a szkíta értékrend egy töredéke. A zsidók a pusztában elcsodálóztak a parancsolatokon, miközben a világ minden pontján eszerint élt mindenki. A szkíták nem törvénykönyvből tanulták az igazságot, mint a zsidók, a szívükbe volt írva, Pál is beszél a szívbe írt törvényről! Ír a szkítákról! Kolossé 3,11.

A szkíta népek alaptermészete az önfeláldozás, a józan szeretet, az adott szó betartása, az ármánykodás, a kufárszellem és a hízélgés megvetése, egyenesség, bátorság. Péter kész volt Jézust egyedül is megvédeni a Gecsemáné kertben, iszonyatos hősiesség volt ez!

Az önfeláldozás legszebb szkíta példájáról Jézus beszélt és értették szavát. Senkiben nincs nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért!

János 15,13

Hihetetlen, hogy a szkíta erkölcscről ír János apostol is: Még életünket is kötelesek vagyunk odaadni a másikért. Az 1. János 3,16, pedig azt mondja, erről ismerjük meg ezt a fajta szeretetet, hogy mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket testvéreinkért. Ilyet a zsidók soha le nem írtak volna! A 4,11-ben ez újra előjön. Pál is tanítja ezt!

Lukács 16,21: A zsidók szívtelenek voltak, még az állatok is segítettek a koldus Lázáron, a gazdag nem, ők egymáson sose. Ezeknek nem lehetett ezt hirdetni, szeresd felebarátodat! Az irgalmas samaritánus történetében a pap és a lévita érzéketlen a bajba jutott ember iránt, szívtelenek, otthagyják, elmennek mellette. A szombaton gyógyító Jézus hiába mondja, 18 éve van ez az asszony megkötözve, nem akarják, hogy meggyógyítsa, majd talán máskor. A tékozló fiú bátyja is részvétlen testvérel szemben, ezért nem vár az apa, tudja milyen a fia, azonnal elkezdik a mulatást, mert tudja, hogy ez a fia nem fog megváltozni, ünneprontó lesz!

A zsidó származású egyházatya Epifánusz Jézus tanítását **szkítizmusnak** nevezte.

Bonfini, Mátyás király humanista történetírója ezt írja a szkítákról: Nem volt nagyobb gonosztett náluk a lopásnál! Arany, ezüst után nem futottak. A legyőzöttektől semmit sem követelt a dicsőségen kívül.

Werbőczy István, a Hármas-könyv (Tripartitum) szerzője szerint a magyarság nem Róma jóvoltából lett keresztyén, hanem közvetlenül Istentől, azaz Jézustól.

Van még sok egyéb is, ami nincs megírva, de létezik, tehát sok ismeretünk van! S hiába írják le, a világ sem fogadná be, nem ismerné el. (János 21,25). Ha egyenként le lennének ezek a dolgok írva, mindig erre kell gondolni, ez sem lenne jó, már akkor sem volt az! Ezért van szűkítés az Újszövetségben, négy evangélium, pedig több volt, pl. az Ap. Csel., Pál hét gyülekezethez írt levele és a többieké. Nincs több, bár volt. Ne higgyünk mindenkinek! Rész szerint van a tudás, az ismeret, az információ. Elavul, túlhaladottá válik, ez is időleges, a tegnapi hit ma már nem ér semmit. Egy a fő dolog és ezt tudják, van kenetük-Szentlelkük, aki belülről vezet, tanácsolja őket, nem szorulnak rá külső vezetésre. Ne azok után menj, ma sem, hamis bégetés az! Nagyon kell vigyázni a „hamis Krisztusokra”, a megtévesztőkre, a hazugokra. A nap 24 órájában halljuk a butítást! Vagyis nem volt egyoldalú! Nem csak egy dologra épített!

Olyan jó lenne tudni a biztosat, de ez is olyan, mint a mindennapi kenyér, nem egyszerre, hanem mindennap adatik belőle egy kicsi, nem az egész, így mindennap kiderül valami. Ezt így kell elfogadni, majd megtudjuk. Nincs olyan titok, ami ki ne tudódna! (Lukács 12,2) Akinek van, annak adatik! De mit teszünk azzal, amink van? (Máté 25,29) Órizzük? Továbbadjuk?

Az idő ellenünk dolgozik. (Efézus 5,16) Az idők gonoszak, nem tudunk élni az idővel, ezért ellenünk fordul. De azért van Egyház, mert a Szentlélek működik benne, és az Egyháznak éppen ez a feladata, hogy alkalmas és alkalmatlan időben hirdesse Isten akaratát, nagyságos dolgait. Ezt bízta ránk, másokra más bízott, az Egyházra azt, hogy hétről-hétre ott találkozzon az Ő népével az Ő szent házában.

Miért foglalkozom ezzel? (Jeremiás 6,27) „Népem vizsgálójává tettelek, órállóvá, hogy megismerd az ő útjukat!” Most, hogy „órálló” lettem, „püspöki” kötelességem megismerni, megvizsgálni népemet. S ha látok valamit, szólnom kell, nem hallgathatok. Sok mindent látok, veszek észre, fedezek fel, el kell mondanom, ez hitbeli kötelességem. Másrészt magyar vagyok.

Ezekre a dolgokra nem magamtól jöttem rá, sok olvasás, kutatás, keresés segített hozzá e felismerésekhez. Ez nincs egyetlen könyvben leírva, de sok felismerésből össze lehet rakni. Ne várjon senki tőlem irodalomjegyzéket, mert nem így kezdtem el, hogy tudományos munka lesz belőle, először csak saját örömömre, gyönyörúségemre gyűjtöttem az anyagokat, még én sem akartam elhinni, hogy mindez igaz! Később próbáltam leírni, de akkor már elvesztettem a forrásokat, nem ügyeltem rá, remélem egyszer majd valaki, mások, meg fogják ezt tenni, pótolják. Igazából ez a leírás még nem a nyilvánosságnak készült, hanem szívtől-szívbe, lélektől-lélelig, azoknak szól, akik rezonálnak erre. Kis kör ez, de nagy fává nőhet, ahogy Jézus mondta! Én hiszek benne. Én szeretem és tiszteltem őseinket, elődeinket, hiszem, hogy mi Istentől valók vagyunk, nekünk nagyobb a felelősségünk, hogy tudjuk ezt, de ez feladat is, hiszen akinek

többet adnak, attól többet is várnak el. És ha csak ennyi lenne, már ez is sok, már ez is hihetetlen!

Viszont tudom, hogy ha nem is mondják, híveink, egyháztagjaink is sokkal tájékozottabbak, mint gondolnánk ezekben a kérdésekben. Nem hallgathatunk tovább. Amit megtaláltunk, felfedeztünk, amiről meg vagyunk győződve, azt tovább kell adnunk, ez a feladatunk. Fogjunk hát össze, segítsük egymást. Ha többen őrzik a lángot, azt nem lehet kioltani! „Nem rejthető el a hegyen épült város!” (Máté 5,14)

Őseink elegendő nyomot hagytak maguk után. A történelemben el nem vesző nyomok vannak mindenfelé. Másoknak nem ez volt a törekvésük, ők csak a mának éltek, nem voltak tisztában az égi eredettel, a történelem és a földi élet fontosságával, hogy több az, mint gondolnánk. Amikor azok rájöttek, hogy a magyarok mennyi jelet hagytak maguk után, elkezdték azokat módszeresen elhallgatni vagy megsemmisíteni, de mindent nyilván nem sikerült nekik. Egyetlen jel is bizonyító erejű, mivel a magyar nyelv egy tömör nyelv, ami üzenet is egyben, kibontható, kikövetkeztethető belőle az egész mondat vagy történet. A magyarok Istenét nem lehet elrabolni, ehhez az ember túl kevés, de az Ő népét viszont igenis el lehet rabolni Tőle! Most éppen ez folyik!

Mikeás 4,5: „Mert minden nép a maga istenének nevében jár és mi is a mi Urunk Istenünk nevében járunk örökkön-örökké.” Filippi 4,19: Az én Istenem...Pál!

Kezdetben volt az Ige. Az égi szó! Az 'ige' visszafelé olvasva az 'égi' szó! „Mind az egész földnek pedig egy nyelve, és egyféle beszéde volt.” (1. Mózes 11,1) Egy nyelve, egy=égi nyelve, nem földi, nem emberi, egy ideig égi nyelvet beszélt. „Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek (voltak) (János 6,45). Ők még tudtak valamit! Amint volt Kezdetben, úgy lesz a végén is!

Az Ige testté lett, emberré lett! (János 1,14) Isten bőrből kötötte, emberbe foglalta a beszédet, a nyelvet, elveszítetlenné tette. Ki őrzi ezt? Te meg én! Megtalálható, fellelhető bárhol, ahol ember él. Mindenki azt a nyelvet beszéli, amit Ő továbbadott, amit megtanított. Röviden, tömören beszélj, lényegre törően, talán ide is érvényes Jézus mondása: Ne legyetek bőbeszédűek, mint a pogányok (Máté 6,7), azaz szószátyárok, fecsegők, semmit nem mondók, üresek, a szavak megrontói, kiüresítői. Jézusnak és tanítványainak fontos volt az írott szó, a rögzített szó, a szent szöveg, az Írás, a lényeg rögzítve van, olvasható, hivatkozható, nem véletlen, hogy az ördög meg akarta rontani mind a kettőt, nem jól idézte, nem pontosan, de abból egy jottányi, egy szócske el nem múlhat! Csakugyan azt mondta az Isten? A kétely, a megmérgezés állapota ez. Nem tudtad? Neked is tudni kéne ezt, s mindenkinek. Csakugyan! Ez isteni parancs! Nincs feloldása, nincs megkérdőjelezve. Szent az Ő akarata, de az embereknek inkább jól esett hallani a folytatást, az ördög szavát, a Kísértő kontrázását, amikor kétségbe vonta Isten szavát, de hogy haltok meg, istenek lesztek! Ez igen! El kell kaszálni ezt a testi-földi embert, nehogy több legyen, mint az égiek, a lelki lények, az angyalok!

A Sátán is szóval rontotta meg a Teremtést. Nem fegyverrel, nem valami idegen dologgal, hanem a szavával, ravasz, álnok, becsapó, félrevezető szavával. Megjelent az ellenkezés, kételkedés, megosztás, a becsapás, a félrevezetés szava. Már a Zsoltárok könyve 12,3 is boncolgatja, hogy az emberek is eltanulták ezt, kettős szívből szólnak hamisságot, hízelkedve beszélnek. Kettévált valami, amit Jézus így mondott, a szívnek teljességéből szól a száj! (Máté 12,34) De itt már a nyelv a propaganda eszköze lett, a nyelv, amivel beszélünk, nem egyezik meg a szívvel, a belső meggyőződéssel! Jakab is elítéli az ilyen életeteket (4,8). A Zsoltáros szerint jobb lenne kivágni az ilyen nyelvet. Azokat, akik azt mondják: Nyelvünkkel felülkerekedünk, ajkaink velünk vannak, ki lehetne Úr (Isten) felettünk? Az Úr beszéde nem ilyen, hétszer megtisztított ezüst, tiszta! Ezért kell hallgatni rá és szeretni az Ő szavát, beszédét! (12,7) Pál is megkérdézi, hol van-e a világnak vitázója? (1. Korinthus 1,20) Mert még a legszentebb dolgot, a Keresztről szóló beszédet is lehet bolondsággá tenni, nem még mást.

De Pállal együtt valljuk: Ha pedig valakinek tetszik vitázni, versengeni, nekünk ilyen szokásunk nincsen, sem az Isten gyülekezeteinek! (1. Korinthus 11,16) Mi is más úton járunk! Senkivel nem vitázunk, de ragaszkodunk a saját erősségeinkhez, felismeréseinkhez. (2. Péter 3,17)

Sok Ige van, ami csak akkor elevenedik meg, ha abba az összefüggésbe kerül, mint a kulcs a zárba. Pl.: „Az Istennek dicsőségére van eltitkolni a dolgokat, a királyoknak felfedni azt.” Más fordításban: „Az Istennek tisztességére van a dolgot eltitkolni, a királyoknak pedig tisztességére van a dolgot kikutatni!” (Példabeszédek 25,2) Úgy tűnik, ma fordítva van, mert az Isten egyre inkább nyilvánvalóvá teszi az Ő dolgait, a vezetők, az uralkodók, a politikusok pedig egyre jobban titkolják az ő dolgaikat!

A magyarban nemcsak a szavaknak van mély értelmük, hanem minden betűnek (rovásnak) is, mert abból jön, jöhet az újabb gondolat, mondat, jelzés, óriási értelme van. A magyar írás jobbról-balra tartó, a Nap (Isten) járásának, irányításának, vezetésének megfelelően, jobbról-balra tart! Követő! Jeremiás 5,15 – Szkiták – ősi időkből való nép, a legősibb! Nemzet, amelynek nyelvét nem tudod, nem érted, hogy mit beszél: Titkos nyelv volt, csak a beavatottak értették.

A nevek őrzik még ma is ezt. A tanítványok neve pl: Bertalan, nem jelent semmit, de ha tudjuk az egyháztörténetből, hogy elevenen megnyúzták, így is ábrázolják festményeken, vállán viszi egy boton a bőrét, akkor értjük: Ó a Bórtelen! Tamás, Thomas-Támasz, akinek a hite megrendült, s szüksége volt támaszra! Látni akart, ha nem látom, semmiképpen el nem hiszem! Megkapta a támaszt: Boldog vagy Tamás, mert láttál, kaptál támaszt, de boldogok, akik nem látnak és hisznek! Akiknek nincs támaszuk!

Iskariotes Júdás neve, azt mondják, Is az férfit jelent, Kariot pedig egy helységet, települést, a baj csak az, hogy nem létezik ilyen település. A 11 többi tanítvány Galileai volt, ő volt az egyetlen Júdeai. Magyarul jelentheti a káros embert, azt, aki kárt okozott, árulással élt, a gonosz embert. Fegyverrel támadt Jézusra, a legszentebb érzelmi jellel csókkal árulta el! Pénzért árulta el, szóval sok bűne volt. Ráadásul felakasztotta magát!

Jézusról a zsidók nagyon sok rosszat mondanak mind a mai napig! Nimród fiának tartják! Jézus is tagadja, hogy Dávid leszármazottja, fia lenne! A János 9.29 ki is mondja - erről azt sem tudjuk, hogy honnét való! Jézusról mondják ezt! Pedig ők aztán mindenkiről mindent tudtak, de ezt még ők sem tudták.

Jézus a zsidók közé született, de nem volt zsidó, hozzájuk küldetett, de nem volt zsidó. Ma, aki Romániában születik, arra azt mondják román, pedig nem az, mert lehet, hogy éppen magyar. Ez félrevezető. Nem egyértelmű minden, gondolkozni is kell!

Isten kimérte Pál apostol szerint a népek idejét és meghatározta lakásuk (országuk) helyét is. (Apostolok Cselekedetei 17,26) Ezt mi magyarok nagyon hisszük, hogy a mi helyünk a Kárpát-medencében van. Ez a vándorlás, csalogatás Isten akarata volt. Csodaszarvas legenda! De feladatként is kaptuk, ne csak Isten ostora (Attila) legyünk, hanem hogy ne zárhasson össze se a szláv-ság, se a germánság. Ékek vagyunk. Ütközőzóna, felvonulási terület, ahogy valamikor Egyiptom és Asszíria, vagy Babilon között Izrael.

A Jelenések könyvében van a csak magyaroknak szóló levél, a Szmirnaiakhoz szóló levél. Jelenések 2,8-11 Négy jellemző üzenettel- Szegény vagy, de mégis gazdag, látszólag a zsidósággal való küzdelem, de kiderül, nem azok, leleplező nép a magyar, vállalja a küzdelmet! 10 napig tartó nyomorúság, csillagév napjaiban van ez megadva, egy nap, 72 év, a 10 nap 720 évig tartó nyomorúságot jelent, hogy ez mikor kezdődött, pontosan nem tudják, csak találgatások vannak, a Mohácsi vész, Mátyás halála, a Szent Korona elrablása óta? Az Élet Koronájának ígérete – a Szent Korona. Az Élet Koronáját így is lehet fordítani: Élő Korona. A Magyar Szent Korona nem dísz, nem kegyeser, az egy élő valóság, él és éltet, életet ad. Így olvasod?

Pál többször beszél az én Istenemről, Filemon 1,4, Filippi 4,19. Neki saját Isten lett volna? Nyilván nem, de ő nem akármilyen Istenben hitt, ő tudta ki az! Nem a Jehovára gondolt, hanem a Jézus Krisztus Atyjára. A Magyarok Istenére esküszünk, esküszünk... nekünk külön Istenünk van? Lenne? Petőfiék még többet tudtak, mint mi? Elképzelhető...

LIZIK ZOLTÁN PÜSPÖK

Független Magyar Református Egyház
Windsor, Kanada

Lizik Zoltán - Pályáív

Lizik Zoltán református lelkipásztor vagyok a windsori Független Magyar Református Egyházban.

Születtem Olaszliszván 1952. június 8-án.
(BAZ-Vármegye)

Szüleim: Lizik Sándor és Bagossy Vilma.
Mindketten elhaláloztak. Két testvérem van,
Sándor és Márta.

Feleségem: Hódi Anna Zsuzsanna lelkipásztor és nevelőtanár.

Gyermekeink: Zsuzsanna (1976), Emese (1977), Zoltán (1978), István (1981), Gábor Levente (1985).

1966-ban fejeztem be az Általános Iskolai tanulmányaimat Olaszliszván.

1966-70-ig Budapesten az Arany János Gimnáziumban jártam és ott érettségiztem.

Isten megszólítására jelentkeztem a Teológiára.

1970-75-ig a budapesti Református Teológiai Akadémiát végeztem el.

1975-76-ig a Bp-Budahegyvidéki Gyülekezetben Dr. Finta István a Reformátusok Lapja főszerkesztője, teológiai tanár és gyülekezetvezető lelkész mellett voltam segédlelkész.

Dr. Domján János és Dr. Finta István professzorok tanítványának tartom magam. Középiskolás koromban aktívan sportoltam, ifjúsági NB I-ben futballoztam, egy ízben Budapest válogatott is voltam.

1976-80 között megválasztottak és beiktattak a Gerjени gyülekezet lelkipásztori állásába.

1981-től – 2008-ig Cegléd-Nagytemplomi lelkipásztor voltam.

Cegléd Városában több emlékmű állításában vezető szerepet vállaltam, pl: az '56-os Szabadság fája emlékmű, a Turini 100-ak emlékműve, a pozsonyi Kossuth erkély felállítása, a Trianoni kopjafa Trianon 84. évfordulójára, melyek a templomkertben láthatóak.

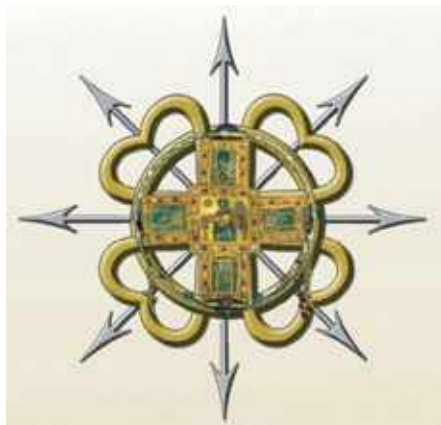
A rendszerváltás idején aktívan politizáltam, az első szabadon választott önkormányzati testület tagjaként, a Művelődési és Sport Bizottság elnöke is voltam.

A Református Általános Iskola visszaigénylése a nevemhez fűződik 1992-ben. Tataroztattam kívül-belül Közép-Európa legnagyobb református templomát, új elektromos orgonát építtettem, 5 manuál 112 regiszter, több könyvet jelentettem meg, melyekhez ajánlást és bevezetőt írtam.

A Református Egyház című hivatalos lapban jelentek meg írásaim. Évekig a Szövétnek című egyházmegyei lap egyik szerkesztője voltam. Kitüntetésem a Tiszti Kereszt bronz fokozata.

Reformáció és Közélet Társaság első elnöke voltam. 2008-ban lemondtam a ceglédi állásomról és elfogadtam a Windsori egyház felkérését, missziói elhívást érezve a szórványban élő magyarok lelki gondozására, a gyülekezet építésre Észak-Amerikában. 2018-ban az Amerikai Magyar Református Egyház püspökévé választottak meg, majd 5 év után újraválasztottak, második ciklusra is.

Szöllősi Ildikó

Tudomány és tisztesség Bolyai János, az egyetemes lángész

A Magyarok Világszövetsége XI. Kongresszusának vezérgondolata – Szkitákkal a sötétség ellen – az emberi létezés alapjára irányítja a figyelmet, arra, ami „az Isten képére” teremtettség lényege: az erkölcs, a tisztesség. Ez viszont feltételezi a szabad választás lehetőségét, azaz a képességet, hogy választani tudjon az egyén jó és rossz között, azaz tudatában legyen cselekedetei következményeinek.

A pénzhatalom által uralt és annak érdekei mentén meghamisított tudományos „eredmények” álrúhá humanizmusába öltöztetve most éppen az emberiség ösztönlénnyé süllyesztésének szándékát igyekeznek gazdasági és politikai erők erőszakkal véghezvinni. A többszáz éve zajló folyamat sikerét a hamis ismeretek és a régóta bevált hagyományok elvetése biztosította. Tehát a hamis tudomány leleplezése és az éltető hagyomány visszaállítása lesz a mi feladatunk. Jelen dolgozat tartalma alapján reméljük, érthetővé válik, hogy miért éppen Bolyai János életútját kívánjuk példaként tárgyalni a fenti helyzet megértésére.

A „tökéletes géniusz”

Nem tudatosult még eléggé bennünk, hogy már a XIX. században is folyt értékeink megrablása, s ezt éppen Bolyai János életművének elhallgatása bizonyítja a legjobban. A tudománytörténetben alig esik róla szó, pedig mindannak, ami ma megvalósult az emberiség történelmének utolsó két évszázadában, valahol az alapjait éppen ő, a XIX. századi székely köznemes család leszármazottja rakta le, anyagi gondokkal küzdve, kortársainak megnemértése és magánéletének folyamatos nehézségei közepette.

Életének és munkásságának legmegrázóbb jellemzője az, hogy jelentőségét nem azok ismerték fel és emelték magasra, akiknek erkölcsi kötelessége lett

volna, hanem messzi országok tudósai, ők harcolták ki nemzetközi elismertetését, ők nem hagyják elfelejtetni a nevét. Nem magyar tudós, hanem amerikai illetve olyan jelzővel a mi Bolyainkat, amit soha, senki más dicséretként meg nem kapott:

„Bolyai János a világtörténelem legtökéletesebb génusza”

Akkor vetette papírra az idegen tudós e sorokat, miután személyesen felkereste Marosvásárhelyen, 1896-ban a kollégium könyvtárát, ahol a 14000 oldalnyi Bolyai kéziratot őrizték. John Anery Lomax, a tanítvány a következőképp számol be professzora érdemeiről:

„Felkereste Magyarország legtávolabbi tartományát, Erdélyt. Marosvásárhelyen a Református Kollégiumba látogatott, itt őrizték vasládában Bolyai János kézirateit, amit készségesen a rendelkezésére bocsájtottak. Bolyai János apját kivéve Dr. Halsted az első igazi matematikus, aki beléjük pillanthatott. Egy amerikai, akit a távoli, szűz Texas erdői küldtek, volt az, aki lefújta a negyed százados port ezekről az értékes iratokról. Dr. Halsted lemásoltatta és belefoglalja őket a jelenleg íródó munkájába, melynek címe ”A nem-euklidészi geometria története” Marosvásárhelyről visszautazott Bécsbe, innen pedig Keletnek vette az útját ...” (A kézírásos hagyaték jelentőségét később tárgyaljuk)

Tehát: a tanítvány azt hallotta professzorától, hogy addig „igazi” matematikus nem tanulmányozta át a kéziratot hagyatékot. Igaza lehet. Ugyanis János halála után (1860 jan. 27, apja, Bolyai Farkas már négy éve halott) csak 5-6 évvel (1865/66), külföldi tudósok számonkérő leveleinek hatására kezd érdeklődni az MTA a marosvásárhelyi kéziratot hagyaték iránt. Később tudomást szereznek arról is, hogy a Magyarországon teljesen mellőzött Bolyaiak munkásságára már jóval előbb, éppen 1860-ban felhívja a figyelmet egy drezdai tanárember, aki szemelvényeket közöl műveikből egy tudományos folyóiratban. Azonban látszólag itthon semmi sem történik. A hiányos források viszont arra engednek következtetni, hogy az európai tudomány képviselői felfigyelnek az ismeretlen nevekre és próbálnak kapcsolatot teremteni a tudósok tevékenységének sokáig ismeretlen színhelyével és intézményével – három évig (1869-ig eredménytelenül). Ekkor fordulnak a kiegyezéskor felállt új magyar kormány kultuszminiszteréhez – Eötvös Józsefhez, – hogy „kezeit a hagyatékra tegye”. Nápolyi, római, bordeaux-i, párizsi akadémiai tanárok (Battaglini, Boncompagni, Houel) bombázzák leveleikkel a marosvásárhelyi kollégium vezetőit 1866-tól, hogy foglalkozzanak az iratokkal, hiszen azokban „még kincseknek kell rejtőznie”. Választ nem kapnak, ekkor fordulnak a magyar kormány mi-

niszteréhez, hogy intézkedését megsürgessék.

Eötvös levelezéséből kiderül, hogy a matematikus zsenik neve és munkássága teljesen ismeretlen volt számára. Egy akadémiai beszámoló hatására, melyben Hunyady Jenő matematikus ismerteti az egy évvel azelőtt Franciaországban, francia nyelven kiadott *Appendix-e*-t, Bolyai János egyetlen nyomtatásban megjelent korszakalkotó művét, a kultuszminister felkéri Marosvásárhelyről az egész anyagot a Tudományos Akadémiára, átvizsgálás végett. Arany János, a főtítkárnak pedig háromfős szakértő bizottságot jelöl ki a feladat elvégzésére. A marosvásárhelyi kollégium igazgatósága – a jegyzetek rendezésének szükségességére hivatkozva – csak másfél évvel később, 1871-ben adja postára az első csomagot. Végül 1874-ben érkezik meg az utolsó küldemény, s kezd meg munkáját a bizottság. Tagjai:

König Gyula matematikus (Heidelbergben diáktársa Eötvös Lóránd, ő maga a Wodianer bankárcsalád rokona, szülei Győrben vállalkozók, akik életük utolsó éveiben visszaköltöznek Bécsbe, ahonnan Magyarországra érkeztek).

Hunyadi Jenő (katonaorvos fia, Németországban végzi tanulmányai egy részét, tanára az a Clebsch nevű matematikus, aki 1866 után Gauss tanszékére került, amikor annak tanítványa és örököse, Bernard Riemann 40 évesen elhunyt, 1866-ban).

Vész János Ármin (1862-ig Weisz) szegedi születésű mérnök (1826-1882): a Pesti Mérnökképző Intézetben szerez oklevelet 1848-ban. A magyar kormány őt bízta meg a Debrecen-Szatmári vasútvonal előmunkálatainak elvégzésével, 1849 elején a pesti egyetemen és a mérnökkari intézetben tanársegéd (ő nem vesz részt a honvédelemben, mint tanártársai, akik közül többen életüket áldozták a harcokban). Pályája töretlen, 1857-től a Műegyetem felsőbb mennyiségtan tanára, már 1858-tól az MTA levelező tagja, 10 év múlva rendes tag, 1874-ben a Műegyetem rektora.

Réti-Róthbaum Mór (sz. 1846) később kapcsolódik be a kéziratok vizsgálatába, felkészültsége kétséges. Mint egy illegálisan Nagykovácsra beköltöző (1798) zsidó kereskedő fia nagy nehézségek árán tudja csak elvégezni a gimnáziumot, megszakításokkal (nyelvi és kulturális hiányosságok). Vajon kapott-e valakitől segítséget egyetemi tanulmányainak megkezdése előtt abban a gimnáziumban, ahol a szabadságharc leverése után több erdélyi menekültet alkalmaznak? Itt tanít például Vajda Dániel (Bolyai Farkas barátja és levelezőtársa 1850-56), ennek veje Mentovich Ferenc, aki megfordul németországi

egyetemen, jár Gauss-nál is. Tehát a nagykőrösi tanári kar több tagja személyesen ismeri a Bolyaiakat és tájékozottak azok kutatásairól (ekkor tanít itt Arany János is).

Réti Mór a gyenge indulás után mégis felkerül Pestre (1865) s kezdi meg műszaki tanulmányait, de szokatlanul gyorsan halad. A magyar oktatási tárca a kultuszminiszter 1867-től Eötvös József), ösztöndíjat biztosít számára és ő is diáktársa lesz Heidelbergben König Gyulával együtt **Eötvös Lorándnak**.

A fenti szakemberek, mint a Bolyai-hagyaték vizsgálói lesznek azok, akik majdnem negyed századig (1871-1894) feladatuk kapják a hagyatékban rejlő „kincsek” feltárását. Húsz évig folyik a vizsgálat, eredménytelenül. Szerintük a kusza papírok tartalma megfejthetetlen, kiadható anyag bennük nincsen.

Mit állapított meg százhusz év múlva Kiss Elemér erdélyi kutató? „A hagyatékban olyan új matematikai elméletek alapjai találhatóak, melyekhez csak évtizedek, néha fél évszázad múlva jutott el valamelyik európai matematikus s természetesen az ő neve alatt lett ismert.

Bolyai János bizonyíthatóan lerakta egy új matematikai tudomány, a topológia, valamint a rejtjelezés alapjait, általánosította Newton gravitációs képletét, elsőként fedezte fel a tér szerkezetét meghatározó erőket, számtalan más matematikai témában új megoldást hozott. És természetesen megoldotta az euklidészi geometria kétezer-éves nagy ellentmondását, a párhuzamosok kérdését. Csakhogy mindezt (a legutóbbi kivételével) a kéziratos hagyatékban találta meg Kiss Elemér. S egyedül ő az, aki először hívja fel a figyelmet azokra a dokumentumokban talált rendellenességekre (mert ő olvasta át többször is türelemmel, részletesen), melyek kétséget kizáróan bizonyítják, hogy a Bolyai hagyatékot valakik megcsonkították. A kiegyezés előtti és utáni Magyarország tudományos életének megértéséhez megkerülhetetlenül hozzátartozik a Bolyai-életmű és a hagyaték sorsa.

A Bolyai kéziratos hagyaték jelentősége

Miért olyan fontos ez a hagyaték? Szögezzük le: Bolyai Jánosnak egyetlen nyomtatott műve létezik: az Appendix. Minden más tanulmánya, kutatása, felfedezése a kéziratos hagyatékban rejlik (vagy rejtett – amíg ott őrizték).

S ezekről az oldalakról senki addig nem vett tudomást, illetve közölnek ugyan egy-egy eredményt, de 30-40-évvél halála után!). Csak az 1970-80-as évektől

kezdik erdélyi matematikusok átvizsgálni szakértő szemmel a még meglévő lapokat, azt a 14000 oldalt.

Tehát eredetileg több volt? Valóban, de az életrajzokból ez a fontos tény hiányzik. Kiss Elemér marosvásárhelyi egyetemi tanár hívja fel a figyelmet arra, hogy az 1860-ban, az Osztrák Katonai Parancsnokság által készített leltár a kéziratos hagyatékról még 18000 oldalt említ (az elhunyt tisztek hagyatékában esetleg található hadititkok lefoglalásáról van szó). Hiányzik tehát 4000 oldal.

Hol keressük? Hiszen a kollégium, folyamatosan őriztette a ládákat.

Említettük, hogy egy amerikai matematikus tudós a világtörténelem legtökéletesebb géniuszának nevezte Bolyai Jánost, miután Marosvásárhelyre zárandokolt (Berlinből) s beletekintett azokba a kézírásos lapokba ...

De ki volt ez az amerikai tudós? Képes volt-e megítélni az iratok tartalmát?

B. Halsted (1853-1922), amerikai professzor, a negyedik generációt képviselte a Princeton-i egyetemen, tehát a család az amerikai szellemi elithez tartozott. Innen a Hopkins-egyetemre kerül, ahol J.J.Sylvester (előbb londoni egyetemi professzor) első tanítványa, akinek tanácsára utazik Berlinbe, a felsőbb matematikai tudományok egyik központjába 1878-ban, hogy tudását elmélyítse. Meg kell említenünk, hogy főleg ez elvont tudományok terén Amerika nem vehette fel a versenyt a patinás európai, nagy hagyománnyal rendelkező tudományos intézményekkel (pld. Oppenheimer is Angliában szerzi tudását).

Az 1870-es évek végén már folyik a minden tudományok eszközrendszerének számító matematika új alapokra fektetése, a nem-euklidészi geometria térhódítása, de az a tudós, aki először talált rá az útra az 1820-as évek elején, aki „a semmiből egy új, más világot” teremtett, egész életében ismeretlen maradt a világ számára. Halála napjáig, 1860 január 27-ig a tudományos közvélemény nem is hallott róla! Pedig 1832-től a „matematika kolosszusának” nevezett göttingeni Gauss fiókjában ott lapult a 28 oldalas remekmű, Bolyai János egyetlen, nyomtatásban megjelent műve, az Appendix”.

Csak ekkor, halála évében (1860), egy drezdai középiskolai tanár, Richard Baltzer (1818-1887) töri meg a csendet (ahogy említettük), egyik tanulmányában közli a Bolyai-algoritmust és szemelvényeket Bolyai Farkas Tentamenjéből és János Appendix-éből. Tőle értesül majd a francia Houel professzor is a Gauss-nak küldött latin nyelvű Appendix-ről. Nem tudjuk, hogy ő honnan kapta az információt. Csak ezután kezd a nemzetközi tudós társadalom érdeklődni a marosvásárhelyi tudospáros, apa és fia iránt, de erre vonatkozólag igen

bizonytalanok a források. Aki tudott a korszakalkotó mőről, Gauss, 1855-ben halt meg, tehát hagyatékában megtalálhatták az Appendix példányát. De miért csak 4 év múlva születik meg az első ismertető? Három évig nem tudjuk, ki vette át a göttingeni tanszéket, mivel itt Riemann nevével 1859-ben találkozunk professzorként.

És itthon, Magyarországon? Miért csak egy temesvári építész, Schmidt Ferenc vállalja a Bolyaiak ügyének képviselőjét? Hol vannak a magyar tudomány képviselői?? És mikor tűnik el az a 4000 oldal a Bolyai-ládákból?

Apa és fia, a két zseniális tudós meghamisított életműve

A nemzetközi tudományos életben Bolyai Farkas (megh.1856) és János neve egész életükben ismeretlen maradt. Pedig az apa Gauss hallgatótársa és barátja volt a 18. század utolsó éveiben, Göttingában. Akkor már igen esedékes lett az euklidészi geometriai rendszer továbbfejlesztése, hiszen a földrajzi felfedezésekkel, a csillagászati ismeretek fejlődésével az euklidészi geometria nem volt összeegyeztethető, a csillagászati megfigyelések nem mindig igazolták az euklidészi geometria alapelveit. Ez utóbbinak leggyengébb pontját a XI. axióma képezte, a párhuzamosok elmélete, mely szerint a párhuzamosok soha nem találkoznak. A bizonyítás Euklidésznél viszont nem egyértelmű, tehát támadható. Ennek az axiómának a rendbetétele képezte már két évezrede a legnagyobb nehézséget a matematikusok számára s minden tudósnak, aki megoldani igyekezett a kérdést, beletörött a bicskája.

Ez történt Bolyai Farkassal is, aki a számára kudarccal végződő kutatások lehangoló tapasztalatától féltette a fiát. S talán ez az apai szeretet készítette Jánost egész életében olyan példátlanul nagy erőfeszítésre, amivel a fent említett amerikai professzor „legtökéletesebb géniuszt” minősítését érdemelte ki – de csak Farkas halála után 40, János halála után 36 évvel. Bár Bolyai Farkas az MTA tagja, tudományos munkásságát nem értékelték, csupán irodalmi műveit vették számba. A háromkötetes Tentamen-t csak matematikusok ismerték, az MTA-nak ajándékozott példány felvágatlanul került a polcra. Ugyanakkor egy újsághír arról tudósít, hogy Párizsból megrendelték Bolyai Farkas művét 1866-ban, 10 évvel halála után!

A hazai tudományos élet visszásságainak oka minden bizonnyal az idegen uralom, s ez részben arra is magyarázatot ad, hogy miért nem fejlődött ki magyar eredetű műszaki értelmiség, mely meghatározhatta volna az iparosodás nemzeti irányvonalát.

Figyelnünk kell arra is, hogy a XVI. századtól a szellemi életet meghatározza a vallási hovatartozás. Nyugaton ez véres vallásháborúkat jelent, a Szent Korona országában leginkább anyagi elszegényedést, folyamatos hátrányt a politikai és szellemi életben, ha nem az uralkodóház által képviselt és támogatott egyházzól van szó. Üldözik, legfeljebb megtűrik a protestáns egyházakat, iskoláiknak, egyetemeiknek önfenntartásra kell berendezkedniök. Amíg a német hercegségekben az uralkodó ösztöndíjat biztosít a tehetséges hallgatóknak (ez egy ideig létezik Erdélyben is), Magyarországon csak egy-egy jómódú főnemes tudja támogatni a kis- és középnemesség, városi polgárság tehetséges fiainak külföldi tanulmányait.

A katolikus és a görögkeleti egyháznak van elég forrása tudósokat (csillagászok, geometerek, orvosok) küldeni még akár a protestáns német egyetemekre is (pld. Orlai Jánost, aki a cári udvar főorvosa lesz, Tittel Pát csillagászt, aki másfél évig Gauss tanítványa).

Sem Bolyai Farkas, sem a fia, János nem részesül állami támogatásban, csak az erdélyi főnemesi családok (Telekiek, Kendeffy-ek), stb. segítségére számíthatnak. Ezek a források viszont nagyon bizonytalanok, hiszen a vámrendszer miatt a magyar nemesség (a Rotschildok betelepődése után még az osztrák is) folyamatos elszegényedésre van ítélve.

Mindeme nehézségeket számbavéve, annál jobban meg kellene becsülnünk a Bolyaiak teljesítményét.

Miért korszakalkotó Bolyai János felfedezése?

Mit ért el tehát Bolyai János, miben alkotott „zseniálisan tökéleteset”? Amint a fentiekben vázoltuk: megoldott egy kétezer éves tudományos problémát, s ezzel „a semmiből egy új, más világot” teremtett (ld. levele apjához, 1823.). Megoldotta azt az addig megválaszolatlan kérdést is – bár ez későn jut nyilvánosságra, – hogy mi határozza meg a „tér” szerkezetét? Megfogalmazása szerint: „A nehézkedés törvénye is szoros összeköttetésben, folytatásban mutatkozik az űr természetével, valójával, milyenségével”. A tér szerkezetét meghatározó erők előbbi megfogalmazásánál tökéletesebb ma sem létezik. Többen felhózzák ellenérvként, hogy Bernard Riemann-nál (Einstein is rá hivatkozik), Gauss tanszékének korán elhunyt örökösénél bukkan fel a gondolat, de ez tévedés, mivel ő csak annyit állít, hogy „a tér szerkezetét a benne működő erők határozzák meg”. Döntsük el, ki érzett rá pontosan a lényegre: az a tudós-e, aki általánosságban beszél a térben működő erőkről, vagy Bolyai János, aki pontosan meghatározza ezeknek az erőknek a lényegét: a nehézkedést, azaz

a tömegvonzást.

Bernard Riemann egyébként Gauss tanítványa már 1847-ben, majd némi kitérő után 1859-ben foglalja el Gauss tanszékét. Gauss-ról tudjuk, hogy 1832 óta ott lapul a fiókjában az Appendix, amiről a „legnagyobb matematikus” nem értesíti a tudományos közvéleményt. S mikor azt értékelni kellene, az apának írt válaszlevélben kétértelműen fogalmaz: „Nem tudom dicsérni fiad művét, mert ezzel magamat dicsérném, hiszen az ott megfogalmazott gondolatok teljesen egyeznek az én, több évtizede folytatott elmélkedéseimmel.”

Ez úgy hangzik, mintha János közvetetten az ő gondolatait „tulajdonította” volna el. Gauss nem dicsér, hanem saját személyét emlegeti. Hagyatékában viszont ilyenféle feljegyzés nem maradt.

Miért tört derékba Bolyai János pályafutása?

Bolyai János életútjának egy tragikus fordulópontjához érkeztünk. Az életrajzok átsiklanak a részletek felett, de ha közelebbről megvizsgáljuk a tényeket, különös gyanúnk ébred. Talán nem is a véletlenek furcsa összejátszása okozta a tragikus folyamatokat? Nézzük élete legfontosabb állomásait!

A nem-euklidészi geometria alapjait Bolyai János 10-12 év alatt dolgozta ki, katonai szolgálata alatt. Már gyermekkorában rendkívüli érdeklődést tanúsított a matematika iránt (ötévesen ismeri a geometriai alakzatokat, 12 évesen beteg apja helyett előadást tart a felsőbb osztályokban), de a párhuzamosok kérdésével bécsi tanulóévei alatt, a Hadiakadémián töltött időszakban kezdi komolyan foglalkozni. Ettől kezdve minden szabadidejét a kutatásra áldozza. Olyannyira, hogy tanulmányai befejezésekor (1823), első állomáshelyére, Temesvárra érkezvén, már ősszel megírja apjának azt a híres levelet, amelyben utal a fejében már kidolgozott, kész elméletre („A semmiből egy új, más világot teremtettem.” 1823). Ennek papírra vetése, részletes kidolgozása jelenti majd a hosszú, nagy kitartást igénylő feladatot. Ugyanis a katonai szolgálat mindennapos, aprólékos kötelezettségekkel jár, erődítmények, épületek, karbantartása, a munkálatok megszervezése. Ez néha több napos, fárasztó „kiszállásokat” jelent S bár nagy erejű vívó, kiváló lovas, az akkori egészségügyi körülmények, egy-egy vidék maláriás fertőzöttsége kikezdték – mint többi tiszt-társának is – egészségét. Mindezek, az évek folyamán - hozzászámítva a megfeszített szellemi munkát - megviselték idegrendszerét. Ezt az idegi

kifáradást minősíti majd néhány **magyarellenes ideggyógyász** (Pulszky) „gyógyíthatatlan elmebetegségnek” az 1930-as években.

Katonai feletteseinek egy része valódi jóindulattal kezeli. De vajon minden érdekek nélkül-e?

Második állomáshelyén, Aradon dolgozik a legtöbbet elméletén (1826-31), s itt lesz felettese az a már Hadiakadémián megismert **Wolter von Eckweh**r százados, aki matematikailag képzett, a tudományos kérdések iránt érdeklődő és tájékozott. Nem meglepő, hogy a magányos kutató János bizalmába fogadja s átadja neki elméletének kéziratos vázlatát, amit soha nem kap vissza. Ez a példány a mai napig nem került elő (ez az első elveszett példány).

Wolter életéről csak vázlatosan szólnak a források, de tudjuk, hogy sikeresen halad felfelé a ranglétrán, még diplomáciai küldetést is végez a cári udvarban (ahol különösen kedvelik Lobacsevszkijt). Szolgálatot teljesít Dalmáciában, Bécsben, Milánóban, Csehországban, Graz-ban, nemességet kap a negyvenes években, végül Krakkóban hunyt el 1857-ben. Bolyaival még egyszer kapcsolatba kerül, amikor Lembergől, a Gauss-féle levél sokkhatása alatt János a véleményét kéri munkájáról (az egykor neki átnyújtott kéziratos vázlat alapján?), ami kedvező: „Ez a mű méltó a nagy Gauss elismerésére is” – írja válaszlevelében Wolter von Eckwer, 1832-ben, ahol éppen akkor magasrangú katonai vezető. Három fia viszont ugyancsak magas rangú katonaként Grazban, Bécsben és Krakkóban szolgál majd. Vajon kihez került a kézirat? Tény, hogy az első tanfolyamszerű ismertetést a Bolyai-geometriáról Grazban tartják, (1871, Frischauf professzor).

Harmadik állomáshelyére (Lemberg) utazván (apjánál töltött hosszabb idő után, amikor művét már nyomdára készítik elő (1830 – 31) a felvidéki kolejarjárvány miatt is – fáradtan, kimerülten érkeznek, de Zimmer felettese tud a készülő műről és szolgálat alóli felmentését támogatja. Ő az, aki a kedvezőtlen minősítést a Parancsnokság előtt megváltoztatja, mondván: a sok szellemi munka miatt írhatták előző állomáshelyén „összeférhetetlennek”, pedig korántsem az, inkább jóindulatú és félték (tisztársai ugyanis már régóta csipkedték, ingerelték, mivel nem vett részt időtöltéseikben – akkor sem viselte el a közép-szerűség a nemesebbet!).

Itt kapja a hírt apjától, hogy a Gaussnak elküldött Appendix „elveszett a postán” (?1831) (**a második eltűnt példány**), a levelet megkapta ugyan, de a könyvet nem! (ismét egy érthetetlen részlet: vajon együtt küldte el Farkas a kettőt, vagy külön? Ha külön, a járvány miatt az sem érkezhett volna meg,

ha együtt, ugyanúgy mindkettőnek el kellett volna vesznie!).

Gaussnak aztán küld Farkas egy második példányt, amit ő 1832 februárjában kap készhez, s márciusban már megszületik a kétértelmű válasz: „Nem dicsérhetem” ... A következőkben már kibukik a sértettség, az irigység:

„... különös örömökre szolgál, hogy volt barátom fia **előzött meg engem.**” Tehát az európai hírességet, a „nagy matematikust megelőzte a volt diáktárs fia, az Európa legtávolabbi részén szolgáló névtelen katonatiszt. (Gauss már 1817-ben sem válaszol volt barátja levelére, amikor az rá szeretné bízni fia oktatását).

„A matematika kolosszusa” – ahogy megismerjük jellemét – egyre kiismerhetlenebb: az apának azt írja „nem dicsérhetem”, de két hét múlva egyik profeszszor-barátjának, a marburgi Guerlingnek így minősíti Jánost:

„... **ezt az osztrák katonatisztet, ezt a Bolyai Jánost én elsőrendű lángésznek tartom**”.

Sőt, megtoldja még egy dícsérettel: „e kis munkában feltalálhattam minden eddigi gondolatomat, a **legelegánsabb megfogalmazásban**. Kár, hogy a mű tömörsége miatt kevesen fogják megérteni.”

Felmerül a kérdés: mivel Gauss a továbbiakban is tanított, vajon az előadásokon nem használta-e fel a titokban tartott remekmű bizonyos levezetéseit?

Hiszen az Einstein által nagyra tartott Riemann az ő tanítványa volt és az 1860-as években éppen Göttinga lesz Európa matematikai központja. Ide igyekeznek Berlinből a matematikusok (**Félix Klein, Sophus Lie**), s majd éppen ők ketten keresik fel Párizsban 1870-ben **Darboux-t**, az új csillagot, éppen **Houel** bordeaux-i professzor Appendix-kiadása után (1867) (akivel a marosvásárhelyi Bolyai-hagyaték kezelője, **Szabó Sámuel** is találkozik Párizsban), fittyet hányva az éppen akkor kezdődő porosz-francia háború viszontagságainak.

Bolyai János nyugdíjaztatása

János megkapja, apja postájával Gauss levelét, ami miatt ideglázba esik: tudja, hogy műve korszakalkotó, de Gauss elhallgatja. Tehát elméletét bárki eltulajdoníthatja. Miért vezett el a postán a Gauss-nak feladott példány?

Említettük, hogy Euklidész rendszerének felülvizsgálata minden matematikus számára szükségesnek látszott, szinte a tudomány figyelmének középpontjában állt. Emellett a csillagászati ismeretek fejlődése is sürgette az euklidészi

ellentmondás megoldását. Rohamosan épültek az állami vagy magánérőből létrehozott obszervatóriumok, melyek igazgatói számára hasznos ismereteket jelenthetett „A tér igaz tudománya”.

Nézzük, kik voltak akkor Bécsben a tudományos tekintélyek?

A birodalmi főváros csillagvizsgálójának igazgatója egy bizonyos Joseph **Johann von Littrow matematikus** (1788 Bischoffeinitz, Csehország - Bécs, 1840): teológiai, jogi, hittudományi és matematikai tanulmányokat folytat Prágában (matematikával későn kezd foglalkozni), majd Krakkóban tanít és itt pályázza meg az újonnan alapított kazanyi egyetem professzori állását (1807). A propaganda szerint rendkívüli előnyöket biztosít a cári birodalom minden európai intézményből érkező tanár számára, ám a valóság egészen más. Sem a tanárok életkörülményei, sem az oktatás színvonala nem felel meg az európai színvonalnak, s bár anyagi juttatásban nem maradnak azok mögött, a nehézségek láttán pár év alatt az oktatók kiábrándulva továbbállnak. Littrow 1807-1810 között tartózkodik az Orosz birodalomban, s Kazanyban ismeri meg Lobacsevszkijt (sz. 1792). aki 17 évesen kerül oda: Tanártársa itt Gauss egykori tanára is, Johann Christian Bartels, aki Littrow-hoz hasonlóan ugyancsak elhagyja Kazanyt pár év múlva és az akkor orosz birodalomhoz tartozó észt főváros (Dorpat=Tartu) új egyetemén folytatja az oktatást, Gauss-al sokáig levelezésben áll. A harmadik európai tanár Bonner, Aarau-ból érkezett, s ő oda is tér vissza. (Érdekességként említem: a XIX. század végén **Einstein** ebben a kisvárosban teszi le az érettségét, és annak birtokában jelentkezik, másodsorra a zürichi műszaki főiskolára)

Littrow Kazanyból megpályázza az éppen akkor felépült új budai Csillagvizsgáló igazgatóhelyettesi állását (a Gellért-hegyen állt 1849-ig), de amikor Pasquish János igazgató fogadja, kiderül, hogy ő nem beosztott, hanem igazgatói szerepre számított. Viszonyuk elmérgesedik, az idős csillagászról lejárató cikket közöl s olyan helyzetet teremt, hogy végül maga a tudományos közösség kel Pasquish védelmére, Gauss-al az élen.

Littrow kénytelen távozni, de egy jóakarója Bécs Csillagdjának igazgatói székébe ülteti, ott is marad haláláig, 1840-ig.

Tehát Bolyai vesszőfutásának idején ez az összeférhetetlen, cseh területről származó csillagász is tudományos tisztséget visel a császárvárosban (ebben az időszakban folytat levelezést Kubinyi Ágoston felvidéki földbirtokossal és természetbúvárral).

Egy másik egyetemi professzor, **Ettingshausen** matematikus is folyamatosan jelen van a felsőoktatásban, de tudása nem olyan alapos, mint Bolyaié.

Ennek ellenére matematikai tankönyve megtalálható János könyvtárában és nevét többször említi, mint akitől hasznos ismereteket szerzett – de jelzi néhány tévedését is.

Ekkor, Gauss bántó levele után János azonnal megpróbál további munkája folytatásához hozzáértő támogatót szerezni: volt tanárához, Eckwer-hez fordul levélben – aki éppen akkor Graz-ban szolgál (ahogy fent említettük), majd régi patrónusához, János főherceghez fogalmaz levelet, hogy – úgymond birodalmi érdekből is – hosszabb időre a szolgálat alóli felmentést kaphasson, új elmélete kidolgozására. El kell ismernünk, hogy lengbergi felettese, Zimmer ezredes is segíteni igyekszik és a szokásos minősítés szövegébe külön kérést csempész: valami bécsi felsőoktatási intézmény matematikus tanszékébe szeretné alkalmaztatni beosztottját, aki idegileg teljesen kimerült „és féltő, hogy – mivel ideillőbb kifejezést nem talállok – lassan megbomlik”-írja.

Ahogy eddig, most sem kedvező a hatalom döntése: a bécsi Hadparancsnokság (és nem János főherceg, aki akkor éppen kegyvesztett lett, morgánatikus házassága miatt) nem teljesíti Zimmer kérését – hanem áthelyezik Olmützbe. A főherceg csekély befolyását még felhasználja arra, hogy a neki eljuttatott Appendix-példányt (**harmadik eltűnt példány**) véleményezésre átadja egy matematikusnak, aki teljesen tájékozatlan a felsőbb matematikában (akadémiai matematika professzor!), de a munkát „haszontalannak” bélyegzi, és azt tanácsolja, hogy „írója keressen magának gyümölcsözőbb elfoglaltságot”. Ez a nyilvánvaló tudatlanság még a főherceg számára is elfogadhatatlan s az előbb említett Ettingshausen-nek adja át a véleményezés jogát. Nem tudjuk, milyen válasz érkezett.

És itt következik az a feltáratlan életrajzi részlet, ami a legnagyobb rejtély és nem illik az események menetébe, s nem magyarázható János egyenes jellemével sem.

Az Olmütz-be való áthelyezési parancs átvétele után a második napon útrakel Lembergől. Útiokmánya meghatározta az útvonalat, az utazás időtartamát és az érkezés napját. (Ha rendkívüli esemény történik – például baleset – a kését igazolni kellett.)

Az út felénél János kocsija felborul és fejsérülést szenved – állítják az iratok.

Utána viszont minden homályos. 42 nap igazolatlan távollét után érkezik állomáshelyére, s ott azt jelenti felettesének, hogy fejsérülését gyógyítani egy bizonyos Schwarzwald településre utazott, igazolni viszont ezt nem tudja.

Mi lehet a dolog hátterében? A kiváló lovas katonatiszt az említett időszak

alatt igen messzire is eljuthatott. Hajtva igazságérzetétől, a megcsalattatás állapotában – személyesen tisztázni akarhatta helyzetét. (A 42 napos igazolatlan távollét vétkét még tetézte az is, hogy az osztrák-porosz határnál incidensbe keveredett a határőrökkel, utazóládája miatt, s erről az olmtüzi feletteseket nem tájékoztatta, azok csak Bécsből kaptak hírt az esetről). Lehet, hogy úti okmányaitól eltérő útvonalon mozgott, mégpedig a súlyos katonai láda nélkül, amit valamilyen ürüggyel a határőrségnél hagyott. Emiatt törhetett ki a botrány visszatértekor.

Merre járhatott, milyen céllal rúgja fel a katonai szabályzatot?

Gondoljuk át: Gauss tisztességtelenül jár el vele szemben, a császárváros tudósai nem ismerik munkáját, egyedüli jóakarója, János herceg cserbenhagyja ... Az igazolatlan napok számát tekintetbe véve, lehetséges, hogy szemtől-szembe akart állni azokkal, akik sorsáról döntöttek, vagy egyszerűen, magyar szokás szerint, tisztázni óhajtotta helyzetét..

Mindez belefér abba a 42 napi igazolatlan hiányzásba!

Nézzük a legnagyobb sérelmet okozó göttingeni „óriást”. Kényelmes állást tölt be a csillagvizsgálóban, állandó, biztos jövedelmet élvez – s még barátja is Farkasnak, az édesapjának (legalábbis azt hiszi). Nem kereshette-e fel kényelmes otthonában, személyesen Göttingenben a híres matematikust János? És ha egyszerre csak ott termett a tudós házában a küszöbén? És ha az kénytelen fogadni, méghozzá felnőtt gyermekei körében? Ne felejtjük: magyar katonáról van szó! Kérdés: találunk-e valamit, egy váratlan fordulatot az említettek magánéletében?

Bizony, találunk. Gauss életrajzából tudjuk, hogy éppen ekkortájt vész össze két legnagyobb fiával (21 és 23 évesek). Mindkettő hamarosan örökre búcsút mond az atyai háznak és Amerikába távoznak, gazdálkodni kezdenek, apjukkal soha többé nem találkoznak, kapcsolatuk megszakad.

Tudomány és tisztesség?

Nézzük a lehetséges másik vonalat: János igen könnyedén eljuthatott a császárvárosba s ott talán Műszaki Alakulatok Parancsnokát, János főherceget kereste fel. Csakhogy akkor ő már Bécsből távol, kegyvesztetten él. Ráadásul az uralkodó házra kellemetlen fényt vető kitagadott családtaggal kapcsolatban állni nem vált előnyére senkinek sem. Ha eljutott a hír a Főparancsnokságra János személyes megjelenéséről Bécsben és a kegyvesztett személynél, az oka lehetett korai nyugdíjaztatásának.

Olmützi állomáshelyére érkezve, itt már korántsem olyan barátságos a fogadtatás, mint Lembergben. Kutta nevű parancsnoka nem támogatja, erőszakkal kényszerítik folyamatos orvosi vizsgálatokra, míg végül további katonai szolgálatra alkalmatlannak nyilvánítják, nyugdíjaztatják.

31 évesen eltávolítják a katonaságtól. Az akkori nyugdíj alig volt elég a megélhetésre. Közvetve bár, de ezért Kutta a felelős.

Ki lehetett ez a **Kutta parancsnok**? Tudhatott János munkájáról, mivel az áthelyezett katonát minősítési lappal küldik tovább. Tehát az a kérdés, hogy felbukkan-e ez a név matematikai vonatkozásban? Igen, felbukkan:

Egy „német” matematikus, **Martin Kutta (sz. a mai Lengyelország területén, Byczyna helységben 1867 nov. 3.)**, a Wroclaw-i egyetemen végzett, majd München-be, Cambridge-be s végül 1911-ben a Stuttgarti egyetemre kerül, 1911-ben s ott lesz oktató, haláláig, 1944-ig. 1901-ben fejlesztették ki munkatársával **u.n. Runge-Kutta** módszert, amelyet a **differenciálgyenletek megoldására használnak. (Ezzel a kérdéssel is foglalkozott Bolyai János.)**

Összegezve tehát:

Gauss elhallgatja Bolyai János zseniális felfedezését...

Tanszékét az a Bernard Riemann örökli, akit Einstein forrásának nevez

- ugyanezen tanszéken oktat Clebsch, akinek hallgatója Hunyady Jenő (a Bolyai-Bizottság tagja)

- Houel professzor (Bordeaux, Caen, Párizs)) fordítja és adatja ki először az Appendix-et 1867-ben, nála jár a marosvásárhelyi Szabó Sámuel, a hagyaték kezelője. A professzor szűkebb hazája Caen, ahol középiskolai tanulmányait végzi a franciák nagy matematikusa, Henri Poincaré (őt is Einstein előfutárának nevezik).

„Eötvös Lóránd munkái nélkül Einstein eredményei nem születhettek volna meg” – írják a szakemberek. Mielőtt Marosvásárhelyre került volna Szabó Sámuel, a hagyaték kezelője 1858-ban, két évig Nyugat-Európában utazgat, tudósokkal találkozik (Egy szegény székely kismes?), előtte, 1855-ben másfél évig Eötvös József hírvására a 7 éves Lóránd házitanítója.

Bolyai életében fontos szerepet játszó személyek

Wolter von Eckwer birtokol kézírásos Appendix-vázlatot – s katonai szolgálata alatt Oroszországban is megfordul diplomataként (Lobacsevszkij?)

Wolter többször szolgál Graz-ban, ahol a világon először oktatják kurzusszerűen a Bolyai-tételeket

Ettingshausen, a bécsi professzor bírálata nem ismert, pedig döntő szava lehetett a nyugdíjazásnál

Martin Kutta-Runge módszer: differenciálegyenletek megoldása

Eltűnt Appendix-példányok: 1. Wolter v. Eckwehr, 2. a postán eltűnt példány, 3. Gauss-hoz küldött példány, 4. János főherceg példánya.

Tudom, hogy számtalan megválaszolatlan kérdést tettem fel, részben azért, mert annyira hiányosak és ellentmondásosak a források. A tényeket végiggondolva, mégis az az érzésünk, hogy a láthatatlan kapcsolatok középpontjában Bolyai János zsenialitása áll. Folytatnunk kell a kutatást.

Szöllősi Ildikó - Pályái / Tömörítvény

Francia-történelem szakon végeztem a budapesti ELTE Bölcsészettudományi Karán, még a Kádár rendszerben. Édesanyám felvidéki származású, szerény falusi körülmények és nagy nélkülözések között nőtt fel s került Budapestre 1938-ban a Felvidék visszatértekor.

Mindaz a szellemi, erkölcsi hagyaték, amit tőle kaptam, a magyar kultúrához, valláshoz kötődő, megalkuvást nem ismerő tisztesség megóvott a diktatúra eszmei fertőjétől és Édesanyám példáját követve inkább nem vállaltam a hamis történelem tanítását, hanem csak idegennyelv-tanárként oktattam francia-nyelv tagozatos általános és középiskolákban.

A fenti helyzet következtében megtapasztaltam minden kegyetlenségét az un.

munkás-hatalomnak, nyomorúságos lakásviszonyokat, kilátástalanságot, a létszükségletet alig meghaladó anyagi nehézségeket és láttam, milyen álszent módon zsákmányolja ki fizikailag és szellemileg is a rendszernek nem behódoló alattvalókat.

A magyar nemzet jellemét alapjaiban meghatározó igazságérzet - és szüelim tragikus életútja - vezetett azokhoz a történelmi témákhoz, amiket egy videorozatban teszünk közzé folyamatosan munkatársammal és ezen témák között szerepel (mondhatni egyik vezérfonal) Bolyai János munkássága és tragikus sorsa. Egészen új összefüggések kerültek elő a nagy matematikus sorsának a magyar történelmi események szempontjából való vizsgálatakor és ezek egyikét igyekszem a Bolyai-kutatás figyelmébe ajánlani további vizsgálat céljából.

Dr. Grandpierre Attila

A szkíta-hun-magyar életközpontú kultúra összeköti a magyarságot a Selyemút népeivel. Közös elemek a magyar és az öt földrészre kiterjedő ősműveltségben.

A magyar ősvallás, a sámánizmus (Diószegi 1958), éppúgy nevezhető természetvallásnak, öko-animizmusnak (Hoppál 2010), a legmélyebben a magyarság, a sztyeppeövezet környéke, Közép- és Kelet-Ázsia népeinek kultúrájában gyökerezik. „A sztyeppe műveltségének tanulmányozásakor folyton beleütközünk a kulturális folytonosság tünetegyüttesébe, amely olyannyira jellemzi az eurázsiai sztyeppeövezet népeinek többségét” – írja Evgenij Nikolaevich a kiváló orosz régész (Chernykh 2007, 35–36).

Chernykh, a kiváló orosz régész (Chernykh 2007, 35–36). Az animizmus lélek-vallást jelent, azt a meggyőződést tükrözi, hogy az ember alapvetően az az érző lélek, amely a testét irányítja, és amely minden élőlényt, az egész természetet áthatja. Ez a világszemlélet gyökeresen eltér attól az újabb keletű, a nyugati civilizációban uralkodó beállítódástól, amely a világot és az embert alapvetően anyaginak tekinti. Ha meggondoljuk, hogy döntéseinket érzéseink és gondolataink alapján hozzuk meg, és döntéseink irányítják testünk mozgását, viselkedésünket, akkor a nyugaton uralkodó felfogás ellentmond legalapvetőbb élettapasztalatunknak, annak, hogy alapvetően nem testek, hanem élő- és érző lények, és ennek következtében cselekvőképes lények vagyunk. A sámánizmus csak annyiban tér el az animizmustól, hogy gyakorlati módszert is ad a lélekvilággal fenntartott kapcsolat felvételére és gyógyításra fordítására.

1. kép. Eurázsia vallásai i. sz. 600 körül. A természetvallás-sámánizmus közege Közép-Európától, Nagy-Britannia északi és keleti részétől a Kaukázusig, a Csendes- és az Indiai-óceánig terjedt. A középkorai történelmi atlasz nyomán.

Elena Kuzmina „Prehistory of the Silk Road” (A Selyemút őstörténete) című könyve nagyszámú régészeti lelettel támasztja alá, hogy „A rézkor és a bronzkor kifejlődésében az eurázsiai sztyeppe népessége központi szerepet játszott azzal, hogy egész Euráziára kiterjedő kapcsolatrendszert épített ki mind a népek, mind a műveltség terén” (Kuzmina 2008, 108). A sztyeppeövezet meghatározó népe a réz- és bronzkorban a jogarhordozó, kurgánépítő, hatalmas üstöket készítő preszkíta, a vaskorban a szkíta nép. A fémművességet a Kárpát-medence népe találta fel, a rézkor és a bronzkor a Kárpát-medencében született, és innen terjedt el a sztyeppeövezet mentén Kelet felé. A Kárpát-medencében született meg i.e. 5700 körül a civilizációs vívmányok egész sorát feltaláló Ősi Európa civilizáció. A magasabb műveltség következtében páratlan népességgrobbanásra került sor, amelyben a korabeli Európa, Kína és India össznépességét jelentősen meghaladó népesség áramlott ki a Kárpát-medencéből Európába és Kelet felé, a sztyeppeövezet mentén. Ez a kimagasló világtörténelmi esemény mintegy 5000 éven át meghatározta Eurázsia és a világtörténelem főújtját (Grandpierre A., 2019, 2021). Ennek a Kárpát-medencei, szellemi és tárgyi műveltsége, vallása, embertani jellemzői, genetikája alapján

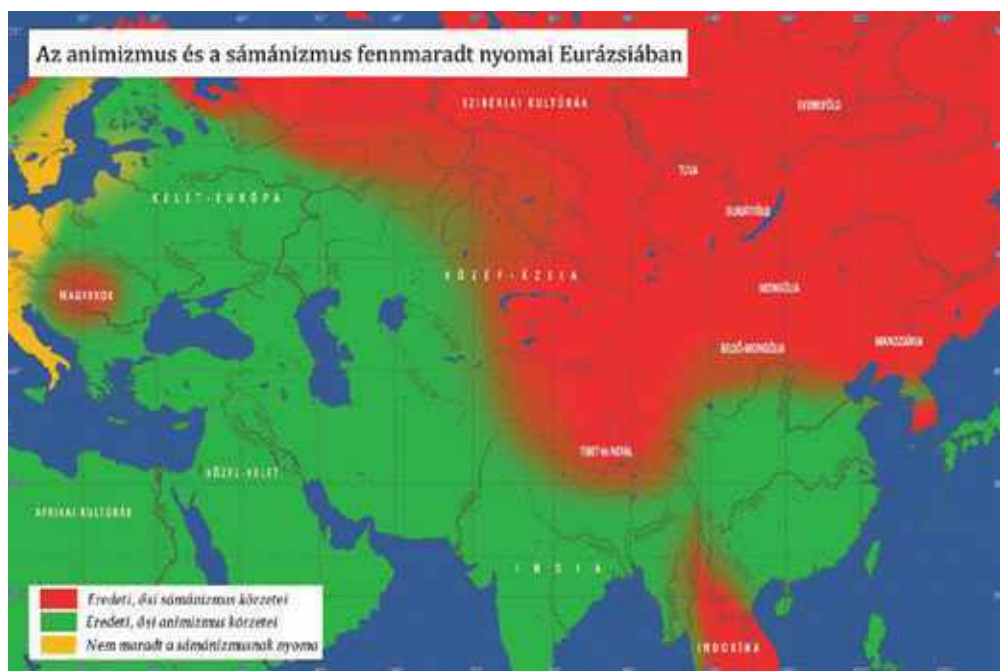
székely és magyar népnek a fő keleti ága a vaskorban, i.e. 800-tól Európában szkíta, Közép-Ázsiában szaka, Kelet-Ázsiában hun, hiung-nu néven ismeretes. „A sztyeppe övezetének világtörténelmi szerepe a középkorban is jelentős volt, és csak a 18–19. században került háttérbe” (Chernykh 2008). Ősvallásunk, ősi bölcséleti rendszerünk, népmeséink, népzeneink, egész népi műveltségünk szorososan összeköt bennünket a Selyemút népeivel. Korunkban a fenntarthatóság felértékelődésével a természetvallás, a szkíta őstörténelem és a magyar ősműveltség is felértékelődik, és utat mutat számunkra a nemzeti felemelkedéshez.

Közös műveltségi elemeink elsősorban a Kelet népeivel kötnek össze bennünket. A legfontosabb összekötő műveltségi elem az ősvallás, az animizmus, illetve sámánizmus. Annál is inkább, mert az őstörténelemben a világnézet egységes volt, nem esett szét különálló, egymásnak ellentmondó vallásra, filozófiára és tudományra. Szemben a ma uralkodó antropocentrikus vagy materialista, csonka világnézettel, amelyekből éppen a lényeg, a lélek és lényege, az életerő hiányzik, az ősi világnézet egészséges, átfogó volt, magában foglalta a test, a lélek és az értelem világát, az élet közösségi természetét, a Természet egészével együttélés élményvilágát, az Istenhit valóságalapját.

Amit még feltétlenül ki kell emelni, az az, hogy az ősi lélekvallásban nem az egyén, hanem a közösségben élő ember, az egyén, a család, a nemzet, az emberiség, a földi élővilág és a kozmikus élet, a Világegyetem összhangja és az ezt az összhangot biztosító és irányító kozmikus alapelv, az életelv állt a központban. Ez az élet- és lélekközpontú felfogás szabta meg az ősi emberiség lelkületét, egész élményvilágát, az ősi ember személyiségét. Ehhez képest gyökeres fordulat lépett fel a nyugati, hatalomközpontú civilizáció térhódítása idején. Az antropocentrikus világnézet felfogásában az ember nem több, mint tudat és test, s az ember testét tudatával, értelmével irányítja. Ez a felfogás tulajdonképpen a lélek figyelmen kívül hagyását, a pszichopata, lelketlen embertípust tekinti természetesnek. A tudatára leszűkült ember nem sokkal több, mint az a robotgép, amely a betáplált információt a programozói céljának megfelelően használja fel és ennek megfelelően cselekszik.

A gondolkodás elválaszthatatlan az értékrendtől, mert mindig azon gondolkodunk, amit már a gondolkodás kezdete előtt fontosnak tartottunk. A fontossági sorrend értékrendi sorrendet jelent. Az animizmusban a lélek, azaz

az emberi természethez tartozó, a kozmikus életösztön érzékeléséből eredő, természetes érzésvilág áll az értékrend csúcsán, arra irányul a gondolkodás és a cselekvés, hogy egyén, a család, a nemzet, az emberiség, a földi élővilág és az Élő Világegyetem összhangban álljon, hogy minden rendben legyen, mert így biztosíthatjuk a nem hiába élt, boldog, értékteremtő életet. A nyugati civilizációra áttérítés eredeti önazonosságunk tudatának elvesztésére irányult, s helyett egy új, egoisztikus önazonosságot igyekezett beépíteni minél több néphez, a különbségeket abszolútizálva, a közös alapot semmibe véve. Érdekes azonban szem előtt tartani: egyetlen valódi önazonosságunk van, az eredeti, a természetadta, a velünk született. Kibontakozásunk, felemelkedésünk legmélyebb alapja eredeti, az őstörténelemben fennállt önazonosságunk tudatának visszaszerzése. Őstörténelmünk tisztázása nemzeti önazonosságunk tisztázását jelenti (Grandpierre K. E. 2011).

2. kép. Az animizmus és a sámánizmus fennmaradt nyomai Euráziában. (Banstola 2017 nyomán)

Mindezt különösen fontos és időszerű észrevennünk, hogy ősvallásunk, az animizmus, az emberiség ősvallása. Az „animizmus természetesen oly régi, mint maga az ember” (Kirk, Raven, Schofield 1998, 154). S mivel az emberiség

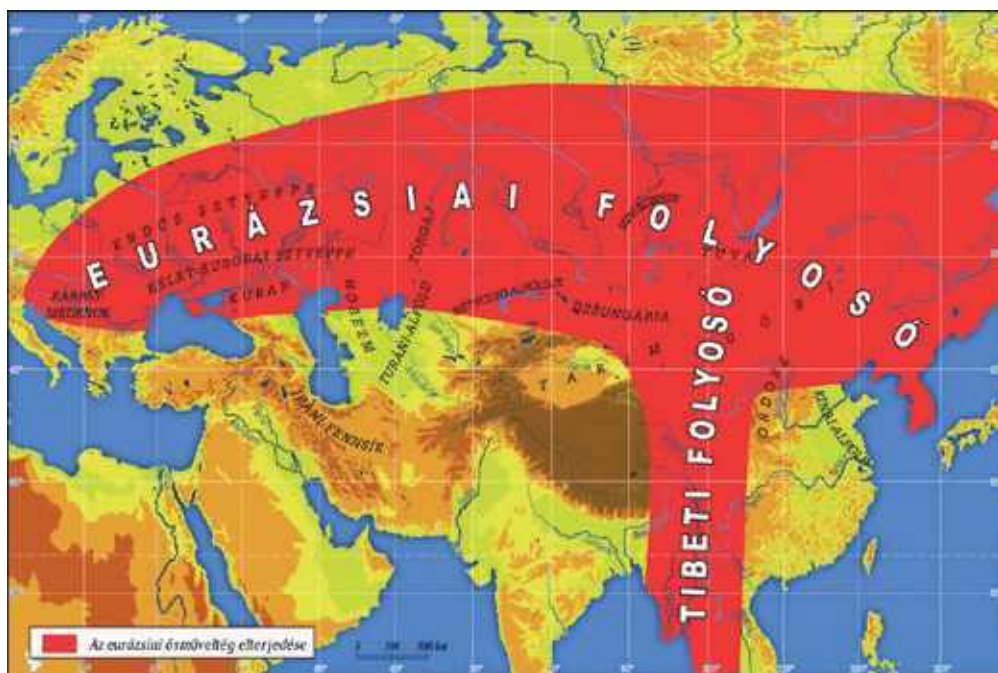
múltja legalább 3 millió éves, legalább 3 millió éves tudásrendszerről van szó. Az a tény, hogy ez a többmillió éves ősvallás még ma is bennünk él, és világszerte újjászületőben van, azt jelenti, hogy eljött az anyagi jólét elérése után a lelki és szellemi jólét elérésének hosszú távon fenntartható korszaka. A részletkérdésekben elért eredmények után ideje az élet alapkérdéseinek megoldását napirendre tűzni.

A nyugati civilizációban kezdettől fogva tisztázatlanok az alapkérdések, az egyre kisebb részletekre irányul a figyelem. Egyre többet tudunk az egyre jelentéktelenebb részletekről, és szinte semmit az elsődleges, alapvető kérdésekről. A részletkérdésekben elmerülés az az alapvetően téves gondolkodásmód, amely ahelyett, hogy a kérdéses tárgykör helytálló megítélésére, összes lényeges szempontjának áttekintésére és megoldására irányulna, valamely részletet helyezi előtérbe. Más szóval, a nyugati civilizációban kezdettől fogva irányító szerepet játszik a részrehajló, elfogult, egyoldalú látásmód, a kiragadott részlet szempontjainak az egésznek megfelelő fölé helyezése. A magyar nyelv értelmező szótára szerint a részletkérdés valamely dolognak, ügynek egy részletét illető, másodrendű kérdés, probléma. A részletek kiemelése és jelentőségük eltúlzása az „Oszd meg és uralkodj!” elv gyakorlati alkalmazása.

Bármilyen jelentős eredményeket is ért el a részletkérdések terén a nyugati civilizáció, tény, hogy az animizmus teljes kiiktatására irányuló törekvései mind az öt földrészen kudarcra vezettek, és sikere főként a szorosan vett nyugati civilizációra, Nyugat-Európára és Észak-Amerikára korlátozódik. A gyarmatosítás felszámolásával világszerte megerősödtek a lelki-szellemi gyarmatosítás maradványaitól megszabadulásra irányuló törekvések, az ősi, helybeli, életközpontú gondolkodásmód újra felfedezése. Az életközpontú, természetes gondolkodásmódban az életerő, más néven az életelv, vagy életösztön, és az élet közösségi természetéből adódó közösségek és a Természet állnak az értékrend csúcán. Ez az életközpontú, közösségközpontú és természetközpontú gondolkodásmód és a hozzá tartozó életfilozófia, világnézet és erkölcsi világrend születik újjá a mai Dél-Amerikában a 'buen vivir', a 'jó élet' filozófiájában, Afrikában az 'ubuntu' életfilozófiájában, Indiában a 'Rta', a világrend, a 'Dharma', az Örök Törvény, Kínában a 'Dao', a helyes élethez vezető, követendő Út, a 'csi', a kozmikus életerő filozófiájában, az óceániai népek filozófiájában 'mana', 'maori', 'Aloha' filozófiájában, az észak-amerikai navaho indiánok 'hózhó' filozófiájában. Ennek a világméretű lelki-szellemi

újjászületésnek a része a magyarság magára találása, őstörténelmünk tisztázása.

A szkíták vallása, amelyet Epiphanius, Cedrenus, és a Paschal chronicle szkítizmus néven említenek, volt a legelterjedtebb a vízözöntől a Torony felépítéséig („Scuthism, or Scythism, which was most prevalent from the flood to the building of the Tower” - írja Cory 'Ancient Fragments' című művében; Cory 1832, p.xv). Johannes Damascenus (c. 675 or 676) a szkítizmust ugyanerre a korra teszi: „A szkítizmus Noé idejétől [tart]” ('Skythismos, from the days of Noah' in: Damascenus, 'Peri haireseon'). Nemród, a mezopotámiai magyar király akkor megy Mezopotámiába, amikor ott a nyelvek összezavarodtak, hogy megerősítse a szkíta vallást. Nimród i.e. 3000 körül élt Mezopotámiában (Grandpierre A., 2017). A korabeli műveltségi egység a régészeti leletek szerint a Kárpát-medencétől a Csendes-óceánig tartó eurázsiai folyosó, és a Közép-Ázsiát Délkelet-Ázsiával összekötő tibeti folyosó körzetében állt fenn (Yuzhong 2018).

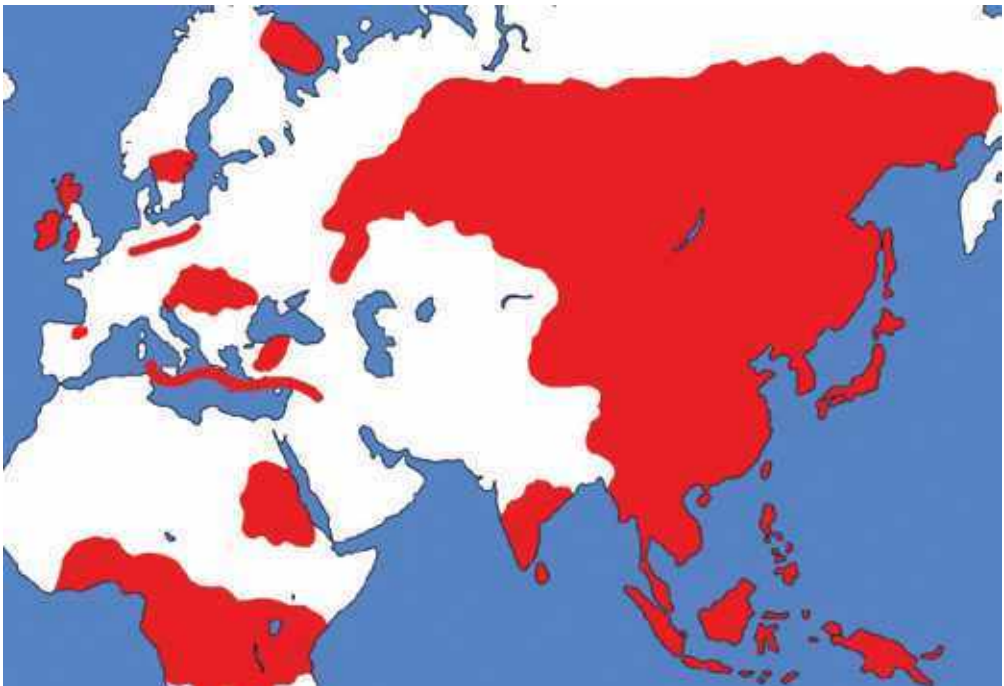

3. kép. Az eurázsiai ősműveltség elterjedése a Kárpát-medencétől a Csendes-óceánig és Délkelet-Ázsiáig. A térkép az i. e. 2000 körüli viszonyokat mutatja (Yuzhong 2018, 9, Fig. 0–8, nyomán)

Ezer évvel korábban, Nemród idején a sámánizmus-természetvallás körzete Eurázsia legnagyobb részére kiterjedt, s így világvallásnak tekinthető. Így a magyar ősvallást nemcsak sámánisztikus és természetvallási volta, hanem történelmi tények és a vallástörténelem is a szkíta vallással azonosítják.

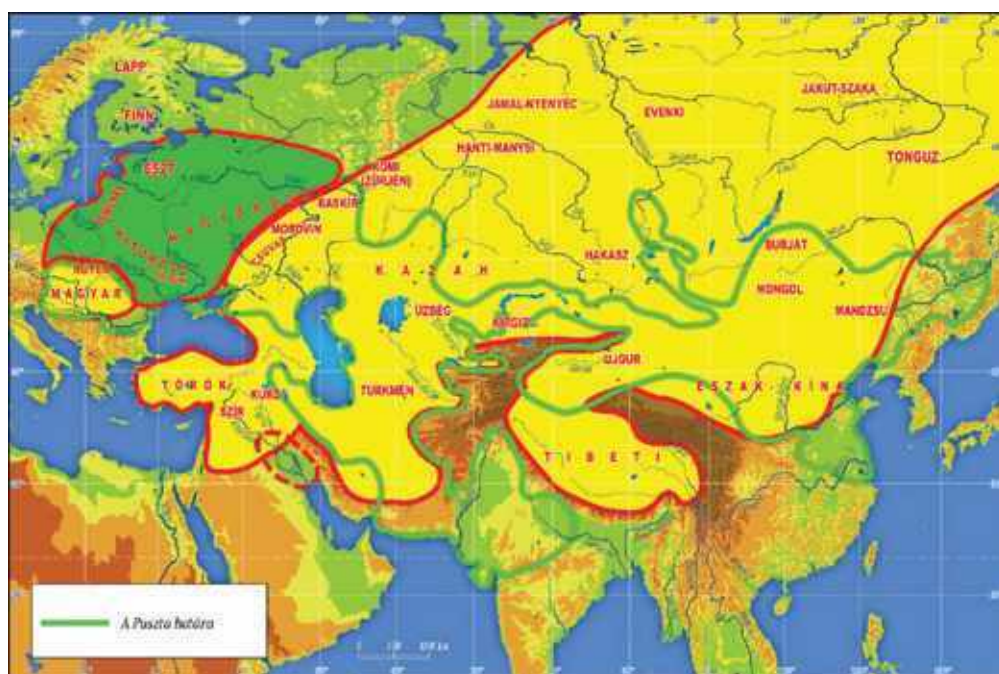
A régészeti leleteken, különösen a szakrális, kultikus, kozmikus jelentőségű tárgyakon talált leggyakoribb jelképek összefüggésrendszerét alaposan megvizsgálva olyan egyedi jelképrendszert, gondolkodásmódot, világmagyarázati rendszert tárhatunk fel, amelynek megfejtése a kultúra legfontosabb társadalmi és eszmei értékeit világítja meg. A magyar nép ősműveltségében kiemelkedő szerepet játszik a Világfa, másik nevén Életfa. A Világfa és az Életfa az Élő Világegyetem eszméjének kifejezése növényi alakban. Állati alakban ugyanez az eszme a Csodaszarvas alakjában, emberi alakját tekintve Boldogasszony, Természet Anya alakjában fogalmazódott meg (Grandpierre A. 2019, 2021).

Pentaton népzeneünk rokonsági rendszere jórészt megegyezik ősvallásunk legközelebbi rokonsági rendszerével.

4. kép. Kiváló népzenekutatónk, Szabolcsi Bence megállapítása szerint a pentatónia „hatalmas zenei nyelvlánca végig követhető, szakadozott vagy elmosott nyomain, a Lapp-félszigettől és a Dunántúltól, illetve a Kaukázus és a Volga vidékétől Kelet- és Délkelet-Ázsia partvidékéig” (Szabolcsi 1934).

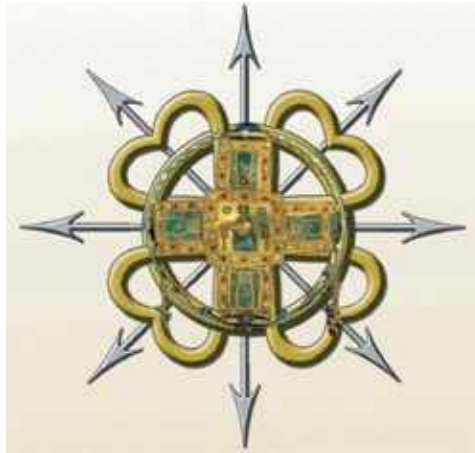
Népmeséink nem a nyugati, hanem az eurázsiai mesekontinenshez tartoznak (3. kép). Mesekezdéseink jellegzetessége a „Hol volt, hol nem volt”, „Egyszer volt, hol nem volt”, illetve, főként Csíkbán a „Volt, hol nem volt” fordulat. Solyomossy Sándor kimutatta, hogy ezek csak tündérmeséink élén állnak (Solyomossy 1922). Európában, szomszédos népeinknél ez a fordulat nem használatos. Annál inkább, sűrűn előfordul a kaukázusi *mingréliaiak*, *grúzok*, *avarok*, *örmények*, *a kurdok*, *a szíriai új-arameusok*, valamint a finnjugra komik (ziürjének) között, akik kimutathatóan az oroszoktól vették át. Ugyanezekben a körzetekben állandó formák még az ilyenek: „Hol jársz itt, ahol a madár se jár?”, „Szerencséd, hogy öreganyádnak nevezted, mert vége lenne életednek”, „Hunyd be a szemed – nyisd ki a szemed” stb., s ezek ugyancsak hiányoznak a világfolklor más területein – írja Solyomossy Sándor (uo.).

5. kép. A magyar a népmesék ősrétege a Kárpát-medencétől a Csendes-óceánig terjedő széles sávban őrződött meg a legjobban. A sárga színeljelt körzetek népmeséi a szorosabb, a zöld színeljeltté a lazább rokonságot jelzik. (Grandpierre, 2021)

Az őstörténelemre vonatkozó ismeretek talán legfontosabb forrása a népi emlékezet. Az ősi Eurázsia népei őrzik a közös múlt emlékét. Többek között a török népek, a karakalpakok, kazahsztáni madzsarok, ujburok, mongolok, a kínaiak, a japánok, a koreaiak, a hunzakutok, a tibetiek, a rádzsputok és a gudzsárok őrzik a szkíta-hun-magyar néppel való szoros kapcsolatuk történelmi hagyományait.

A Kárpát-medence Európa kellős közepén fekszik, műveltségi szempontból Kelet és Nyugat határán. Ezer éve egyoldalúan a Nyugathoz tartozunk. Nemzeti önzonosságunk, őstörténelmünk, ősvallásunk, ősműveltségünk a Kelettel köt össze bennünket. Itt az ideje, hogy őstörténelmünk alapján tekintsünk Kelet felé.

Irodalomjegyzék

- Banstola, Bhola Nath 2017, Shamanism: A Common Human Heritage. Why shamanism is at the core of humanity. Sacred Hoop 86: 23-25.
- Chernykh, E. 2008, The „Steppe Belt” of stockbreeding cultures in Eurasia during the Early Metal Age. *Trabajos de Prehistoria*, 65 (2): 73–93.
- Cory, I. P. 1832, *Ancient Fragments*. London, William Pickering. p.xv.
- Diószei Vilmos 1958, A sámánhit emlékei a magyar népi műveltségben. Akadémiai Kiadó, Budapest.
- Grandpierre, K. E. 2011, Történelmünk központi titkai. Titokfejtő Könyvkiadó.
- Grandpierre, K. E., Grandpierre, A., Blaskovics, J. 2017, Tárih-i Üngürüş - A magyarok ősgesztája. Magyar Menedék, Budapest.
- Grandpierre, A. 2019, Ósi Magyarország. A Kárpát-medence és a Selyemút népeinek felemelkedése. Titokfejtő Könyvkiadó.
- Grandpierre, A. 2021, A Selyemút őstörténete és a magyarság szerepe Euráziában - Milyen volt az ősi Magyarország? Titokfejtő Könyvkiadó.
- Hoppál Mihály 2010, Sámánok világa. Püski, Budapest.
- Kirk, G. S., Raven, J. E., Schofield, M. 1998, A preszókratikus filozófusok. Atlantisz Könyvkiadó, 154.
- Kuzmina, E. 2008, *The Prehistory of the Silk Road*. University of Pennsylvania Press.
- Solymossy Sándor 1922/1991, A „Vasorrú Bába” és mitikus rokonai. Hermész Könyvek. Budapest, Akadémiai Kiadó.
- Szabolcsi Bence 1934, Szabolcsi Bence válogatott írásai 2003. Typotex, Budapest.
- Yuzhong, Z. 2018, *The Gene of Human Civilization: Dualism in human perception and divergence in world culture (in words and pictures) (kínai nyelven)*.

Dr. Grandpierre Attila - Tömörítvény

A szkíta-magyar életközpontú kultúra összeköti a magyarságot a Selyemút népeivel

A magyar ősvallás, a sámánizmus (Diószegi 1958), amely éppúgy nevezhető természetvallásnak, öko-animizmusnak (Hoppál 2010), a legmélyebben a magyarság és Kelet-Ázsia népeinek kultúrájában gyökerezik. „A sztyeppe műveltségének tanulmányozásakor folyton beleütközünk a kulturális folytonosság tünetegyüttesébe, amely olyannyira jellemzi az eurázsiai sztyeppeövezet népeinek többségét” – írja Evgenij Nikolaevich Chernykh, a kiváló orosz régész (Chernykh 2007, 35–36). Kuzmina „Prehistory of the Silk Road” (A Selyemút őstörténete) című könyve nagyszámú régészeti lelettel támasztja alá, hogy „A rézkor és a bronzkor kifejlődésében az eurázsiai sztyeppe népessége központi szerepet játszott azzal, hogy egész Euráziára kiterjedő kapcsolatrendszert épített ki mind a népek, mind a műveltség terén” (Kuzmina 2008, 108). A Selyemutat a réz- és bronzkorban a jogarhordozó, kurgánépítő, hatalmas üstöket készítő preszkíta, a vaskorban a szkíta nép uralta. A sztyeppe övezetének világtörténelmi szerepe a középkorban is jelentős volt, és csak a 18–19. században került háttérbe (Chernykh 2008). Nyelvünk, népmeséink, népzeneink, ősi bölcséleti rendszerünk, egész népi műveltségünk szorosan összeköt bennünket a Selyemút népeivel, köztük a kínai néppel. Korunkban a Selyemút felértékelődésével a szkíta őstörténelem és a magyar ősműveltség is felértékelődik, és utat mutat számunkra a nemzeti felemelkedéshez.

Dr. Grandpierre Attila - Pályái

Az ELTE TTK fizikus-csillagász szakán szerzett diplomát. 1977-ben nyerte el az egyetemi doktori, 1984-ben a kandidátusi címet. A Budapesti Műszaki Egyetem Atomfizika Tanszéke után az ELTE TTK Geofizika Tanszékén, majd 1990-től az MTA Konkoly Thege Miklós Csillagászati Kutatóintézetében volt tudományos főmunkatárs. A Nap magjában zajló energiatermelés változásaira vonatkozó elméletét Robert Ehrlich amerikai fizikus részletesebb modellszámításai igazolták, kimutatva, hogy a napmag hőmérsékletváltozásainak két legerősebb periódusa megegyezik a földi jégkorszakok két legerősebb periódusával, 41 000 és 100 000 évvel. A New Scientist tudományos hetilap 2007-ben egy egész oldalas cikkben számolt be a földi jégkorszakok eredetének Grandpierre és Ehrlich által adott eddigi legjobb magyarázatáról. 2011-ben fél évig a kaliforniai Chapman University vendégprofesszora volt.

1995-től 1998-ig a rendszerfilozófia megalapítója, László Ervin meghívására a Budapest Klub „Collective Consciousness” nemzetközi kutatócsoportjának vezetője volt. 2009-ben az ELTE TTK-n megszervezte az „Astronomy and Civilization” című nemzetközi tudományos konferenciát, amelynek társelnöke Paul Davies Templeton-díjas fizikus volt. Két zenekar, az 1975-ben alakult Vágtázó Halottkémek (VHK) és a 2005-ben indult Vágtázó Csodaszarvas (VCSSZ) alapító-énekese. A VHK-nak eddig 10, a VCSSZ-nek 4 nagylemeze jelent meg Magyarországon, ezek közül több megjelent Amerikában, Németországban és Finnországban. 2012-ben elnyerte a Párhuzamos Kultúráért díjat. 2018 óta tart előadásokat kínai és koreai egyetemeken.

22 könyve, 20 CD-je, 100 tudományos közleménye, 400 népszerű tudományos cikke jelent meg az asztrofizika, az asztrobiológia, az átfogó tudomány, az őstörténelem, az elméleti biológia, a fenntarthatóság és az életközpontú közgazdaságtan témakörében.

Bognár Ferenc

A szkíta ősvallás kozmológiai vonatkozásai

Hérodotosz, könyvében több helyen is említette a szkíták isteneit, pontosan egyeztetve a szkíta nevet a görög és latin megfelelőjével:¹

-Scythául neveztetik Vesta Tahitinak. Jupiter Papáusnak; a Föld Apianak; Apollo Otosyrnak ; az égi Venus Artimpasanak; Neptun Thamimasádasnak, és Mars,

Tény, hogy eredetileg az ismert görög és latin istenek is mind kozmológiai szereplők, többnyire bolygó-minőségű istenek voltak, ² és pusztán az olimposziak mozgalmas szerelmi élete takarja el planetáris gyökereikről.

A tudomány szerint Hérodotosz a saját isten-képeit vetítette a barbár szkíta hitvilág szereplőire, de ezt cáfolja a kb. i.e. VII-VI. sz.-ig tartó egyetemes kulturális egységesség, amit pl. Robert Graves, Rafael Patay, Izrael Shahak, Giorgio de Santillana, Hertha von Dechen,³ stb. említenek.

Ezen ősi egyetemes kulturális egységesség, a kozmológiai vallásos alapszemlélettel magyarázható, nyomai a későbbi vallások esetében is felismerhetőek.⁴ A hal, („halál”) a felbomlás korszaka eljöttével, az ősi egység felbomlott, és az utódágak a kozmológiai négy elem valamelyike mellett döntve, építették fel saját (részleges) vallási rendszereiket.

Marácz professzor szerint a lovasnépek erkölcsi-vallási rendszere, az óiráni vallásban gyökerezett,⁵ és igen, ott is megmaradtak a markáns kozmológiai

1 Hérodotosz IV.k.59 (Télfy, János, Magyarok őstörténete görög források a scythák történetéhez, Laufer Pest 1863, 26.old.)

2 Hérodotosz: Targitaus szkíta ősapja apja maga Jupiter volt, (Télfy 13.old.) Idantys király: Uramnak egyedül Jupitert őseim egyikét tartom, és Vestát a Scythák királynéját, (Télfy, 47.o)

3 Graves-Patay Héber mítoszok, prof Shahak, Zsidó vallás, zsidó történelem, 3000 év súlya, 1994 (internet) G. de Santillana és H. von Dechend, Hamlet malma, 1995 Pontifex Kiadó, és Hungár nevünk a Bibliában, <https://ösműveltségünk.hu>

4 Már több tanulmányomban én is összefoglaltam, <https://ösműveltségünk.hu>

5 Prof. Dr. Marácz lászló, A lovasnépek vallása, tanulmány, megjelent A szkíta népek hitvilága Hun-idea 2010, (13.o.) ...és idézi még Ibn Ruszta középkori adatát: a magyarok a Napot és a Holdat imádják (33.o.)

vonások, a tűzelem tiszteletének szellemi hierarchiáját a bolygókkal egybevethető alakok töltik be.

Az egységesség állapota pedig az ősműveltség közös természeti alapjaival magyarázható, és a szkíta kultúrkörhöz kapcsolható, emiatt beszéltek a korai keresztény egyházfők, vallástörténeti besorolású szkíta korszakról!:

A mitikus vízözöntől a Babel tornya építéséig terjedő időszak a szkítizmus koraként szerepelt. ⁶

„Az izraeliták JHWH-jének tisztelete, – Az egyetemes ősvallás 7 vélhetően tehát az i.e. VII-VI.sz. környékén töredezett darabjaira a kortárs nagy gondolkodóinak reformjai által, de az utódoknál - és még a legváratlanabb esetben a zsidó vallásnál is - kimutathatóak a markáns asztrális jegyek. *„Az izraeliták JHWH-jének tisztelete, – mint más helyütt kimerítően bizonyítjuk,- ugyancsak holdtisztelet volt.”* ⁸ Jeremiás ez ellen próféta volt, ⁹ és a Haag-féle Bibliai Lexikon hozza, hogy a zsidók, Kevan isten alatt feltehetően a Saturnust tisztelték.

Egységességre mutat még, hogy az arám-kultúrkörből érkező Ábrahám, Kánaánban is arám műveltséget talált,¹⁰ és az ottani magaslati kultusz (arám = magas) ¹¹ szintén a kozmológiai ősvalláshoz tartozott, a szentiratok nyelvezetével együtt. Az arám szó a perzsa Ahuramazda/Aramazd nevében is benne van, (óperzsa zoroasztrizmus, ¹²) sőt nem csupán

6 Ádámtól Noéig tartott a barbarizmus, Noétól a (babiloni) toronyig és Seruchig, a szkíta utódlás és babonáság s azután Seruchtól és Aramtól Ábrahámgig a graecizmus, majd az Ábrahámmal szövetségben álló utódoktól kezdve Judától a judaizmus. Epiphanius egyházatya (IV. sz.) (Contra Haereses c. művéből hozza Zajti Ferenc, Zsidó volt-e Krisztus. Bp. 1936. VII. fejezet). Szkítizmus a vízözöntől a toronyig. (VII. sz.-i Chronicon paschale, Szerk: Ludwig August Dindorf 1. kötet 88. o.) Cato: „a földet az árvíz elborította, és Ság Scythiában született újra a halandó Emberi Nemzet. ... az eredet elsőse a Scytháknak tulajdonítatik, kik megszorodván a világ részeire gyarmatokat küldöttek.” Horvát I. Értekezés a Jászokról II. 50. § .

7 Sabbäismus csillag-imádás, csillag-istenlés dr. Ballagi, Német-Magyar szótára, Pest, Heckenast, 1862 (már elfeledett)

8 Lásd a héber és keleti hagyományok néhai szaktekintélyét, Mahler Edét, Babylonia és Assyria, (1906, MTA) 169.o.

9 Heves szemrehányással illeti azokat, akik Júda pusztulását annak tulajdonítják, hogy a zsidók hűtlenné váltak Anat istennőhöz, s ezt hangoztatták: Áldozunk újra az Ég Királynőjének, ahogy apáink tették. Graves-Patai: Héber mítoszok, a Genézis könyve (Gondolat Bp. 1969) 7.o

10 Graves-Patai: Héber mítoszok, (Gondolat Bp. 1969) : ... Jákob/ Izrael fiairól szólva: ... nem biztos, hogy népességük és helyi isteneik az arameusokhoz tartoztak, bár arameus papság kormányozta őket. 7.o. ...A Genézis-mítoszokból arra lehet következtetni, hogy Izrael korai vallása kompromisszum volt az ősök kultusza és egy arameus hadi-termékenységű törzsi isten kultusza között. 259.o. ... Emellett, az i.e. XII. sz.-i asszír feliratok említenek aramu törzseket, és az i.e. VIII. sz.-ban Assziriában, a VI. sz.-ban Perzsiában lett birodalmi nyelv, és Egyiptomban is beszéltek (VI.sz.) arámiul, (Haag-féle Bibliai Lex. 1989, arám nyelv és arámok címszó.)

11 Aram = magasság, felség, Szent Biblia (ford. Károli, Hannoveria, 1745) lásd a névmagyarázatoknál, PDF 236. o.

12 A csillagos ég megtestesülése, Tokarev, Mitológiai enciklopédia II. 116.old. és a Mitra-ábrázolások asztrológiai vonatkozásai is ismertek.

Judea, de Aszíría, Perzsia és Egyiptom is használta az arámi nyelvet. Mindezek fényében az arám kultúra hatalmas területi lefedettséget mutat, és azért fontos számunkra, mert e név mentén megint csak a szkítákhoz jutunk. Ugyanis Plinius közléséből tudható, hogy az aramaeos, a szkíták régies neve. ¹³

Aki elolvassa az Isten képére c. tanulmányomat, ¹⁴ az elképedhet az ókori nyelvekben kimutatható rendezettségén, amit még fokozhatunk.

A Santillana és Dechen tudós szerzőpáros kutatásai szerint, őseink a kozmoszt irányító erőt, a ciklikus-idő alakjában tisztelték. Abszolút elsőbbségén, az idő ura Szaturnusz (Kronosz) uralmi időszakát, Aranykornak tekintették. Ha Szaturnusz/SATURNUS volt a legelső király, akit az Idő-Királyaként emlegettek, akkor az ősműveltségi logika beszédes nevei alapján, nevében is utalásnak kell lennie erre. Ha neve belsejében korábban egy könnyen kikopó H hanggal ¹⁵ számolunk, akkor SAH-TURNUS alak épp a „időtartamok, turnusok ¹⁶ királya” jelentést adja ki. (SÁH = király) ¹⁷

A Saturnusból kikophatott a H, hisz a jelentések ilyen mértékű véletlen egybeesése kizárható.

Ám adódik másik hangfejlődési irány is, a H keményedése.¹⁸ Elővéve újabb egyezésekhez juthatunk, a szkíták ismeretlen értelmű óperzsa SACA nevének jelentéséhez. Kérdés, lehet-e a Király értelmű SAH szónak K-s változata? Ha igen, akkor ez a SACA-hoz köthető, ahogy minden méltóságnév egy népnévhez kapcsolhatóan, abból származtatható. (Lásd Isten képére)
A sakk-játék névváriánsainak párhuzamai igazolást kínálnak:

13 Mészáros Gyula, Kelet-Európa története II. Chattiak és Skythák 1938 Szeged, A szerző a 32.oldalon hozza a pontos helyet.

14 <https://osmuveltségünk.hu>

15 A H hang nagyon illékony, igen nagy előszeretettel tűnik el, kopik ki a többi hang közül. Az eredeti Maqad'ê-Sah-ból lett mai Mogadishu helynévnl is a végző H kikopását láthatjuk.

16 a latin turnus sorrend, (kör)fordulat, azaz árvitt értelemben időszak, ciklus jelentésű.

17 SÁH = király, az óperzsa KHSAJATHIJA-ból, a perzsa SÁHZÁDE = SAH fia, trónörökös, és SHAPUR = király fia = középperzsa SHAHPUHR (Révai Lexikon)

18 Előfordulhat a G és K irányába történő keményedés is. Lásd Hesternus= Jesterday=Gestern = tegnap,

A sakkban angolul sakkot adni, azaz a királyt feltartóztatni, „támadni” értelmű angol check is az ősi SAH = király szóból származik, ¹⁹ és a sakkjáték neve ma is két fő módon, H-s és K-s alakkal is előjön, ahogy egyes nyelvek SAH-nak, másikkak pedig SAK-nak írják-mondják. ²⁰ Viszont a H nélküli mongol SATAR, török SATRANC, indiai CHATURANGA → és arab SHATRANJA változatok pedig szinte pontosan kiadják a SATURNUS névformát. Íme itt is az isten utáni névadás egy töredéke, hiszen valamikor régen bizony isteni szinten állt Szaturnusz is. A sakk szónak, a K-s, H-s, és H-nélküli változataiban meglévő király-kapcsolata és a saturnusi gyökerei, a Saturnusból kiesett H esetét elfogadhatónak mutatják. Ilyen H-s és K-s variánsokat ad még az iráni eredetű Szászoknak a SAXON és SACHSEN, és a szkíta DAA/ DAHA/ DAC/dák nép neve is. ²¹ Ez tehát nem a véletlen játéka, hanem feltáráásra váró nyelvi jelenség! Mindezekből következően, a SAH = SAK változatok király jelentése, és a szkíta nyelvterületen való ókori előfordulásuk, megerősíti az ottani szkíta SACA (szaka) név egybevetését a SAK = király/királyi szóval.

E-példák tanulsága kapcsán, a szkítákra használt perzsa SACA névben is a sahként megszokott király jelentés lappanghat, miként az utód kun nép nevében is a kán = király. ²²

A széles térségben elterjedt, és óperzsaként jegyzett arám kultúrkörben szkíta nyomokat vélek tehát találni, melyek mellé állítanám a következőket:

A középkoriként jegyzett kunok elődei az ókorban nem voltak messze a perzsáktól, hiszen az Eufrátesz jobb partján volt az ókori Commagena azaz Comana régió papi városállama.

19 perzsa-arab-latin-francia vonalon keresztül. Encycloedia Britannica 1911 (11. kiad.) Cambridge University Press 769.o. Korai előéletéhez az indiai chaturanga játék tartozik, melynek később *szasszan chatrang*= arab *Shatranja* a neve. Achaturanga vagy szanszkrit caturanga jelentése „négy tag, vagy rész, vagy elem, vagy fegyver (magyarul tehát négy REND, RANG) A név a Mahbharata említette harci formációra, a hadsereg négy osztályára utal. en.wikipedia.org

20 SAH-nak mondja a német, cseh, orosz, és SAK-nak az izlandi, dán, norvég és svéd

21 A SZÁSZ formánál a H vagy K esett ki, mint SassoFerratum = Saxum Ferratum, és Sassari = Saxarum, és a szláv seszt. Ballagínál németül H-val: SZÁSZ = sachsen, Szászország = Sachsen, és 6 = sechs, Révai L. latinban KSZ-szel, SZÁSZ = Saxones, = Angliában Sussex, és Saxnot ószász istenség, és 6 = sex. A dákokról lásd a 22 lbjegyzetet.

22 Hasonló a DÁK-ok esete. A szkíta DAA név H-s változata a DAHA, akik a Parthus Birodalom alapítóiaként ismertek. Mivel a parthus-idők erdélyi DÁK/DAC népe épp úgy sárkányos zászlók alatt harcolt, mint a parthusok, és ábrázolásikon mind pártus-szkíta főveget hord, a véletlen névrokonság kizárható, ezért a nyelvtanilag rokon DAA-DAHA-DAC(dak) névalakok, valójában névazonosságra utalnak. Csak halkan mondom, hogy a latin DUX = olasz DUCE szintén e névkörbe kapcsolható.

Térkép:
Bal fent **Comana** város a kereskedelmi út mentén, és lent a másik **Comana** város Cappadóciában..

Továbbá **Commagene** tartomány látni az Eufrátesz jobb partján.

E **Commagene** pedig biztosan a **Coán** névváltozata, igazolja ezt a következő térképen **Comana Regio**-ja melyet az Eufrátesz bal partján jelez, tehát összeérhettek.

A két cappadociai Comana város után, találunk még egyet egyenesen Babilon mellett.

Részlet két Ptolemaios-másolatból:

Az 1. térképen Mardocea Regio alatt CHUMANA formában látni.

A következő térképen, Caldea Regio vonalában kis betűkkel CUMANA alakban szerepel.

Persze mindez véletlen. Lenne!!! Ha nem akadna még királyra-kihegyzett kumán utalás:

Az első óperzsa dinasztia az ACHAIMENIDA, mely névadója:

latin **ACHAEMENS** = óperzsa **HAXÁMANIS** = ógörög **AKHAIMÉNÉS** = szanszkrit **HAKSHAMANIS** = elámi **HAKAMANNUIS** ²³

Erről írja Dariusz a Behistuni sziklafeliratában

Őseim apja Achaimenesz, ezért hívunk minket Akhaimenidáknak; ... Dinasztiánk a kezdettől fogva királyi (KSAHziah) volt; melyből előttem már nyolc király volt; Én vagyok a kilencedik.

Kiolvashatónak ítélem tehát, hogy Dariusz maga, Achaimen őse óta tartozik királyi dinasztiához, miszerint a királyi jelentés benne van mindkét, az achaimen és a ksaahziah névben is. A ksaahziahról ismert a király jelentés, és ha az achaimen-ben a KAMAN azaz COMAN népre ismerünk, akkor helyben vagyunk, mert a kun nép nevében is fellelhető a már ókorból ismert kán = király jelentésoldal. ²⁴

Úgy tűnik, hogy Dáriusz - akinek felmenői között a méd-vonal ismert – a KAMANNUS vonalú ősi királyi voltát, a perzsa nyelv SAH = **KSAHziah** = király ²⁵ szavával nyomatékosítja.

A KSAH = SAH = király szó SAK változatát vélem a szkíta-utód parthusok ArSAC = király címében is, ²⁶ melyeket egybefog a SACA-szkíta névkör.

23 A név jelentése: lélek, szellem, ész, elme, (lásd Szerűnyei, 23-as lábjegyzet) a pozitív értelmű ember = HUMAN szó megfelelői, aminek rokona a COMANus = kun, és ember szó, összecsengve az elámi HAKAMANNUIS névfórmával.

24 Dr. Shiratori Kurakichi — Kúnos Ignác: A középpázsiai fejedelmi elnevezésekről (Akadémiai Értesítő, 1903) Mikes International X. évfolyam, 1. szám 155. old, Mikes International (oszk.hu) és We find the following titles in Eurasian: KHANG: A vezető titulusa a korai nyelvekben. KAM: Közép-Ázsiai spirituális vezető, sámán. KAGAN: Ősi türk és mongol méltóság, vezető. HAKAN: Török méltóság az Ottoman Birodalomban. HUANG: Kínai birodalmi titulus. WANG: A király a Kínai Birodalomban. TARKAN: Már a hettitáknál előforduló méltóságnév, használták Belső-Ázsiában is, és az ősi bulgároknál is. KUNG: Svédben a király, KÖNIG: Németben a király.KING végül az angolban. ...The Ancient Uighur (Uyghur) Empire Doç. Dr. Haluk Berkmen <https://www.halukberkmen.net>

25 Mely a zend KSAETA formára megy vissza. Szerűnyei, A Persepolisi ékírás, (Tudományos Gyűjtemény, 1838, Pest) 80.o.... Íme a Szaturnuszos eset, a KSAHziah forma H-val, a KSAeta pedig H nélkül adja vissza ugyan azt. ... Hasonló eset: A DÁK/DAC nép szkíta, (Strabo, Suidas, Photias, stb.) nevük (H-val) a DAHA-ból jött, de ismert DAA formával is, szerepeltek a Parthus Birodalom alapítói között, épp úgy sárkányos zászlók alatt harcolt, mint a parthusok, és mind pártus-szkíta főveget hordtak. DAA-DAHA-DAC(dak) névváltozataik megmutatják a belső H kikopását avagy keményedését.

26 Iustinus írja Trogus Pompeius nyomán (XLI, 5, 8): „A parthusok harmadik királya Priapatius volt, de őt is arsacesnek hívták. Mert miként fentebb már elmondottuk, minden királyukat így nevezték, ahogy a rómaiak az övéiket caesaroknak és augustusoknak.” Ha a Saca = scytha, és utóbbinak volt ör jelentése is, akkor a Saca-nak is van, és Arsac előtagja Úr/Ör – mert a régi uralkodók, elsősorban népük őrei voltak – akkor AR-SAC = „ÖRző-Ör, ill. Ör-Király”

A kozmológia vizekre visszavezve, a kialakulását tekintve már az időtlen múlt mélységeiben központi gondolat lett a csillagos ég, azaz a „fentlévő” mozgásaiból Isten szándékát, üzeneteit megérteni, kiolvasni. Már a kőkorból az égen keresték az élet értelmét, és ezért ismerte szinte minden őstársadalom a kozmológiát, amiből következően az írásbeliség előtt még, a csillagászat, az ég-tan nyújtotta a folyamatosan használható lingua francát. ²⁷

Az ősi kozmológiának tehát jóval nagyobb jelentősége van, mint ahogy a köz tudatban szerepel. Nem csupán a késői tudományok hajtottak ki belőle, a művészet, a kézművesség forrásul használta kiteljesedéséhez, és a földművesség is még sokáig alkalmazott kozmológiai mintájú rítusokat. Valójában az akkori isten-hit, egyfajta idő-élmény átélésére irányult, a számokon és ritmusokon keresztül megnyilvánuló isteni létsík, ²⁸ a „fentség” megismerésének céljával. A Santillana és von Dechend páros a fellelhető mítoszok egybevetéséből ²⁹ megállapította, hogy eleink a kozmikus változások elemzése által, az idő mentén keresték Istent. A régiek idő-élménye viszont a mai hétköznapiól eltérő szemléletet és tudatosságot jelentett. Pillanatnak élő civilizációnk már áttette az elképzelhetetlenség régiójába, így marad a hadiipar rejtett kutatási területének. Szerencsére „flow”-ként, Csíkszentmihályi Mihály professzor elérhetővé tette, tudományos alapokra fektette e tudatfeletti sík valóságát, ahol a boldogságba jutó alany számára megszűnik a köznapi idő-érzet, és az Én-élmény.

Az ősi szellemi titok tehát nagy részben az idő észlelésével kapcsolatos, és mintha a régi szellemi elit célzottan fordította volna figyelmét a csillagos ég felé. (Az okok, folyamatok és körülmények tisztázására itt nincs elég hely.) A kozmológiai ősvallás egyetemesen egységes volta, hasonló a mai földi időszámításával, melynél a névalakok nyelvi eltérősége ellenére, egységes felosztás, rendszerezés és számítás adott. ³⁰ Ilyen egységességet találni tehát az ókori vallási és kulturális élet terén, még az eltérő nevű szereplők ellenére is.

A bonyolult idő-élményt adó kozmológiai világrend, a lélektani ismeretek megfogatkozásán bukhatott el. Történeti utalások szerint, a késői utódok már nem értették a bolygó-minőségek kétarcúságának okát, pedig

²⁷ G. de Santillana és H. von Dechend, *Hamlet malma*, 1995 Pontifex Kiadó, 307. old. E két tudós, számtalan másikra hivatkozva kimutatta.

²⁸ Pitagorasz,; a dolgok - számok.

²⁹ Lásd G. de Santillana és H. von Dechend, *Hamlet malma*, c. művét, 1995 Pontifex Kiadó

³⁰ másodperc = second = deuxième = segundo = drugi = saniye stb.

a bolygóállásokat rögzítő horoszkóp-képletből jól kiviláglik az ok, a hullámtermészet. A bolyongó bolygók, a ciklusbeli helyzetüktől függően fejtenek ki segítő, vagy gátló hatást, azaz lehetnek jók, és egyúttal esetenként rosszak is. Az igen-nem szerint értékelő köznapi, profán tudatállapottal az ilyesmi kezelhetetlen, így a késői utódoknál beindult a démonizálás.

E kitérővel pusztán az ősi tudás jelentőségteljes voltára kívántam ráirányítani a figyelmet, és megmutatni, hogy a szkíta idők számtalan fogalma újraértelmezést igényel.

Egységes földi állapotok felől közelítve, a Szkíta név talán nem is etnikumot jelölt, hanem a lövész, azaz íjász (vadász) és őr jelentésoldalai alapján, beszédes módon, az egyetemes ősbirodalom elitjét, a rendfenntartó harcosok íjász osztályát jelölhette.

Erre mutat a svéd nyelvben, a szkíta SKYT (népnév) és a lövész, SKYTT (íjász lövész, tehát íjász) szavak azonossága, ³¹ miszerint a szkíta név az ősi kultúrkör elitjének íjász létszemléletű képviselőit, a harcosok íjász osztályát, a rendfenntartó őrök hadinépét jelölhette. Ne feledjük, a korai válástörténeti kronológia sem az etnikai, hanem ideológiai alapon kategorizált.

Történeti adatok szólnak a vallási megújulást hozó harcosok hatalomátvételéről. Óperzsa és indiai szövegek említik a papi osztállyal szemben folytatott ksatria lázadást, azaz a harcos kaszt osztályharcát. Ismert, hogy a perzsáknál a méd mágus-papoktól, Indiában pedig a brahmin-papoktól lett átvéve a hatalom, és került a harcosok kezébe.

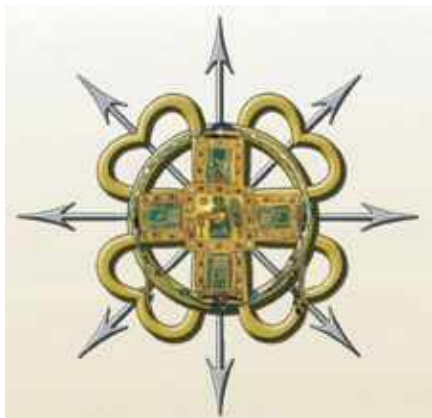
E ksatria szót kerülgettük idáig, melyben az eddigiek szerint a SACA szkíta népághoz köthető főként keleten fellelhető SAH/SAK = király/királyi előtag áll, és az indo-szkíta ág tartotta fent. A feltételes ősnyelv szempontjából lehetséges egy székelyekkel adódó kapcsolat is, de ez már egy újabb tanulmány témája kell legyen.

A nyelvi körülmények és műveltségi viszonyok ismerete rendszerizetőséget kínál a történelmi folyamatok káoszában, és elvezethet földi elődeink egységes világlátásához, jelentőségteljes kozmológiai életfelfogásához. Ennek jegyében kívántam bemutatni a történelem egy szeletkáját, annak is a szkíta befolyást igazoló adatait. Szkíta befolyást, bár időnként eltérően másik név alatt is.

31 Valamint az indogermán nyelvek szkíta „névről” másolt-gyártott íjász-lövész-őr szavai. (pl. az ónémet scut = nyilazó, Íjász, → Schütze, és Schützen = védeni)

Bognár Ferenc - Pályáiv

Bognár Ferenc, őstörténetünk és ősműveltségünk 64 éves amatőr kutatója vagyok. ... A műszaki középiskola után későn, 1995-ben mentem csak a Buddhista Misszió Kőrösi Csoma Sándor Főiskolájára, mert az akkori átkosban ez volt az egyetlen hely, ahol filozófiát lehetett tanulni. Az 1990-ben végzett főiskolai tanulmányok után későn, csak 2000-ben jelentek meg az első cikkeim. Bár nem lett se történelmi, se nyelvi képzésem, ezek mégis a magyar nyelvi gyökökkel, valamint az ókori nevek magyar vonatkozásaival, továbbá az agy, képességeket irányító mechanizmusaival foglalkoztak. Mára e három terület adatai - egy koherens kapcsolati rendszert kínálva - összeértek. Ennek tárgyalhatóságát ősműveltségünk kapcsán fejtem ki, és e tárgykörben talán úttörőnek tarthatom magam, miként Hungár nevünk bibliai szereplését áttekintő ismeretek terén is. ... Jóval később, a 2000-es évek vége felé hívtak meg két felsőszintű magánintézménybe óraadónak, majd lassanként az országban többfelé is tarthattam előadásokat. Publikációim, pillanatnyilag már több havilapban, három könyvben, és az ősműveltségünk.hu oldalon olvashatóak. Összefogást-vágyó korunkban – igaz, ezt kivétel nélkül mindenki a „gyere, állj mögém” elv mentén képzelel el – remélhetőleg az ismeretek egybevetésének ideje is eljött.

Gondos Béla

Szkíta emlékek a Kaukázusban

Tíz éve rendszeresen járok a Kaukázus országaiba, Georgiába, Örményországba, Azerbajdzsánba, valamint Törökország keleti területeire. A fantasztikus díszítésű templomok freskóinak, faragott ábrázolásainak motívumai a mai épületeken is láthatóak, nem vesztek el. A szkíta örökségből megmaradt ábrázolások a több mint ezer éves templomok külső és belső részleteiben jó állapotban láthatók ma is. Jelenleg a legfontosabb templomokat, várakat restaurálják, felújítják. A fő motívumok az életfa, szarvas, griff, a sárkány, a vadász és harci jelenetek. Az örmény templomokat általában nem díszítették freskókkal a keresztes-kövek a khacsárok ezrei, illetve a megőrzött töredékek láthatók a templomokban, illetve a kerítőfalaknál. Georgiában /Grúziában/ az ősi templomokban gazdag freskókinccs és díszes ikonosztázok láthatók. A templomok külső falán díszes ruhába öltözött emberek, állatküzdelmi jelenetek, életfa ábrázolások vannak.

Azerbajdzsán ma már muszlim ország, csak az északi területen van keresztény emlékegyüttes, az egykori Kaukázusi Albánia népességének utódai által épített udi templomok.

Az örmény kereszténység 301 óta, a georgiai 334 óta folyamatos, de az apostoli idők óta ismert a kereszténység Európa keleti országaiban.

Képjegyzék

Örményország; Gekhard kolostor temploma XI. sz. (A szerző felvétele)

Örményország; Sevanavank Szent Istenszüllő temploma IX. sz. (A szerző felvétele)

Kutaisi város (Georgia) központjában a történelmi szökőkút, melynek szobrai a híres szkíta Colchis Királyság régészeti leletei alapján készültek. (A szerző felvételei)

Kutaisi város (Georgia) központjában a történelmi szökőkút, melynek szobrai a híres szkíta Colchis Királyság régészeti leletei alapján készültek. (A szerző felvételei)

Gondos Béla - Pályái

1948. március 14-én születtem Budapesten. Szüleim szakmája könyvkötő volt és így találkoztam először a könyvek tömegével. Két húgom született.

1956-ban a harcok középpontjában, a Práter utcában laktunk és életre szóló élményt jelentettek a hősies küzdelmek.

1966-ban érettségiztem az Apáczai Csere János Gimnáziumban.

Érettségi után mechanikai műszerész szakmát tanultam, de csak rövid ideig gyakoroltam a szakmát

1972 és 78 között a Magyar Nemzeti Bank devizakönyvelésén dolgoztam

Érdeklődésem az idegen nyelvek és az ázsiai kultúrák felé irányult. Fakultatív nyelvtanfolyamokon szlovákul, lengyelül, olaszul, németül, oroszul, japánul, kínaiul tanultam és német és japán nyelvből középfokú nyelvvizsgát tettem.

1984-ben kötöttünk házasságot Kristofóri Zsuzsával, gyermekünk nem született. Újságárusként majd könyvterjesztőként dolgoztam 1978 után. Hatalmas saját könyvtárat gyűjtöttünk össze a budapesti és a kismarosi lakásunkban.

Kirándulásokat szervezek és vezetek már sok évtizede a Kárpát-medence tájaira és sok külföldi területre például a Kaukázusba vagy Itáliába.

Művészeti tanulmányokat autodidakta módon folytattam. Több könyv társszerzője vagyok Horváth Zoltán Györggyel együtt.

Előadásaimon a magyar és más országok művészeti emlékeit mutatom be.

Orgoványi Anikó

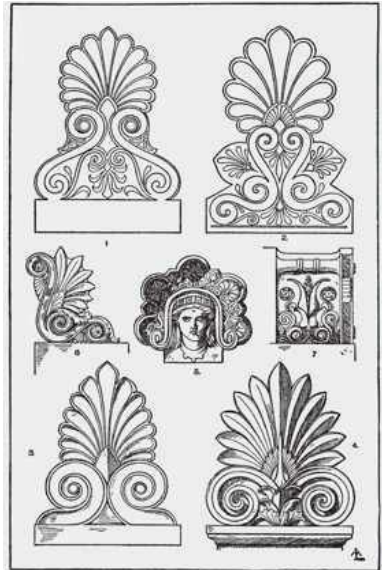
Magyar mandala

Palmettás dísz, vagy szent lótvuszvirág? Szép díszítőmotívum, vagy gazdag tartalommal bíró jelkép? Ez a kérdés foglalkoztatott, amikor évekkal ezelőtt mélyebben kezdtem foglalkozni a honalapításkori női hajfonatkorongok, és a velük egykorú tarsolylemezek díszítőelemeivel. Minél mélyebbre ástam magam a témában, annál inkább egy varázslatosan szép, gazdag hitvilág bontakozott ki a szemem előtt.

Az első rácsodálkozásom, és egyben kételkedésem iskolásként történelem órán ért, amikor a honfoglalókról tanultunk, és rákérdeztem, hogy mi az a palmetta? Tanárom válasza szerint pálmafa ágaiból álló csokor, azonban én akárhogy szemléltem, nem tudtam felfedezni bennük a pálmafának semmiféle formáját. A későbbiek folyamán sem elégített ki a palmettáról olvasott, halott magyarázat, amit a honalapító elődeink díszítőművészetére használtak és használnak mai napig szakmai körökben, s ahogy ezt a fogalmat átvéve terjedt el a köznyelvben is.

Palmetta: a pálmafa legyezőszerű leveleit "utánozó" stilizált forma, az örökkévalóság jelképe. Az egész ókori világ közkedvelt díszítőeleme, mely az asszír domborművektől kezdve a legkülönbözőbb fém- és kerámiatárgyakon, sírköveken, s a görög templomok oromzatán is megtalálható. Európában a 8. században jelent meg. Gyors terjedésének bizonyítéka honfoglalás-kori tarsolylemezeink palmettás dísze.” (Magyar Katolikus Lexikon)

„A palmetta hét vagy több pálmalevélből álló, legyezőszerű dekoratív elem, a görög építészet kedvelt építménye. Valószínűleg az egyiptomi stilizált pálma-motívumból ered. Többnyire sorozatosan fordul elő, ilyenkor az egyes palmetták indákkal vannak egymással összekötve.” (Wikipédia)

Honalapítóink díszítőelemének formavilága sokkal inkább emlékeztetett nyíló virágra, és annak szerkezetére – szirmaira, bibéire, porzóira, leveleire, tekerődő indáira, a belőlük font koszorúkra, mintsem pálmafára. Nyitott szemmel járva a világot, távolkeleti útjaim során tanúja voltam a lótuszvirág kultuszának. A leginkább tavirózsához hasonlító növény gazdag jelentéstartalommal bír. Egyrészt az örökkévalóság és a dimenziók átjárhatóságának jelképe. Lent a mélyben, az iszapban – az alvilágban – gyökerezik, az evilágban nyújtózkodik a fény felé, és amikor eléri a felszínt, vagyis a felvilágot, akkor teljesedik ki, kitarva szirmait és leveleit. Ezen túl a lótusz termékenység jelkép is, a fogantatás, az áldott állapot, és az élet folytonosságának szimbóluma. Több vallásban – hinduizmus, buddhizmus – is megjelenik, például (a szaka-szkíta származású) Buddha is lótuszvirágban született. Ez az ősi jelkép tehát nem csupán egy szépséges virág, hanem útmutatás is egyben lelkünk útjához. A próbatételek és akadályok legyőzése, út a lelki megtisztulás felé. A lótusz azonban nem csupán az élet és az öntudatra ébredés misztikus szimbóluma, de magának a világegyetemnek a leképezése is.

A lótusz felülnézetből tökéletes mandala. Az univerzum lényegi ábrázolása. A teremtés harmóniája, egyensúlya, mely emberi értelemben a belső harmóniára és a lelki egyensúly megteremtésére való törekvést is jelenti. A meditációs folyamatot segítő, az önmagunkba való mélyülést, és a lelki növekedést támogató. Összeköttetés a belső és külső világ, tér és idő leképezése, a világ megértéséhez vezető út.

Honalapító ősünk tehát elsősorban nem a látványban megnyilvánuló esztétikai értéke miatt alkalmazták a szent lótusz szimbólumot a hajfonatkorongokon, tarsolylemezeken, ruhadíszeken, hanem amiatt, mert hittek annak belső tartalmában, gyógyító erejében, védelmező képességében, spirituális tartalmában.

Hajfonatkorong Csengele határából 10. sz. (Móra Ferenc Múzeum, Szeged)

Tiszabői mandala
(olaj, farost, 95 X 105 cm)

A lélekre gyakorolt gyógyító hatását a tudomány is bizonyította, többek között Carl Gustav Jung, svájci pszichiáter is sikerrel alkalmazta a lélekgyógyászatban. Mandala – Képek a tudattalamból című könyvében a mandala célját ekként határozza meg: „... az összpontosítást hivatott elősegíteni a pszichés látótérnek a központ felé való, mintegy körkörös szűkítésével”¹. A kör külső sávját szinte mindig a tűz alkotja. Befelé haladva a lótoszvirág-koszorú következik, ami a mandala lehangsúlyosabb eleme. Belül a kolostorudvar négy falát idéző szent négyes zártság következik, mely az összpontosítás helye. A négy szín utalhat a négy égtájra, csakúgy, mint a jungi tipológia szerinti négy pszichés funkcióra is: gondolkodás, érzés, érzékelés, intuíció. Ezt követi a centrum, amely a kontempláció tulajdonképpeni tárgya, avagy célja. Ez a központ jelenti a világteremtő kisugárzását, az időtlent a maga tökéletes állapotában. Eddigi kutatásaim eredményére való tekintettel a honalapítás kori díszítőművészetet összefoglaló néven Magyar mandala stílusnak neveztem el, és festménysorozataimon ábrázoltam.

A festmény fő motívuma a lótoszvirág-koszorú. Eredeti változatát Tiszabői

¹ Carl Gustav Jung: Mandala – Képek a tudattalamból (Édesvíz Kiadó, Budapest, 1999)

határában találták meg, egy honalapítás kori női sírban. Az ezüst alapon aranyozott lótuszokat formázó hajfonatkorong a legszebbek közül való.

A Tiszabői mandala tökéletes leképezése a C.G. Jung pszichiáter által leírt és fentebb idézett klasszikus, ősi szerkezetnek. Megtalálható rajta a külső lángfüzér, melyet befelé követ a lótuszvirág-koszorú, azután jön a szent négyes zártság, s legfelül áll az abszolút közép, mint centrális hely, amely mindennel kapcsolatban áll. Mindent elrendez, s emellett energiaforrásként is működik. A honalapítás kori női sírokban talált hajfonatkorongok sokat elárulnak viselőjükről. A lányok hátul összefont hajukat egy koronggal fogták össze. Az aszszonyok elöl, két oldalt hordott varkocsba fűzték, jelezve családi állapotukat, s talán mágikus védelmet remélve tőle.

A Tiszabői mandala című festményem központi témája az egykori hajfonatkorong mintázata, mely négy színű háttéren nyugszik. A háttér celláiban a Himnusz második versszaka olvasható rovásírással: „Őseinket felhozád Kárpát szent bércére, általad nyert szép hazát Bendegúznak vére. S merre zúgnak habjai Tiszának, Dunának, Árpád hős magzatjai felvirágoznak.”

Himnusz festménysorozat 5. kép
Sárospataki mandala
(olaj, farost, 95 X 105 cm)

Szózat festménysorozat 8. kép
Tiszabezdédi tarsolylemez mandala
(olaj, farost, 95 X 105 cm)

Orgoványi Anikó - Tömörítvény

Kulcsszavak: Magyar mandala, Szent lótvuszvirág, honalapításkori díszítőelemek, hajfonatkorong, tarsolylemez

A honalapításkori hajfonatkorongok és tarsolylemezek díszítőelemét a történelész szakma palmettás dísznek nevezi. Véleményem szerint azonban ez a jellegzetes forma nem a pálmafát, hanem a sokkal mélyebb jelentéstartalmú, szent lótvuszvirágot ábrázolja. Ez az alapmotívum azután az egykori mesterek keze nyomán hol indás koszorúvá, hol Istenfájává formálódik, miközben meditációs eszközzé alakul. Így válik egy kor és egy nép meghatározó ornamentikájává, amit én Magyar Mandalának neveztem el, és számtalan festményemen megörökítettem, lásd: Magyar Mandala sorozat, Himnusz festménysorozat, Szózat festménysorozat, Székely Himnusz festménysorozat stb.

Orgoványi Anikó - Pályaív

Tanulmányai:

Bajai Tanítóképző Főiskola, 1977.

Ho Si Minh Tanárképző Főiskola, Eger; rajz szak, 1981.

Janus Pannonius Tudományegyetem, Pécs; BTK,

Pedagógia Tudomány, 1998.

Civil szervezeti és társasági tagságok:

- A Magyar Pedagógiai Társaság tagja
- Pomázi Művészek Társasága
- Irodalmi Rádió Alkotóközösségének tagja
- A Zöld Szív Ifjúsági Természetvédő Mozgalom alapító vezetője
- A Bácsalmáshoz Kötődők Baráti Köre vezetőségi tagja
- A szentendrei Musica Beata Kórus tagja
- A Szentendre Nemzetközi Kapcsolatainak Egyesülete tagja
- A Szent György Lovagrend Magisztrátusának tagja, a Művészeti Tagozat vezetője

Díjak:

- 1986. Művelődési Minisztérium Dicsérő Oklevél
- 1992. KTM- MKM miniszteri kitüntetés a környezeti oktatásban végzett kiemelkedő tevékenységért
- 2001. I. díj Országos novella pályázat, „Egy pomázi Angliában” c. novelláért
- 2003. GLOBE Star Prize for Art, The Global Learning and Observations to Benefit the Environment (GLOBE) Program
- 2004. Géniuszdíj (Agromas EXPOO) a kiállított festménysorozatért
- 2006-ban Példakép díj, a Zöld Szív Ifjúsági Természetvédő Mozgalom alapításáért és működtetéséért. (Pannon Példakép Alapítvány)
- 2010-ben I. díj „A szőlészet és borászat a képzőművészetben és az irodalomban” című pályázaton, „A magyar bor himnusza” című verséért.
- 2011. I. díj „Az élet születése, sarjadása a képzőművészetben és az irodalomban” „Életcsíra” c. festményéért
- 2014. Bácsalmás városért „Pro Urbe” kitüntető cím
- 2014. Madaras község díszpolgára
- 2016. Szent György Lovagrend Művészeti Tagozatának alapításáért, vezetéséért

Festőművészeti tevékenység:

A Magyar Mandala, Himnusz, Szózat, Székely Himnusz és MISSA festménysorozatok alkotása, vándorkiállításon való bemutatása

dr. Bene Gábor Sándor

A Szkíta-Pártus Jézus, a Magyarok Istene

MOTTO:

„Korántsem hihető, hogy a nemzet ősvallása azonnal, nyomtalanul enyészett volna el, és teljesen üres helyt engedett mindjárt egy új idegennyek. ...amely eleve idegen nyelven lépett fel az őshit ellenében, annak megszentelt fogalmait kellett elnyomni, s velök a múltnak dicső s kedves emlékeit feledtetni: az eddigi istentiszteletet és arra vonatkozó nemzeti szertartásokat és százados szokásokat megsemmisíteni, azok helyébe újabb, eleve érhetetlen nem a nemzet élete s kedélyében születetteket ültetni.”

(Ipolyi Arnold 1929. 58. p.)

Bevezetés:

JÉZUST A KERESZTÉNYSÉG MIÉRT MONDJA ZSIDÓNAK?

Sokan gondolják azt, hogy a Biblia valóban egységes és az Ószövetségre épül rá az Újszövetség. Ám a zsidó Tórában és az azt befogadó Ószövetségben, a felismerhető a két külön „Isten” szerepe, s ezzel a **jehovista** és az **elohimista** elemek, érthetetlen keveredése.

Jelen dolgozat Jézus származását vizsgálja meg e két felfogáson keresztül.

JÉZUSNAK a zsidóknak tartott beszédéből Szt. János evangéliumában, VIII: 44. idézek: „Olyanok vagytok, mint apátok, az ördög, és ugyanolyan kéjszívűek vagytok, mint ő. Aki elejétől fogva gyilkos volt és nem ismerte el az igazságot, mert nincs benne igazság. Ha hazudott, a saját hazugságát mondta. Mert ő hazug és a hazugságok apja. **Mire a zsidók azt válaszolták.....** - „ – ezen utóbbi félmondatból már világos, hogy Jézus a zsidókhöz beszélt! S az is kiviláglik, hogy aki ilyen mondatokat vág a fejükhöz, az nem lehet közülük való!

A Bibliában szereplő júdeai Betlehem Jézus korában még nem létezett, s Jézus nem jászolban és nem Júdeában született! Kb. Jézus halála és feltámadása után 300 évvel alapított Betlehemmel szemben volt egy igazi Betlehem (Bitlahmi) a Galileának – vagyis gojok földjének csúfolt Adiabene tartományban, ami héber meghatározás szerint „galil hag gojiim” - vagyis a nem zsidók lakta föld. S Jézus sem názáreti, de nazarénus, ami a nagyon hasonló „nazír” szóból alakulhatott ki.

Azonban a Jézusban hívők a napi terhek mellett nem járnak utána az igazságnak, de sokan az Ószövetség (Tóra) népi borzalmi miatt inkább elfordulnak a vallástól és így Jézustól is. Jézus nem megváltóként érkezett, hanem a haláltól való félelem feloldását hozta magával azért, hogy erre tanítsa a népet - „ne engem imádjatok, hanem kövessetek”, mert nem a test és az anyag a lényeg, hanem a lélek, s „Én vagyok az út, az igazság és az élet!”

Van egy másik világ, ahonnan minden lélek jön és oda vissza is tér, s az a világ az igazi szereteten nyugvó valóság. Jézus nem bűneinket akarta megváltani, ezt csak a „bűnös zsidók” akarták! Ő készült a feltámadásra és a halálra is, mert tanítványainak sokszor elmondta mi fog vele történni. Nem engedte megmenteni magát, s látni akarta, hogy a minta - amit Ő ad -, mennyire hat az egész emberiségre, akinek az Atya szabad akaratot adott.

Sajnos a megszedített kereszténység a zsidók messiás-várását és a bűnök bocsánatának sok szempontból erkölcstelenítő hatását vette át akkor, amikor a Tóra, vagyis Mózes öt könyve az Ószövetségbe lett kanonizálva. Ám, hogy egyszerűbb legyen, már ott kilóg a lóláb az egyházak imáiban, hogy azt állítják, hogy minket az igaz Isten: kísértésbe visz! Az ima ugyanis így szól: „Ne **vígy** minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.” Csak egy szót kellene lecserélni: Ne **hagyj** minket kísértésben...

Rá kellene ébrednünk, hogy nem a testnek van lelke, hanem fordítva: a léleknek van teste, s Jézus azért jött, hogy ezt bebizonyítsa nekünk, de még a legbűnösebb népeknek, egyéneknek is! Jézus származási hamisítása éppen ezért fontos az ősrasszistáknak!

Jelen dolgozatom lényegét egy mondatban, Esztán Győző fogalmazta meg így: **„Ma már vitathatatlan tény, hogy az emberiség ókori történelmét újra kell írni.”**

Hogyan is vélekednek a fentiekről azok, akik ragaszkodnak az igazsághoz?

Példaként csak néhány idézet:

Pálfi Károly református főesperes szerint: *„Jézus vér szerinti galileai, tehát fajilag kevés köze van a zsidósághoz. Hitének pedig éppen semmi köze nincs a zsidók vallásához.”*

Zajti Ferenc szerint *„Jézus a Galileában megtelepedett szkíták közül származott... így Jézus nem a zsidó-psyhe kikristályosodása volt. Csak a vallás külső kerete szerint, amelybe a galileai őstelepülésű skythák is belekényszerítettek, tartozott Jézus a zsidóság törvénye alá. Különbözik lelkében, szellemében és fajtája eredése szerint a zsidóságtól teljesen idegen mentalitású skythasághoz volt tartozó.”*

Albert Schweizer írja: *„A modern kereszténységnek szembe kell néznie azzal a lehetőséggel, hogy bármikor felfedezhetik Jézusról a történelmi igazságot.”*

Magyar Adorján szerint:

„A Biblia nagyrészt (szkíta) ősnépeink hitregéinek a régi zsidók által többé-kevésbé átalakított gyűjteménye”

Kik azok a szittyák, akiket a görög történetírás szkítáknak nevezett?

Az időszámításunk előtti korszakok legjelentősebb, nem sémi, hanem turáni származású, hasonlóan ragozó és mellérendelő nyelveket beszélő, azonos vallási felfogású, s azonos szellemi fejlődést bejáró népek, kiket Herodotosz nevez el szkítának, pedig ők magukat más-más népnéven emlegették. Szkíták nem csak Mezopotámiában, de az akkor még nem teljesen belakott Euráziában is éltek. Ők a korszak íjlesztő lovas népei is, az akkor legfejlettebb tudás hordozói, akik a kézművesség-földművesség mellett az első szervezett népközösség a földön. Sztyeppei ősállamaik, városállamaik, régebbiek az egyiptomiaknál, indiaiaknál. Elsőként az ún. írott forrásokban a Királyi szkíták szerepelnek. Őket asszír és urartui feliratok említik az i.e. 8. ill. 7. században, amikor legelőváltás miatt Elő-Ázsiába költöztek. De volt egy ősnépi réteg, akik a Kárpát-

medencéből soha nem mozdultak ki, s talán a szkíta nyelv is ott alakult ki, de az írás kezdete biztosan.

(Lásd: Tatárlakai amulett!) Priszkosz rétor, ókori keletrómai diplomata feljegyzése szerint Attila hun király is szkíta volt.

Herodotosz írja, hogy a perzsák minden szkítát *szakának* neveznek, akik életében a legfontosabb volt a becsület és az igazság: „nekik azért nem kellett írott jog, mert szívükben élt az igazság, ami számukra a legfőbb törvény lett”! Nem meglepő módon az „Izrael” szó jelentése is a szkíta-magyar nyelven érthető meg. Azon a területen eredetileg szkíta eredetű törzsek éltek és alkottak államot. Mivel csak a sumir nyelv maradt fenn az agyagtáblákon, s a beszédben a magyar, így nézzük mit is jelent a mai zsidó állam neve?

Az ÍZ a magyar ős szónak felel meg, a RÉ az ősi napisten neve, s az él pedig a magyar él, vagyis létezik jelentésű. Így az „**ősi napisten életben van**” jelentésű a mai IZRAEL állam neve. Ez nem a héberekhez, hanem a szkítákhoz kötődik, mert az ottani 10 törzs nem szemita és nem jehovista volt, hanem az élő Isten (Elohim) szkíta követői, akiket a történetírás Sumer, Filiszteus, Avar, Daha, Szaka, Pártus, Masszagéta, Szarmata, Szabír, Szkíta, Hun, stb. neven említ.

A vérrel megpecsételt eskü, amint ezt ókori tudósítók nem egyszer leírták, kitüntetett szerepet játszott a szkíta népek életében. A szkíták-hunok illetve szövetségeseik is ragaszkodtak az esküvés, számukra hagyományos formájához.

Az esküvési szertartás lefolyását ekként írja le Hérodotosz:

„Szerződéseket pedig így kötnek a scythák, legyen az akárki, a kivel megkötik: nagy agyag serlegbe bort öntvén hozzá vegyítik a szerződő felek véré, árral megszúrván vagy késsel megvágván kevéssé testöket; azután belemártanak a serlegbe kardot, nyilakat, kétélű fejszét s hajító dárdát. S miután ezt megtették, hosszasan imádkoznak és azután mind magok a szerződő felek, mind legelőkelőbb kísérőik isznak a serlegből.” – IV. könyv, 70. szakasz (Télfy János fordítása).

Mert ismerjük a Bibliából ezt az aktust, amikor az utolsó vacsorán Jézus kezébe vette a kelyhet és így szól:

„IGYATOK EBBŐL MINDNYÁJAN, MERT EZ AZ ÉN VÉREM KELYHE, AZ ÚJ ÉS ÖRÖK SZÖVETSÉGÉ. S EZ A VÉR SOKAKÉRT KIONTATIK A BŰNÖK BOCSÁNATÁRA...EZT CSELEKEDJÉTEK AZ ÉN EMLÉKEZETEMRE!

Ezek után lehetetlen, hogy valaki zsidónak gondolja Jézust, hiszen a zsidók irtóztak a vér fogyasztásától, mert azt tisztátalannak tartották! S ez a keresztény liturgiában, máig megőrződött gondolat-sor a szkíta vérszerződés másolata. (Kivéve a bűnök bocsánatát, amit a zsidók csempészték bele).

Nézzük a tényeket, amelyek bizonyítják, hogy Jézus nem volt héber!!

- Jézus halála és feltámadása utáni évtizedekben még maguk a judaisták kérték ki maguknak, hogy a nem zsidó területről származó Jézust zsidónak nevezzék. Ezért a Talmud írja le róla, hogy **Nimród fia**. (Talmud: Pesachim 91,a lap, Rasi)
- Zsidó papok sarlatánnak és csalónak nevezték Jézust, s a legkegyetlenebb büntetést kérték a fejére, amit egy zsidóval soha nem csináltak volna meg!
- „Három a magyar igazság”, s ez a hármasság nincs meg a zsidó hagyományban, nekik a 6-os szám a favorit- 600 ezer, 6 millió -, sőt a leginkább a 666!
- Édesanyja származása miatt sem lehetett zsidó, hiszen Mária nem volt szemita, hanem bizonyítottan pártus volt, tehát szkíta!
- Még ellenségei is egy Melkizedek rendi papnak nevezték. Ezért amikor megszületése után, jöttek hozzá a pártus bölcsek, tömjént hoztak neki, ami a szkíta mágusok jelképe volt. Tehát nem judaista papok vagy rabbik jöttek el hozzá a megszületése okán, hanem a szkíta pártusok küldöttei!
- A gyermek Jézust a hegy tetején lévő szkíta templomba vitték bemutatni, vagyis nem a zsidó zsinagógába!
- A zsidók tudták, hogy „Galileából nem támad Messiás” (Janos 7:52) (Sorolhatnám a tényeket tovább, de erre majd a szóbeli előadásban keríttek sort!)

A bizonyítottan szkíta magyarság szakrális küldetése valószínűsíti, hogy a magyar vallás őskereszténysége valójában a szkíta ősvallásból ered. Vagyis a szkíta-pártus Jézus nem lehet más, mint a szélsőségesen pápista Habsburg korban agyonhallgatott, felejtésre ítélt: **Magyarok Istene!**

KI TEHÁT A MAGYAROK ISTENE?

Gyermekkoromban sokat töprengtem azon, hogy Petőfi milyen források alapján írta le híres sorait:

„A Magyarok Istenére esküszünk, esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk”? Azonban Berzsenyi Dániel sem adott erre magyarázatot, aki egy 1797-es táborban írt verset, a „Felkölt Nemességhez” címmel, így vetette papírra:

Él még Nemzetem Istene!
Buzgó könnyeimen, szent Öröm, ömledezz!
Állsz még, állsz, szeretett Hazám!
Nem dőlt még alacsony porba nemes fejed!

Petőfi azonban prófétaként mozgósítja a tömeget úgy, hogy akár a nemesség, akár a polgárság, de még a parasztság is érzi, hogy **nem a bibliai Jahvére**, nem a héberek ószövetségi istenére kell esküdni, hanem egy vallások feletti Istenre, a **Magyarok Istenére!** Valójában felhívja a figyelmet a vallási felekezeteiket megosztó ellentétek átlépésére, a Habsburgok által erőltetett „ószövetségi Tóra-kereszténység” helyetti szeretet vallásra, amely szerinte a magyar szabadság vallása.

S ez a szabadság az, amelyről ma már biztosan tudhatjuk, hogy a **Szent Koronához** kötődik! Hiszen kizárólag azon szerepelt együtt a valódi, szkíta szentháromság, a Teremtő Atya, a Gyermek (vagyis Jézus) és a szűzanya-Boldogasszony. Azonban a II. József nevű Habsburg trónbitorló lecseréltetett a Szent Koronánkon három eredeti tűzzománcképet azért, hogy az ősi szkíta szentháromság feledésbe merüljön.

Ám az ember szabad akaratot kapott, s így rá kell döbbernünk arra, hogy nem a test a lényeg, hanem az elpusztíthatatlan lélek! Őseink pedig pontosan tudták, hogy nem a testnek van lelke, hanem a léleknek van teste. Ugyan így nem a szakrális magyar királyoknak volt koronája, hanem a Szent koronának volt egy őt szolgáló királya! S mindez ma sincs másként, amikor a magyarok Nagyszonya az inkulturáció ellenére is: égi és földi királynőnk! Hiszen benne, az ősi hitünk Boldogasszonyában egyesült: a **Babba és a Mária**.

János evangéliuma 3.6 pontosan határozza meg a törvényt is, ami így szól:

„Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjenek a cselekedetei. Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy kitűnjék cselekedeteiről, hogy Isten szerint cselekedte azokat.”

A későbbi zsidó vezetők ugyanis felismerték, hogy ha ők nem is fogadták el Jézust megváltójuknak, a saját, régebbi előjáróik kegyetlen és gyilkos döntésének a következménye rájuk száll vissza! Ezért Jézus megölésének bűnét saját belső ügynek próbálták beállítani, s becsempészték a judaista elvek jó részét a keresztény dogmákba. Úgy gondolták, hogy felelőségük kisebb lesz, mert sajátjukként ítélték el, ami szerintük árnyalja a bűnt! Pedig nem erről van szó,

hanem a vallási hamisságról, vagyis szinte „kereskedői” megtévesztésről, tisztességtelen átverésről!

S ezen a ponton az ún. keresztény-politika és judaista érdekek összefonódott!

Álláspontom szerint azonban egyik egyháznak sem lenne az negatív, ha sikerülne ettől az évezredes hazugságtól megszabadulnia. A keresztényeknek - s ez alatt az egyházaikat is értem -, igen nagy eredmény lenne, ha sikerülne a mózesi hamisításoktól megszabadulni. S ugyanígy a zsidó vallás is csak nyerhetne azzal, hogy a hamis kiválasztottsági mítoszt maga mögött hagyná és bátran elfogadná Jézust, mint nem zsidó származású messiást!

(Ha már szükségük van egy bűnöket megváltó messiásra!)

Jézus szűztől való születése is a szkíta-magyarok (Mah-garok, szabirok, hunok) eredetmondai változata, mert abban szereplő központi ember nem Ádám, hanem Álmos, hiszen az őszanya (Emese) álmában termékenyül meg az égi Istent jelképező turultól! Ennek vannak emlékei a kopt-kereszténységben, ahol sólyom termékenyít meg egy fekvő nőalakot, s szinte ugyanez jelenik meg a nagyszentmiklósi aranykincs egyik darabján is.

S arra a kérdésre, hogy Ki a magyarok Istene? - szerintem csupán egyetlen válasz lehetséges: az a szkíta Jézus, aki nem zsidónak született, nem ott ahol az egyházak hirdetik, nem azért amit tanítanak az iskolákban. Hisz Jézus egész élete, tanítása, személyisége, szemlélete feltűnően idegen a mai eltévelyedett judeo-kereszténységtől. Jóval a kivégzése után megpróbálták úgy beállítani, mintha Dávid házából származna, pedig maga Jézus is tiltakozott ez ellen: „Miért mondják az írástudók, hogy Jézus Dávidnak a fia?” (Márk 12,35) S amikor szenved a keresztben Jézus, ezt mondja még Márk evangéliuma szerint is: „Éli, éli! Lamma szabaktáni?” S ennek a fordítása biztosan NEM az, amit minden judeo-keresztény vallás tanít, ugyanis – a sorsát előre ismerő – Jézus nem kételkedhetett az Atyában, nem mondhatta azt, hogy „miért hagytál el engem” –, hanem az élő Istenhez Élihez (Elohimhoz) és NEM Jahvéhez szólt, s ezt a szkíta-magyar nyelvünk meg is őrizte! Így szerintem sokkal logikusabb ez a fordítás:

Éli eljön, megszabadítani! Hisz azok az emberi fájdalmak, amit akkor elszenvedni kényszerült, előhívhatták belőle ezt a fájdalmas mondatot! Ő az **élő Isten Atyát** kérte arra, hogy szabadítsa már meg az emberi szenvedéseitől...

Egyes héber emberek egyébként Jézust szkíta-pártus NAZÍR-nak nevezték – ami egyértelműen az Isten által felkent személyt jelent. E Nazírból eredhet a Názáreth városneve is, amelytől néhány kilométerre születik meg Jézus! S Petőfi Sándor korában ezt a tényt sokan ismerhették azok közül, akiket nem fertőzött meg a Habsburgok által erőszakosan terjesztett és a zsidó Tóra hatása alatt átalakított keresztény vallás. Igaz, akkoriban még nem találták meg a hitelesebb forrást, a Holt-tenger elhagyatott barlangjaiban a Krisztus előtti I. században működő szekta iratait. Sőt a másik fontos apokrif iratokat sem fedezték meg fel, amit Egyiptom homokja őrzött meg. Ez az utóbbi a Nag Hammadi könyvtár 13 kódexnyi anyaga, amely az un. kanonizált újszövetségi hagyomány számos részletével szemben, az ismert dogmáknak ellentmondó adatokat tartalmaz.

Szerintem az ókeresztény kor Jézusról alkotott felfogása csak a kanonizált és az apokrif iratok összevetése alapján lenne megérthető, miként az is nyilvánvaló, hogy ez döntően befolyásolná a szeretet vallást hirdető Jézusról a valóságos köztudatban élő képet akkor, ha azt tudományosan kielemeznék és közkinccsé tennék valaki.

Petőfi Sándor azonban korszerű műveltséggel rendelkezett, s valószínűleg olvasott olyan iratokat, tanulmányokat, amelyek tisztázhatták Jézus származását. Érdemes lapozgatni Háy János „Jézus rejtett szavai” című kötetét, mert olvashatunk benne érdekességeket, bár a szerző nem szakít azzal a sajnálatos hamisítással, amit az egyházak terjesztenek, miszerint Jézus származása zsidó volt. Pedig eleve nem lehet Dávid-házi, mert szűznemzéssel született, így az apa személye nem lehet az, aki „nevelőapaként” szerepel a hivatalos Bibliában. Háy szerint az evangéliumokban olvasható Jézus tanításainak túlnyomó többsége már a Tóra által elferdített Ótestamentumban is fellelhető, és szerves részét jelenti a kor úgynevezett „rabbinikus hagyománynak”. Ez azonban nem fedi a valóságot, s bár „A Jézus rejtett szavai” című kötet enged némi bepillantást a kuliszák mögé, hiszen először közli hiteles magyar fordításban az imént említett Nag Hammadi-iratok egyikének, az apokrif Tamás-evangéliumnak szövegét. Ám a szerző következtetései nem állják ki a tudományosság igényét és próbáját.

Nézzük honnan ered a zsidó szó, hiszen a mózesi judaizmust kidolgozó nép neve eredetileg „héber” volt. Ám a Dávid király a juda elnevezésű törzsből származott, s mivel azt a törzset tekintették a törzsszövetség vezetőjének, róla nevezték át a népet is. Az eredeti 12 törzs közül csak kettő lehetett szemita, s egyet neveztek Juda néven. Mégis az állítólagos babiloni fogságból visszatér-

tek közös neve lett a héber Jehudim, vagy a latin Judaei. **(Kiejtéskor a dzsuda torzult el zsidóvá!)**

Azt biztosan tudjuk már, hogy 10 szkíta törzs hozta létre az ősi Izraelt, s a két déli törzs Juda és Benjamin eleinte nem tartozott a szkítákhoz, mert a sémi eredet és nyelv, sőt a vallás is, ezt megakadályozta. S Mózes utasítására, a kiválasztottság tudatával felvértezve, évszázadokkal később szövetkeztek az asszírokkal és gátlástalanul lemészároltatták a szkíta Izrael fiait. A nevet azonban megtartotta a zsidóság, mert nem fűződött hozzá vérfürdő, mint Judeához, vagyis pozitív kicsengése miatt „lenyúlták”, ahogy a sumér hexagramot, vagyis a hatágú csillagot is, amivel elvették a szkíták legfontosabb jelét. Ezzel a plágiummal is azt akarják „bizonyítani”, hogy ők – vagyis a zsidók – a legősibb nép a földön és nem a szkíták.

Az MTA szerint a szkíták mára teljesen kihaltak, de természetesen ez nem lehetséges, hiszen a gének jelen vannak, azok nem halnak ki, ráadásul az értékrend sem tűnt el, csak nyugszik a jobb időkre várva. S, hogy mi szkíták vagyunk, azt számtalan forrásban megtaláljuk, most csak Kézai Simont idézem, aki a kun-magyar vezér, azaz Keve eltemetése kapcsán írja: *„az országút mentén kőszobrot emeltek ünnepélyes körülmények között, s szkíta szokásoknak megfelelően elhantolták”*

Abban valóban van igazság, hogy a szkítaság hatalmas vérvesztéséget szenvedett, s ezt **Baráth Tibor** anyagából idézem: **„Az asszírok a Kr. e. 7 század végére az egész Közel-keleten megszerezték maguknak az uralmat, ahol minden államot leromboltak, minden népet tönkretettek, minden földet elpusztítottak. A szkíta-magyar népek szempontjából a tragédia mérhetetlen: biológiai állományuk minden képzeletet felülmúló veszteséget szenvedett és a nép maradéka, mint földönfutó a világ országútjára került. Aki tehát arra keres magyarázatot, hova lettek az ókori magyarok milliói, az asszír krónikák haláljegyzékein megtalálja rá a választ”**

A Jézus ellenes szadduceus irányzat vezetett a zsidó kereskedőknek a nyílt és a kettős mérce alapján vallásba is burkolt materializmusához, az anyagi világ és a pénz istenné emeléséhez! Jézus tehát egyszerre küzdött a héber kiválasztottsági mítosszal, a hitetlenséggel, a materializmussal és az idegen uralommal, vagyis az akkor „globális” római birodalommal. A szadduceusok tagadták a lélek létét, nekik csak a test számított, így ők voltak a Római megszállás alatti leggazdagabb héber réteg, valamint a materializmus alapvetői. Ez a korrump,

anyagba ragadt „arisztokrácia” nem a vezetésre legalkalmasabbak, hanem a bűnre csábítás erkölcsi relativizmusát képviselő gátlástalanok közössége. Nem is volt tehát véletlen, hogy a szkíta Jézus elítélésében ők vitték a fősze-repet.

A magyar ősvallás a szkíta-, vagy mágus-kereszténység egyértelműen a jó és rossz küzdelmének tanát a fény és a sötétség harcában jelenítette meg. Ugyan-ezt vallották a gnózis hívei a gnosztikusok. Pl. a biztosan szkíta származású **Markion** is, aki szövegkritikai tevékenységével megtisztította az evangéliumot a zsidózó hamisításoktól és az Ótestamentumot el is vetette. Sajnos az egyház ezt nem fogadta el, mert addigra már ellepte a vezetése egy részét a materialista önzés.

Amíg Jézus Atya-fiú kapcsolata lett a szeretet mintája, addig a judaizmusban az úr-szolga viszony jelenik meg, s erre volt egykor szüksége a Római birodalomnak. A hunok, pártusok éppen a másik utat, a szeretet útját választották. Ezért kellett Attilát és a hunokat barbár gyilkosoknak lefesteni évszázadok során a helyett, hogy értékelte volna az egyház azt, hogy Attila nem pusztítja el Rómát, az akkor már jelentős mértékben bűnös várost! Mindez máig folyamatos. Hiszen 2015. március 7.-én egy iszlám terrorszervezet megkezdte Háttra vagy Hátra, szobor-műkincseinek lerombolását. S az ősi szkíta arcokat, a több ezer éven át épen maradt szobrok fejét lőtték szét azok, akiket talán holnap fogadnak be valamelyik európai államban, mint gazdasági menekültet, mint migránst! Ami még pártus-szkíta őseinktől „hátra maradt” ott, az 2015-ig Háttra városa volt.....ám sajnos csak volt, de ne csüggedjünk magyarok, mert minden - ami történik a világban - az csak próbatétel.

S a magyarság ezeket a próbatételeket ki fogja állni, s kapaszkodjunk bele Pió atya szavaiba: **„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!”**

S ezt még a zsidó Kajafás is tudhatta, hiszen szerinte:
„Ha Jézus emléke megmarad, az Ő népe magára talál!”

Ez is mutatja, hogy miért nem javítják ki a „hamisításokat” a Bibliából, hiszen akkor nem lehetne folyamatosan hivatkozni a zsidó-keresztény gyökerekre, hanem szkíta-keresztény gyökerekről kellene beszélni, s az a kiválasztottsági mítosz végét jelentené, s a mellérendelés szkíta rendje állna vissza!

Valószínűleg ezért kell a valójában materialistává lett egyházi vezetés számára ragaszkodni pl. Jézus zsidó származásához!

Zárásként Joó Katalin szavaival búcsúzom: „***A magyarság történelmében meghatározóak a Főnix-ciklusok. 500 évenként egy megújítási lehetőséget kapunk, hogy szakrális küldetésünk végrehajtását folytatni tudjuk!***”

S a magyarság szakrális küldetésének egyik legfontosabb sarokpontja szerintem a Szent Korona, s így Ő az a gyönyörű madár, aki kirepül a kalitkából, ahogyan Pió atya megjósolja nekünk.

Ne csak várjuk tehát a Magyar Szent Korona kiszabadulását a kalitkából, hanem tegyünk is érte!

dr. Bene Gábor Sándor - Pályáiv

A NÉPSZÁMLÁSON SZKÍTÁNAK VALLOTTAM MAGAM

1952-ben születtem Szegeden, s 1966-ban a szabadságharcunk tizedik évfordulóra röplapot készítettem, amit a – testvérem disszidálása miatt a nálunk házkutató rendőrök - megtaláltak. Ha nem lettem volna 14 év alatti gyermekkorú, kemény büntetésnek nézhettem volna elébe. A középiskola után, nem kellett „munkássá” hazudnom magamat, hiszen ipari iskolába járva vasesztergályos szakmát szereztem. Így már nem osztályidegenként, hanem „vasmunkásként” jelentkeztem a jogi egyetemre – ahová felvettek, de ügyvéd nem lehettem, mert pártbizottsági javaslat nélkül az lehetetlen volt. Ellenzékiségem soha nem volt titok, hiszen még a KISZ-be sem léptem be. Már az egyetem alatt is diszkóztam, s így évekig A kategóriás lemezlovasként kerestem a kenyeremet, ám később vettem észre, hogy ezzel a tevékenységgel akaratlanul is a globalistákat segítettem. 1992-ben, nagy naivitásomban a FKGP tagja, majd jó tíz év után a Torgyán utáni korszakban országos alelnöke is lettem, ám egy puccsal eltávolítottak a pártból. Közben cégvezetőként dolgoztam, s jól láttam a gazdasági maffia kiépülésének stációit, a politikusok korrupciós gyávaságát és a nemzeti sorskérdések megoldásának elodázását. 2000-től már részt vettem a **Siklaky István** közgazdász szervezte **Összefogás a Fennmaradásért Mozgalomban**, majd a **Romhányi László** vezette Országos Nemzeti Bizottmány munkájában is, sőt tagja lettem **Drábik Jánossal** együtt az alkotmányos jogfolytonosságnak a helyreállításáért küzdő „koopált” Nemzetgyűlésnek, ahol Csongrád megyét képviseltem követként. 2004. december 5.-e után csak Nemzetpolitikával vagyok hajlandó foglalkozni, s ennek egyik legfontosabb szegmensét a hagyományos közjogi gondolkodás talaján megszületett alkotmányosságot kutatom, s tartok előadásokat. A Magyarok VIII. Világkongresszusán előadóként képviseltem a fel-

sőház felállításának a szükségességét. „Államjogi problémák és megoldásai” c. dolgozatom váltott ki vitát Halász Józseffel, melyben az 1926 évi XXII. törvényre hivatkozva felkértem az MVSZ tiszteletbeli elnökét - Rácz Sándort arra, hogy nevezzen ki 44 főt a felsőházba, mint az ország által 56-ban elfogadott quasi államfő! Ez a dolgozatom a Szentkorona konferencia összefoglaló kötetében megjelent.

2006. szeptember, 18-tól a Kossuth tér moderátoraként az MVSZ-el megkötött együttműködési szerződés egyik kezdeményezője és aláírója is voltam.

Sokáig a Kárpát-haza Nemzetőrség, a Szent Korona lovagrend tagjaként, a Történelmi Vitézi Rend tiszteletbeli tagjaként és a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 tiszteletbeli elnökeként munkálkodtam. A Magyarok Világszövetsége és a Magyarok Szövetsége – Nemzetépítő Népmozgalom aktív „munkásaként” próbáltam, a nemzeti civil szervezetek munkáját összehangolni, s a Nemzeti Hírháló és a Kárpáti Harsona című honlapokon jelentek meg írásaim, amelyek az önszerveződés szükségessége, a nemzeti látókör és öntudat szélesítése, sőt az alkotmányos államiság helyreállítása témakörökben mozogtak. S a pártok részére privatizált állami közhatalom visszaszerzését hirdetve, kiváltottam sok politikai ellenszenvét. Ám amióta a Nemzetegyesítő Mozgalom pártonkívüli önkénteseként szóvivőjük lettem, megszűnt minden megjelenési lehetőségem. Azóta sem értik meg sokan, hogy a jó irányú változáshoz szükséges egy eszközpárt, vagy inkább egy pártellenesen működő „szolgáltató párt”, amely magát a kialakult rendszert akarja megváltoztatni! S ezért vagyok a NEEM párt, vagyis a Nemzetegyesítők önkéntes civil-szóvivője, s a honlapjuk olvasását ajánlom azok számára, akik szeretnék megismerni közhatalom visszaszerző céljaik realitását. A Nemzetegyesítők minden önös érdeket félretéve, kifejezetten a pártonkívüli magyarok képviseletében járnak el. Én minden írásomat felajánlom a nemzet szolgálatára, mert a nemzeti gondolat nem plagizálható! A magyar értelmiségnek a legnagyobb alázattal, de az igazsághoz való ragaszkodással kell felülemelkednünk mindenre, amely megosztásunkat eredményezi! Mert nekünk nem lehet már megsértődni, kivonulni, hanem ki kell állni a nemzet igazságáért, a magyar alkotmányos jövőért, gyermekeinkért és unokáinkért! Ez a küldetésünk!